

Dziennik Urzędowy L 328

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 61

21 grudnia 2018

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2000 z dnia 12 grudnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 w odniesieniu do ponownego przydziału pozostałych kwot przydzielonych na wspieranie wdrażania decyzji Rady (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 lub przeznaczenia tych kwot na inne działania w ramach programów krajowych 78

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾ 82
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej ⁽¹⁾ 210

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1999

z dnia 11 grudnia 2018 r.

w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 i art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niniejsze rozporządzenie określa niezbędne podstawy prawne rzetelnego, wszechstronnego, racjonalnego pod względem kosztów, przejrzystego i przewidywalnego zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu („mechanizm zarządzania”), które zapewni osiągnięcie założeń i celów unii energetycznej na rok 2030 oraz w perspektywie długoterminowej, zgodnie z Porozumieniem paryskim z 2015 r. w sprawie zmian klimatu przyjętym w następstwie 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu („Porozumienie paryskie”), dzięki komplementarnym, spójnym i ambitnym działaniom Unii i jej państw członkowskich, upraszczając jednocześnie procedury administracyjne.
- (2) Unia energetyczna powinna obejmować pięć wymiarów: bezpieczeństwo energetyczne, wewnętrzny rynek energii, efektywność energetyczną, obniżenie emisyjności oraz badania naukowe, innowacje i konkurencyjność.
- (3) Celem stabilnej unii energetycznej realizującej ambitną politykę w dziedzinie klimatu jest zapewnienie unijnym konsumentom – w tym gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom – bezpiecznych, zrównoważonych, konkurencyjnych i niedrogich dostaw energii oraz pobudzanie badań naukowych i innowacji przez przyciąganie inwestycji, co wymaga gruntownej transformacji europejskiego systemu energetycznego. Taka transformacja ściśle wiąże się również z potrzebą zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska, a także z potrzebą wspierania

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2017, s. 34.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 111.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 grudnia 2018 r.

rozwąznego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, zwłaszcza przez wspieranie efektywności energetycznej i oszczędności energii oraz rozwój nowych i odnawialnych form energii. Cel taki można osiągnąć tylko przez skoordynowane działania, obejmujące akty o charakterze ustawodawczym i nieustawodawczym przyjmowane na szczeblu unijnym, regionalnym, krajowym i lokalnym.

- (4) Dzięki w pełni funkcjonalnej i stabilnej unii energetycznej Unia stanie się obszarem przodującym pod względem innowacyjności, inwestycji, wzrostu gospodarczego oraz rozwoju społeczno-gospodarczego, a przez to dobrym przykładem, jak dążenie do ambitnych celów dotyczących łagodzenia zmian klimatu jest powiązane ze środkami wspierania innowacyjności, inwestycji i wzrostu.
- (5) Równocześnie z niniejszym rozporządzeniem Komisja opracowała i przyjęła szereg inicjatyw sektorowych w polityce energetycznej, dotyczących zwłaszcza energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej, w tym charakterystyki energetycznej budynków, i struktury rynku. Inicjatywy te składają się na pakiet, w którym główne hasła brzmią: „efektywność energetyczna przede wszystkim”, „Unia światowym liderem w dziedzinie odnawialnych źródeł energii” oraz „uczciwe traktowanie konsumentów energii”, w tym dzięki zajęciu się problemem ubóstwa energetycznego i wspieraniu uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym.
- (6) W swych konkluzjach z dnia 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska zatwierdziła ramy polityki energetyczno-klimatycznej Unii do 2030 r., których podstawą są cztery najważniejsze cele na szczeblu Unii: redukcja emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce o co najmniej 40 %, orientacyjny cel dotyczący poprawy efektywności energetycznej o co najmniej 27 %, który zostanie ponownie przeanalizowany do 2020 r. z myślą o skorygowaniu tego poziomu w górę do 30 %, co najmniej 27 % udział energii ze źródeł odnawialnych w energii zużywanej w Unii i co najmniej 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych. Zaznaczono wyraźnie, że cel dotyczący energii ze źródeł odnawialnych jest wiążący na poziomie Unii i ma być osiągnięty dzięki wkładowi poszczególnych państw członkowskich wspólnie dążących do osiągnięcia zbiorczego celu unijnego. Przekształcając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽¹⁾, wprowadzono nowy, wiążący cel polegający na uzyskaniu w Unii do 2030 r. co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych, i przewidziano przeprowadzenie przeglądu w celu skorygowania w górę tego celu na poziomie UE do 2023 r. W poprawkach do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽²⁾ określono cel dotyczący poprawy efektywności energetycznej o co najmniej 32,5 % na poziomie Unii i przewidziano przepis dotyczący przeprowadzenia przeglądu w celu skorygowania w górę celów na poziomie Unii do 2023 r.
- (7) Wiążący cel osiągnięcia wewnątrzunijnej redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % w całej gospodarce do 2030 r. (w porównaniu do poziomu z 1990 r.) zatwierdzono formalnie podczas posiedzenia Rady ds. Środowiska w dniu 6 marca 2015 r. jako planowany krajowo określony wkład Unii i jej państw członkowskich w Porozumienie paryskie. Porozumienie paryskie zostało ratyfikowane przez Unię w dniu 5 października 2016 r. ⁽³⁾ i weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. Zastępuje ono podejście przyjęte w protokole z Kioto z 1997 r., które zostało zatwierdzone przez Unię w drodze decyzji Rady 2002/358/WE r. ⁽⁴⁾ i przestanie obowiązywać po roku 2020. Należy odpowiednio zaktualizować unijny system monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji i pochłaniania.
- (8) W Porozumieniu paryskim zwiększono światowy poziom ambicji w kwestii łagodzenia zmian klimatu i określono długoterminowy cel zgodny z dążeniem do utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2°C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej oraz do dalszych starań o ograniczenie tego wzrostu do 1,5°C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej.
- (9) Aby osiągnąć zapisane w Porozumieniu paryskim cele dotyczące temperatury, Unia powinna dążyć do jak najszybszego uzyskania równowagi między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych z różnych źródeł a pochłanianiem emisji tych gazów przez pochłaniacze, a następnie – stosownie do sytuacji – do osiągnięcia ujemnego bilansu emisji.
- (10) W systemie klimatycznym łączna suma emisji antropogenicznych w czasie wyznacza łączne stężenie gazów cieplarnianych w atmosferze. Komisja powinna przeanalizować różne scenariusze dotyczące wkładu Unii w cele długoterminowe, m.in. scenariusz osiągnięcia zerowego bilansu emisji gazów cieplarnianych netto w Unii do 2050 r., a następnie ujemnego bilansu emisji, a także wpływ tych scenariuszy na pozostały światowy i unijny budżet emisji dwutlenku węgla. Komisja powinna przygotować analizę dla potrzeb długoterminowej strategii unijnej w zakresie wkładu Unii w realizację wynikających z Porozumienia paryskiego zobowiązań do utrzymania

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2°C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej oraz do dalszych starań o ograniczenie tego wzrostu do 1,5°C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej, w tym różnych scenariuszy, między innymi scenariusza osiągnięcia zerowego bilansu emisji gazów cieplarnianych netto w Unii do 2050 r., a następnie ujemnego bilansu emisji, a także wpływu tych scenariuszy na pozostały światowy i unijny budżet emisji dwutlenku węgla.

- (11) Mimo, iż Unia zobowiązała się osiągnąć do 2030 r. ambitną redukcję emisji gazów cieplarnianych, zagrożenie zmianami klimatu jest problemem globalnym. Dlatego też Unia i jej państwa członkowskie powinny współpracować z partnerami międzynarodowymi, by wszystkie strony przyjęły wysoki poziom ambicji zgodnie z długoterminowymi celami Porozumienia paryskiego.
- (12) W swych konkluzjach z dni 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska uzgodniła również, że należy opracować solidny i przejrzysty system zarządzania, niewprowadzający zbędnych obciążeń administracyjnych i dający państwom członkowskim dostateczną elastyczność, który przyczyni się do osiągnięcia przez Unię celów jej polityki energetycznej przy pełnym poszanowaniu swobody państw członkowskich w określaniu ich miksu energetycznego. Podkreślono, że taki system zarządzania powinien bazować na istniejących elementach, np. krajowych programach w dziedzinie klimatu czy krajowych planach dotyczących energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, a także uwzględnić potrzebę usprawnienia planowania i sprawozdawczości oraz połączenia ich oddzielnych elementów. Uzgodniono również, że należy umocnić pozycję i rozszerzyć prawa konsumentów, poprawić przejrzystość i przewidywalność dla inwestorów, m.in. dzięki systematycznemu monitorowaniu głównych wskaźników przystępnego cenowo, bezpiecznego, konkurencyjnego, pewnego i zrównoważonego systemu energetycznego, a także ułatwić koordynację krajowych polityk klimatyczno-energetycznych i zacieśnić współpracę regionalną między państwami członkowskimi.
- (13) W swym komunikacie z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie strategii ramowej na rzecz stabilnej unii energetycznej, której podstawą jest przyszłościowa polityka w dziedzinie klimatu, Komisja odniosła się do potrzeby zintegrowanego zarządzania, by wszystkie działania dotyczące energii na szczeblu unijnym, regionalnym, krajowym i lokalnym przyczyniały się do osiągnięcia celów unii energetycznej, co pozwoli wyjść poza ramy klimatyczno-energetyczne do 2030 roku i rozszerzyć zakres zarządzania na wszystkich pięć wymiarów unii energetycznej.
- (14) W swym komunikacie z dnia 18 listopada 2015 r. na temat stanu unii energetycznej Komisja wskazała ponadto, że zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, odnoszące się do wszystkich pięciu wymiarów unii energetycznej, to instrumenty niezbędne do bardziej strategicznego planowania polityki energetycznej i klimatycznej. Zawarte w tym komunikacie wytyczne Komisji dla państw członkowskich dotyczące zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu to podstawa, na której państwa członkowskie mogą rozpocząć opracowywanie krajowych planów na lata 2021–2030 i określić główne filary procesu zarządzania. W komunikacie wskazano również, że system zarządzania powinien mieć umocowanie w prawie.
- (15) W swych konkluzjach z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie systemu zarządzania unią energetyczną Rada uznała, że zarządzanie unią energetyczną będzie podstawowym narzędziem efektywnego i skutecznego tworzenia unii energetycznej oraz osiągnięcia jej celów. Rada podkreśliła, że system zarządzania powinien opierać się na zasadach integracji strategicznego planowania i sprawozdawczości dotyczącej realizacji polityki klimatyczno-energetycznej oraz na koordynacji działań podmiotów odpowiedzialnych za politykę energetyczno-klimatyczną na poziomie unijnym, regionalnym i krajowym. Podkreśliła również, że zarządzanie powinno gwarantować osiągnięcie celów w dziedzinie energii i klimatu na 2030 r. oraz że w ramach zarządzania należy monitorować zbiorcze postępy Unii w realizacji założeń politycznych we wszystkich pięciu wymiarach unii energetycznej.
- (16) Parlament Europejski w rezolucji z dnia 15 grudnia 2015 r. pt. „W kierunku europejskiej unii energetycznej” zaapelował, by ramy zarządzania unią energetyczną były ambitne, rzetelne, przejrzyste i demokratyczne oraz by obejmowały pełne zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i zapewniały osiągnięcie wyznaczonych na rok 2030 celów klimatyczno-energetycznych.
- (17) Rada Europejska niejednokrotnie podkreślała konieczność podjęcia pilnych działań, by zapewnić osiągnięcie minimalnego celu w dziedzinie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, wynoszącego 10 %. W swych konkluzjach z dni 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska zdecydowała, że Komisja przy wsparciu państw członkowskich podejmie pilne działania, by zapewnić jak najszybsze osiągnięcie wynoszącego 10 % minimalnego celu w dziedzinie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, w każdym razie nie później niż w 2020 r., przynajmniej w tych państwach członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze minimalnego poziomu integracji na wewnętrznym rynku energii. W komunikacie Komisji z dnia 23 listopada 2017 r. w sprawie rozwoju europejskich sieci energetycznych oceniono postępy w osiąganiu celu wynoszącego 10 % połączeń międzysystemowych i zaproponowano metody osiągnięcia celu wynoszącego 15 % połączeń międzysystemowych na rok 2030.

- (18) Głównym celem mechanizmu zarządzania unią energetyczną powinno być zatem umożliwienie osiągnięcia celów unii energetycznej, a zwłaszcza celów ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r., jeśli chodzi o ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, energię ze źródeł odnawialnych i efektywność energetyczną. Te założenia i cele wynikają z unijnej polityki energetycznej i z potrzeby zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska, a także z konieczności wspierania rozsądnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, zgodnie z zapisami traktatów UE. Żadnego z tych celów, nierozdzielnie ze sobą powiązanych, nie można uznać za drugorzędny w stosunku do pozostałych. Niniejsze rozporządzenie wiąże się zatem z sektorowymi przepisami wdrażającymi cele w dziedzinie energii i klimatu na rok 2030. Państwa członkowskie potrzebują elastyczności w wyborze działań najlepiej odpowiadających krajowym koszykom energetycznym i preferencjom, jednak elastyczność ta powinna pozostawać w zgodzie z dalszą integracją rynku, zwiększoną konkurencją, osiągnięciem celów w zakresie klimatu i energii oraz stopniowym przechodzeniem na zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną.
- (19) Społecznie akceptowalne i sprawiedliwe przejście na zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną wymaga zmian w zachowaniach inwestycyjnych, zarówno jeśli chodzi o inwestycje publiczne, jak i prywatne, oraz wprowadzenia zachęt we wszystkich obszarach polityki, przy czym należy pamiętać o tych regionach i obywatelach, dla których przejście na gospodarkę niskoemisyjną mogłoby mieć negatywne skutki. Osiągnięcie redukcji emisji gazów cieplarnianych wymaga lepszej efektywności i większej innowacyjności w gospodarce europejskiej, co powinno w szczególności przynieść również powstanie zrównoważonych miejsc pracy, w tym w sektorach zaawansowanych technologii, a także poprawę jakości powietrza i poprawę w dziedzinie zdrowia publicznego.
- (20) W świetle zobowiązań międzynarodowych zapisanych w Porozumieniu paryskim państwa członkowskie powinny informować o działaniach, które podejmują, by stopniowo wycofywać dotacje w energetyce, zwłaszcza dotacje do paliw kopalnych. Opracowując stosowne sprawozdania, państwa członkowskie mogą korzystać z istniejących, stosowanych na szczeblu międzynarodowym definicji dotacji do paliw kopalnych.
- (21) Gazy cieplarniane i zanieczyszczenia powietrza pochodzą w dużej mierze z tych samych źródeł, zatem polityka ograniczenia emisji gazów cieplarnianych może mieć dodatkowe korzyści dla zdrowia publicznego i jakości powietrza, zwłaszcza na obszarach miejskich, co może zrekompenzować całość lub część krótkoterminowych kosztów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Dane przekazywane na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 ⁽¹⁾ stanowią istotny wkład w opracowywanie wykazu gazów cieplarnianych oraz krajowych planów, dlatego należy podkreślić znaczenie gromadzenia i przekazywania spójnych danych na podstawie dyrektywy (UE) 2016/2284 i w wykazie gazów cieplarnianych.
- (22) Doświadczenia z wdrażania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽²⁾ wskazują na potrzebę synergii i spójności ze sprawozdawczością wymaganą w innych instrumentach prawnych, w szczególności w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, rozporządzeniu (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 ⁽⁵⁾ i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 517/2014 ⁽⁶⁾. Wykorzystanie spójnych danych w sprawozdawczości dotyczącej emisji gazów cieplarnianych ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jakości tej sprawozdawczości.
- (23) Zgodnie ze zdecydowanym zobowiązaniem Komisji do lepszego stanowienia prawa, a także z polityką wspierania badań, innowacji i inwestycji mechanizm zarządzania powinien prowadzić do znacznego zmniejszenia obciążeń administracyjnych i uproszczenia procedur wymaganych od państw członkowskich i odpowiednich zainteresowanych stron, Komisji i innych instytucji unijnych. Powinno również przyczynić się do zapewnienia spójności i adekwatności unijnych i krajowych polityk i środków służących transformacji systemu energetycznego idącej w kierunku zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniające dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 195).

- (24) Osiągnięcie celów i założeń unii energetycznej powinno nastąpić dzięki połączeniu inicjatyw Unii i spójnych strategii krajowych określonych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu. W sektorowych przepisach Unii w dziedzinie energii i klimatu określono wymogi dotyczące planowania, które sprawdzają się jako narzędzia stymulowania zmian na szczeblu krajowym. Wprowadzenie ich w różnym czasie spowodowało jednak nakładanie się działań i niewystarczające uwzględnienie synergii i interakcji między różnymi obszarami polityki ze szkodą dla racjonalności pod względem kosztów. Należy zatem w miarę możliwości usprawnić i zintegrować obecne oddzielne systemy planowania, sprawozdawczości i monitorowania w dziedzinie energii i klimatu.
- (25) Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu powinny obejmować okresy dziesięcioletnie i zawierać przegląd aktualnej sytuacji systemu energetycznego i polityki energetycznej. Plany należy opracować na podstawie analiz i określić w nich cele krajowe we wszystkich pięciu wymiarach unii energetycznej oraz odpowiednie polityki i środki służące osiągnięciu tych celów. W zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu obejmujących pierwszy okres (2021–2030) należy zwrócić szczególną uwagę na wyznaczone na 2030 r. cele dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych, energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej i elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych. Państwa członkowskie powinny dążyć do tego, by zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu były zgodne z wyznaczonymi przez ONZ celami zrównoważonego rozwoju i by przyczyniały się do ich osiągnięcia. Opracowując zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, państwa członkowskie mogą korzystać z istniejących krajowych strategii lub planów. Dla pierwszego projektu zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu i pierwszego krajowego planu w wersji ostatecznej przewidziano inne terminy niż dla kolejnych planów, by państwa członkowskie miały wystarczająco dużo czasu na przygotowanie pierwszych planów po przyjęciu niniejszego rozporządzenia. Niemniej jednak zachęca się państwa członkowskie, by przedłożyły pierwsze projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu jak najwcześniej w ciągu 2018 r., by umożliwić należyte przygotowanie, zwłaszcza do dialogu pomocniczego planowanego na 2018 r. zgodnie z decyzją 1/CP.21 Konferencji stron ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („UNFCCC”).
- (26) Przygotowując zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, państwa członkowskie powinny oszacować liczbę gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym, z uwzględnieniem niezbędnych usług energetycznych dla gospodarstw domowych, potrzebnych do zagwarantowania podstawowego poziomu życia w danych warunkach krajowych, a także z uwzględnieniem istniejącej polityki socjalnej i polityki w innych istotnych dziedzinach oraz orientacyjnych wytycznych Komisji dotyczących odpowiednich wskaźników, w tym rozproszenia geograficznego, opracowanych zgodnie ze wspólnym podejściem do ubóstwa energetycznego. Jeżeli z ustaleń danego państwa członkowskiego wynika, że liczba gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym jest w tym państwie wysoka, to powinno ono włączyć do planu krajowego orientacyjny cel dotyczący zmniejszenia ubóstwa energetycznego.
- (27) Należy stworzyć obowiązkowy wzór zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, aby zapewnić odpowiedni poziom ich szczegółowości oraz ułatwić ich porównanie i agregowanie, zostawiając jednocześnie państwom członkowskim wystarczającą elastyczność w określaniu szczegółowych założeń krajowych planów, odzwierciedlających preferencje i uwarunkowania krajowe.
- (28) Wdrożenie polityk i środków w dziedzinie energii i klimatu ma wpływ na środowisko. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić społeczeństwu możliwość wczesnego i skutecznego udziału oraz konsultacji podczas przygotowywania zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, w stosownych przypadkach zgodnie z przepisami dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz z postanowieniami konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ („UNECE”) z dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencja z Aarhus”). Państwa członkowskie powinny również zapewnić udział partnerów społecznych w przygotowaniu zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, a wywiązując się z obowiązków dotyczących konsultacji publicznych, powinny dążyć do uproszczenia procedur administracyjnych.
- (29) Prowadząc konsultacje społeczne – i zgodnie z konwencją z Aarhus – państwa członkowskie powinny dążyć do zapewnienia równego udziału, informowania społeczeństwa za pomocą obwieszczeń publicznych lub innych odpowiednich środków, np. mediów elektronicznych, o tym że zapewnia się społeczeństwu dostęp do wszystkich istotnych dokumentów oraz o tym, że wprowadza się praktyczne rozwiązania dotyczące udziału społeczeństwa.
- (30) Każde państwo członkowskie powinno utworzyć stałą, wielopoziomową platformę dialogu na temat energii, skupiającą samorządy terytorialne, organizacje społeczne, przedsiębiorców, inwestorów i inne odpowiednie

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

zainteresowane strony, i służącą omawianiu poszczególnych rozwiązań planowanych w polityce energetyczno-klimatycznej. Dialog ten powinien służyć omówieniu zintegrowanego krajowego planu tego państwa członkowskiego w dziedzinie energii i klimatu, a także jego długoterminowej strategii w tych dziedzinach. Dialog może odbywać się z wykorzystaniem dowolnej struktury ogólnokrajowej, np. strony internetowej, platformy konsultacji publicznych lub innego interaktywnego narzędzia komunikacji.

- (31) Współpraca regionalna ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego osiągnięcia celów unii energetycznej przy zachowaniu racjonalności pod względem kosztów. Komisja powinna ułatwiać taką współpracę między państwami członkowskimi. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawienia uwag do zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu innych państw członkowskich, zanim te plany zostaną sfinalizowane, aby uniknąć niespójności i potencjalnie negatywnego wpływu na inne państwa członkowskie oraz aby zagwarantować zbiorcze osiągnięcie wspólnych celów. Współpraca regionalna w opracowywaniu i finalizacji zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, a następnie w ich wdrażaniu powinna mieć zasadnicze znaczenie dla poprawy skuteczności i wydajności środków oraz dla wspierania integracji rynkowej i bezpieczeństwa energetycznego.
- (32) We współpracy prowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem państwa członkowskie powinny uwzględnić istniejące regionalne fora współpracy, np. plan działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (BEMIP), grupę ds. gazowych połączeń międzysystemowych w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej (CESEC), Środkowo-Zachodni Regionalny Rynek Energii (CWREM), inicjatywę państw mórz północnych w sprawie sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej (NSCOGI), pięciop stronne forum energetyczne, grupę ds. połączeń międzysystemowych w Europie Południowo-Zachodniej oraz partnerstwo eurośródziemnomorskie. Zachęca się państwa członkowskie do rozważenia nawiązania współpracy z sygnatariuszami traktatu o Wspólnocie Energetycznej, państwami trzecimi należącymi do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a w stosownych przypadkach z innymi odpowiednimi państwami trzecimi. Ponadto aby wspierać integrację rynku, politykę racjonalną pod względem kosztów, skuteczną współpracę oraz partnerstwa i konsultacje, Komisja może wskazywać dalsze możliwości współpracy regionalnej obejmującej co najmniej jeden z pięciu wymiarów unii energetycznej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w perspektywie długoterminowej i na podstawie bieżących warunków rynkowych.
- (33) Komisja może prowadzić rozmowy z odpowiednimi państwami trzecimi, by zbadać możliwość rozszerzenia na te państwa stosowania przepisów przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, zwłaszcza przepisów dotyczących współpracy regionalnej.
- (34) Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu powinny być stabilne, aby zapewnić przejrzystość i przewidywalność polityk i środków krajowych w celu zagwarantowania pewności inwestycji. Krajowe plany powinny jednak być aktualizowane jednokrotnie w danym okresie dziesięcioletnim, aby państwa członkowskie mogły dostosować się do istotnych zmian uwarunkowań. W przypadku planów obejmujących lata 2021–2030 państwa członkowskie powinny dokonać aktualizacji do dnia 30 czerwca 2024 r. Założenia, cele i wkłady powinny być modyfikowane tylko w celu odzwierciedlenia większych ambicji, zwłaszcza w odniesieniu do celów w dziedzinie energii i klimatu na 2030 r. W ramach aktualizacji państwa członkowskie powinny dążyć do złagodzenia wszelkich negatywnych oddziaływań na środowisko ujawnionych w zintegrowanej sprawozdawczości.
- (35) Stabilne, długoterminowe strategie redukcji emisji gazów cieplarnianych mają kluczowe znaczenie dla transformacji gospodarczej, zatrudnienia i wzrostu oraz dla osiągnięcia szerszej rozumianych celów zrównoważonego rozwoju, a także dla sprawiedliwego i efektywnego pod względem kosztów dążenia do długoterminowego celu określonego w Porozumieniu paryskim. Ponadto zachęca się strony Porozumienia paryskiego, by do 2020 r. przedstawiły długoterminowe strategie niskoemisyjnego rozwoju do połowy bieżącego stulecia. W związku z tym w dniu 22 marca 2018 r. Rada Europejska wezwała Komisję, by najpóźniej w pierwszym kwartale 2019 r. przedstawiła wniosek dotyczący strategii długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii zgodnie z Porozumieniem paryskim, z uwzględnieniem zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.
- (36) Państwa członkowskie powinny opracować strategie długoterminowe na co najmniej 30 lat, przyczyniające się do wypełnienia przez państwa członkowskie zobowiązań zgodnych z UNFCCC i z Porozumieniem paryskim, w ramach celu Porozumienia paryskiego, jakim jest utrzymanie wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2°C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz dążenie do ograniczenia tego wzrostu do 1,5°C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej, a także osiągnięcie długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych i większego pochłaniania emisji przez pochłaniacze we wszystkich sektorach zgodnie z celem Unii. Państwa członkowskie powinny opracować swoje strategie długoterminowe z zachowaniem otwartości i przejrzystości oraz zapewnić społeczeństwu rzeczywistą możliwość udziału w przygotowywaniu tych strategii. Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu oraz długoterminowe strategie w tych dziedzinach powinny być ze sobą spójne.
- (37) Sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) jest w znacznym stopniu narażony i bardzo podatny na skutki zmian klimatu. Jednocześnie sektor ten oferuje olbrzymie możliwości, jeśli chodzi o długoterwałe korzyści dla klimatu, i może wnieść istotny wkład w osiąganie unijnych i międzynarodowych długoterminowych celów w dziedzinie klimatu. Może przyczynić się do łagodzenia zmian klimatu

na różne sposoby, zwłaszcza przez redukcję emisji, utrzymanie i powiększanie pochłaniaczy oraz zasobów węgla pierwiastkowego, a także przez dostarczanie biomateriałów mogących zastąpić materiały kopalne lub wysokoe-misyjne. Zasadnicze znaczenie mają długoterminowe strategie wspierające zrównoważone inwestycje służące zwłaszcza zwiększaniu skutecznego pochłaniania dwutlenku węgla, zrównoważonemu zarządzaniu zasobami oraz osiągnięciu długoterminowej stabilności i zdolności adaptacyjnej rezerwuarów węgla.

- (38) Tworząc nowe połączenia międzysystemowe, należy całościowo ocenić koszty i korzyści, w tym wszystkie skutki techniczne, społeczno-gospodarcze i środowiskowe, zgodnie z wymogami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013⁽¹⁾, oraz uwzględnić pozytywne efekty zewnętrzne połączeń międzysystemowych, np. zintegrowanie odnawialnych źródeł energii, bezpieczeństwo dostaw oraz zwiększoną konkurencję na rynku wewnętrznym.
- (39) Podobnie jak w przypadku planowania unijne przepisy sektorowe w dziedzinie energii i klimatu określają wymogi dotyczące sprawozdawczości, z których wiele sprawdziło się jako narzędzia stymulowania zmian na szczeblu krajowym w uzupełnieniu reform rynkowych; wymogi te wprowadzono jednak w różnym czasie, co spowodowało nakładanie się działań i brak racjonalności pod względem kosztów, a także niewystarczające uwzględnienie synergii i interakcji między różnymi obszarami polityki, takimi jak ograniczanie emisji gazów cieplarnianych, energia ze źródeł odnawialnych, efektywność energetyczna i integracja rynku. Aby znaleźć odpowiednią równowagę między potrzebą zapewnienia odpowiedniego monitorowania realizacji zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu a potrzebą uproszczenia procedur administracyjnych, państwa członkowskie powinny co dwa lata przygotowywać sprawozdania dotyczące postępów w realizacji planów oraz innych zmian w systemie energetycznym. Jednak niektóre sprawozdania nadal trzeba będzie przedstawiać co roku, zwłaszcza w związku z wymogami sprawozdawczymi wynikającymi z UNFCCC oraz z przepisów unijnych.
- (40) Zintegrowane sprawozdania państw członkowskich w dziedzinie energii i klimatu dotyczące postępów powinny zawierać elementy określone we wzorze zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Wzór zintegrowanego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu powinien być określony szczegółowo w późniejszych aktach wykonawczych z uwagi na jego specjalistyczny charakter oraz fakt, że pierwsze sprawozdania z postępów należy przedstawić w 2023 r. Sprawozdania z postępów należy przedstawiać, by zapewnić przejrzystość w stosunku do Unii, innych państw członkowskich, jednostek samorządu regionalnego i lokalnego, podmiotów działających na rynku, w tym konsumentów, oraz wszelkich innych odpowiednich zainteresowanych stron i ogółu społeczeństwa. Sprawozdania te powinny być wyczerpujące w odniesieniu do wszystkich pięciu wymiarów unii energetycznej, a w pierwszym okresie należy równocześnie położyć w nich nacisk na obszary objęte celami ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030.
- (41) Na mocy UNFCCC Unia i jej państwa członkowskie zobowiązane są do opracowania, regularnego aktualizowania, publikowania i zgłaszania konferencji stron krajowych wykazów antropogenicznych emisji wszystkich gazów cieplarnianych z różnych źródeł oraz pochłaniania emisji tych gazów przez pochłaniacze, z wykorzystaniem porównywalnej metodyki uzgodnionej przez konferencję stron. Wykazy gazów cieplarnianych mają kluczowe znaczenie dla śledzenia postępów we wdrażaniu wymiaru obniżania emisyjności oraz dla oceny zgodności z aktami ustawodawczymi w dziedzinie klimatu, zwłaszcza z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽²⁾ oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841⁽³⁾.
- (42) Decyzja 1/CP.16 konferencji stron UNFCCC zawiera wymóg wprowadzenia krajowych rozwiązań służących szacowaniu antropogenicznych emisji wszystkich gazów cieplarnianych z różnych źródeł i pochłaniania tych emisji przez pochłaniacze. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić wprowadzenie takich rozwiązań krajowych.
- (43) Doświadczenia zdobyte przy wdrażaniu rozporządzenia (UE) nr 525/2013 potwierdziły znaczenie przejrzystości, dokładności, spójności, kompletności i porównywalności informacji. Korzystając z tych doświadczeń, należy zapewnić w niniejszym rozporządzeniu, aby państwa członkowskie stosowały wiarygodne i spójne dane i założenia w odniesieniu do wszystkich pięciu wymiarów oraz podawały do publicznej wiadomości kompletne informacje o założeniach, parametrach i metodach wykorzystanych w ostatecznych scenariuszach i prognozach, z uwzględnieniem ograniczeń statystycznych, danych handlowych podlegających szczególnej ochronie oraz poszanowania zasad ochrony danych, a także informowały o swoich politykach i środkach oraz prognozach, co stanowi główny element sprawozdań z postępów. Informacje zawarte w tych sprawozdaniach powinny mieć zasadnicze znaczenie dla wykazania terminowej realizacji zobowiązań wynikających z rozporządzenia (UE)

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych osiąganym przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań w dziedzinie klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

2018/842. Utrzymanie i ciągłe doskonalenie systemów na szczeblu Unii i państw członkowskich w połączeniu z bardziej precyzyjnymi wytycznymi dotyczącymi sprawozdawczości powinny znacznie przyczynić się do stałej poprawy jakości informacji niezbędnych do śledzenia postępów w realizacji wymiaru obniżania emisyjności.

- (44) Niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać zgłaszanie przez państwa członkowskie danych dotyczących przystosowania się do zmian klimatu i udzielania krajom rozwijającym się wsparcia finansowego, technologicznego oraz dotyczącego budowania zdolności, a tym samym ułatwić realizację unijnych zobowiązań wynikających z UNFCCC i Porozumienia paryskiego. Ponadto informacje dotyczące krajowych działań przystosowawczych i wsparcia są również istotne w kontekście zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, zwłaszcza jeśli chodzi o przystosowanie się do niekorzystnych skutków zmian klimatu związanych z bezpieczeństwem dostaw energii do Unii, np. pod względem dostępności wody chłodniczej w elektrowniach oraz dostępności biomasy do celów energetycznych, a także jeśli chodzi o informacje o wsparciu istotnym dla zewnętrznego wymiaru unii energetycznej.
- (45) W Porozumieniu paryskim potwierdzono, że podejmując działania dotyczące zmian klimatu, strony powinny respektować, wspierać i uwzględniać swoje odpowiednie zobowiązania dotyczące praw człowieka i równości płci. Państwa członkowskie powinny zatem odpowiednio uwzględnić aspekt praw człowieka i aspekt równości płci w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz w długoterminowych strategiach. W przedstawianych co dwa lata sprawozdaniach z postępów państwa członkowskie powinny informować, jak wdrażanie zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przyczynia się do propagowania praw człowieka i równości płci.
- (46) Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne spoczywające na państwach członkowskich i Komisji, Komisja powinna utworzyć platformę online (e-platformę), aby ułatwić komunikację, wspierać współpracę i ułatwić społeczeństwu dostęp do informacji. Powinno to ułatwić terminowe składanie sprawozdań, a także zwiększyć przejrzystość sprawozdań krajowych. E-platforma powinna uzupełniać, rozbudowywać i wykorzystywać istniejące procedury, bazy danych i e-narzędzia sprawozdawczości, takie jak te udostępniane przez Europejską Agencję Środowiska, Eurostat i Wspólne Centrum Badawcze, a także doświadczenia ze stosowania unijnego systemu ekozarządzania i audytu.
- (47) Komisja powinna zapewniać publiczny dostęp online do ostatecznych zintegrowanych planów krajowych w dziedzinie energii i klimatu. Po uruchomieniu platformy online (e-platformy) Komisja powinna wykorzystywać ją do zamieszczania i publicznego udostępniania zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu oraz ich aktualizacji, strategii długoterminowych i innych istotnych informacji przekazanych przez państwa członkowskie. Do czasu uruchomienia e-platformy Komisja będzie wykorzystywała własne strony internetowe, by ułatwić publiczny dostęp online do końcowych zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.
- (48) Dane przekazywane Komisji w planach i sprawozdaniach krajowych przez państwa członkowskie nie powinny powielać danych i statystyk udostępnionych już przez Eurostat zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 ⁽¹⁾ w takiej samej formie, jaką przewidują obowiązki dotyczące planowania i sprawozdawczości określone w niniejszym rozporządzeniu, i nadal dostępnych w Komisji (Eurostacie) z tymi samymi wartościami. Jeżeli jest to możliwe i odpowiednie ze względu na terminy, dane i prognozy zapisane w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu powinny bazować na danych Eurostatu i metodyce stosowanej do zgłaszania statystyk europejskich zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 223/2009 oraz powinny być spójne z tymi danymi i tą metodyką.
- (49) W perspektywie zbiorczego osiągnięcia celów strategii na rzecz unii energetycznej, zwłaszcza utworzenia w pełni funkcjonalnej i stabilnej unii energetycznej, Komisja będzie musiała oceniać projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu oraz – na podstawie sprawozdań z postępów – ich realizację. W pierwszym okresie dziesięcioletnim dotyczy to szczególnie osiągania unijnych celów w dziedzinie energii i klimatu na rok 2030 oraz krajowych wkładów w osiągnięcie tych celów. Ocenę taką należy przeprowadzać co dwa lata, a tylko w razie potrzeby raz do roku, i włączać ją do sprawozdań Komisji na temat stanu unii energetycznej.
- (50) Przy należyтым poszanowaniu przysługującego Komisji prawa inicjatywy ustawodawczej, zwykłej procedury ustawodawczej i równowagi sił między instytucjami, Parlament Europejski i Rada powinny co roku analizować postępy w realizowaniu przez unię energetyczną wszystkich wymiarów polityki energetyczno-klimatycznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

- (51) Komisja powinna ocenić ogólny wpływ polityk i środków ujętych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu na funkcjonowanie unijnych środków polityki klimatyczno-energetycznej, zwłaszcza jeśli chodzi o konieczność wprowadzenia dodatkowych unijnych polityk i środków w celu uzyskania wymaganej większej redukcji emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania w Unii zgodnie z zobowiązaniami zapisanymi w Porozumieniu paryskim.
- (52) Lotnictwo ma wpływ na klimat na świecie wskutek uwalniania CO₂ oraz innych emisji, w tym emisji tlenków azotu, a także w wyniku takich mechanizmów jak wspomaganie tworzenia się chmur pierzastych. W świetle szybkiego rozwoju wiedzy naukowej na temat tych skutków w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 przewidziano już uaktualnioną ocenę skutków lotnictwa dla klimatu na świecie wynikających z innych czynników niż emisje CO₂. Modele stosowane w tym względzie powinny być dostosowywane do postępu naukowego. Na podstawie oceny tych skutków Komisja powinna przedstawić do dnia 1 stycznia 2020 r. uaktualnioną analizę wpływu lotnictwa, który wynika z innych czynników niż emisje CO₂, i w stosownym przypadku zaproponować, jak najlepiej zająć się tymi skutkami.
- (53) Zgodnie z obecnymi wytycznymi UNFCCC dotyczącymi składania sprawozdań w sprawie gazów cieplarnianych obliczenia oraz sprawozdawczość odnoszące się do emisji metanu bazują na współczynnikach globalnego ocieplenia w stuletnim horyzoncie czasowym. Ponieważ metan ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia i stosunkowo krótki czas utrzymywania się w atmosferze, co oznacza znaczny wpływ na klimat w perspektywie krótko- i średnioterminowej, Komisja powinna przeanalizować wpływ wdrażania polityk i środków służących zmniejszeniu krótko- i średnioterminowych skutków emisji metanu na unijne emisje gazów cieplarnianych. Komisja powinna przeanalizować rozwiązania polityczne pozwalające szybko zareagować na problem emisji metanu i przedstawić unijny plan strategiczny dotyczący metanu jako nieodłączny element długoterminowej strategii unijnej.
- (54) Aby zapewnić spójność między krajowymi a unijnymi politykami i celami unii energetycznej, należy prowadzić ciągły dialog między Komisją a państwami członkowskimi oraz, w stosownych przypadkach, między państwami członkowskimi. W stosownych przypadkach Komisja powinna kierować do państw członkowskich zalecenia dotyczące poziomu ambicji projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, wdrażania polityk i środków zgłoszonych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz innych krajowych polityk i środków istotnych dla realizacji unii energetycznej. Chociaż zgodnie z art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zalecenia nie mają mocy wiążącej, państwa członkowskie powinny jednak należycie je uwzględniać i w kolejnych sprawozdaniach okresowych wyjaśniać, jak to zrobiły. W odniesieniu do energii ze źródeł odnawialnych ocena Komisji ma opierać się na obiektywnych kryteriach. Jeśli Komisja wyda zalecenie dotyczące projektu krajowego planu danego państwa członkowskiego, powinna to zrobić jak najszybciej, przy czym należy uwzględnić z jednej strony, że Komisja musi zsumować określone, ujęte ilościowo planowane wkłady wszystkich państw członkowskich, by ocenić poziom ambicji na szczeblu Unii, a z drugiej strony, że państwo członkowskie musi mieć wystarczająco dużo czasu na należyte rozważenie zaleceń Komisji przed finalizacją planu krajowego i że należy unikać ryzyka opóźnienia w przygotowaniu krajowego planu tego państwa członkowskiego.
- (55) Racjonalne pod względem kosztów wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych należy do kluczowych obiektywnych kryteriów oceny wkładów państw członkowskich. Struktura kosztów wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych jest złożona i różni się znacznie w poszczególnych państwach członkowskich. Koszty te obejmują nie tylko koszty systemów wsparcia, ale również m.in. koszty przyłączenia instalacji, rezerw systemowych i zapewniania bezpieczeństwa systemu, a także koszty, które trzeba ponieść, by zapewnić zgodność z ograniczeniami w dziedzinie ochrony środowiska. Dlatego porównując państwa członkowskie według tego kryterium, należy uwzględnić wszystkie koszty związane z wykorzystywaniem energii ze źródeł odnawialnych, ponoszone przez państwo członkowskie, konsumentów końcowych czy podmioty realizujące projekt. Zalecenia Komisji dotyczące poziomu ambicji państw członkowskich w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych powinny wynikać ze wzoru podanego w niniejszym rozporządzeniu, opartego na obiektywnych kryteriach. Ocena poziomu ambicji państw członkowskich w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych powinna tym samym wskazywać względny poziom wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, a także uwzględniać istotne okoliczności mające wpływ na rozwój energii ze źródeł odnawialnych. Ocena ta powinna również obejmować dane pochodzące z niezależnych źródeł danych ilościowych lub jakościowych.
- (56) Jeżeli poziom ambicji zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu lub ich aktualizacji okaże się niewystarczający do zbiorczego osiągnięcia celów unii energetycznej, a w pierwszym okresie zwłaszcza celów na 2030 r. dotyczących energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, Komisja powinna przyjąć środki na poziomie Unii, by zapewnić zbiorcze osiągnięcie tych założeń i celów (uzupełniając tym samym niedostateczny poziom ambicji). Jeżeli postępy Unii w dążeniu do tych założeń i celów będą niewystarczające do ich osiągnięcia, Komisja powinna w uzupełnieniu zaleceń zaproponować środki i wykonać odpowiednie uprawnienia na szczeblu Unii lub państwa członkowskie powinny przyjąć dodatkowe środki, by zapewnić osiągnięcie tych założeń i celów (przeciwdziałając tym samym opóźnieniom w realizacji). W środkach takich należy także uwzględnić wcześniejsze działania państw członkowskich służące osiągnięciu wyznaczonego na rok 2030 celu dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych przez osiągnięcie w 2020 r. lub wcześniej udziału energii ze źródeł odnawialnych powyżej wiążącego celu krajowego lub przez uzyskanie wczesnych postępów

w osiągnięciu wiążącego celu krajowego na 2020 r. lub w realizacji wkładu w wiążący cel unijny polegający na uzyskaniu do 2030 r. co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych. W dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych środki takie mogą również obejmować dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich w zarządzany przez Komisję unijny mechanizm finansowania energii ze źródeł odnawialnych, wykorzystywany w najbardziej racjonalnych pod względem kosztów projektach dotyczących energii ze źródeł odnawialnych w całej Unii, co da państwom członkowskim możliwość wnoszenia wkładu w osiągnięcie celu unijnego jak najniższym kosztem. Krajowe cele państw członkowskich w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r. powinny służyć za bazowy poziom udziału źródeł odnawialnych od 2021 r. i powinny zostać utrzymane przez cały okres. W dziedzinie efektywności energetycznej celem dodatkowych środków może być zwłaszcza poprawa efektywności energetycznej produktów, budynków i transportu.

- (57) Krajowe cele państw członkowskich w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r. przedstawione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001⁽¹⁾ powinny służyć za punkt wyjścia orientacyjnej trajektorii krajowej na okres 2021-2030, chyba że dane państwo członkowskie dobrowolnie postanowi przyjąć wyższy punkt wyjścia. Cele te powinny ponadto stanowić obowiązkowy bazowy udział dla tego okresu, zapisany jednocześnie w dyrektywie (UE) 2018/2001. W okresie tym udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto poszczególnych państw członkowskich nie powinien zatem być niższy niż bazowy udział tego państwa członkowskiego.
- (58) Jeżeli dane państwo członkowskie nie utrzyma bazowego udziału mierzonego w okresie roku, powinno w ciągu roku przyjąć dodatkowe środki, by usunąć tę rozbieżność ze scenariuszem bazowym. Jeżeli dane państwo członkowskie skutecznie zastosuje takie niezbędne środki i wypełni obowiązek usunięcia rozbieżności, należy uznać, że spełnia ono obowiązkowe wymogi scenariusza bazowego od momentu wystąpienia rozbieżności, zarówno na podstawie niniejszego rozporządzenia, jak i dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (59) Aby zapewnić odpowiednie monitorowanie i wczesne podejmowanie działań naprawczych przez państwa członkowskie i Komisję oraz aby uniknąć efektu „gapowicza”, orientacyjna trajektoria wszystkich państw członkowskich a zatem również unijna orientacyjna trajektoria powinny osiągnąć w latach 2022, 2025 i 2027 przynajmniej określone minimalne wartości procentowe łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych przewidzianego na 2030 r., określone w niniejszym rozporządzeniu. Komisja oceni, czy osiągnięto te „punkty odniesienia” wyznaczone na rok 2022, 2025 i 2027, m.in. na podstawie wymaganych od państw członkowskich zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu. Państwa członkowskie, które nie osiągną punktów odniesienia, powinny wyjaśnić w kolejnym sprawozdaniu z postępów, jak usuną tę rozbieżność. Jeżeli nie zostaną osiągnięte unijne orientacyjne punkty odniesienia, to państwa członkowskie, które nie osiągnęły swoich punktów odniesienia, powinny usunąć tę rozbieżność, wdrażając dodatkowe środki.
- (60) Unia i państwa członkowskie powinny dołożyć starań, by przedstawiać najbardziej aktualne informacje o swoich emisjach gazów cieplarnianych i ich pochłanianiu. Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać przygotowanie takich oszacowań w jak najkrótszym czasie przy użyciu danych statystycznych i innych informacji, np. – w stosownych przypadkach – danych z przestrzeni kosmicznej dostarczanych w programie Copernicus ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 377/2014⁽²⁾ globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa oraz pochodzących z innych systemów satelitarnych.
- (61) Na mocy rozporządzenia (UE) 2018/842 nadal obowiązywać powinno podejście rocznego cyklu zobowiązań przyjęte w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE⁽³⁾. Podejście to wymaga przeprowadzenia pełnego przeglądu wykazów gazów cieplarnianych w państwach członkowskich, by umożliwić ocenę zgodności i w razie potrzeby zastosować działania naprawcze. Na szczeblu Unii potrzebna jest procedura przeglądu wykazów gazów cieplarnianych przedkładanych przez państwa członkowskie, aby zapewnić wiarygodne, spójne, przejrzyste i terminowe przeprowadzanie oceny zgodności z rozporządzeniem (UE) 2018/842.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (zob. s. 82 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 377/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiające program Copernicus i uchylające rozporządzenie (UE) nr 911/2010 (Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 44).

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

- (62) Państwa członkowskie wraz z Komisją powinny zapewnić ścisłą współpracę we wszystkich sprawach dotyczących wdrożenia unii energetycznej, przy ścisłym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego w sprawach dotyczących niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna w stosownych przypadkach wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza w opracowywaniu zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu i w powiązanim z nimi budowaniu zdolności, w tym przez mobilizowanie zasobów wewnętrznej zdolności modelowania, a w stosownych przypadkach – ekspertów zewnętrznych.
- (63) W swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie powinny zapewnić uwzględnienie najnowszych zaleceń dla poszczególnych państw, wydanych w ramach europejskiego semestru.
- (64) Państwa członkowskie powinny stosować zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”, co oznacza, że przed podjęciem decyzji dotyczących planowania, polityki i inwestycji należy przeanalizować, czy racjonalne pod względem kosztów, a także pod względem technicznym, ekonomicznym i ekologicznym alternatywne rozwiązania z dziedziny efektywności energetycznej mogą w całości lub w części zastąpić środki przewidziane w planowaniu, polityce i inwestycjach, a przy tym cele danych decyzji nadal zostaną osiągnięte. Obejmuje to w szczególności uznanie efektywności energetycznej za kluczowy element oraz zasadniczy czynnik do rozważenia w przyszłych decyzjach inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii. Takie racjonalne pod względem kosztów alternatywy obejmują środki służące zwiększeniu efektywności zapotrzebowania na energię i dostaw energii, zwłaszcza dzięki racjonalnym pod względem kosztów oszczędnościom końcowego zużycia energii, inicjatywom dotyczącym odpowiedzi odbioru, a także wydajniejszej konwersji i dystrybucji oraz wydajniejszemu przesyłowi energii. Państwa członkowskie powinny również zachęcać do upowszechniania tej zasady w instytucjach rządowych i samorządowych na szczeblu regionalnym i lokalnym, a także w sektorze prywatnym.
- (65) Europejska Agencja Środowiska powinna wspierać Komisję, w stosownych przypadkach i zgodnie z jej rocznym programem pracy, w ocenie, monitorowaniu i sprawozdawczości.
- (66) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu wprowadzania zmian w ogólnych ramach wzoru zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, z myślą o dostosowaniu tego wzoru do zmian w ramach polityki energetyczno-klimatycznej Unii bezpośrednio i wyraźnie powiązanych z wkładami Unii wynikającymi z UNFCCC i z Porozumienia paryskiego, a także z myślą o uwzględnieniu zmian we współczynnikach globalnego ocieplenia („GWP”) i wytycznych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym dotyczących wykazów oraz o określaniu istotnych wymogów dotyczących unijnego systemu wykazów i utworzenia rejestrów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te powinny otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Należy również w razie potrzeby wziąć pod uwagę decyzje przyjęte w ramach UNFCCC i Porozumienia paryskiego.
- (67) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu, zintegrowanego sprawozdania dotyczącego krajowych działań w zakresie przystosowania się do zmian klimatu, wsparcia finansowego i technicznego udzielanego krajom rozwijającym się oraz dochodów ze sprzedaży na aukcji, rocznych sprawozdań na temat przybliżonych wykazów gazów cieplarnianych, wykazów gazów cieplarnianych oraz rozliczeń emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych, unijnego mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych, krajowych systemów wykazów, przeglądu wykazów a także unijnych i krajowych systemów polityk i środków oraz prognoz, oraz sprawozdań dotyczących polityk w sprawie gazów cieplarnianych, środków i prognoz należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011⁽²⁾.
- (68) Dla potrzeb wykonania uprawnień wykonawczych określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna być wspierana w wykonywaniu swych zadań na mocy niniejszego rozporządzenia przez Komitet ds. Zmian Klimatu, który wznawia prace dotychczasowego Komitetu ds. Zmian Klimatu powołanego na mocy art. 8 decyzji 93/389/EWG, art. 9 decyzji 280/2004/WE i art. 26 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 oraz Komitet ds. Unii Energetycznej. Aby zapewnić spójność polityk i dążyć do maksymalnej synergii między sektorami, na posiedzenia obu komitetów zwoływane w celu wykonania niniejszego rozporządzenia powinni być zapraszani zarówno eksperci ds. klimatu, jak i eksperci ds. energii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (69) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia w 2024 r., a następnie przeprowadzać taki przegląd co pięć lat i w stosownych przypadkach przedstawiać propozycje zmian, aby zapewnić właściwe stosowanie rozporządzenia i osiągnięcie jego celów. W przeglądach należy wziąć pod uwagę rozwój sytuacji i wykorzystać wyniki globalnej oceny Porozumienia paryskiego.
- (70) Niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać, zmieniać, zastępować i uchylać niektóre zobowiązania w zakresie planowania, sprawozdawczości i monitorowania zawarte obecnie w sektorowych aktach ustawodawczych Unii w dziedzinie energii i klimatu, by zapewnić uproszczone i zintegrowane podejście do głównych elementów planowania, sprawozdawczości i monitorowania. Należy zatem odpowiednio zmienić następujące akty ustawodawcze:
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE ⁽¹⁾;
 - dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾;
 - dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE ⁽³⁾;
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 ⁽⁴⁾;
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 ⁽⁵⁾;
 - dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE ⁽⁶⁾;
 - dyrektywa Rady 2009/119/WE ⁽⁷⁾;
 - dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽⁸⁾;
 - dyrektywa 2012/27/UE;
 - dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE ⁽⁹⁾;
 - dyrektywa Rady (UE) 2015/652 ⁽¹⁰⁾.
- (71) W celu zapewnienia spójności i pewności prawa żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien uniemożliwiać stosowania odstępstw na mocy odpowiednich sektorowych aktów ustawodawczych Unii dotyczących energii elektrycznej i gotowości na wypadek zagrożeń w sektorze energii elektrycznej.
- (72) W niniejszym rozporządzeniu należy również zawrzeć w całości przepisy rozporządzenia (UE) nr 525/2013. W związku z tym rozporządzenie (UE) nr 525/2013 należy uchylić z dniem 1 stycznia 2021 r. Jednakże w celu zapewnienia dalszego wykonywania decyzji 406/2009/WE na mocy rozporządzenia (UE) nr 525/2013 oraz zachowania w prawie zapisów dotyczących niektórych aspektów wykonywania protokołu z Kioto konieczne jest dalsze stosowanie niektórych przepisów po tej dacie.
- (73) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez same państwa członkowskie, a z uwagi na rozmiary i skutki proponowanych działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki (Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 31).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 36).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz.U. L 265 z 9.10.2009, s. 9).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 66).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2015/652 z dnia 20 kwietnia 2015 r. ustanawiająca metody obliczania i wymogi w zakresie sprawozdawczości zgodnie z dyrektywą 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych (Dz.U. L 107 z 25.4.2015, s. 26).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się mechanizm zarządzania, którego celem jest:
 - a) wdrożenie strategii i środków służących realizacji założeń i osiągnięciu celów unii energetycznej oraz wywiązaniu się z długoterminowych zobowiązań Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych zgodnie z Porozumieniem paryskim, a w pierwszym okresie dziesięcioletnim od 2021 r. do 2030 r. – zwłaszcza osiągnięciu celów Unii na 2030 r. w dziedzinie energii i klimatu;
 - b) pobudzenie współpracy między państwami członkowskimi, w tym w stosownych przypadkach na szczeblu regionalnym, służącej realizacji założeń i osiągnięciu celów unii energetycznej;
 - c) zapewnienie terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności składania przez Unię i jej państwa członkowskie sprawozdań do Sekretariatu UNFCCC i Porozumienia paryskiego;
 - d) przyczynianie się do większej pewności regulacyjnej i do większej pewności dla inwestorów oraz do pełnego wykorzystania możliwości rozwoju gospodarczego, stymulowania inwestycji, tworzenia miejsc pracy i spójności społecznej.

Mechanizm zarządzania jest oparty na strategiach długoterminowych, zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu obejmujących okresy dziesięcioletnie począwszy od okresu 2021–2030, na odpowiadających im przygotowywanych przez państwa członkowskie zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu oraz na zintegrowanym systemie monitorowania przez Komisję. Mechanizm zarządzania zapewnia społeczeństwu rzeczywiste możliwości udziału w tworzeniu tych krajowych planów i strategii długoterminowych. Obejmuje on ustrukturyzowaną, przejrzystą, iteracyjną procedurę z udziałem Komisji i państw członkowskich, służącą finalizacji zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, a następnie ich wdrażaniu, w tym w odniesieniu do współpracy regionalnej, jak również odpowiednie działania Komisji.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pięciu ściśle powiązanych i wzajemnie wzmacniających się wymiarów unii energetycznej:
 - a) bezpieczeństwo energetyczne;
 - b) wewnętrzny rynek energii;
 - c) efektywność energetyczna;
 - d) obniżenie emisyjności; oraz
 - e) badania naukowe, innowacje i konkurencyjność.

Artykuł 2

Definicje

Stosuje się następujące definicje:

- 1) „polityki i środki” oznaczają wszystkie instrumenty służące osiągnięciu celów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu lub realizacji zobowiązań wynikających z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) UNFCCC, w tym potencjalnie instrumenty, których podstawowym celem nie jest ograniczenie i redukcja emisji gazów cieplarnianych ani zmiany w systemie energetycznym;
- 2) „istniejące polityki i środki” oznaczają wdrożone polityki i środki oraz przyjęte polityki i środki;
- 3) „wdrożone polityki i środki” oznaczają polityki i środki, do których w dniu przedłożenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu lub zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu stosuje się co najmniej jedno z następujących kryteriów: obowiązują bezpośrednio stosowane przepisy unijne lub przepisy krajowe, zawarto co najmniej jedną dobrowolną umowę, przyznano środki finansowe, zmobilizowano zasoby ludzkie;

- 4) „przyjęte polityki i środki” oznaczają polityki i środki, w odniesieniu do których do dnia przedłożenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu lub zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu przyjęto oficjalną decyzję rządu i istnieje wyraźne zobowiązanie do ich wdrożenia;
- 5) „planowane polityki i środki” oznaczają będące przedmiotem dyskusji rozwiązania, co do których istnieją realistyczne szanse przyjęcia i wdrożenia po dacie przedłożenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu lub zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu;
- 6) „system polityk i środków oraz prognoz” oznacza system rozwiązań instytucjonalnych, prawnych i proceduralnych wprowadzony na potrzeby sprawozdawczości dotyczącej polityk i środków oraz prognoz dotyczących antropogenicznych emisji z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, a także dotyczących systemu energetycznego, m.in. zgodnie z wymogami zawartymi w art. 39;
- 7) „prognozy” oznaczają przewidywania dotyczące antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł oraz usuwania emisji przez pochłaniacze lub zmian w systemie energetycznym, w tym co najmniej oszacowania ilościowe dla następujących bezpośrednio po roku sprawozdawczym kolejnych czterech lat kończących się cyfrą 0 lub 5;
- 8) „prognozy bez środków” oznaczają prognozy dotyczące antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze z wyłączeniem wpływu wszystkich polityk i środków planowanych, przyjętych lub wdrożonych po roku wybranym jako początkowy rok danej prognozy;
- 9) „prognozy ze środkami” oznaczają prognozy dotyczące antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze z uwzględnieniem wpływu przyjętych i wdrożonych polityk i środków pod względem redukcji emisji gazów cieplarnianych lub zmian w systemie energetycznym;
- 10) „prognozy z dodatkowymi środkami” oznaczają prognozy dotyczące antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze z uwzględnieniem wpływu polityk i środków przyjętych i wdrożonych w celu złagodzenia zmian klimatu lub osiągnięcia celów energetycznych, jak również polityk i środków planowanych w tym celu, pod względem redukcji emisji gazów cieplarnianych;
- 11) „cele Unii na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu” oznaczają ogólnounijny wiążący cel zmniejszenia do 2030 r. wewnątrzunijnego poziomu emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce o co najmniej 40 % w porównaniu z 1990 r., ogólnounijny wiążący cel osiągnięcia co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii w UE w roku 2030, ogólnounijny główny cel poprawy efektywności energetycznej na poziomie Unii o co najmniej 32,5 % do 2030 r. oraz cel 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych na rok 2030 lub dowolne kolejne cele w tym zakresie uzgodnione przez Radę Europejską lub Parlament Europejski i Radę na rok 2030;
- 12) „krajowy system wykazów” oznacza system rozwiązań instytucjonalnych, prawnych i proceduralnych wprowadzony w państwie członkowskim w celu szacowania antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze oraz do celów sprawozdawczości i archiwizowania informacji z wykazów;
- 13) „wskaźnik” oznacza ilościowy lub jakościowy współczynnik lub zmienną, który lub która przyczynia się do lepszego zrozumienia postępów we wdrażaniu;
- 14) „główne wskaźniki” oznaczają wskaźniki postępów w pięciu wymiarach unii energetycznej, zgodnie z propozycją Komisji;
- 15) „korekty techniczne” oznaczają poprawki w oszacowaniach krajowego wykazu emisji gazów cieplarnianych, wprowadzane w wyniku przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 38 i mające zastąpić pierwotnie przedłożone oszacowania, gdy przedłożone dane z wykazów są niekompletne lub przygotowane niezgodnie z odpowiednimi zasadami lub wytycznymi międzynarodowymi lub unijnymi;
- 16) „zapewnianie jakości” oznacza planowy system procedur przeglądu mający zapewniać osiągnięcie celów dotyczących jakości danych oraz przekazywanie w sprawozdaniach jak najlepszych oszacowań i informacji, by zwiększyć skuteczność programu kontroli jakości i wesprzeć państwa członkowskie;
- 17) „kontrola jakości” oznacza system rutynowych działań technicznych służących mierzeniu i kontrolowaniu jakości informacji i oszacowań, opracowany w celu zapewnienia integralności, prawidłowości i kompletności danych, wykrywania i usuwania błędów i pominieć, dokumentowania i archiwizowania danych i innych wykorzystywanych materiałów oraz rejestrowania wszystkich działań dotyczących zapewniania jakości;

- 18) „efektywność energetyczna przede wszystkim” oznacza, że w decyzjach dotyczących planowania, polityki i inwestycji w dziedzinie energii w najwyższym stopniu uwzględnia się racjonalne pod względem kosztów alternatywne środki służące efektywności energetycznej, by zwiększać efektywność zapotrzebowania na energię i dostaw energii, zwłaszcza dzięki racjonalnym pod względem kosztów oszczędnościom końcowego zużycia energii, inicjatywom dotyczącym odpowiedzi odbioru, efektywniejszej konwersji i dystrybucji oraz efektywniejszemu przesyłowi energii, a przy tym nadal osiągać cele tych decyzji;
- 19) „plan EPSTE” oznacza europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych, o którym mowa w komunikacie Komisji z dnia 15 września 2015 r. pt. „W kierunku zintegrowanego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (planu EPSTE) – przyspieszenie transformacji europejskiego systemu energetycznego”;
- 20) „wcześniejsze działania” oznaczają:
 - a) w odniesieniu do oceny potencjalnej rozbieżności między celem Unii na 2030 r. dotyczącym energii ze źródeł odnawialnych a zbiorczymi wkładami państw członkowskich – osiągnięcie przez dane państwo członkowskie udziału energii ze źródeł odnawialnych wyższego niż wiążący krajowy cel na 2020 r. określony w załączniku I do dyrektywy (UE) 2018/2001 lub wcześnie postępy danego państwa członkowskiego w osiąganiu wiążącego krajowego celu na 2020 r.;
 - b) w odniesieniu do zaleceń Komisji na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. b) w zakresie energii ze źródeł odnawialnych – wczesne wdrożenie przez dane państwo członkowskie jego wkładu w wiążący cel Unii polegający na osiągnięciu co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w 2030 r., co mierzy się według wartości odniesienia dla energii ze źródeł odnawialnych;
- 21) „współpraca regionalna” oznacza współpracę między co najmniej dwoma państwami członkowskimi, które nawiązały partnerstwo obejmujące co najmniej jeden z pięciu wymiarów unii energetycznej;
- 22) „energia ze źródeł odnawialnych” lub „energia odnawialna” oznacza energię ze źródeł odnawialnych lub energię odnawialną zdefiniowaną w art. 2 pkt 1) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 23) „końcowe zużycie energii brutto” oznacza końcowe zużycie energii brutto zdefiniowane w art. 2 pkt 4) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 24) „system wsparcia” oznacza system zdefiniowane w art. 2 pkt 5) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 25) „rozbudowa źródła energii” oznacza rozbudowę źródła energii zdefiniowaną w art. 2 pkt 10) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 26) „społeczność energetyczna działająca w zakresie energii odnawialnej” oznacza społeczność energetyczną działającą w zakresie energii odnawialnej zdefiniowaną w art. 2 pkt 16) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 27) „system ciepłowniczy” lub „system chłodniczy” oznacza system ciepłowniczy lub system chłodniczy zdefiniowany w art. 2 pkt 19) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 28) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 2 pkt 23) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 29) „biomasa” oznacza biomasę zdefiniowaną w art. 2 pkt 24) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 30) „biomasa rolnicza” oznacza biomasę rolniczą zdefiniowaną w art. 2 pkt 25) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 31) „biomasa leśna” oznacza biomasę leśną zdefiniowaną w art. 2 pkt 26) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 32) „paliwa z biomasy” oznaczają paliwa z biomasy zdefiniowane w art. 2 pkt 27) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 33) „biogaz” oznacza biogaz zdefiniowany w art. 2 pkt 28) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 34) „biopłynny” oznaczają biopłyny zdefiniowane w art. 2 pkt 32) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 35) „biopaliwa” oznaczają biopaliwa zdefiniowane w art. 2 ust. 33) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 36) „zaawansowane biopaliwa” oznaczają zaawansowane biopaliwa zdefiniowane w art. 2 pkt 34) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 37) „pochodzące z recyklingu paliwa węglowe” oznaczają pochodzące z recyklingu paliwa węglowe zdefiniowane w art. 2 pkt 35) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 38) „rośliny wysokoskrobiowe” oznaczają rośliny zdefiniowane w art. 2 pkt 39) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 39) „rośliny spożywcze i pastewne” oznaczają rośliny spożywcze i pastewne określone w art. 2 pkt 40) dyrektywy (UE) 2018/2001;

- 40) „materiał lignocelulozowy” oznacza materiał lignocelulozowy zdefiniowany w art. 2 pkt 41) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 41) „pozostałość” oznacza pozostałość zdefiniowaną w art. 2 pkt 43) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 42) „zużycie energii pierwotnej” oznacza zużycie energii pierwotnej zdefiniowane w art. 2 pkt 2) dyrektywy 2012/27/UE;
- 43) „zużycie energii końcowej” oznacza „zużycie energii końcowej” zdefiniowane w art. 2 pkt 3) dyrektywy 2012/27/UE;
- 44) „efektywność energetyczna” oznacza „efektywność energetyczną” zdefiniowaną w art. 2 pkt 4) dyrektywy 2012/27/UE;
- 45) „oszczędność energii” oznacza oszczędność energii zdefiniowaną w art. 2 pkt 5) dyrektywy 2012/27/UE;
- 46) „poprawa efektywności energetycznej” oznacza poprawę efektywności energetycznej zdefiniowaną w art. 2 pkt 6) dyrektywy 2012/27/UE;
- 47) „usługa energetyczna” oznacza usługę energetyczną zdefiniowaną w art. 2 pkt 7) dyrektywy 2012/27/UE;
- 48) „całkowita powierzchnia użytkowa” oznacza całkowitą powierzchnię użytkową zdefiniowaną w art. 2 pkt 10) dyrektywy 2012/27/UE;
- 49) „system zarządzania energią” oznacza system zarządzania energią zdefiniowany w art. 2 pkt 11) dyrektywy 2012/27/UE;
- 50) „strona zobowiązana” oznacza stronę zobowiązaną zdefiniowaną w art. 2 pkt 14) dyrektywy 2012/27/UE;
- 51) „wykonujący organ publiczny” oznacza wykonujący organ publiczny zdefiniowany w art. 2 pkt 14) dyrektywy 2012/27/UE;
- 52) „działanie indywidualne” oznacza działanie indywidualne zdefiniowane w art. 2 pkt 19) dyrektywy 2012/27/UE;
- 53) „dystrybutor energii” oznacza dystrybutora energii zdefiniowanego w art. 2 pkt 20) dyrektywy 2012/27/UE;
- 54) „operator systemu dystrybucyjnego” oznacza operatora systemu dystrybucyjnego zdefiniowanego w art. 2 pkt 6) dyrektywy 2009/72/WE i w art. 2 pkt 6) dyrektywy 2009/73/WE;
- 55) „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii” oznacza przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii zdefiniowane w art. 2 pkt 22) dyrektywy 2012/27/UE;
- 56) „dostawca usług energetycznych” oznacza dostawcę usług energetycznych zdefiniowanego w art. 2 pkt 24) dyrektywy 2012/27/UE;
- 57) „umowa o poprawę efektywności energetycznej” oznacza umowę o poprawę efektywności energetycznej zdefiniowaną w art. 2 pkt 27) dyrektywy 2012/27/UE;
- 58) „kogeneracja” oznacza kogenerację zdefiniowaną w art. 2 pkt 30) dyrektywy 2012/27/UE;
- 59) „budynek” oznacza budynek zdefiniowany w art. 2 pkt 1) dyrektywy 2010/31/UE;
- 60) „budynek o niemal zerowym zużyciu energii” oznacza budynek o niemal zerowym zużyciu energii zdefiniowany w art. 2 pkt 2) dyrektywy 2010/31/UE;
- 61) „pompa ciepła” oznacza pompę ciepłą zdefiniowaną w art. 2 pkt 18) dyrektywy 2010/31/UE;
- 62) „paliwo kopalne” oznacza nieodnawialne źródła energii oparte na węglu, takie jak paliwa stałe, gaz ziemny i ropa naftowa.

ROZDZIAŁ 2

Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu

Artykuł 3

Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu

1. Do dnia 31 grudnia 2019 r., następnie do dnia 1 stycznia 2029 r. i dalej co dziesięć lat każde państwo członkowskie zgłasza Komisji zintegrowany krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu. Plany te obejmują elementy określone w ust. 2 niniejszego artykułu i w załączniku I. Pierwszy plan obejmuje okres od 2021 r. do 2030 r. i uwzględnia dłuższą perspektywę. Kolejne plany obejmują okres dziesięcioletni następujący bezpośrednio po zakończeniu okresu objętego poprzednim planem.

2. Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu składają się z następujących głównych części:
- opis procedury tworzenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, obejmujący streszczenie oraz opis konsultacji publicznych z zainteresowanymi stronami, udziału zainteresowanych stron oraz wyników konsultacji, a także opis współpracy regionalnej z innymi państwami członkowskimi w opracowywaniu planu, stosownie do art. 10 - 12 oraz z częścią 1 sekcja A pkt 1) załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
 - opis krajowych założeń, celów i wkładów dotyczących wymiarów unii energetycznej, zgodnie z art. 4 i załącznikiem I;
 - opis planowanych polityk i środków w powiązaniu z odpowiednimi założeniami, celami i wkładami określonymi zgodnie z lit. b) oraz ogólny przegląd inwestycji niezbędnych do osiągnięcia odpowiednich założeń, celów i wkładów;
 - opis aktualnej sytuacji pięciu wymiarów unii energetycznej, w tym w odniesieniu do systemu energetycznego, emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych oraz prognoz dotyczących założeń, o których mowa w lit. b), wraz z istniejącymi politykami i środkami;
 - w stosownym przypadku opis regulacyjnych i pozaregulacyjnych barier i przeszkód w osiąganiu celów, założeń lub wkładów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej;
 - ocena wpływu planowanych polityk i środków na realizację założeń, o których mowa w lit. b), w tym ich spójności z określonymi w Porozumieniu paryskim długoterminowymi założeniami dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych i z długoterminowymi strategiami, o których mowa w art. 15;
 - ogólna ocena wpływu planowanych polityk i środków na konkurencyjność w powiązaniu z pięcioma wymiarami unii energetycznej;
 - załącznik sporządzony zgodnie z wymogami i strukturą określonymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, określający metody i środki polityczne danego państwa członkowskiego służące osiągnięciu oszczędności energii zgodnie z art. 7 dyrektywy 2012/27/UE oraz z załącznikiem V do niej.
3. W odniesieniu do zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, państwa członkowskie:
- zmniejszają złożoność procedur administracyjnych i koszty ponoszone przez wszystkie odpowiednie zainteresowane strony;
 - biorą pod uwagę wzajemne powiązania między pięcioma wymiarami unii energetycznej, zwłaszcza zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”;
 - w stosownych przypadkach wykorzystują wiarygodne i spójne dane i założenia we wszystkich pięciu wymiarach;
 - szacują liczbę gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym, z uwzględnieniem niezbędnych usług energetycznych dla gospodarstw domowych, potrzebnych do zagwarantowania podstawowego poziomu życia w danych warunkach krajowych, a także z uwzględnieniem istniejącej polityki socjalnej i polityki w innych istotnych dziedzinach oraz orientacyjnych wytycznych Komisji dotyczących odpowiednich wskaźników ubóstwa energetycznego.
- Jeżeli w ocenie przeprowadzonej z wykorzystaniem sprawdzalnych danych państwo członkowskie stwierdzi zgodnie z akapitem pierwszym lit. d), że liczba gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym jest w tym państwie wysoka, to włącza ono do krajowego planu orientacyjny cel dotyczący zmniejszenia ubóstwa energetycznego. Zainteresowane państwa członkowskie przedstawiają w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu ewentualne polityki i środki służące zwalczaniu ubóstwa energetycznego, w tym środki z zakresu polityki społecznej i inne odpowiednie programy krajowe.
4. Każde państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej swoje zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu przedłożone Komisji zgodnie z niniejszym artykułem.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 43 w celu wprowadzania zmian do załącznika I część 1 sekcja A pkt 2.1.1 i 3.1.1, część 1 sekcja B pkt 4.1 i 4.2.1 oraz część 2 pkt 3), w celu dostosowania tych punktów do zmian w polityce energetyczno-klimatycznej Unii bezpośrednio i ściśle związanych z wkładami Unii wynikającymi z UNFCCC i z Porozumienia paryskiego.

Artykuł 4

Krajowe założenia, cele i wkłady w pięciu wymiarach unii energetycznej

W zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu każde państwo członkowskie określa następujące główne założenia, cele i wkłady, zgodnie z pkt 2) sekcji A załącznika I:

- w odniesieniu do wymiaru „obniżenia emisyjności”:
 - w odniesieniu do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych oraz z myślą o przyczynieniu się do osiągnięcia celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce Unii:
 - wiązący krajowy cel danego państwa członkowskiego dotyczący emisji gazów cieplarnianych oraz roczne krajowe wiążące limity zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842;

- (ii) zobowiązania danego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/841;
- (iii) w przypadkach stosownych z perspektywy osiągnięcia założeń i celów unii energetycznej oraz wypełnienia długoterminowych zobowiązań Unii dotyczących emisji gazów cieplarnianych zgodnie z Porozumieniem paryskim – inne założenia i cele, w tym cele sektorowe i cele związane z przystosowaniem się do zmian klimatu;

2) w odniesieniu do energii ze źródeł odnawialnych:

z myślą o osiągnięciu wiążącego celu Unii polegającego na uzyskaniu co najmniej 32 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w 2030 r., zgodnie z art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001 – wkład w osiągnięcie tego celu wyrażony jako udział energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r., wraz z orientacyjną trajektorią prowadzącą do osiągnięcia tego wkładu począwszy od 2021 r.; do 2022 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia wynoszący co najmniej 18 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.; do 2025 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia wynoszący co najmniej 43 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.; do 2027 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć punkt odniesienia wynoszący co najmniej 65 % łącznego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych od wiążącego celu krajowego danego państwa członkowskiego na 2020 r. do jego wkładu w osiągnięcie celu na 2030 r.;

do 2030 r. orientacyjna trajektoria musi osiągnąć co najmniej poziom planowanego wkładu państwa członkowskiego; jeżeli państwo członkowskie spodziewa się przekroczyć wiążący cel krajowy na 2020 r., jego orientacyjna trajektoria może zacząć się na poziomie, który to państwo członkowskie planuje osiągnąć; suma orientacyjnych trajektorii państw członkowskich odpowiada łącznie unijnym punktom odniesienia na lata 2022, 2025 i 2027 oraz unijnemu wiążącemu celowi wynoszącemu co najmniej 32 % energii ze źródeł odnawialnych w 2030 r.; niezależnie od wkładu w osiąganie celu unijnego i orientacyjnej trajektorii do celów niniejszego rozporządzenia dane państwo członkowskie może dowolnie przyjąć wyższy poziom ambicji w polityce krajowej;

b) w odniesieniu do wymiaru „efektywności energetycznej”:

- 1) orientacyjny krajowy wkład w osiąganie unijnych celów poprawy efektywności energetycznej o co najmniej 32,5 % w 2030 r., zgodnie z art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 5 dyrektywy 2012/27/UE, na podstawie zużycia energii pierwotnej lub końcowej, oszczędności energii pierwotnej lub końcowej bądź energochłonności;

Państwa członkowskie wyrażają swój wkład jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej i zużycia energii końcowej w 2020 r. i jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej i zużycia energii końcowej w 2030 r., wraz z orientacyjną trajektorią osiągania tego wkładu począwszy od 2021 r.; wyjaśniają zastosowaną metodykę i współczynniki przeliczeniowe;

- 2) łączną wartość oszczędności końcowego zużycia energii, które mają zostać osiągnięte w latach 2021–2030 zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2012/27/UE dotyczącym zobowiązania do oszczędności energii;
- 3) orientacyjne kamienie milowe długoterminowej strategii renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, plan działania wraz z ustalonymi na szczeblu krajowym wymiernymi wskaźnikami postępów, poparte dowodami szacunki oczekiwanych oszczędności energii i szerszych korzyści oraz wkład w unijne cele dotyczące efektywności energetycznej na podstawie dyrektywy 2012/27/UE zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE;
- 4) łączna powierzchnia budynków do renowacji lub równoważne roczne oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w latach 2021–2030 zgodnie z art. 5 dyrektywy 2012/27/UE dotyczącym wzorcowej roli budynków instytucji publicznych;

c) w odniesieniu do wymiaru „bezpieczeństwa energetycznego”:

- 1) krajowe cele dotyczące:

- większej dywersyfikacji źródeł energii i dostaw z państw trzecich, mogącej służyć zmniejszaniu zależności od importu energii,
- większej elastyczności krajowego systemu energetycznego, oraz
- rozwiązywania problemu ograniczeń lub przerw w dostawach z danego źródła energii z myślą o podniesieniu odporności regionalnych i krajowych systemów energetycznych, wraz z harmonogramem osiągania tych celów;

- d) w odniesieniu do wymiaru „wewnętrznego rynku energii”:
- 1) poziom elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, który dane państwo członkowskie zamierza osiągnąć w 2030 r., mając na względzie cel elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych na rok 2030 wynoszący co najmniej 15 %, wraz ze strategią obejmującą poziom, jaki należy osiągnąć, poczynając od 2021 r., określoną w ścisłej współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, przy uwzględnieniu celu wynoszącego 10 % połączeń międzysystemowych w 2020 r. oraz wskaźników pilności działania wyliczonych na podstawie różnic cenowych na rynku hurtowym, nominalnej zdolności przesyłowej połączeń międzysystemowych w stosunku do maksymalnego zapotrzebowania na moc i mocy zainstalowanej w odnawialnych źródłach energii, zgodnie z załącznikiem I część 1 sekcja A pkt 2.4.1. Każde nowe połączenie międzysystemowe jest przedmiotem analizy kosztów i korzyści społeczno-ekonomicznych i środowiskowych, i jest realizowane tylko wtedy, gdy potencjalne korzyści przewyższają koszty;
 - 2) kluczowe projekty dotyczące infrastruktury przesyłu energii elektrycznej i gazu oraz, w stosownych przypadkach, projekty modernizacji, niezbędne do realizacji założeń i osiągnięcia celów w pięciu wymiarach unii energetycznej;
 - 3) krajowe cele dotyczące innych aspektów wewnętrznego rynku energii, np.: zwiększenie elastyczności systemu, zwłaszcza dzięki politykom i środkom dotyczącym kształtowania cen na podstawie kryteriów rynkowych zgodnie z obowiązującymi przepisami; integracja i łączenie rynków z myślą o zwiększeniu możliwości handlu w ramach istniejących połączeń międzysystemowych, inteligentne sieci, agregowanie, odpowiedź odbioru, magazynowanie, wytwarzanie rozproszone, mechanizmy sterowania ruchem sieciowym, redysponowanie i ograniczanie mocy oraz sygnały cenowe w czasie rzeczywistym, wraz z harmonogramem osiągania tych celów, a także inne cele krajowe związane z wewnętrznym rynkiem energii, określone w załączniku I część 1 sekcja A pkt 2.4.3;
- e) w odniesieniu do wymiaru „badań naukowych, innowacji i konkurencyjności”:
- 1) krajowe założenia i cele dotyczące finansowania publicznych i, w stosownym przypadku, prywatnych badań naukowych oraz innowacji dotyczących unii energetycznej, w tym w stosownym przypadku harmonogram realizacji tych założeń; te cele i założenia odzwierciedlają priorytety strategii unii energetycznej i, w stosownych przypadkach, planu EPSTE. Określając swoje założenia, cele i wkłady, państwo członkowskie może korzystać z istniejących strategii lub planów krajowych zgodnych z przepisami unijnymi;
 - 2) jeżeli takie dane są dostępne – krajowe cele na 2050 r. dotyczące wspierania czystych technologii energetycznych.

Artykuł 5

Procedura określania wkładu państw członkowskich w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych

1. Przy określaniu swojego wkładu w udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. oraz w ostatnim roku okresu objętego kolejnymi krajowymi planami, zgodnie z art. 4 lit. a) pkt 2), każde państwo członkowskie bierze pod uwagę:
 - a) środki przewidziane w dyrektywie (UE) 2018/2001;
 - b) środki przyjęte na potrzeby osiągnięcia celu efektywności energetycznej, przyjęte na podstawie dyrektywy 2012/27/UE;
 - c) wszelkie inne istniejące środki służące wspieraniu energii ze źródeł odnawialnych w państwach członkowskich i, w stosownych przypadkach, na szczeblu Unii;
 - d) wiążący cel krajowy na 2020 r. dotyczący udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto tego państwa członkowskiego, zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy (UE) 2018/2001;
 - e) wszelkie istotne okoliczności mające wpływ na wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, np.:
 - (i) sprawiedliwy rozkład wykorzystania w całej Unii;
 - (ii) warunki i potencjał gospodarczy, w tym PKB na jednego mieszkańca;
 - (iii) potencjał racjonalnego pod względem kosztów wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych;
 - (iv) ograniczenia geograficzne, środowiskowe i naturalne, w tym na obszarach i w regionach niepołączonych;
 - (v) poziom połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi;
 - (vi) inne istotne okoliczności, zwłaszcza wcześniejsze działania.

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. e) każde państwo członkowskie wskazuje w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu, jakie istotne okoliczności mające wpływ na wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych uwzględniło.

2. Państwa członkowskie zbiorczo zapewniają, że suma ich wkładów odpowiada co najmniej 32 % udziałowi energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto na szczeblu Unii do 2030 r.

Artykuł 6

Procedura określania wkładu państw członkowskich w dziedzinie efektywności energetycznej

1. W swym orientacyjnym wkładzie krajowym w poprawę efektywności energetycznej do 2030 r. i na ostatni rok okresu objętego kolejnymi krajowymi planami zgodnie z art. 4 lit. b) pkt 1), każde państwo członkowskie bierze pod uwagę, że zgodnie z art. 3 dyrektywy 2012/27/UE, zużycie energii w Unii w 2020 r. nie może być większe niż 1 483 Mtoe energii pierwotnej lub 1 086 Mtoe energii końcowej, a zużycie energii w Unii w 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej.

Dodatkowo każde państwo członkowskie uwzględnia:

- a) środki przewidziane w dyrektywie 2012/27/UE;
- b) inne środki wspierania efektywności energetycznej w tym państwie członkowskim i na poziomie Unii.

2. W swym wkładzie, o którym mowa w ust. 1, każde państwo członkowskie może uwzględnić okoliczności krajowe wpływające na zużycie energii pierwotnej i końcowej, np.:

- a) dodatkowy potencjał oszczędności energii racjonalnych pod względem kosztów;
- b) kształtowanie się produktu krajowego brutto i stosowne prognozy;
- c) zmiany w imporcie i eksporcie energii;
- d) zmiany w koszyku energetycznym oraz rozwój wychwytywania i składowania dwutlenku węgla; oraz
- e) wcześniejsze działania.

W odniesieniu do akapitu pierwszego każde państwo członkowskie podaje w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu, czy uwzględniło któreś spośród odpowiednich okoliczności mających wpływ na zużycie energii pierwotnej i końcowej.

Artykuł 7

Polityki i środki krajowe w każdym z pięciu wymiarów unii energetycznej

W zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie opisują, zgodnie z załącznikiem I, najważniejsze istniejące oraz planowane polityki i środki służące osiągnięciu w szczególności celów określonych w krajowym planie, w tym w stosownych przypadkach środki przewidujące współpracę regionalną oraz odpowiednie finansowanie na szczeblu krajowym i regionalnym, w tym z wykorzystaniem programów i instrumentów unijnych.

Państwa członkowskie przedstawiają ogólny przegląd inwestycji niezbędnych do osiągnięcia założeń, celów i wkładów zapisanych w krajowym planie, a także ogólną ocenę źródeł tych inwestycji.

Artykuł 8

Analityczna podstawa zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu

1. Państwa członkowskie określają, zgodnie ze strukturą i formatem określonymi w załączniku I, aktualną sytuację każdego z pięciu wymiarów unii energetycznej, w tym systemu energetycznego i emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania, w momencie przedłożenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu lub na podstawie najbardziej aktualnych dostępnych informacji. Państwa członkowskie przedstawiają również i opisują prognozy dla każdego z pięciu wymiarów unii energetycznej, obejmujące co najmniej okres obowiązywania tego planu, zakładane w wyniku realizacji istniejących polityk i środków. Państwa członkowskie dokładają starań, by w stosownych przypadkach i w miarę możliwości opisać dodatkowe perspektywy tych pięciu wymiarów w dłuższym okresie, wykraczającym poza czas obowiązywania zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu.

2. Państwa członkowskie przedstawiają w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu swoją ocenę, na szczeblu krajowym i w stosownych przypadkach na szczeblu regionalnym, dotyczącą:
 - a) wpływu planowanych polityk i środków lub grup środków na rozwój systemu energetycznego oraz emisje gazów cieplarnianych i ich pochłanianie w okresie obowiązywania planu i w okresie dziesięciu lat rozpoczynającym się po ostatnim roku objętym planem, wraz z porównaniem z prognozami opartymi na istniejących politykach i środkach lub grupach środków, o których mowa w ust. 1;
 - b) makroekonomicznego wpływu planowanych polityk i środków lub grup środków, o których mowa w art. 7 i które szczegółowo określono w załączniku I oraz, w możliwym zakresie, ich wpływu na zdrowie, środowisko, umiejętności oraz społeczeństwo w pierwszym okresie dziesięcioletnim co najmniej do roku 2030, wraz z porównaniem z prognozami opartymi na istniejących politykach i środkach lub grupach środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Metodologię zastosowaną w ocenie tego wpływu podaje się do wiadomości publicznej;
 - c) interakcji między istniejącymi politykami i środkami i planowanymi politykami i środkami lub grupami środków w danym wymiarze polityki oraz między istniejącymi politykami i środkami i planowanymi politykami i środkami lub grupami środków z różnych wymiarów w pierwszym okresie dziesięcioletnim co najmniej do roku 2030; prognozy dotyczące bezpieczeństwa dostaw, infrastruktury i integracji rynku muszą być powiązane z rzetelnymi scenariuszami efektywności energetycznej;
 - d) tego, w jaki sposób istniejące polityki i środki oraz planowane polityki i środki przyciągną inwestycje niezbędne do ich realizacji.
3. Państwa członkowskie udostępniają publicznie wyczerpujące informacje na temat założeń, parametrów i metod zastosowanych w końcowych scenariuszach i prognozach, z uwzględnieniem ograniczeń statystycznych, danych szczególnie chronionych pod względem handlowym oraz zgodności z zasadami ochrony danych.

Artykuł 9

Projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu

1. Do dnia 31 grudnia 2018 r., następnie do dnia 1 stycznia 2028 r., a następnie co dziesięć lat każde państwo członkowskie przygotowuje i przedłoży Komisji projekt zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, zgodnie z art. 3 ust. 1 oraz załącznikiem I.
2. Komisja ocenia projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu i może wydać zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich zgodnie z art. 34 nie później niż sześć miesięcy przed terminem przedłożenia zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Zalecenia te mogą dotyczyć w szczególności:
 - a) poziomu ambicji założeń, celów i wkładów służących zbiorczemu osiągnięciu celów unii energetycznej, a zwłaszcza celów Unii na rok 2030 w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej oraz poziomu elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, który państwa członkowskie zamierzają osiągnąć w 2030 r., zgodnie z art. 4 lit. d), z należyтым uwzględnieniem istotnych okoliczności mających wpływ na wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych i zużycie energii wskazanych przez dane państwo członkowskie w projekcie zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, a także wskaźników pilności działania w odniesieniu do połączeń międzysystemowych, określonych w załączniku I część 1 sekcja A pkt 2.4.1;
 - b) polityk i środków odnoszących się do celów na szczeblu państw członkowskich i Unii oraz innych polityk i środków o potencjalnym znaczeniu transgranicznym;
 - c) wszelkich dodatkowych polityk i środków, które mogą być wymagane w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu;
 - d) interakcji między istniejącymi i planowanymi politykami i środkami zapisanymi w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu oraz spójności tych polityk i środków, w ramach jednego wymiaru i między poszczególnymi wymiarami unii energetycznej.
3. W zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu każde państwo członkowskie należycie uwzględni wszystkie zalecenia Komisji. Jeżeli dane państwo członkowskie nie bierze pod uwagę zalecenia w całości lub w znacznej mierze, przedstawia uzasadnienie tego faktu i podaje je do wiadomości publicznej.
4. Podczas konsultacji publicznych, o których mowa w art. 10, każde państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej projekty swoich zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.

Artykuł 10

Konsultacje publiczne

Bez uszczerbku dla innych wymogów prawa Unii każde państwo członkowskie zapewnia społeczeństwu możliwość wczesnego i skutecznego udziału w przygotowaniu projektu zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, a w przypadku planów na okres 2021–2030 – w przygotowywaniu planu ostatecznego ze znacznym wyprzedzeniem w stosunku do jego przyjęcia – a także w przygotowaniu strategii długoterminowych, o których mowa w art. 15. Przedkładając te dokumenty Komisji, każde państwo członkowskie dołącza podsumowanie opinii lub opinii wstępnych przedstawionych w czasie konsultacji publicznych. W zakresie, w jakim zastosowanie ma dyrektywa 2001/42/WE, przeprowadzane zgodnie z tą dyrektywą konsultacje dotyczące projektu uznaje się za dopełnienie obowiązku konsultacji publicznych wynikającego z niniejszego rozporządzenia.

Każde państwo członkowskie zapewnia poinformowanie społeczeństwa. Każde państwo członkowskie określa rozsądny harmonogram, by dać społeczeństwu wystarczająco dużo czasu na zapoznanie się z propozycjami, udział w konsultacjach i wyrażenie opinii. Każde państwo członkowskie zapewnia poinformowanie społeczeństwa.

Wdrażając niniejszy artykuł, każde państwo członkowskie upraszcza złożoność procedur administracyjnych.

Artykuł 11

Wielopoziomowy dialog w dziedzinie klimatu i energii

Każde państwo członkowskie zgodnie z przepisami krajowymi organizuje wielopoziomowy dialog dotyczący klimatu i energii, w którym mogą aktywnie uczestniczyć samorządy lokalne, organizacje społeczne, przedsiębiorcy, inwestorzy i inne odpowiednie zainteresowane strony oraz ogół społeczeństwa, by omawiać poszczególne scenariusze polityki energetyczno-klimatycznej, w tym w perspektywie długoterminowej, oraz dokonywać przeglądu postępów, chyba że to państwo członkowskie ma już strukturę służącą temu samemu celowi. Taki dialog może służyć omówieniu zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.

Artykuł 12

Współpraca regionalna

1. Państwa członkowskie współpracują ze sobą z uwzględnieniem wszelkich istniejących i potencjalnych form współpracy regionalnej, by skutecznie osiągać założenia, cele i wkłady określone w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu.
2. Ze znacznym wyprzedzeniem w stosunku do przedłożenia Komisji projektu zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z art. 9 ust. 1, a w przypadku planów na lata 2021–2030 – podczas przygotowywania planu ostatecznego i ze znacznym wyprzedzeniem w stosunku do jego przyjęcia – każde państwo członkowskie określa możliwości współpracy regionalnej i zasięga opinii sąsiadujących państw członkowskich, w tym na forach współpracy regionalnej. Jeżeli państwo członkowskie sporządzające plan uzna to za stosowne, państwo to może zasięgnąć opinii innych państw członkowskich lub państw trzecich, które wyrażą zainteresowanie. Wyspiarskie państwa członkowskie niemające energetycznych połączeń międzysystemowych z innymi państwami członkowskimi zasięgają opinii państw członkowskich, z którymi mają granicę morską. Państwa członkowskie, do których zwrócono się o opinię, powinny mieć rozsądny termin na udzielenie odpowiedzi. Każde państwo członkowskie podaje w projekcie zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, a w przypadku planów na lata 2021–2030 – w planie ostatecznym w dziedzinie energii i klimatu – co najmniej wstępne wyniki takich konsultacji regionalnych, w tym w stosownych przypadkach wskazuje, jak uwzględniono uwagi państw członkowskich lub państw trzecich, których opinii zasięgnięto.
3. Państwa członkowskie mogą na zasadach dobrowolności wspólnie opracowywać części zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu oraz sprawozdań z postępów, w tym na forach współpracy regionalnej. Wynik takich wspólnych prac zastępuje odpowiednie części zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu oraz sprawozdań z postępów. Na wniosek co najmniej dwóch państw członkowskich Komisja ułatwia prowadzenie takich wspólnych prac.
4. Aby ułatwić integrację rynkową oraz racjonalne pod względem kosztów polityki i środki, w okresie od terminu składania projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu do terminu składania planów ostatecznych państwa członkowskie prezentują odpowiednie części projektu zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu na odpowiednich forach współpracy regionalnej w celu sfinalizowania tych części. W razie potrzeby Komisja ułatwia taką współpracę i konsultacje między państwami członkowskimi, a jeżeli zidentyfikuje możliwości dalej idącej współpracy regionalnej, może przedstawić państwom członkowskim orientacyjne wytyczne mające ułatwić skuteczną współpracę i proces konsultacyjny.

5. W ostatecznych zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie biorą pod uwagę komentarze otrzymane od innych państw członkowskich zgodnie z ust. 2 i 3 oraz wyjaśniają, w jaki sposób wzięły pod uwagę te komentarze.
6. Do celów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie kontynuują współpracę na szczeblu regionalnym, a w stosownych przypadkach na regionalnych forach współpracy, przy wdrażaniu odpowiednich polityk i środków zapisanych w ich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu.
7. Państwa członkowskie mogą również rozważyć nawiązanie współpracy z sygnatariuszami traktatu o Wspólnocie Energetycznej oraz z państwami trzecimi należącymi do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.
8. W zakresie, w jakim zastosowanie mają przepisy dyrektywy 2001/42/WE, transgraniczne konsultacje dotyczące projektu prowadzone zgodnie z art. 7 tej dyrektywy uznaje się za dopełnienie obowiązków dotyczących współpracy regionalnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli spełnione są wymogi określone w niniejszym artykule.

Artykuł 13

Ocena zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu

Na podstawie zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu oraz ich aktualizacji, zgłaszanych zgodnie z art. 3 i 14, Komisja ocenia w szczególności, czy:

- a) cele, założenia i wkłady są wystarczające do zbiorczego osiągnięcia celów unii energetycznej, a w pierwszym okresie dziesięcioletnim w szczególności celów unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030;
- b) plany są zgodne z wymogami określonymi w art. 3–12, a państwa członkowskie należycie uwzględniły zalecenia Komisji wydane zgodnie z art. 34.

Artykuł 14

Aktualizacja zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu

1. Do dnia 30 czerwca 2023 r., następnie do dnia 1 stycznia 2033 r., a następnie co 10 lat każde państwo członkowskie przedkłada Komisji projekt aktualizacji ostatnio zgłoszonego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu lub przedstawia Komisji powody, dla których ten plan nie wymaga aktualizacji.
2. Do dnia 30 czerwca 2024 r., następnie do dnia 1 stycznia 2034 r., a następnie co 10 lat każde państwo członkowskie przedkłada Komisji aktualizację ostatnio zgłoszonego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, chyba że zgodnie z ust. 1 przedstawiło powody, dla których ten plan nie wymaga aktualizacji.
3. W aktualizacji, o której mowa w ust. 2, każde państwo członkowskie zmienia swój krajowy cel, założenie lub wkład odpowiadające poszczególnym ilościowym unijnym celom, założeniom lub wkładom określonym w art. 4 lit. a) pkt 1), by odzwierciedlić zwiększony poziom ambicji w porównaniu z poziomem określonym w ostatnio zgłoszonym zintegrowanym krajowym planie krajowym w dziedzinie energii i klimatu. W aktualizacji, o której mowa w ust. 2 każde państwo członkowskie zmienia swój krajowy cel, założenie lub wkład odpowiadające poszczególnym ilościowym unijnym celom, założeniom lub wkładom określonym w art. 4 lit. a) pkt 2) i art. 4 lit. b) tylko w celu odzwierciedlenia niezmienionego lub zwiększonego poziomu ambicji w porównaniu z poziomem określonym w ostatnio zgłoszonym zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu.
4. Państwa członkowskie dokładają starań, aby w ich zaktualizowanych zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu złagodzić wszelkie niekorzystne skutki środowiskowe wykazane w zintegrowanej sprawozdawczości zgodnie z art. 17–25.
5. W swych aktualizacjach, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie uwzględniają najnowsze zalecenia dla poszczególnych państw wydane w ramach europejskiego semestru, a także obowiązki wynikające z Porozumienia paryskiego.
6. Do przygotowania i oceny zaktualizowanych zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu stosuje się procedury określone w art. 9 ust. 2, art. 10 i 12.

7. Niniejszy artykuł nie narusza prawa państw członkowskich do zmieniania i dostosowywania w dowolnym momencie ich krajowych polityk określonych lub wymienionych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, pod warunkiem ujęcia takich zmian i dostosowań w zintegrowanym krajowym sprawozdaniu z postępów w dziedzinie energii i klimatu.

ROZDZIAŁ 3

Strategie długoterminowe

Artykuł 15

Strategie długoterminowe

1. Każde państwo członkowskie opracowuje i przedkłada Komisji do dnia 1 stycznia 2020 r., następnie do dnia 1 stycznia 2029 r., a następnie co 10 lat swoją strategię długoterminową obejmującą perspektywę co najmniej 30 lat. W razie potrzeby państwa członkowskie powinny aktualizować te strategie co pięć lat.

2. Aby osiągnąć ogólne założenia dotyczące klimatu, o których mowa w ust. 3, Komisja przyjmie do dnia 1 kwietnia 2019 r. wniosek dotyczący długoterminowej strategii Unii na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych, zgodnej z Porozumieniem paryskim, z uwzględnieniem przygotowanych przez państwa członkowskie projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Strategia długoterminowa, o której mowa w niniejszym ustępie, zawiera analizę obejmującą co najmniej:

- a) różne scenariusze dotyczące wkładu Unii w osiągnięcie celów określonych w ust. 3, m.in. scenariusz zakładający osiągnięcie zerowego bilansu netto emisji gazów cieplarnianych w Unii do 2050 r. oraz ujemnego bilansu emisji po tej dacie;
- b) wpływ scenariuszy, o których mowa w lit. a), na pozostały światowy i unijny budżet emisji dwutlenku węgla, by dać podstawy do dyskusji na temat racjonalności pod względem kosztów, skuteczności i uczciwości w redukcji emisji gazów cieplarnianych.

3. Długoterminowe strategie państw członkowskich i Unii przyczyniają się do:

- a) wypełnienia zapisanych w UNFCCC i w Porozumieniu paryskim zobowiązań Unii i państw członkowskich do redukcji antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych, poprawy pochłaniania emisji przez pochłaniacze oraz wspierania sekwestracji większych ilości dwutlenku węgla;
- b) osiągnięcia celu Porozumienia paryskiego, który polega na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2°C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej, i kontynuacji starań o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5°C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej;
- c) osiągania długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz poprawy pochłaniania emisji przez pochłaniacze we wszystkich sektorach zgodnie z celem Unii, by w świetle ustaleń Międzynarodowego Panelu dotyczącego Zmian Klimatu (IPCC) dotyczących niezbędnych redukcji w sposób racjonalny pod względem kosztów zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych w Unii i poprawić pochłaniania emisji przez pochłaniacze w dążeniu do osiągnięcia celów Porozumienia paryskiego dotyczących temperatury, tak aby jak najszybciej osiągnąć równowagę między antropogenicznymi emisjami z różnych źródeł a pochłanianiem emisji przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, a w stosownym przypadku osiągnąć następnie ujemny bilans emisji;
- d) stworzenia w Unii wysoce efektywnego energetycznie i w wysokim stopniu opartego na odnawialnych źródłach energii systemu energetycznego.

4. Długoterminowe strategie państw członkowskich powinny zawierać elementy określone w załączniku IV. Ponadto długoterminowe strategie państw członkowskich i Unii obejmują:

- a) łączną redukcję emisji gazów cieplarnianych i poprawę pochłaniania emisji przez pochłaniacze;
- b) redukcję emisji i poprawę usuwania w poszczególnych sektorach, w tym w sektorach elektroenergetycznym, przemyśle, transporcie, ciepłowniczym i chłodniczym oraz budynków (mieszkalnych i usługowych), rolnictwa, odpadów oraz użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF);
- c) oczekiwane postępy w przechodzeniu na gospodarkę o niskim poziomie emisji gazów cieplarnianych, w tym intensywność emisji gazów cieplarnianych, intensywność emisji CO₂ w przeliczeniu na produkt krajowy brutto, szacunki inwestycji długoterminowych oraz strategie badań, rozwoju i innowacji w tej dziedzinie;
- d) w miarę możliwości oczekiwany społeczno-gospodarczy wpływ środków obniżania emisyjności, w tym m.in. aspekty dotyczące rozwoju makroekonomicznego i społecznego, zagrożeń i korzyści dla zdrowia oraz ochrony środowiska;
- e) powiązania z innymi długoterminowymi krajowymi założeniami, planami, innymi politykami i środkami oraz inwestycjami.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 43 aktów delegowanych dotyczących zmiany załącznika IV w celu dostosowania go do zmian w długoterminowej strategii Unii lub w unijnych ramach polityki energetyczno-klimatycznej, bezpośrednio i konkretnie związanych z odpowiednimi decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC, a w szczególności Porozumienia paryskiego.
6. Zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu, są spójne ze strategiami długoterminowymi, o których mowa w niniejszym artykule.
7. Państwa członkowskie i Komisja niezwłocznie informują opinią publiczną i podają do wiadomości publicznej swoje strategie długoterminowe i ich aktualizacje, w tym na e-platformie, o której mowa w art. 28. Państwa członkowskie i Komisja udostępniają publicznie istotne dane na temat ostatecznych wyników, z uwzględnieniem szczególnie chronionych informacji handlowych i zgodności z przepisami o ochronie danych.
8. Komisja wspiera państwa członkowskie w opracowywaniu strategii długoterminowych, udzielając informacji o aktualnym stanie wiedzy naukowej oraz o możliwościach dzielenia się wiedzą i najlepszymi praktykami, w tym w stosownych przypadkach przez wydawanie wytycznych dla państw członkowskich na etapie opracowywania i wdrażania ich strategii.
9. Komisja ocenia, czy długoterminowe strategie krajowe wystarczą do zbiorczego osiągnięcia celów i założeń unii energetycznej określonych w art. 1, i informuje o wszelkich rozbieżnościach z tymi zbiorczymi celami i założeniami.

Artykuł 16

Plan strategiczny dotyczący metanu

Ponieważ metan ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia i stosunkowo krótki czas utrzymywania się w atmosferze, Komisja analizuje wpływ wdrażania polityk i środków służących zmniejszeniu krótko- i średnioterminowych skutków emisji metanu na unijne emisje gazów cieplarnianych. Mając na względzie w stosownych przypadkach założenia dotyczące gospodarki o obiegu zamkniętym, Komisja analizuje rozwiązania polityczne pozwalające szybko zareagować na problem emisji metanu i przedstawia unijny plan strategiczny dotyczący metanu jako nieodłączny element długoterminowej strategii unijnej, o której mowa w art. 15.

ROZDZIAŁ 4

Sprawozdawczość

Sekcja 1

Dwuletnie sprawozdania z postępów i działania następcze

Artykuł 17

Zintegrowane krajowe sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu

1. Nie naruszając przepisów art. 26, do dnia 15 marca 2023 r., a następnie co dwa lata każde państwo członkowskie składa Komisji sprawozdanie z wdrażania swojego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu w formie zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu, obejmującego wszystkie pięć kluczowych wymiarów unii energetycznej.
2. Zintegrowane krajowe sprawozdanie z postępu w dziedzinie energii i klimatu obejmuje następujące elementy:
 - a) informacje o postępach w osiąganiu celów, założeń i wkładów określonych w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu oraz w finansowaniu i realizacji polityk i środków niezbędnych do ich osiągnięcia, w tym przegląd faktycznie przeprowadzonych inwestycji w zestawieniu z pierwotnymi założeniami inwestycyjnymi;
 - b) w stosownym przypadku informacje na temat postępów w organizowaniu dialogu, o którym mowa w art. 11;
 - c) informacje, o których mowa w art. 20–25, oraz – w stosownych przypadkach – uaktualnione informacje o politykach i środkach, zgodnie z tymi artykułami;
 - d) informacje dotyczące przystosowania zgodnie z art. 4 lit. a) pkt 1);
 - e) w miarę możliwości – ilościowe wskazanie wpływu polityk i środków zapisanych w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu na jakość powietrza i na emisje substancji zanieczyszczających powietrze.

Unia i państwa członkowskie przedkładają Sekretariatowi UNFCCC sprawozdania dwuletnie – zgodnie z decyzją Konferencji Stron UNFCCC nr 2/CP.17 – oraz raporty rządowe – zgodnie z art. 12 UNFCCC.

3. Zintegrowane krajowe sprawozdanie z postępów w dziedzinie energii i klimatu obejmuje informacje zawarte w sprawozdaniach rocznych, o których mowa w art. 26 ust. 3, a także informacje na temat polityk i środków oraz prognoz dotyczących antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł oraz pochłaniania emisji przez pochłaniacze, zapisane w sprawozdaniach, o których mowa w art. 18.

4. Wspomagana przez Komitet ds. Unii Energetycznej, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. b), Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu, szczegółów technicznych i procedury przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

5. Częstotliwość i zakres informacji i aktualizacji, o których mowa w ust. 2 lit. c), muszą być wyważone koniecznością zapewnienia inwestorom wystarczającej pewności.

6. Jeżeli Komisja wydała zalecenia zgodnie z art. 32 ust. 1 lub 2, dane państwo członkowskie włącza do swojego zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, informacje na temat polityk i środków, które przyjęło lub zamierza przyjąć i wdrożyć, by uwzględnić te zalecenia. W stosownych przypadkach informacje takie obejmują szczegółowy harmonogram wdrożenia.

Jeżeli dane państwo członkowskie zdecyduje, że nie uwzględni zalecenia w całości lub w znacznej mierze, podaje uzasadnienie tej decyzji.

7. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej sprawozdania przedłożone Komisji zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 18

Zintegrowane sprawozdania na temat polityk i środków oraz prognoz dotyczących gazów cieplarnianych

1. Do dnia 15 marca 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące:

- a) krajowych polityk i środków lub grup środków określonych w załączniku VI; oraz
- b) krajowych prognoz dotyczących antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych według źródeł oraz pochłaniania ich przez pochłaniacze, w podziale na gazy lub grupy gazów (wodorofluorowęglowodory i perfluorowęglowodory) wymienionych w części 2 załącznika V; w prognozach krajowych uwzględnia się wszystkie polityki i środki przyjęte na szczeblu Unii oraz podaje się informacje określone w załączniku VII.

2. Państwa członkowskie zgłaszają najbardziej aktualne dostępne prognozy. Jeżeli dane państwo członkowskie nie przekaze kompletnych oszacowań prognoz do dnia 15 marca co drugiego roku, a Komisja ustali, że to państwo członkowskie nie jest w stanie uzupełnić braków w oszacowaniach po stwierdzeniu ich przez Komisję w ramach procedur zapewniania jakości lub kontroli jakości, Komisja może po zasięgnięciu opinii tego państwa członkowskiego przygotować oszacowania wymagane do zestawienia prognoz unijnych.

3. W ciągu pierwszego roku okresu sprawozdawczego, do dnia 15 marca roku następującego po przedłożeniu poprzedniego sprawozdania, państwo członkowskie informuje Komisję o wszelkich istotnych zmianach w informacjach zgłoszonych zgodnie z ust. 1.

4. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej, w formie elektronicznej, krajowe prognozy zgodnie z ust. 1 oraz wszelkie stosowne oceny kosztów i wpływu krajowych polityk i środków na realizację unijnych polityk istotnych dla ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, wraz z wszelkimi istotnymi sprawozdaniami technicznymi, z których korzystały. Te prognozy i oceny powinny obejmować opisy zastosowanych modeli i metod, definicje oraz podstawowe założenia.

Artykuł 19

Zintegrowane sprawozdania dotyczące krajowych działań w zakresie przystosowania się do zmian klimatu, wsparcia finansowego i technicznego udzielanego krajom rozwijającym się oraz dochodów ze sprzedaży na aukcji

1. Do dnia 15 marca 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat krajowych planów i strategii przystosowania się do zmian klimatu, w których przedstawiają wdrożone i planowane działania mające ułatwić przystosowanie się do zmian klimatu, w tym informacje określone w załączniku VIII część 1, zgodnie z wymogami dotyczącymi sprawozdawczości uzgodnionymi na mocy UNFCCC i Porozumienia paryskiego.

2. Do dnia 31 lipca 2021 r., a następnie co rok (rok X) państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat wykorzystania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji zgodnie z art. 10 ust. 1 i art. 3d ust. 1 lub 2 dyrektywy 2003/87/WE, w tym informacje określone w załączniku VIII część 3.
3. Do dnia 30 września 2021 r., a następnie co rok (rok X) państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat wsparcia dla krajów rozwijających się, w tym informacje określone w załączniku VIII część 2, zgodnie z wymogami dotyczącymi sprawozdawczości uzgodnionymi na mocy UNFCCC i Porozumienia paryskiego.
4. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej sprawozdania przedłożone Komisji zgodnie z niniejszym artykułem, z wyjątkiem informacji określonych w załączniku VIII część 2 lit. b).
5. Komisja, wspomagana przez Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i procedury zgłaszania informacji przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

Artykuł 20

Zintegrowane sprawozdania dotyczące energii ze źródeł odnawialnych

Państwa członkowskie ujmują w zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu informacje dotyczące:

a) osiągnięcia następujących trajektorii i celów:

- 1) orientacyjna krajowa trajektoria łącznego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w latach 2021–2030;
- 2) szacunkowe trajektorie sektorowego udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii końcowej w latach 2021–2030 w sektorach elektroenergetycznym, ciepłowniczym i chłodniczym oraz transportu;
- 3) szacunkowe trajektorie dla poszczególnych technologii wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, które mają być wykorzystane do osiągnięcia ogólnych i sektorowych trajektorii udziału energii ze źródeł odnawialnych w latach 2021–2030, w tym łączne oczekiwane końcowe zużycie energii brutto według technologii i sektora wyrażone w Mtoe oraz łączna planowana moc zainstalowana brutto według technologii i sektora wyrażona w MW;
- 4) trajektorie popytu na bioenergię, w podziale na sektory ogrzewania, elektroenergetyczny i transportu, oraz podaży biomasy, w podziale na rodzaj surowca i pochodzenie (z rozróżnieniem na produkcję krajową i import); w przypadku biomasy leśnej – ocena źródła i wpływu na pochłanianie dwutlenku węgla przez sektor LULUCF;
- 5) w stosownych przypadkach inne krajowe trajektorie i założenia, w tym długoterminowe i sektorowe, takie jak udział energii elektrycznej produkowanej z biomasy bez wykorzystania ciepła, udział energii ze źródeł odnawialnych w systemach ciepłowniczych, wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w budynkach, energia ze źródeł odnawialnych wytwarzana przez miasta, społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej i prosumentów energii odnawialnej, energia odzyskiwana z osadów z oczyszczania ścieków);

b) realizacji następujących polityk i środków:

- 1) wdrożone, przyjęte i planowane polityki i środki służące osiągnięciu krajowego wkładu w wiążący unijny cel dotyczący udziału energii ze źródeł odnawialnych na 2030 r. zgodnie z art. 4 lit. a) pkt 2) niniejszego rozporządzenia, w tym środki dotyczące konkretnego sektora i konkretnej technologii, wraz ze szczegółowym przeglądem wdrożenia środków określonych w art. 23–28 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 2) jeżeli takie dane są dostępne – szczególne środki dotyczące współpracy regionalnej;
- 3) bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE – specjalne środki dotyczące wsparcia finansowego, w tym wsparcia ze strony Unii i wykorzystania funduszy Unii, służącego propagowaniu stosowania energii ze źródeł odnawialnych w sektorach elektroenergetycznym, ciepłowniczym i chłodniczym oraz transportu;
- 4) w stosownych przypadkach – ocena wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, którą państwa członkowskie mają przeprowadzić zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 5) środki specjalne służące spełnieniu wymogów określonych w art. 15–18 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 6) jeżeli takie dane są dostępne – szczególne środki służące ocenie, zapewnieniu przejrzystości oraz zmniejszeniu zapotrzebowania na moce produkcyjne (must-run capacity), które mogą prowadzić do ograniczania produkcji energii ze źródeł odnawialnych;

- 7) podsumowanie polityk i środków ujętych w ramach wsparcia, które państwa członkowskie mają wdrożyć zgodnie z art. 21 ust. 6 i art. 22 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001, by wspierać i ułatwiać rozwój prosumpcji energii ze źródeł odnawialnych i społeczności wytwarzających taką energię;
 - 8) środki wspierające stosowanie energii z biomasy, zwłaszcza sięganie po nowe rodzaje biomasy, z uwzględnieniem dostępności biomasy, w tym zrównoważonej, a także środki na rzecz zrównoważonej produkcji i wykorzystania biomasy;
 - 9) stosowane środki służące zwiększeniu udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłowniczym i chłodniczym oraz w sektorze transportu;
 - 10) polityki i środki ułatwiające upowszechnienie się umów o zakup energii;
- c) kwestii określonych w załączniku IX część 1.

Artykuł 21

Zintegrowane sprawozdania dotyczące efektywności energetycznej

W zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie ujmują informacje dotyczące:

- a) osiągnięcia następujących krajowych trajektorii, założeń i celów:
 - 1) orientacyjna trajektoria rocznego zużycia energii pierwotnej i końcowej w latach 2021–2030 jako krajowy wkład oszczędności energii na rzecz osiągnięcia celu na poziomie Unii na 2030 r., wraz z zastosowaną metodyką;
 - 2) orientacyjne kamienie milowe długoterminowej strategii renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, oraz wkład w unijne cele dotyczące efektywności energetycznej na podstawie dyrektywy 2012/27/UE zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE;
 - 3) w stosownych przypadkach aktualizacja innych krajowych założeń określonych w krajowym planie;
- b) realizacji następujących polityk i środków:
 - 1) wdrożone, przyjęte i planowane polityki, środki i programy służące osiągnięciu orientacyjnego krajowego wkładu w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., a także inne założenia, o których mowa w art. 6, w tym planowane środki i instrumenty (również finansowe) mające na celu wspieranie poprawy charakterystyki energetycznej budynków, środki służące wykorzystaniu potencjału efektywności energetycznej infrastruktury gazowej i elektroenergetycznej oraz inne środki wspierania efektywności energetycznej;
 - 2) w stosownych przypadkach instrumenty rynkowe stanowiące zachętę do zwiększania efektywności energetycznej, w tym m.in. podatki, opłaty i dopłaty dotyczące energii;
 - 3) krajowy system zobowiązujący do efektywności energetycznej i środki alternatywne na podstawie art. 7a i 7b dyrektywy 2012/27/UE i zgodnie z załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia;
 - 4) długoterminowe strategie renowacji zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE;
 - 5) polityki i środki mające propagować usługi energetyczne w sektorze publicznym oraz środki mające na celu usunięcie barier prawnych i pozaprawnych, które utrudniają upowszechnienie się umów o poprawę efektywności energetycznej i innych modeli usług dotyczących efektywności energetycznej;
 - 6) w stosownych przypadkach – współpraca regionalna w obszarze efektywności energetycznej;
 - 7) w stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE – środki finansowania w obszarze efektywności energetycznej na poziomie krajowym, w tym wsparcie ze strony Unii i wykorzystanie funduszy Unii;
- c) kwestii określonych w załączniku IX część 2.

Artykuł 22

Zintegrowane sprawozdania dotyczące bezpieczeństwa energetycznego

W zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie ujmują informacje dotyczące realizacji:

- a) krajowych założeń dotyczących dywersyfikacji źródeł i dostaw energii;
- b) w stosownych przypadkach – krajowych założeń dotyczących zmniejszenia uzależnienia od importu energii z państw trzecich;

- c) krajowych założeń dotyczących rozwijania zdolności do radzenia sobie z ograniczeniami lub przerwami w dostawach z danego źródła energii, w tym gazu i energii elektrycznej;
- d) krajowych założeń dotyczących zwiększenia elastyczności krajowego systemu energetycznego, zwłaszcza za pomocą środków dotyczących wykorzystywania rodzimych źródeł energii, odpowiedzi odbioru i magazynowania energii;
- e) wdrożonych, przyjętych i planowanych polityk i środków służących realizacji założeń, o których mowa w lit. a)–d);
- f) współpracy regionalnej w realizacji założeń i polityk, o których mowa w lit. a)–d);
- g) w stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE – środków finansowania w tym obszarze na poziomie krajowym, w tym wsparcia ze strony Unii i wykorzystanie funduszy Unii.

Artykuł 23

Zintegrowane sprawozdania dotyczące wewnętrznego rynku energii

1. W swoich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie ujmuje informacje dotyczące realizacji następujących założeń i środków:

- a) poziom elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, który państwo członkowskie zamierza osiągnąć do 2030 r., mając na względzie cel elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych na rok 2030 wynoszący co najmniej 15 % oraz wskaźniki określone w załączniku I część 1 sekcja A pkt 2.4.1, jak również środki wdrażania strategii służącej osiągnięciu tego poziomu, w tym dotyczące udzielania zezwoleń;
- b) kluczowe projekty dotyczące infrastruktury przesyłu energii elektrycznej i gazu niezbędne do realizacji założeń i osiągnięcia celów w pięciu wymiarach unii energetycznej;
- c) w stosownych przypadkach – główne przewidziane projekty infrastrukturalne inne niż projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, w tym projekty infrastrukturalne z udziałem państw trzecich, a także – w miarę możliwości – ogólną ocenę ich zgodności z dążeniami i celami unii energetycznej oraz wkładu w ich osiągnięcie;
- d) krajowe założenia dotyczące innych aspektów wewnętrznego rynku energii, np. zwiększenia elastyczności systemu, integracji i łączenia rynków z myślą o zwiększeniu możliwości handlu w ramach istniejących połączeń międzysystemowych, a także inteligentnych sieci, agregowania, odpowiedzi odbioru, magazynowania, wytwarzania rozproszonego, mechanizmów sterowania ruchem sieciowym, redysponowania i ograniczania mocy oraz sygnałów cenowych w czasie rzeczywistym;
- e) w stosownych przypadkach krajowe założenia i środki dotyczące niedyskryminacyjnego udziału energii ze źródeł odnawialnych, odpowiedzi odbioru i magazynowania, w tym przez agregowanie, na wszystkich rynkach energii;
- f) w stosownych przypadkach krajowe założenia i środki dotyczące zapewniania udziału konsumentów w systemie energetycznym oraz korzyści z prosumpcji i nowych technologii, w tym inteligentnych liczników;
- g) środki dotyczące zapewniania wystarczalności systemu elektroenergetycznego;
- h) wdrożone, przyjęte i planowane polityki i środki służące realizacji założeń, o których mowa w lit. a)–g);
- i) współpraca regionalna w realizacji założeń i polityk, o których mowa w lit. a)–h);
- j) w stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE – środki finansowania na szczeblu krajowym, w tym wsparcie ze strony Unii i wykorzystanie funduszy Unii, w dziedzinie wewnętrznego rynku energii, w tym w odniesieniu do celu elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych;
- k) środki zwiększania elastyczności systemu energetycznego w odniesieniu do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, w tym wprowadzenie łączenia rynków dnia bieżącego i transgranicznych rynków bilansujących.

2. Informacje przekazane przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 muszą być spójne ze sprawozdaniem krajowych organów regulacyjnych, o którym mowa w art. 37 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2009/72/WE i w art. 41 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2009/73/WE, oraz – w stosownych przypadkach – bazować na tym sprawozdaniu.

Artykuł 24

Zintegrowane sprawozdania dotyczące ubóstwa energetycznego

Jeżeli zastosowanie ma art. 3 ust. 3 lit. d) akapit drugi, dane państwo członkowskie ujmuje w zintegrowanym krajowym sprawozdaniu z postępów w dziedzinie energii i klimatu:

- a) informacje o postępach w osiąganiu krajowego orientacyjnego założenia dotyczącego zmniejszania liczby gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym oraz

- b) dane ilościowe o liczbie gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym oraz, jeżeli są dostępne, informacje na temat polityk i środków dotyczących przeciwdziałania ubóstwu energetycznemu.

Komisja udostępnia dane przekazane przez państwa członkowskie na mocy niniejszego artykułu Europejskiemu Obserwatorium Ubóstwa Energetycznego.

Artykuł 25

Zintegrowane sprawozdania dotyczące badań naukowych, innowacji i konkurencyjności

W swoich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu państwa członkowskie ujmują informacje dotyczące realizacji następujących założeń i środków:

- a) w stosownych przypadkach, krajowe założenia i polityki stanowiące przeniesienie na grunt krajowy założeń i polityk planu EPSTE;
- b) krajowe założenia dotyczące łącznej wielkości publicznych i – jeżeli takie dane są dostępne – prywatnych wydatków na badania i innowacje w dziedzinie czystych technologii energetycznych, a także założenia dotyczące kosztów technologii i rozwoju wydajności;
- c) w stosownych przypadkach, krajowe założenia obejmujące długoterminowe cele na 2050 r. dotyczące wykorzystywania technologii obniżania emisyjności energochłonnych i wysokoemisyjnych sektorów przemysłu oraz, w stosownych przypadkach, dotyczące odpowiedniej infrastruktury transportu, wykorzystania i składowania dwutlenku węgla;
- d) krajowe założenia dotyczące stopniowego wycofywania dotacji w energetyce, zwłaszcza dotacji do paliw kopalnych;
- e) wdrożone, przyjęte i planowane polityki i środki służące realizacji założeń, o których mowa w lit. b) i c);
- f) współpraca z innymi państwami członkowskimi w realizacji założeń i polityk, o których mowa w lit. b)–d), w tym koordynacja polityk i środków w kontekście planu EPSTE, np. harmonizacja programów badawczych oraz wspólnych programów;
- g) w stosownych przypadkach środki finansowania w tym obszarze na poziomie krajowym, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy Unii.

Sekcja 2

Sprawozdania roczne

Artykuł 26

Sprawozdania roczne

1. Do dnia 15 marca 2021 r., a następnie co roku (rok X) państwa członkowskie przekazują Komisji:
 - a) informacje, o których mowa w art. 6 ust. 2 dyrektywy 2009/119/WE;
 - b) informacje, o których mowa w pkt 3) załącznika IX do dyrektywy 2013/30/UE zgodnie z art. 25 tej dyrektywy.
2. Do dnia 31 lipca 2021 r., a następnie co roku (rok X) państwa członkowskie przedkładają Komisji przybliżone wykazy gazów cieplarnianych za rok X-1.

Do celów niniejszego ustępu Komisja na podstawie przybliżonych wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych przez państwa członkowskie lub – jeżeli dane państwo członkowskie nie przekazało do tego dnia przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych – na podstawie własnych oszacowań zestawia co roku przybliżony unijny wykaz gazów cieplarnianych. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej każdego roku do dnia 30 września.

3. Od roku 2023 państwa członkowskie określają i przekazują Komisji ostateczne dane z wykazu gazów cieplarnianych do dnia 15 marca każdego roku (rok X), a dane wstępne – do 15 stycznia każdego roku, wraz z informacjami o gazach cieplarnianych i informacjami z wykazów określonymi w załączniku V. Sprawozdanie dotyczące ostatecznych danych z wykazu gazów cieplarnianych zawiera również kompletne i aktualne sprawozdanie dotyczące wykazu krajowego. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania sprawozdań Komisja udostępnia Komitetowi ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit a), informacje, o których mowa w załączniku V część 1 lit. n).
4. Do dnia 15 kwietnia każdego roku państwa członkowskie przedkładają Sekretariatowi UNFCCC krajowe wykazy, które zawierają przedłożone Komisji zgodnie z ust. 3 informacje o ostatecznych danych z wykazu gazów cieplarnianych. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi zestawia co roku unijny wykaz gazów cieplarnianych i przygotowuje sprawozdanie dotyczące unijnego wykazu gazów cieplarnianych oraz przedkłada je Sekretariatowi UNFCCC do dnia 15 kwietnia każdego roku.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji wstępne i ostateczne dane z wykazu krajowego odpowiednio do dnia 15 stycznia i 15 marca w latach 2027 i 2032, przygotowane do rozliczenia sektora LULUCF na potrzeby sprawozdania dotyczącego zgodności zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/841.
6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 43 w celu:
 - a) zmiany części 2 załącznika V przez dodanie lub skreślenie substancji w wykazie gazów cieplarnianych, zgodnie z odpowiednimi decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego;
 - b) uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez przyjęcie wartości współczynników ocieplenia globalnego oraz uszczegółowienie wytycznych dotyczących wykazów, mających zastosowanie zgodnie z odpowiednimi decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego.
7. Komisja wspomagana przez Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, szczegółów technicznych, formatu i procedur przekazywania przez państwa członkowskie przybliżonych wykazów gazów cieplarnianych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, wykazów gazów cieplarnianych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu oraz rozliczeń emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych zgodnie z art. 5 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/841.

Proponując takie akty wykonawcze, Komisja uwzględni harmonogramy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego dotyczące monitorowania i przekazywania tych informacji oraz odpowiednie decyzje przyjęte przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego, tak aby zapewnić przestrzeganie przez Unię jej obowiązków sprawozdawczych jako strony UNFCCC i Porozumienia paryskiego. Te akty wykonawcze określają również harmonogramy współpracy i koordynacji między Komisją a państwami członkowskimi w przygotowywaniu sprawozdania dotyczącego unijnego wykazu gazów cieplarnianych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

Artykuł 27

Sprawozdania dotyczące celów na 2020 r.

Do dnia 30 kwietnia 2022 r. każde państwo członkowskie zdaje Komisji sprawę z osiągnięcia swego krajowego celu dotyczącego efektywności energetycznej na 2020 r., wyznaczonych w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE, przez przekazanie informacji określonych w części 2 załącznika IX do niniejszego rozporządzenia, oraz z osiągnięcia ogólnych celów krajowych dotyczących udziału energii ze źródeł odnawialnych w 2020 r., określonych w załączniku I do dyrektywy 2009/28/WE w wersji obowiązującej w dniu 31 grudnia 2020 r., przez przekazanie następujących informacji:

- a) udział energii ze źródeł odnawialnych w 2020 r. w poszczególnych sektorach (elektroenergetycznym, ciepłowniczym i chłodniczym, transportu) oraz ogółem;
- b) środki zastosowane z myślą o osiągnięciu krajowych celów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r., w tym środki dotyczące systemów wsparcia, gwarancji pochodzenia i uproszczenia procedur administracyjnych;
- c) udział energii z biopaliw i biopłynów produkowanych ze zbóż i innych roślin uprawnych o wysokiej zawartości skrobi oraz roślin cukrowych i oleistych w zużyciu energii w transporcie;
- d) udział energii z biopaliw i biogazu dla transportu produkowanych z surowców i innych paliw wymienionych w Części A załącznika IX do dyrektywy 2009/28/WE w wersji obowiązującej w dniu 31 grudnia 2020 r. w zużyciu energii w transporcie.

Sekcja 3

Platforma sprawozdawczości

Artykuł 28

E-platforma

1. Komisja tworzy publiczną platformę online (e-platforma) ułatwiającą komunikację między Komisją a państwami członkowskimi, wspierającą współpracę między państwami członkowskimi oraz ułatwiającą publiczny dostęp do informacji.
2. Gdy e-platforma zacznie funkcjonować, państwa członkowskie korzystają z niej do przekazywania Komisji sprawozdań, o których mowa w niniejszym rozdziale.

3. E-platforma zacznie funkcjonować od dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja korzysta z e-platformy do, by ułatwić społeczeństwu dostęp online do sprawozdań, o których mowa w niniejszym rozdziale, ostatecznych zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, ich aktualizacji, a także długoterminowych strategii, o których mowa w art. 15, z uwzględnieniem szczególnie chronionych informacji handlowych i zgodności z przepisami o ochronie danych.

ROZDZIAŁ 5

Zbiorcza ocena postępów oraz reakcja polityczna służąca zapewnieniu osiągnięcia celów Unii – monitorowanie przez Komisję

Artykuł 29

Ocena postępów

1. Do dnia 31 października 2021 r., a następnie co dwa lata Komisja ocenia, w szczególności na podstawie zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu, innych informacji przekazanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, wskaźników oraz statystyk i danych europejskich, jeżeli są dostępne:

- a) postęp na poziomie unijnym w realizacji założeń unii energetycznej, w tym, w pierwszym okresie dziesięcioletnim, celów Unii na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu, zwłaszcza z myślą o uniknięciu niewypełnienia celów Unii na rok 2030 w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej;
- b) postępy poszczególnych państw członkowskich w osiąganiu ich celów, założeń i wkładów oraz we wdrażaniu polityk i środków określonych w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu;
- c) ogólny wpływ lotnictwa na klimat na świecie, w tym również poprzez emisje inne niż emisje CO₂ lub skutki niezwiązane z emisjami CO₂, w oparciu o dane dotyczące emisji przekazane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26, oraz koryguje tę ocenę poprzez odniesienie się do postępów naukowych i informacji o ruchu lotniczym, w zależności od przypadku;
- d) ogólny wpływ polityk i środków przewidzianych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu na funkcjonowanie unijnych środków w dziedzinie polityki klimatyczno-energetycznej;
- e) ogólny wpływ polityk i środków przewidzianych w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu na funkcjonowanie unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) oraz na równowagę popytu i podaży uprawnień do emisji na europejskim rynku emisji dwutlenku węgla.

2. W obszarze energii ze źródeł odnawialnych, w ramach oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja ocenia postępy w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii na podstawie orientacyjnej unijnej trajektorii, która rozpoczyna się od 20 % w 2020 r., osiąga następujące punkty odniesienia: w 2022 r. – co najmniej 18 %, w 2025 r. – co najmniej 43 %, a w 2027 r. – co najmniej 65 % całkowitego wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych, licząc od unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r. do unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2030 r., i osiąga w 2030 r. unijny cel w zakresie energii ze źródeł odnawialnych wynoszący co najmniej 32 %.

3. W obszarze efektywności energetycznej, w ramach oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja ocenia postępy na drodze do zbiorczego osiągnięcia maksymalnego zużycia energii w Unii na poziomie 1 273 Mtoe zużycia energii pierwotnej oraz 956 Mtoe zużycia energii końcowej w roku 2030, zgodnie z art. 3 ust. 5 dyrektywy 2012/27/UE.

Przeprowadzając ocenę, Komisja wykonuje następujące czynności:

- a) bierze pod uwagę, czy w 2020 r. osiągnięte zostały wartości referencyjne dla Unii na poziomie nie więcej niż 1 483 Mtoe energii pierwotnej i nie więcej niż 1 086 Mtoe energii końcowej;
- b) ocenia, czy postępy państw członkowskich świadczą o tym, że Unia jako całość jest na właściwej drodze do osiągnięcia w 2030 roku poziomu zużycia energii, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględniając ocenę informacji przedłożonych przez państwa członkowskie w ich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu;
- c) korzysta z wyników badań modelowych dotyczących przyszłych tendencji zużycia energii na poziomie unijnym i krajowym oraz z innych analiz uzupełniających;
- d) należy z uwzględnia istotne okoliczności mające wpływ na zużycie energii pierwotnej i końcowej wskazane przez państwa członkowskie w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, zgodnie z art. 6 ust. 2.

4. W dziedzinie wewnętrznego rynku energii Komisja, w ramach oceny, o której mowa w ust. 1, ocenia postępy w osiąganiu poziomu elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych na rok 2030, do którego dąży dane państwo członkowskie.

5. Do dnia 31 października 2021 r., a następnie co roku Komisja ocenia, w szczególności na podstawie informacji zgłoszonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, czy Unia i jej państwa członkowskie poczyniły wystarczające postępy w realizacji następujących wymogów:

- a) zobowiązania na mocy art. 4 UNFCCC i art. 3 Porozumienia paryskiego, jak określono w decyzjach przyjętych przez Konferencję Stron UNFCCC lub Konferencję Stron UNFCCC służącą jako spotkanie Stron Porozumienia paryskiego;
- b) obowiązki określone w art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/842 i art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841;
- c) założenia wyznaczone w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu w dążeniu do osiągnięcia założeń unii energetycznej oraz w pierwszym okresie dziesięcioletnim w dążeniu do osiągnięcia celów na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu.

6. W swojej ocenie Komisja powinna uwzględnić najbardziej aktualne zalecenia dla poszczególnych krajów wydawane w ramach europejskiego semestru.

7. Komisja sporządza sprawozdanie z oceny zgodnie z niniejszym artykułem w ramach sprawozdania na temat stanu unii energetycznej, o którym mowa w art. 35.

Artykuł 30

Niezgodności z nadrzędnymi założeniami unii energetycznej oraz celami rozporządzenia (UE) 2018/842

1. W oparciu o ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 29 Komisja wystosowuje zalecenia do państwa członkowskiego zgodnie z art. 34, jeżeli rozwój polityki w danym państwie członkowskim jest niezgodny z nadrzędnymi założeniami unii energetycznej.

2. Państwo członkowskie, które zamierza skorzystać z mechanizmu elastyczności na mocy art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842, ujmuje w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu informacje o stopniu, w jakim zamierza wykorzystać ten mechanizm, oraz o planowanych politykach i środkach mających na celu spełnienie wymogów, o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841, w latach 2021–2030, gdy tylko te informacje będą dostępne.

Artykuł 31

Reakcja na niewystarczający poziom ambicji zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu

1. Jeżeli na podstawie oceny projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu na mocy art. 9 lub oceny projektów aktualizacji ostatecznych planów na mocy art. 14 oraz w ramach procedury iteracyjnej Komisja stwierdzi, że cele, założenia i wkłady państw członkowskich nie są wystarczające do zbiorczej realizacji założeń unii energetycznej, a w szczególności – w pierwszym okresie dziesięcioletnim – wiążącego unijnego celu dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych na rok 2030 oraz unijnego celu dotyczącego efektywności energetycznej na rok 2030, wydaje ona, w odniesieniu do unijnego celu dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych, a w odniesieniu do innych założeń unii energetycznej – może wydać – zalecenia dla państw członkowskich, których wkłady uzna za niewystarczające, w celu zwiększenia poziomu ich ambicji, aby zapewnić wystarczająco wysoki zbiorczy poziom ambicji.

2. W przypadku wystąpienia rozbieżności między celem Unii na 2030 r. a zbiorczym wkładem państw członkowskich w obszarze energii ze źródeł odnawialnych Komisja przeprowadza swoją ocenę z wykorzystaniem wzoru podanego w załączniku II, który bazuje na obiektywnych kryteriach wymienionych w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) ppkt (i)–(v), przy należytych uwzględnieniu istotnych okoliczności wpływających na wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, wskazanych przez państwo członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit drugi.

Jeżeli w obszarze efektywności energetycznej wystąpią rozbieżności między celem Unii na 2030 r. a sumą wkładów krajowych, Komisja ocenia w szczególności istotne okoliczności wymienione w art. 6 ust. 2, informacje przekazane przez państwa członkowskie w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, wyniki badań modelowych dotyczące przyszłych tendencji w zużyciu energii, a w stosownych przypadkach inne dodatkowe analizy.

Bez uszczerbku dla innych postanowień niniejszego artykułu oraz wyłącznie w celu dokonania oceny dotyczącej wystąpienia rozbieżności między celem Unii na 2030 r. a zbiorczymi wkładami państw członkowskich Komisja w swojej ocenie przyjmuje zakładany wkład krajowy państw członkowskich, które nie przedłożyły projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z art. 9 ust. 1.

W założeniu przyjętym w obszarze energii ze źródeł odnawialnych Komisja uwzględnia wiążący krajowy cel danego państwa członkowskiego na 2020 r. określony w załączniku I do dyrektywy (UE) 2018/2001, wyniki badań modelowych dotyczące rozwoju energii ze źródeł odnawialnych oraz wyniki obliczeń wg wzoru określonego w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. W obszarze efektywności energetycznej Komisja uwzględnia badania modelowe dotyczące przyszłych tendencji w zużyciu energii, a w stosownych przypadkach inne dodatkowe analizy.

Dokonując oceny wkładów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na podstawie wzoru określonego w załączniku II, Komisja bierze pod uwagę wszelkie potencjalne negatywne skutki dla bezpieczeństwa dostaw i stabilności sieci w małych lub odizolowanych systemach energetycznych lub w państwach członkowskich/systemach, w których zmiana obszaru synchronicznego może spowodować znaczące problemy.

Dokonując oceny wkładów w zakresie efektywności energetycznej, Komisja bierze pod uwagę potencjalny wpływ na funkcjonowanie systemu elektroenergetycznego i stabilność sieci w państwach członkowskich, w których zmiana obszaru synchronicznego może spowodować znaczące problemy.

3. Jeżeli na podstawie oceny zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu i ich aktualizacji zgodnie z art. 14 Komisja stwierdzi, że założenia, cele i wkłady w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu i ich aktualizacjach są niewystarczające do zbiorczego osiągnięcia założeń unii energetycznej, a w szczególności w pierwszym okresie dziesięcioletnim do osiągnięcia celów Unii na 2030 r. w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, proponuje ona środki i korzysta ze swoich uprawnień na poziomie Unii w celu zapewnienia zbiorczej realizacji tych założeń i osiągnięcia celów. W odniesieniu do energii ze źródeł odnawialnych w środkach takich należy uwzględnić poziom ambicji wkładów państw członkowskich w cele Unii na 2030 r. określony w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu i ich aktualizacjach.

Artykuł 32

Odpowiedź na niewystarczające postępy w osiągnięciu celów i założeń Unii w dziedzinie energii i klimatu

1. Jeżeli na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. b) Komisja stwierdzi, że państwo członkowskie nie poczyniło wystarczających postępów w osiągnięciu swoich celów, założeń i wkładów, a także swoich wartości odniesienia dla energii ze źródeł odnawialnych lub we wdrożeniu polityk i środków określonych w zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie klimatu i energii, wydaje zalecenia dla danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 34.

W zaleceniach w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych Komisja bierze pod uwagę istotne okoliczności wskazane przez dane państwo członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit drugi. Komisja bierze pod uwagę także projekty w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, w odniesieniu do których podjęto ostateczną decyzję inwestycyjną, o ile te projekty zaczną funkcjonować w okresie 2021–2030 i będą miały znaczny wpływ na wkład krajowy danego państwa członkowskiego.

W zaleceniach w dziedzinie efektywności energetycznej Komisja należy uwzględnić obiektywne kryteria wymienione w art. 6 ust. 1 lit. a) i b) oraz istotne okoliczności krajowe wskazane przez dane państwo członkowskie zgodnie z art. 6 ust. 2.

2. Jeżeli na podstawie zbiorczej oceny zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu poszczególnych państw członkowskich zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. a) i z wykorzystaniem odpowiednio innych źródeł informacji Komisja stwierdzi, że Unia może nie zrealizować założeń unii energetycznej, w szczególności – w pierwszym okresie dziesięcioletnim – celów unijnych ram polityki energetyczno-klimatycznej do 2030 r., Komisja może wydać wszystkim państwom członkowskim zalecenia zgodnie z art. 34, by zmniejszyć ryzyko niewykonania.

W dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych Komisja ocenia, czy środki krajowe, o których mowa w ust. 3, są wystarczające do osiągnięcia unijnych celów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych. Jeżeli środki krajowe są niewystarczające, Komisja oprócz tych zaleceń proponuje w stosownych przypadkach środki i korzysta ze swoich uprawnień na poziomie Unii, aby zapewnić w szczególności osiągnięcie celu Unii na rok 2030 dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych.

W dziedzinie efektywności energetycznej Komisja oprócz tych zaleceń proponuje w stosownych przypadkach środki i korzysta ze swoich uprawnień na poziomie Unii, aby zapewnić w szczególności osiągnięcie celu Unii na rok 2030 dotyczącego efektywności energetycznej.

W dziedzinie efektywności energetycznej takie dodatkowe środki mogą w szczególności służyć poprawie efektywności energetycznej:

- a) produktów, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE ⁽¹⁾ i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 ⁽²⁾
- b) budynków, zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE i dyrektywą 2012/27/UE; oraz
- c) transportu.

3. Jeśli w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych Komisja stwierdzi na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2, że przynajmniej jeden punkt odniesienia orientacyjnej trajektorii dla Unii w latach 2022, 2025 i 2027, o którym mowa w art. 29 ust. 2, nie został spełniony, to państwa członkowskie, które nie osiągnęły przynajmniej jednego krajowego punktu odniesienia w latach 2022, 2025 i 2027, o których mowa w art. 4 lit. a) pkt 2), zapewniają wdrożenie dodatkowych środków w terminie jednego roku od momentu otrzymania oceny Komisji, aby wyeliminować rozbieżność z krajowymi punktami odniesienia; takie środki obejmują np.:

- a) krajowe środki mające na celu zwiększenie wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych;
- b) dostosowanie udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ciepłowniczym i chłodniczym, określonego w art. 23 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- c) dostosowanie udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu, określonego w art. 25 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- d) dokonanie dobrowolnej wpłaty na rzecz unijnego mechanizmu finansowania energii ze źródeł odnawialnych utworzonego na poziomie Unii, przyczyniającego się do realizacji projektów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych i zarządzanego bezpośrednio lub pośrednio przez Komisję zgodnie z art. 33;
- e) wykorzystanie mechanizmów współpracy określonych w dyrektywie (UE) 2018/2001.

Środki takie uwzględniają czynniki brane pod uwagę przez Komisję zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu. Zainteresowane państwa członkowskie ujmuje te środki w swoim zintegrowanym krajowym sprawozdaniu z postępów w dziedzinie energii i klimatu.

4. Począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto każdego państwa członkowskiego nie może być niższy niż udział bazowy, równy obowiązkowemu ogólnemu celowi krajowemu w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w 2020 r., określonego w art. 3 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001. Jeśli państwo członkowskie nie utrzyma swojego udziału bazowego mierzonego w okresie jednego roku, podejmuje ono w terminie jednego roku dodatkowe środki, takie jak te określone w ust. 3 akapit pierwszy lit. a)–e) niniejszego artykułu, wystarczające do wyeliminowania rozbieżności w ciągu jednego roku.

Uznaje się, że państwa członkowskie wypełniające obowiązek wyeliminowania rozbieżności z poziomem bazowym spełniają obowiązki określone w akapicie pierwszym zdanie pierwsze niniejszego ustępu oraz w art. 3 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001 przez cały okres, w którym wystąpiła rozbieżność.

Do celów ust. 3 akapit pierwszy lit. d) niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą wykorzystywać swoje przychody z rocznych uprawnień do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE.

5. W przypadku gdy udział energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim spadnie poniżej przynajmniej jednego krajowego punktu odniesienia w latach 2022, 2025 i 2027 określonego w art. 4 lit. a) pkt 2), w kolejnym zintegrowanym sprawozdaniu przedłożonym dla Komisji zgodnie z art. 17 państwo członkowskie wyjaśnia, w jaki sposób wyeliminuje rozbieżność z krajowymi punktami odniesienia.

6. Jeżeli w obszarze efektywności energetycznej, bez uszczerbku dla innych środków na poziomie Unii zgodnie z ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu, Komisja stwierdzi na podstawie oceny przeprowadzonej do roku 2022, 2025 i 2027 zgodnie z art. 29 ust. 1 i 3, że postępy na drodze do zbiorczego osiągnięcia celu Unii w zakresie efektywności energetycznej wymienionego w art. 29 ust. 3 akapit pierwszy są niewystarczające, proponuje środki i korzysta z swoich uprawnień na szczeblu Unii, w uzupełnieniu do środków i uprawnień określonych w dyrektywie 2010/31/UE i dyrektywie 2012/27/UE, aby zapewnić osiągnięcie celów Unii na 2030 r. w zakresie efektywności energetycznej.

7. W kolejnym sprawozdaniu z postępów, o którym mowa w art. 17, każde zainteresowane państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, określa dodatkowe wdrożone, przyjęte i planowane środki.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

8. Jeżeli Komisja stwierdzi na podstawie swojej oceny przewidzianej w art. 29 ust. 1 i 4, że w dziedzinie połączeń międzysystemowych postęp w 2025 r. jest niewystarczający, do 2026 r. podejmuje ona współpracę z odpowiednimi państwami członkowskimi, by zaradzić tej sytuacji.

Artykuł 33

Unijny mechanizm finansowania energii ze źródeł odnawialnych

1. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja ustanawia unijny mechanizm finansowania energii ze źródeł odnawialnych, o którym mowa w art. 32 ust. 3 lit. d), aby zapewnić wsparcie dla nowych projektów w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych w Unii w celu wyeliminowania rozbieżności z orientacyjną trajektorią Unii. Wsparcie może być zapewniane między innymi w formie dopłaty do ceny rynkowej i jest przyznawane projektom o najniższych kosztach lub dopłatach.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu mechanizm finansowania przyczynia się do stworzenia ram zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001 w celu wsparcia wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych w całej Unii bez względu na rozbieżność z orientacyjną trajektorią Unii. W tym celu:

- a) płatności państw członkowskich, o których mowa w art. 32, mogą być uzupełnione dodatkowymi źródłami, takimi jak fundusze unijne, wkłady sektora prywatnego lub dodatkowe płatności dokonywane przez państwa członkowskie, aby przyczynić się do osiągnięcia celu unijnego;
- b) mechanizm finansowania może między innymi zapewniać wsparcie w postaci niskooprocentowanych pożyczek, dotacji lub połączenia obu tych rozwiązań i może wspierać między innymi wspólne projekty między państwami członkowskimi zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2018/2001 oraz udział państw członkowskich we wspólnych projektach z państwami trzecimi, o których mowa w art. 11 tej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zachowują prawo do decydowania, czy i na jakich warunkach zezwolą instalacjom znajdującym się na ich terytorium na otrzymywanie wsparcia z mechanizmu finansowania.

4. Komisja, wspomagana przez Komitet ds. Unii Energetycznej, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. b), może przyjmować akty wykonawcze, aby określić przepisy konieczne do utworzenia i funkcjonowania mechanizmu finansowania, w szczególności:

- a) metodę obliczania maksymalnej wysokości premii dla każdej oferty;
- b) format oferty, w tym warunki wykonania i kary za niewykonanie;
- c) metodę obliczania płatności państw członkowskich i wynikające z nich statystyczne korzyści dla uczestniczących państw członkowskich;
- d) minimalne wymogi dotyczące uczestnictwa państw członkowskich, uwzględniające potrzebę zapewnienia zarówno ciągłości mechanizmu dzięki odpowiednio długiemu okresowi dokonywania płatności przez państwa członkowskie, jak i maksymalnej elastyczności uczestnictwa państw członkowskich;
- e) przepisy zapewniające uczestnictwo lub zgodę państw członkowskich, w których projekty są realizowane, oraz, w razie potrzeby, przepisy dotyczące dodatkowych opłat za koszty systemowe.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

5. Co roku energia ze źródeł odnawialnych wytworzona przez instalacje otrzymujące wsparcie z mechanizmu finansowania jest przypisywana w danych statystycznych uczestniczącym państwom członkowskim stosownie do wysokości ich płatności. Projekty wspierane w ramach tego mechanizmu finansowania, a finansowane z innych źródeł niż płatności państw członkowskich nie są wliczane do wkładów państw członkowskich, lecz zaliczane na poczet unijnego wiążącego celu na podstawie art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001.

Artykuł 34

Zalecenia Komisji dla państw członkowskich

1. W stosownych przypadkach Komisja wydaje zalecenia dla państw członkowskich, aby zapewnić realizację założeń unii energetycznej. Komisja niezwłocznie podaje te zalecenia do wiadomości publicznej.

2. W przypadku odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do niniejszego artykułu zastosowanie mają następujące zasady:
- dane państwo członkowskie należy uwzględnić zalecenie, w duchu solidarności między państwami członkowskimi a Unią oraz między samymi państwami członkowskimi;
 - dane państwo członkowskie określa w zintegrowanym krajowym sprawozdaniu z postępów w dziedzinie energii i klimatu sporządzonym w roku następującym po roku wydania zalecenia, w jaki sposób należy wzięło pod uwagę zalecenia; jeżeli zainteresowane państwo członkowskie zdecyduje, że nie uwzględni zalecenia w całości lub w znacznej mierze, podaje uzasadnienie tej decyzji;
 - zalecenia powinny uzupełniać się z najbardziej aktualnymi zaleceniami dla poszczególnych państw wydawanymi w ramach europejskiego semestru.

Artykuł 35

Sprawozdanie na temat stanu unii energetycznej

- Do dnia 31 października każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stanu unii energetycznej.
- Sprawozdanie na temat stanu unii energetycznej obejmuje następujące elementy:
 - ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 29;
 - w stosownych przypadkach zalecenia zgodnie z art. 34;
 - sprawozdanie w sprawie funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, zgodnie z art. 10 ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w tym informacje na temat stosowania tej dyrektywy, zgodnie z jej art. 21 ust. 2;
 - co dwa lata – począwszy od 2023 r. – sprawozdanie na temat zrównoważonego charakteru bioenergii w Unii, zawierające informacje określone w załączniku X;
 - co dwa lata – sprawozdanie na temat dobrowolnych systemów, w odniesieniu do których Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 30 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001, zawierające informacje określone w załączniku XI do niniejszego rozporządzenia;
 - ogólne sprawozdanie z postępów w stosowaniu dyrektywy 2009/72/WE;
 - ogólne sprawozdanie z postępów w stosowaniu dyrektywy 2009/73/WE, zgodnie z art. 52 tej dyrektywy;
 - ogólne sprawozdanie z postępów w zakresie systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz alternatywnych środków w dziedzinie polityki, o których mowa w art. 7a i 7b dyrektywy 2012/27/UE;
 - co dwa lata – ogólne sprawozdanie z postępów w zakresie renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, zgodnie z planami działania określonymi w długoterminowych strategiach renowacji, ustanawianych przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE;
 - co cztery lata – ogólne sprawozdanie z postępów państw członkowskich w zwiększaniu liczby budynków o niemal zerowym zużyciu energii, zgodnie z art. 9 ust. 5 dyrektywy 2010/31/UE;
 - ogólne sprawozdanie z postępów państw członkowskich w tworzeniu kompletnego i funkcjonalnego rynku energetycznego;
 - faktyczną jakość paliw w poszczególnych państwach członkowskich oraz zakres geograficzny paliw o maksymalnej zawartości siarki 10 mg/kg w celu zapewnienia przeglądu danych o jakości paliw w poszczególnych państwach członkowskich, zgłoszonych zgodnie z dyrektywą 98/70/WE;
 - sprawozdanie z postępów w dziedzinie konkurencyjności;
 - postępy państw członkowskich w stopniowym wycofywaniu dotacji w dziedzinie energetyki, w szczególności na paliwa kopalne;
 - inne kwestie istotne dla wdrożenia unii energetycznej, w tym wsparcie publiczne i prywatne;
 - do dnia 31 października 2019 r., a następnie co cztery lata – ocenę wdrożenia dyrektywy 2009/31/WE.

Artykuł 36

Monitorowanie mechanizmu zarządzania

W kontekście sprawozdania na temat stanu unii energetycznej, o którym mowa w art. 35, Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o realizacji zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Parlament Europejski i Rada co roku uwzględniają postępy osiągnięte przez unię energetyczną we wszystkich aspektach polityki w dziedzinie energii i klimatu.

ROZDZIAŁ 6

Unijne i krajowe systemy dotyczące emisji gazów cieplarnianych i ich usuwania przez pochłaniacze

Artykuł 37

Unijne i krajowe systemy wykazów

1. Do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą krajowe systemy wykazów oraz dążą do ich ciągłego ulepszania w celu szacowania antropogenicznych emisji z różnych źródeł i usuwania przez pochłaniacze gazów cieplarnianych wymienionych w części 2 załącznika V oraz w celu zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności swoich wykazów gazów cieplarnianych.
 2. Państwa członkowskie zapewniają swoim właściwym organom odpowiedzialnym za wykazy dostęp do informacji określonych w załączniku XII do niniejszego rozporządzenia, korzystanie z systemów sprawozdawczości utworzonych zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 w celu lepszego szacowania gazów fluorowanych w krajowych wykazach gazów cieplarnianych oraz możliwość prowadzenia rocznych kontroli zgodności, o których mowa w części 1 lit. i) i j) załącznika V do niniejszego rozporządzenia.
 3. Niniejszym ustanawia się unijny system wykazów w celu zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności krajowych wykazów w odniesieniu do unijnego wykazu gazów cieplarnianych. Komisja zarządza nim, prowadzi go i dąży do jego ciągłego ulepszania, co obejmuje określenie programu zapewniania jakości i kontroli jakości, określenie celów dotyczących jakości oraz sporządzenie planu zapewnienia jakości i kontroli jakości wykazu, procedury przeprowadzania oszacowań emisji w celu zestawienia unijnego wykazu zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu oraz przeglądy, o których mowa w art. 38.
 4. Komisja przeprowadza wstępną kontrolę dokładności wstępnych danych wykazów gazów cieplarnianych, przekazywanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26 ust. 3. Przesyła wyniki tych kontroli państwom członkowskim w ciągu sześciu tygodni od terminu przekazania. Do dnia 15 marca państwa członkowskie odpowiadają na wszelkie odnośne pytania wynikające ze wstępnej kontroli, wraz z przedłożeniem ostatecznego wykazu w odniesieniu do roku X-2.
 5. W przypadku gdy do dnia 15 marca państwo członkowskie nie przedłoży danych wymaganych do zestawienia unijnego wykazu, Komisja może przygotować oszacowania w celu uzupełnienia danych przekazanych przez państwo członkowskie, w porozumieniu i w ścisłej współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim. W tym celu Komisja wykorzystuje wytyczne mające zastosowanie do przygotowania krajowych wykazów gazów cieplarnianych.
 6. Komisja, wspomagana przez Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia zasad dotyczących struktury, formatu i procedury przekazywania informacji dotyczących krajowych systemów wykazów, a także wymogów w zakresie tworzenia, prowadzenia i funkcjonowania krajowych systemów wykazów.
Przedkładając takie akty, Komisja bierze pod uwagę wszelkie odpowiednie decyzje przyjęte przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.
7. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 43 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przepisów dotyczących wymogów w zakresie tworzenia, prowadzenia i funkcjonowania unijnego systemu wykazów. Przedkładając takie akty, Komisja bierze pod uwagę wszelkie odpowiednie decyzje przyjęte przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego.

Artykuł 38

Przegląd wykazów

1. W celu monitorowania redukcji lub ograniczeń emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 4, 9 i 10 rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz redukcji emisji i poprawy usuwania przez pochłaniacze zgodnie z art. 4 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/841 oraz wszelkich innych celów redukcji lub ograniczeń emisji gazów cieplarnianych określonych w prawodawstwie Unii, Komisja w latach 2027 i 2032 przeprowadzi kompleksowy przegląd danych z wykazów krajowych przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie w pełni uczestniczą w tym procesie.
2. Kompleksowy przegląd, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:
 - a) kontrole w celu zweryfikowania przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności przedłożonych informacji;

- b) kontrole w celu zidentyfikowania przypadków, w których dane z wykazów są przygotowane niezgodnie z wytycznymi UNFCCC lub zasadami unijnymi;
 - c) kontrole w celu zidentyfikowania przypadków, w których rozliczenia sektora LULUCF przeprowadzane są niezgodnie z wytycznymi UNFCCC lub zasadami unijnymi, oraz
 - d) w stosownych przypadkach obliczenie niezbędnych korekt technicznych, w porozumieniu z państwami członkowskimi.
3. Komisja, wspomagana przez Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia terminów i procedur prowadzenia kompleksowego przeglądu wraz z zadaniami określonymi w ust. 2 niniejszego artykułu oraz w celu zapewnienia należytych konsultacji z państwami członkowskimi w sprawie wniosków z przeglądów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

4. Komisja w drodze aktu wykonawczego określa całkowitą sumę emisji dla danych lat, wynikającą ze skorygowania danych z wykazów dla każdego państwa członkowskiego po zakończeniu przeglądu, w podziale na dane emisji z perspektywy art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz dane emisji, o których mowa w części 1 lit. c) załącznika V do niniejszego rozporządzenia, oraz określa łączną sumę emisji i pochłaniania w świetle art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841.

5. Dane dla każdego państwa członkowskiego zapisane w rejestrach utworzonych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2018/841 cztery miesiące po dacie publikacji aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu są wykorzystywane do celów kontroli zgodności z art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841, wraz ze zmianami takich danych wynikającymi z korzystania przez dane państwo członkowskie z mechanizmów elastyczności zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) 2018/841.

6. Dane w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego zapisane w rejestrach utworzonych zgodnie z art. 12 rozporządzenia (UE) 2018/842 dwa miesiące po dacie kontroli zgodności z rozporządzeniem (UE) 2018/841, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, są wykorzystywane na potrzeby kontroli zgodności zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/842 na lata 2021 i 2026. Kontrolę zgodności zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/842 dla każdego roku w latach 2022–2025 i 2027–2030 przeprowadza się w terminie przypadającym jeden miesiąc po dacie kontroli zgodności dla roku poprzedzającego. Kontrola obejmuje również zmiany tych danych wynikające z korzystania przez dane państwo członkowskie z mechanizmów elastyczności zgodnie z art. 5, 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2018/842.

Artykuł 39

Unijne i krajowe systemy polityk i środków oraz prognoz

1. Do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie i Komisja zaczną prowadzić, odpowiednio, krajowe i unijne systemy służące sprawozdawczości w zakresie polityk i środków oraz prognoz dotyczących antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i pochłaniania emisji przez pochłaniacze, a także dążą do ciągłego ulepszania tych systemów. Systemy te obejmują odpowiednie rozwiązania instytucjonalne, prawne i proceduralne ustanowione w państwie członkowskim oraz w Unii na potrzeby oceny polityki i sporządzania prognoz dotyczących antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze.

2. Państwa członkowskie i Komisja zmierzają do zapewnienia terminowości, przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności zgłaszanych informacji dotyczących polityk i środków oraz prognoz w zakresie antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze, zgodnie z art. 18, co obejmuje wykorzystanie i zastosowanie danych, metod i modeli oraz wdrożenie działań w zakresie zapewniania jakości i kontroli jakości oraz analizy wrażliwości.

3. Komisja, wspomagana przez Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a), przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia struktury, formatu i procedury przekazywania informacji dotyczących krajowych i unijnych systemów polityk i środków oraz prognoz zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i z art. 18.

Proponując takie akty wykonawcze, Komisja bierze pod uwagę odpowiednie decyzje przyjęte przez organy UNFCCC lub Porozumienia paryskiego, wraz z uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym wymogami dotyczącymi sprawozdawczości, jak również harmonogramy monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do tych informacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 6.

*Artykuł 40***Ustanowienie i prowadzenie rejestrów**

1. Unia i państwa członkowskie tworzą i prowadzą rejestry w celu dokładnego rozliczania wkładu ustalonego na poziomie krajowym zgodnie z art. 4 ust. 13 Porozumienia paryskiego oraz międzynarodowych transferów efektów działań na rzecz łagodzenia zmian klimatu zgodnie z art. 6 tego porozumienia.
2. Unia i państwa członkowskie mogą prowadzić swoje rejestry w jednolitym systemie wspólnie z jednym państwem członkowskim lub większą ich liczbą.
3. Dane w rejestrach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, udostępnia się centralnemu administratorowi (głównemu zarządcy) powołanemu na podstawie art. 20 dyrektywy 2003/87/WE.
4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 43 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez utworzenie rejestrów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz w celu zapewnienia, poprzez rejestry Unii i państw członkowskich, niezbędnego technicznego wdrożenia odpowiednich decyzji organów UNFCCC lub Porozumienia paryskiego, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 7

Współpraca i wsparcie*Artykuł 41***Współpraca między państwami członkowskimi a Unią**

1. Państwa członkowskie prowadzą pełną współpracę i koordynację między sobą oraz z Unią w odniesieniu do obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczących:
 - a) procesu opracowywania, przyjmowania, zgłaszania i oceny zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z art. 9–13;
 - b) procesu opracowywania, przyjmowania, zgłaszania i oceny zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w zakresie energii i klimatu zgodnie z art. 17 oraz sprawozdań rocznych zgodnie z art. 26;
 - c) prac związanych z zaleceniami Komisji i reakcją na te zalecenia zgodnie z art. 9 ust. 2 i 3, art. 17 ust. 6, art. 30 ust. 1, art. 31 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 i 2;
 - d) sporządzania unijnego wykazu gazów cieplarnianych i przygotowania unijnego sprawozdania dotyczącego wykazu gazów cieplarnianych zgodnie z art. 26 ust. 4;
 - e) przygotowania unijnego komunikatu krajowego zgodnie z art. 12 UNFCCC oraz unijnego sprawozdania dwuletniego zgodnie z decyzją 2/CP.17 lub kolejnymi odpowiednimi decyzjami przyjętymi przez organy UNFCCC;
 - f) procedur przeglądu i zapewniania zgodności na podstawie UNFCCC i Porozumienia paryskiego zgodnie z wszelkimi mającymi zastosowanie decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC, a także unijnych procedur przeglądu wykazów gazów cieplarnianych państw członkowskich, o którym mowa w art. 38;
 - g) wszelkich dostosowań w następstwie unijnego procesu przeglądu, o którym mowa w art. 38, lub innych zmian w wykazach i sprawozdaniach dotyczących wykazów, które już zostały przedłożone lub mają zostać przedłożone Sekretariatowi UNFCCC;
 - h) sporządzania unijnego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych zgodnie z art. 26 ust. 2.
2. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może udzielać wsparcia technicznego państwom członkowskim w odniesieniu do obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 42***Rola Europejskiej Agencji Środowiska**

Europejska Agencja Środowiska pomaga Komisji w jej pracach w odniesieniu do wymiarów niskoemisyjności i efektywności energetycznej w celu zapewnienia zgodności z art. 15–21, 26, 28, 29, 35, 37, 38, 39 i 41, zgodnie ze swoim rocznym programem pracy. W razie potrzeby obejmuje to pomoc w:

- a) zestawianiu zgłoszonych przez państwa członkowskie informacji o politykach i środkach oraz prognozach;
- b) prowadzeniu procedur zapewniania jakości i kontroli jakości w odniesieniu do zgłoszonych przez państwa członkowskie informacji dotyczących polityk i środków oraz prognoz;

- c) przygotowywaniu oszacowań lub uzupełnianiu oszacowań dostępnych Komisji w odniesieniu do niezgłoszonych przez państwa członkowskie danych na temat prognoz;
- d) zestawianiu danych na potrzeby sprawozdania na temat stanu unii energetycznej przygotowywanego przez Komisję dla Parlamentu Europejskiego i Rady, w tym ze statystyk europejskich, jeżeli takie dane są w nich dostępne w odpowiednim czasie;
- e) rozpowszechnianiu informacji zgromadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym w prowadzeniu i aktualizowaniu bazy danych dotyczących polityk i środków łagodzenia zmiany klimatu w państwach członkowskich oraz europejskiej platformy przystosowania się do zmian klimatu w odniesieniu do skutków zmiany klimatu, wrażliwości na nie i przystosowywania się do zmian klimatu;
- f) prowadzeniu procedur zapewniania jakości i kontroli jakości na potrzeby przygotowywania unijnego wykazu gazów cieplarnianych;
- g) sporządzaniu unijnego wykazu gazów cieplarnianych oraz przygotowywaniu unijnego sprawozdania dotyczącego wykazu gazów cieplarnianych;
- h) przygotowywaniu oszacowań w odniesieniu do danych niezgłoszonych w krajowych wykazach gazów cieplarnianych;
- i) przeprowadzaniu przeglądu, o którym mowa w art. 38;
- j) sporządzaniu unijnego przybliżonego wykazu gazów cieplarnianych.

ROZDZIAŁ 8

Przepisy końcowe

Artykuł 43

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 15 ust. 5, art. 26 ust. 6, art. 37 ust. 7 i art. 40 ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 grudnia 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 5, art. 15 ust. 5, art. 26 ust. 6, art. 37 ust. 7 i art. 40 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 5, art. 15 ust. 5, art. 26 ust. 6, art. 37 ust. 7 i art. 40 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 44

Komitety

1. Komisję wspomaga:
 - a) Komitet ds. Zmian Klimatu w odniesieniu do wdrażania zagadnień, o których mowa w art. 19 ust. 5, art. 26 ust. 7, art. 37 ust. 6, art. 38 ust. 3 i art. 39 ust. 3; oraz
 - b) Komitet ds. Unii Energetycznej w odniesieniu do wdrażania zagadnień, o których mowa w art. 17 ust. 4 i art. 33 ust. 4.

2. Komitety te są komitetami w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zastępuje komitet powołany na mocy art. 26 rozporządzenia (UE) nr 525/2013.
4. Jeżeli jeden z komitetów, o których mowa w ust. 1, rozpatruje kwestie horyzontalne i wspólne działania, powiadamia o tym drugi komitet, o którym mowa w ust. 1, w celu zapewnienia spójności polityk i zmaksymalizowania synergii między sektorami.
5. Każde państwo członkowskie wyznacza swych przedstawicieli do Komitetu ds. Zmian Klimatu i do Komitetu ds. Unii Energetycznej. Przedstawiciele jednego komitetu są zapraszani na posiedzenia drugiego komitetu.
6. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 45

Przegląd

W ciągu sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu uzgodnionego na mocy art. 14 Porozumienia paryskiego Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, jego wkładu w zarządzanie unią energetyczną, wkładu w realizację długoterminowych celów Porozumienia paryskiego, postępów w osiąganiu celów dotyczących klimatu i energii na 2030 r., dodatkowych założeń unii energetycznej oraz zgodności przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących planowania, sprawozdawczości i monitorowania z innymi przepisami unijnymi lub decyzjami dotyczącymi UNFCCC i Porozumienia paryskiego. W stosownych przypadkach Komisja może dołączyć do sprawozdań wnioski ustawodawcze.

Artykuł 46

Zmiany w dyrektywie 94/22/WE

W dyrektywie 94/22/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 skreśla się ust. 2;
- 2) skreśla się art. 9.

Artykuł 47

Zmiany w dyrektywie 98/70/WE

W dyrektywie 98/70/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7a wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 akapit trzeci lit. a) otrzymuje brzmienie:
„a) całkowitą ilość każdego dostarczanego rodzaju paliwa i energii; oraz”;
 - b) w ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
„2. Państwa członkowskie wymagają od dostawców możliwie stopniowego zmniejszenia do dnia 31 grudnia 2020 r. emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii uzyskanej z paliw i energii dostarczonej, nawet o 10 % w stosunku do podstawowej normy dla paliw określonej w załączniku II do dyrektywy Rady (UE) 2015/652. Zmniejszenie to składa się z:”;
- 2) art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Komisja zapewnia, aby informacje przekazane zgodnie z ust. 3 były niezwłocznie udostępniane za pomocą odpowiednich środków.”.

Artykuł 48

Zmiany w dyrektywie 2009/31/WE

W dyrektywie 2009/31/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„Co cztery lata państwa członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy, w tym rejestr, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lit. b). Pierwsze sprawozdanie jest przesyłane Komisji do dnia 30 czerwca 2011 r. Sprawozdanie sporządzane jest na podstawie kwestionariusza lub konspektu przyjętego przez Komisję

w formie aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2. Kwestionariusz lub konspekt przesyłany jest państwom członkowskim przynajmniej sześć miesięcy przed terminem przedstawienia sprawozdania.”;

- 2) w art. 38 skreśla się ust. 1.

Artykuł 49

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 663/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 663/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 27 skreśla się ust. 1 i 3;
- 2) skreśla się art. 28.

Artykuł 50

Zmiana w rozporządzeniu (WE) 715/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 715/2009 skreśla się artykuł 29.

Artykuł 51

Zmiany w dyrektywie 2009/73/WE

W dyrektywie 2009/73/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 5;
- 2) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 52

Sprawozdania

Komisja monitoruje stosowanie niniejszej dyrektywy i dokonuje jego przeglądu oraz przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólne sprawozdanie z postępów jako załącznik do sprawozdania na temat stanu unii energetycznej, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”

Artykuł 52

Zmiana w dyrektywie Rady 2009/119/WE

Art. 6 ust. 2 dyrektywy 2009/119/WE otrzymuje brzmienie:

„2. Do dnia 15 marca każdego roku każde państwo członkowskie przesyła Komisji skrócony odpis rejestru zapasów, o którym mowa w ust. 1, wykazujący co najmniej ilość i charakter zapasów interwencyjnych włączonych do rejestru na ostatni dzień poprzedzającego roku kalendarzowego.”.

Artykuł 53

Zmiany w dyrektywie 2010/31/UE

W dyrektywie 2010/31/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie ustanawia długoterminową strategię renowacji służącą wspieraniu renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, aby zapewnić do 2050 r. wysoką efektywność energetyczną i niskoemisyjność zasobów budynków, przez umożliwienie racjonalnego pod względem kosztów przekształcenia istniejących budynków w budynki o niemal zerowym zużyciu energii. Każda długoterminowa strategia renowacji obejmuje:”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Każde państwo członkowskie przedkłada Komisji długoterminową strategię renowacji w ostatecznym zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 (*). W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia pierwszą długoterminową strategię renowacji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu przedkłada się Komisji do dnia 10 marca 2020 r.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”;

2) w art. 5 ust. 2 akapit drugi skreśla się zdanie „Sprawozdanie może być włączone do planów działań dotyczących efektywności energetycznej, o których mowa w art. 14 ust. 2 dyrektywy 2006/32/WE.”;

3) art. 9 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W sprawozdaniu na temat stanu unii energetycznej, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999, Komisja co cztery lata przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów państw członkowskich w zwiększaniu liczby budynków o niemal zerowym zużyciu energii. Na podstawie przekazanych informacji Komisja w stosownych przypadkach opracowuje plan działania i proponuje zalecenia i środki zgodnie z art. 34 rozporządzenia (UE) 2018/1999 w celu zwiększenia liczby takich budynków oraz zachęcenia do opracowywania najlepszych praktyk w odniesieniu do racjonalnego pod względem kosztów przekształcania istniejących budynków w budynki o niemal zerowym zużyciu energii.”;

4) w art. 10 skreśla się ust. 2 i 3;

5) art. 14 ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Takie sprawozdanie przekazuje się Komisji w ramach zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu sporządzanych przez państwa członkowskie, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999”;

6) w art. 15 ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Takie sprawozdanie przekazuje się Komisji w ramach zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu sporządzanych przez państwa członkowskie, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999”.

Artykuł 54

Zmiany w dyrektywie 2012/27/UE

W dyrektywie 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się art. 4;

2) w art. 18 ust. 1 skreśla się lit. e);

- 3) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) skreśla się ust. 1, 3, 4 i 11;
 - b) skreśla się ust. 2;
- 4) skreśla się załącznik XIV.

Artykuł 55

Zmiana w dyrektywie 2013/30/UE

Art. 25 ust. 1 dyrektywy 2013/30/UE otrzymuje brzmienie:

„1. Co roku państwa członkowskie przekazują Komisji, w ramach rocznych sprawozdań, o których mowa w art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 (*), informacje określone w załączniku IX pkt 3).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”.

Artykuł 56

Zmiany w dyrektywie (UE) 2015/652

W dyrektywie (UE) 2015/652 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Co roku do dnia 31 grudnia państwa członkowskie przekazują Komisji dane za poprzedni rok kalendarzowy dotyczące zgodności z art. 7a dyrektywy 98/70/WE, określone w załączniku III do niniejszej dyrektywy.”;
- 2) w załączniku I część 2 skreśla się pkt 1) lit. h), pkt 2), 3), 4) i 7);
- 3) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie składają sprawozdanie zawierające dane wymienione w pkt 3). Dane te muszą dotyczyć wszystkich paliw i całej energii wprowadzonych do obrotu w każdym z państw członkowskich. W przypadku mieszania różnych biopaliw z paliwami kopalnymi muszą zostać dostarczone dane dotyczące każdego biopaliwa.”;
 - b) w pkt 3) skreśla się lit. e) i f);
- 4) w załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:
 - a) skreśla się następujące wzory do celów przekazywania informacji dla zachowania spójności zgłoszonych danych:
 - Pochodzenie – pojedynczy dostawcy
 - Pochodzenie – dostawcy prowadzący wspólną sprawozdawczość
 - Miejsce zakupu;
 - b) w uwagach dotyczących formatu skreśla się pkt 8) i 9).

Artykuł 57

Uchylene

Rozporządzenie (UE) nr 525/2013 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. z zastrzeżeniem przepisów przejściowych określonych w art. 58 niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem art. 26 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 525/2013, który traci moc od dnia 24 grudnia 2018 r. Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XIII.

*Artykuł 58***Przepisy przejściowe**

Na zasadzie odstępstwa od art. 57 niniejszego rozporządzenia art. 7 i art. 17 ust. 1 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) nr 525/2013 stosuje się nadal do sprawozdań zawierających dane wymagane na mocy tych artykułów w odniesieniu do lat 2018, 2019 i 2020.

Art. 11. ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 stosuje się nadal do drugiego okresu rozliczeniowego protokołu z Kioto.

Art. 19 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 stosuje się nadal do przeglądów danych z wykazów gazów cieplarnianych w odniesieniu do lat 2018, 2019 i 2020.

Art. 22 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 stosuje się nadal w odniesieniu do składania sprawozdania wymaganego na mocy tego artykułu.

W celu zapewnienia spójności i pewności prawa żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie uniemożliwia stosowania odstępstw na mocy odpowiednich sektorowych aktów ustawodawczych Unii dotyczących energii elektrycznej i gotowości na wypadek zagrożeń w sektorze elektroenergetycznym.

*Artykuł 59***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 40, art. 53 ust. 2, 3 i 4, art. 54 ust. 3 lit. a), art. 54 ust. 4 oraz art. 55 stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 grudnia 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodnicząca

—

ZAŁĄCZNIK I

RAMY OGÓLNE DOTYCZĄCE ZINTEGROWANYCH KRAJOWYCH PLANÓW W DZIEDZINIE ENERGII I KLIMATU

Część 1

Ramy ogólne

SEKCJA A: KRAJOWY PLAN

1. ZARYS OGÓLNY I PROCES OPRACOWYWANIA PLANU

1.1. Streszczenie

- (i) Polityczny, ekonomiczny, ekologiczny i społeczny kontekst planu
- (ii) Strategia dotycząca pięciu wymiarów unii energetycznej
- (iii) Tabela zbiorcza zawierająca kluczowe założenia, polityki i środki planu

1.2. Zarys ogólny obecnego stanu polityki

- (i) Kontekst krajowego planu dotyczący krajowego i unijnego systemu energetycznego oraz polityki energetycznej
- (ii) Dotychczasowe polityki i środki klimatyczno-energetyczne dotyczące pięciu wymiarów unii energetycznej
- (iii) Kluczowe kwestie o znaczeniu transgranicznym
- (iv) Struktura administracyjna wdrażania krajowych polityk klimatyczno-energetycznych

1.3. Konsultacje z podmiotami krajowymi i unijnymi oraz ich udział, a także wyniki konsultacji

- (i) Udział parlamentu narodowego
- (ii) Udział władz lokalnych i regionalnych
- (iii) Konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z partnerami społecznymi, oraz zaangażowanie społeczeństwa i obywateli
- (iv) Konsultacje z innymi państwami członkowskimi
- (v) Procedura iteracyjna z udziałem Komisji

1.4. Współpraca regionalna w przygotowywaniu planu

- (i) Elementy podlegające wspólnemu lub skoordynowanemu planowaniu z udziałem innych państw członkowskich
- (ii) Wyjaśnienie sposobu uwzględnienia współpracy regionalnej w planie

2. KRAJOWE ZAŁOŻENIA I CELE

2.1. Wymiar „obniżenie emisyjności”

2.1.1. Emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych ⁽¹⁾

- (i) Elementy określone w art. 4 lit. a) pkt 1)
- (ii) W stosownych przypadkach inne krajowe założenia i cele zgodne z Porozumieniem paryskim i istniejącymi długoterminowymi strategiami. W stosownych przypadkach w odniesieniu do wkładu w ogólne zobowiązanie Unii do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych – inne założenia i cele, w tym cele sektorowe i cele związane z przystosowaniem się do zmian klimatu, jeżeli takie dane są dostępne

2.1.2. Energia ze źródeł odnawialnych

- (i) Elementy określone w art. 4 lit. a) pkt 2)

⁽¹⁾ Należy zapewnić spójność z długoterminowymi strategiami zgodnie z art. 15.

-
- (ii) Szacunkowe trajektorie sektorowego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii w latach 2021–2030 w sektorach elektroenergetycznym, ciepłowniczym i chłodniczym oraz transportu
 - (iii) Szacunkowe trajektorie według technologii energii ze źródeł odnawialnych, których wykorzystanie przewiduje dane państwo członkowskie w celu osiągnięcia ogólnych i sektorowych trajektorii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych w latach 2021–2030, w tym łączne oczekiwane zużycie energii końcowej brutto według technologii i sektora, w Mtoe, i łączna planowana moc zainstalowana brutto (z podziałem na nowe zdolności i modernizacje) według technologii i sektora, w MW
 - (iv) Szacunkowe trajektorie popytu na bioenergię, z podziałem na sektor ogrzewania, elektroenergetyczny i transportowy, oraz podaży biomasy z podziałem na surowce i pochodzenia (rozróżnienie na produkcję krajową i import). W przypadku biomasy leśnej – ocena jej źródła i wpływ na pochłanianie gazów cieplarnianych przez sektor LULUCF
 - (v) W stosownych przypadkach inne krajowe trajektorie i założenia, w tym długoterminowe i sektorowe (np. udział energii ze źródeł odnawialnych w systemach ciepłowniczych, wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w budynkach, energia ze źródeł odnawialnych wytwarzana przez miasta, społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej i prosumentów energii odnawialnej, energia odzyskiwana w procesie utylizacji osadów pochodzących z oczyszczania ścieków)
-

2.2. Wymiar „efektywność energetyczna”

- (i) Elementy określone w art. 4 lit. b)
 - (ii) Kamienie milowe na lata 2030, 2040 i 2050, ustalone na szczeblu krajowym wymierne wskaźniki postępów oraz ich wkłady w unijne cele dotyczące efektywności energetycznej zawarte w planie działania określonym w długoterminowych strategiach renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE
 - (iii) W stosownych przypadkach inne założenia krajowe, w tym długoterminowe cele lub strategie i cele sektorowe, oraz założenia krajowe w takich obszarach jak efektywność energetyczna sektora transportowego, a także w odniesieniu do systemu ciepłowniczego i chłodniczego
-

2.3. Wymiar „bezpieczeństwo energetyczne”

- (i) Elementy określone w art. 4 lit. c)
 - (ii) Krajowe założenia w zakresie zwiększania dywersyfikacji źródeł energii i dostaw z państw trzecich, ukierunkowane na zwiększenie odporności regionalnych i krajowych systemów energetycznych
 - (iii) W stosownych przypadkach założenia krajowe dotyczące zmniejszenia uzależnienia od importu energii z państw trzecich, ukierunkowane na zwiększenie odporności krajowych i regionalnych systemów energetycznych
 - (iv) Krajowe założenia dotyczące zwiększenia elastyczności krajowego systemu energetycznego, zwłaszcza za pomocą środków dotyczących wykorzystywania krajowych źródeł energii, odpowiedzi odbioru i magazynowania energii
-

2.4. Wymiar „wewnętrzny rynek energii”

2.4.1. Międzysystemowe połączenia elektroenergetyczne

- (i) Poziom międzysystemowych połączeń elektroenergetycznych, który dane państwo członkowskie planuje osiągnąć w 2030 r., z uwzględnieniem celu międzysystemowych połączeń elektroenergetycznych na rok 2030 wynoszącego co najmniej 15 %, wraz ze strategią określającą poziom na kolejne lata począwszy od 2021 r., opracowaną w ścisłej współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, z uwzględnieniem celu połączeń międzysystemowych w 2020 r. wynoszącego 10 % oraz następujących wskaźników pilnej potrzeby podjęcia działań:
 - 1) różnica w cenie na rynku hurtowym przekraczająca orientacyjny próg 2 EUR/MWh między państwami członkowskimi, regionami lub obszarami rynkowymi;
 - 2) nominalna zdolność przesyłowa połączeń międzysystemowych poniżej 30 % maksymalnego zapotrzebowania na moc;
 - 3) nominalna zdolność przesyłowa połączeń międzysystemowych poniżej 30 % mocy zainstalowanej ze źródeł odnawialnych.

Każde nowe połączenie międzysystemowe jest przedmiotem analizy kosztów i korzyści społeczno-ekonomicznych i środowiskowych, i jest realizowane tylko wtedy, gdy potencjalne korzyści przewyższają koszty

2.4.2. Infrastruktura do przesyłu energii

- (i) Kluczowe projekty dotyczące infrastruktury przesyłu energii elektrycznej i gazu oraz, w stosownych przypadkach, projekty modernizacji, niezbędne do realizacji założeń i osiągnięcia celów w pięciu wymiarach strategii unii energetycznej
- (ii) W stosownych przypadkach – główne przewidziane projekty infrastrukturalne inne niż projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania (PWZ) ⁽¹⁾

2.4.3. Integracja rynku

- (i) Założenia krajowe dotyczące innych aspektów wewnętrznego rynku energii, np. zwiększenia elastyczności systemu, zwłaszcza w związku ze wspieraniem ustalania cen energii elektrycznej z zachowaniem zasad konkurencji, zgodnie z odnośnymi przepisami sektorowymi, integracji i łączenia rynków, z myślą o zwiększeniu możliwości handlu w ramach istniejących połączeń międzysystemowych, inteligentnych sieci, agregowania, odpowiedzi odbioru, magazynowania, wytwarzania rozproszonego, mechanizmów sterowania ruchem sieciowym, redysponowania i ograniczania mocy, a także sygnałów cenowych w czasie rzeczywistym, wraz z terminami osiągnięcia tych założeń
- (ii) W stosownych przypadkach założenia krajowe dotyczące niedyskryminacyjnego udziału energii ze źródeł odnawialnych, odpowiedzi odbioru oraz magazynowania, w tym z wykorzystaniem agregowania na wszystkich rynkach energii, wraz z terminami osiągnięcia tych założeń
- (iii) W stosownych przypadkach założenia krajowe dotyczące zapewnienia konsumentom udziału w systemie energetycznym oraz czerpania korzyści z prosumpcji i nowych technologii, w tym inteligentnych liczników
- (iv) Założenia krajowe dotyczące zapewnienia wystarczalności systemu elektroenergetycznego, jak również elastyczności systemu energetycznego w odniesieniu do produkcji energii ze źródeł odnawialnych, wraz z terminami osiągnięcia tych założeń
- (v) W stosownych przypadkach założenia krajowe dotyczące ochrony konsumentów energii i poprawy konkurencyjności sektora detalicznego obrotu energią

2.4.4. Ubóstwo energetyczne

W stosownych przypadkach założenia krajowe dotyczące ubóstwa energetycznego, wraz z terminami osiągnięcia tych założeń

2.5. Wymiar „badania naukowe, innowacje i konkurencyjność”

- (i) Krajowe założenia i cele dotyczące finansowania publicznych i – jeżeli takie dane są dostępne – prywatnych badań naukowych oraz innowacji dotyczących unii energetycznej, w tym w stosownym przypadku harmonogram realizacji tych założeń
 - (ii) Jeżeli takie dane są dostępne – krajowe założenia na rok 2050 dotyczące promowania czystych technologii energetycznych i – w stosownych przypadkach – krajowe założenia, w tym cele długoterminowe (na 2050 r.), dotyczące wykorzystywania technologii niskoemisyjnych, z uwzględnieniem obniżania emisyjności energochłonnych i wysokoemisyjnych gałęzi przemysłu oraz, w stosownych przypadkach, odpowiedniej infrastruktury na potrzeby transportu i magazynowania dwutlenku węgla
 - (iii) W stosownych przypadkach założenia krajowe w zakresie konkurencyjności
-

3. POLITYKI I ŚRODKI

3.1. Wymiar „obniżenie emisyjności”

3.1.1. Emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych

- (i) Polityki i środki służące do osiągnięcia celu określonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842, jak wskazano w pkt 2.1.1, oraz polityki i środki mające na celu spełnienie wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/841, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory wysokoemisyjne oraz sektory związane ze zwiększaniem pochłaniania, z długoterminową wizją i celem zakładającym przejście na gospodarkę niskoemisyjną i osiągnięcie równowagi między emisjami a pochłanianiem zgodnie z Porozumieniem paryskim
- (ii) W stosownych przypadkach współpraca regionalna w tym obszarze
- (iii) W stosownych przypadkach, bez uszczerbku dla możliwości stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa, środki finansowe w tym obszarze na szczeblu krajowym, z uwzględnieniem wsparcia Unii i wykorzystania funduszy Unii

⁽¹⁾ Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylającym decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 39).

3.1.2. Energia ze źródeł odnawialnych

- (i) Polityki i środki służące realizacji krajowych wkładów do wiążącego unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na rok 2030 i trajektorii, o których mowa w art. 4 lit. a) pkt 2), a w stosownych przypadkach lub jeżeli takie dane są dostępne – elementy przedstawione w pkt 2.1.2 niniejszego załącznika, z uwzględnieniem środków odnoszących się do konkretnych sektorów i technologii ⁽¹⁾
- (ii) W stosownych przypadkach specjalne środki na rzecz współpracy regionalnej, a także – nieobowiązkowo – szacunkowa nadwyżka produkcji energii ze źródeł odnawialnych, którą można przekazać do innych państw członkowskich w celu realizacji wkładu krajowego i trajektorii przedstawionych w pkt 2.1.2
- (iii) W stosownych przypadkach specjalne środki w zakresie wsparcia finansowego, w tym wsparcia Unii i wykorzystania funduszy UE, w celu propagowania wytwarzania i wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych w sektorach elektroenergetycznym, ciepłowniczo-chłodniczym oraz transportowym
- (iv) W stosownych przypadkach ocena wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, którą państwa członkowskie mają przeprowadzić zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001
- (v) Specjalne środki w celu wprowadzenia jednego lub większej liczby punktów kontaktowych, usprawnienia procedur administracyjnych, zapewnienia informacji i szkoleń oraz ułatwienia upowszechnienia się umów o zakup energii

Podsumowanie polityk i środków ujętych w ramach wsparcia, które państwa członkowskie mają wdrożyć zgodnie z art. 21 ust. 6 i art. 22 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001, by wspierać i ułatwiać rozwój prosumpcji energii i społeczności wytwarzających taką energię

- (vi) Ocena konieczności budowania nowej infrastruktury na potrzeby systemu ciepłowniczego i chłodniczego wytwarzanego z odnawialnych źródeł
- (vii) W stosownych przypadkach specjalne środki w zakresie promocji wykorzystania energii z biomasy, zwłaszcza wykorzystania nowych rodzajów biomasy, uwzględniające:
 - dostępność biomasy, w tym zrównoważonej biomasy: zarówno potencjał krajowy, jak i import z państw trzecich
 - inne możliwości wykorzystania biomasy w innych sektorach (rolnictwie, sektorach związanych z leśnictwem); a także środki na rzecz zrównoważonej produkcji i wykorzystania biomasy

3.1.3. Inne elementy tego wymiaru

- (i) W stosownych przypadkach polityki i środki krajowe mające wpływ na sektor objęty EU ETS oraz ocena komplementarności i wpływu na system EU ETS
- (ii) W stosownych przypadkach polityki i środki na rzecz osiągnięcia innych krajowych celów
- (iii) Polityki i środki na rzecz wdrożenia mobilności niskoemisyjnej (w tym elektryfikacji transportu)
- (iv) W stosownych przypadkach krajowe polityki, harmonogramy i środki zaplanowane w celu stopniowego wycofywania dotacji w energetyce, zwłaszcza do paliw kopalnych

3.2. Wymiar „efektywność energetyczna”

Planowane polityki, środki oraz programy na rzecz osiągnięcia orientacyjnych krajowych wkładów w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r, a także innych założeń, o których mowa w pkt 2.2, z uwzględnieniem planowanych środków i instrumentów (również finansowych) mających na celu poprawę charakterystyki energetycznej budynków, w szczególności w odniesieniu do następujących aspektów:

- (i) Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej i alternatywne środki w dziedzinie polityki zgodnie z art. 7a i 7b dyrektywy 2012/27/UE i przygotowywane zgodnie z załącznikiem II
- (ii) Długoterminowa strategia renowacji mająca na celu wsparcie renowacji krajowych zasobów budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, zarówno publicznych, jak i prywatnych ⁽²⁾, w tym polityki, środki i działania mające stymulować gruntowne i racjonalne pod względem kosztów renowacje oraz polityki i działania ukierunkowane na krajowe zasoby budynków o najgorszej charakterystyce energetycznej, zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE

⁽¹⁾ Planując powyższe środki, państwa członkowskie uwzględniają koniec cyklu eksploatacji istniejących instalacji i potencjał w zakresie modernizacji.

⁽²⁾ Zgodnie z art. 2a dyrektywy 2010/31/UE.

- (iii) Opis polityki i środków mających propagować usługi energetyczne w sektorze publicznym oraz środków mających na celu usunięcie barier prawnych i pozaprawnych, które utrudniają upowszechnianie się umów o poprawę efektywności energetycznej i innych modeli usług z zakresu efektywności energetycznej ⁽¹⁾
- (iv) Inne planowane polityki, środki oraz programy na rzecz osiągnięcia orientacyjnych krajowych wkładów w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r, a także innych założeń przedstawionych w pkt 2.2 (np. środki mające propagować wzorcową rolę budynków publicznych i zamówień publicznych uwzględniających kwestie efektywności energetycznej, środki mające na celu propagowanie audytów energetycznych i systemów zarządzania energią ⁽²⁾, środki w zakresie informacji i szkoleń dla odbiorców ⁽³⁾, a także pozostałe środki na rzecz efektywności energetycznej ⁽⁴⁾)
- (v) W stosownych przypadkach opis polityk i środków służących propagowaniu roli lokalnych wspólnot energetycznych polegającej na przyczynianiu się do wdrażania polityk i środków, o których mowa w ppkt (i), (ii), (iii) i (iv)
- (vi) Opis środków służących rozwijaniu środków mających na celu wykorzystanie potencjału efektywności energetycznej infrastruktury gazowej i elektroenergetycznej ⁽⁵⁾
- (vii) W stosownych przypadkach współpraca regionalna w tym obszarze
- (viii) Środki finansowe, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy UE, w tym obszarze na poziomie krajowym

3.3. Wymiar „bezpieczeństwo energetyczne” ⁽⁶⁾

- (i) Polityki i środki dotyczące elementów określonych w pkt 2.3 ⁽⁷⁾
- (ii) Współpraca regionalna w tym obszarze
- (iii) W stosownych przypadkach środki finansowe, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy Unii, w tym obszarze na poziomie krajowym

3.4. Wymiar „wewnętrzny rynek energii” ⁽⁸⁾

3.4.1. Infrastruktura elektroenergetyczna

- (i) Polityki i środki dotyczące osiągnięcia docelowego poziomu połączeń międzysystemowych, o którym mowa w art. 4 lit. d)
- (ii) Współpraca regionalna w tym obszarze ⁽⁹⁾
- (iii) W stosownych przypadkach środki finansowe, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy Unii, w tym obszarze na poziomie krajowym

3.4.2. Infrastruktura do przesyłu energii

- (i) Polityki i środki dotyczące elementów określonych w pkt 2.4.2, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – specjalnych środków umożliwiających realizację projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i innych kluczowych projektów infrastrukturalnych
- (ii) Współpraca regionalna w tym obszarze ⁽¹⁰⁾
- (iii) W stosownych przypadkach środki finansowe, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy Unii, w tym obszarze na poziomie krajowym

3.4.3. Integracja rynku

- (i) Polityki i środki dotyczące elementów określonych w pkt 2.4.3

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 18 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽²⁾ Zgodnie z art. 8 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 12 i 17 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽⁴⁾ Zgodnie z art. 19 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽⁵⁾ Zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽⁶⁾ Polityki i środki muszą odzwierciedlać zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”.

⁽⁷⁾ Spójność zapewnia się za pomocą planów działań zapobiegawczych i planów na wypadek sytuacji nadzwyczajnej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1938 z dnia 25 października 2017 r. dotyczącym środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylającym rozporządzenie (UE) nr 994/2010 (Dz.U. L 280 z 28.10.2017, s. 1) oraz za pomocą planów gotowości do ryzyka zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/2001 [zaproponowanym w dokumencie COM(2016) 0862 w sprawie gotowości do ryzyka w sektorze energii elektrycznej i uchylającym dyrektywę 2005/89/WE].

⁽⁸⁾ Polityki i środki muszą odzwierciedlać zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”.

⁽⁹⁾ Poza grupami regionalnymi PWZ ustanowionymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 347/2013.

⁽¹⁰⁾ Poza grupami regionalnymi PWZ ustanowionymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 347/2013.

-
- (ii) Środki zwiększające elastyczność systemu energetycznego w odniesieniu do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, np. inteligentne sieci, agregowanie odpowiedzi odbioru, magazynowanie, wytwarzanie rozproszone, mechanizmy sterowania ruchem sieciowym, redysponowania i ograniczania mocy, a także sygnały cenowe w czasie rzeczywistym, w tym wprowadzenie łączenia rynków dnia bieżącego i transgranicznych rynków bilansujących
 - (iii) W stosownych przypadkach środki służące zapewnieniu niedyskryminacyjnego udziału energii ze źródeł odnawialnych, odpowiedzi odbioru i magazynowania, w tym z wykorzystaniem agregowania, na wszystkich rynkach energii
 - (iv) Polityki i środki mające na celu ochronę konsumentów, szczególnie odbiorców wrażliwych i, w stosownych przypadkach, dotkniętych ubóstwem energetycznym, oraz poprawę konkurencyjności i kwestionowalności detalicznego rynku energii
 - (v) Opis środków umożliwiających i rozwijających odpowiedź odbioru, w tym środków dotyczących taryf w celu wspierania dynamicznego ustalania cen ⁽¹⁾

3.4.4. Ubóstwo energetyczne

- (i) W stosownych przypadkach polityki i środki służące osiągnięciu założeń określonych w pkt 2.4.4

3.5. Wymiar „badania naukowe, innowacje i konkurencyjność”

- (i) Polityki i środki dotyczące elementów określonych w pkt 2.5
- (ii) W stosownych przypadkach współpraca w tym zakresie z innymi państwami członkowskimi, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, informacji o tym, jak przeniesiono założenia i polityki planu EPSTE na warunki krajowe
- (iii) W stosownych przypadkach środki finansowe, w tym wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy Unii, w tym obszarze na poziomie krajowym

SEKCJA B: PODSTAWA ANALITYCZNA ⁽²⁾

4. OBECNA SYTUACJA I PROGNOZY PRZY ISTNIEJĄCYCH POLITYKACH I ŚRODKACH ^{(3), (4)}

4.1. Prognozowane kształtowanie się głównych czynników zewnętrznych mających wpływ na rozwój sytuacji w systemie energetycznym i emisje gazów cieplarnianych

- (i) Prognozy makroekonomiczne (PKB i przyrost ludności)
- (ii) Zmiany sektorowe mające wpływ na system energetyczny i emisje gazów cieplarnianych
- (iii) Globalne trendy w energetyce, międzynarodowe ceny paliw kopalnych, ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla w EU ETS
- (iv) Zmiany kosztów technologii

4.2. Wymiar „obniżenie emisyjności”

4.2.1. Emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych

- (i) Trendy w zakresie obecnych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w EU ETS oraz w sektorach LULUCF, a także w różnych sektorach energetycznych
- (ii) Prognozy dotyczące zmian w sektorach przy istniejących politykach i środkach krajowych i unijnych przynajmniej do roku 2040 (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030)

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 15 ust. 8 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽²⁾ Szczegółowy wykaz parametrów i zmiennych, które należy podawać w sekcji B niniejszego planu, znajduje się w części 2.

⁽³⁾ Obecna sytuacja musi odzwierciedlać stan faktyczny w dniu przedłożenia krajowego planu (lub w najpóźniejszym możliwym terminie). Istniejące polityki i środki obejmują wdrożone i przyjęte polityki i środki. Przyjęte polityki i środki to polityki i środki, w odniesieniu do których przyjęto oficjalną decyzję rządu przed datą przedłożenia krajowego planu i istnieje wyraźne zobowiązanie do ich wdrożenia. Wdrożone polityki i środki to polityki i środki, do których w dniu przedłożenia zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii lub klimatu lub zintegrowanego krajowego sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu stosuje się co najmniej jedno z poniższych kryteriów: obowiązują mające bezpośrednie zastosowanie przepisy europejskie lub przepisy krajowe, zawarto co najmniej jedną dobrowolną umowę, przyznano środki finansowe, zmobilizowano zasoby ludzkie.

⁽⁴⁾ Wybór czynników zewnętrznych może się opierać na założeniach przedstawionych w unijnym scenariuszu odniesienia na 2016 r. lub w innych późniejszych scenariuszach strategicznych dla tych samych zmiennych. Poza tym wyniki unijnego scenariusza odniesienia na 2016 r. dla poszczególnych państw członkowskich oraz wyniki późniejszych scenariuszy strategicznych mogą również stanowić przydatne źródło informacji przy opracowywaniu prognoz przy istniejących politykach i środkach oraz ocen skutków.

4.2.2. Energia ze źródeł odnawialnych

- (i) Obecny udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w różnych sektorach (ciepłowniczym i chłodniczym, elektroenergetycznym oraz transportowym), z podziałem na technologie w każdym z tych sektorów
 - (ii) Orientacyjne prognozy dotyczące rozwoju przy istniejących politykach na rok 2030 (z perspektywą do roku 2040)
-

4.3. Wymiar „efektywność energetyczna”

- (i) Obecne zużycie energii pierwotnej i końcowej przez gospodarkę i z podziałem na sektory (w tym przemysł, budynki mieszkalne, usługi i transport)
 - (ii) Obecny potencjał zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz sprawnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego ⁽¹⁾
 - (iii) Prognozy uwzględniające istniejące polityki, środki i programy dotyczące efektywności energetycznej opisane w pkt 1.2 ppkt (ii), w zakresie zużycia energii pierwotnej i końcowej dla każdego sektora przynajmniej do roku 2040 (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030) ⁽²⁾
 - (iv) Optymalne pod względem kosztów poziomy wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej wynikające z obliczeń krajowych zgodnie z art. 5 dyrektywy 2010/31/UE
-

4.4. Wymiar „bezpieczeństwo energetyczne”

- (i) Obecny koszyk energetyczny, krajowe zasoby energetyczne, uzależnienie od importu, w tym odpowiednie ryzyko
 - (ii) Prognozy dotyczące rozwoju przy istniejących politykach i środkach przynajmniej do roku 2040 (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030)
-

4.5. Wymiar „wewnętrzny rynek energii”

4.5.1. Międzysystemowe połączenia elektroenergetyczne

- (i) Obecny poziom połączeń międzysystemowych i główne połączenia międzysystemowe ⁽³⁾
- (ii) Prognozy dotyczące wymogów rozbudowy połączeń międzysystemowych (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030) ⁽⁴⁾

4.5.2. Infrastruktura do przesyłu energii

- (i) Kluczowe parametry istniejącej infrastruktury przesyłowej energii elektrycznej i gazu ⁽⁵⁾
- (ii) Prognozy dotyczące wymogów rozbudowy sieci co najmniej do roku 2040 (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030) ⁽⁶⁾

4.5.3. Rynki energii elektrycznej i gazu, ceny energii

- (i) Obecna sytuacja na rynkach energii elektrycznej i gazu, z uwzględnieniem cen energii
 - (ii) Prognozy dotyczące rozwoju przy istniejących politykach i środkach przynajmniej do roku 2040 (z uwzględnieniem perspektywy do roku 2030)
-

4.6. Wymiar „badania naukowe, innowacje i konkurencyjność”

- (i) Obecna sytuacja sektora technologii niskoemisyjnych i, w miarę możliwości, jego pozycja na rynku globalnym (analizę tę przeprowadza się na szczeblu unijnym lub globalnym)
 - (ii) Obecny poziom nakładów publicznych i, jeśli dane takie są dostępne, prywatnych na badania naukowe i innowacje w zakresie technologii niskoemisyjnych, obecna liczba patentów oraz obecna liczba osób prowadzących badania naukowe
 - (iii) Rozbicie obecnych elementów ceny składających się na trzy główne składniki ceny (energia, sieć, podatki/opłaty)
 - (iv) Opis dotacji w dziedzinie energii, w tym dotacji do paliw kopalnych
-

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE.

⁽²⁾ Taka prognoza odniesienia zakładająca działanie bez zmian stanowi podstawę opisanego w pkt 2.3 celu w zakresie zużycia energii końcowej i pierwotnej na rok 2030 oraz podstawę współczynników przeliczeniowych.

⁽³⁾ W odniesieniu do ogólnych zarysów istniejącej infrastruktury przesyłowej opracowanych przez operatorów systemów przesyłowych (OSP).

⁽⁴⁾ W odniesieniu do krajowych planów rozwoju sieci i regionalnych planów inwestycyjnych OSP.

⁽⁵⁾ W odniesieniu do ogólnych zarysów istniejącej infrastruktury przesyłowej opracowanych przez OSP.

⁽⁶⁾ W odniesieniu do krajowych planów rozwoju sieci i regionalnych planów inwestycyjnych OSP.

5. OCENA SKUTKÓW PLANOWANYCH POLITYK I ŚRODKÓW ⁽¹⁾

- 5.1. Skutki planowanych polityk i środków opisanych w pkt 3) dla systemu energetycznego i emisji gazów cieplarnianych oraz ich pochłaniania, w tym porównanie z prognozami przy istniejących politykach i środkach (opisanymi w pkt 4)).
- (i) Prognozy dotyczące rozwoju systemu energetycznego i emisji gazów cieplarnianych oraz ich pochłaniania, a także, w stosownych przypadkach, emisji substancji zanieczyszczających powietrze zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 w ramach planowanych polityk i środków przynajmniej na dziesięć lat po okresie obowiązywania planu (z uwzględnieniem ostatniego roku okresu obowiązywania planu), w tym odpowiednie polityki i środki Unii.
 - (ii) Ocena interakcji politycznych (między istniejącymi i planowanymi politykami i środkami w ramach jednego wymiaru polityki oraz między istniejącymi i planowanymi politykami i środkami dotyczącymi różnych wymiarów) przynajmniej do ostatniego roku okresu objętego planem, pozwalająca w szczególności dogłębnie zrozumieć wpływ polityki w dziedzinie efektywności energetycznej i oszczędności energii na wymiarowanie systemu energetycznego oraz zmniejszyć ryzyko inwestycji osieroconych w obszarze dostaw energii
 - (iii) Ocena wzajemnego wpływu istniejących i planowanych polityk i środków oraz pomiędzy tymi politykami i środkami a środkami polityki Unii w dziedzinie klimatu i energii
-
- 5.2. Skutki planowanych polityk i środków opisanych w sekcji 3: skutki makroekonomiczne i, w możliwie jak największym zakresie, skutki zdrowotne, środowiskowe, skutki dla zatrudnienia i kształcenia, a także wpływ na umiejętności w tej dziedzinie i skutki społeczne, w tym aspekty dotyczące sprawiedliwej transformacji (pod względem kosztów i korzyści oraz racjonalności pod względem kosztów), przynajmniej do ostatniego roku okresu objętego planem, w tym porównanie z prognozami przy istniejących politykach i środkach
-
- 5.3. Przegląd potrzeb inwestycyjnych
- (i) aktualne przepływy inwestycyjne i zakładane przyszłe inwestycje w odniesieniu do planowanych polityk i środków
 - (ii) czynniki ryzyka sektorowego lub rynkowego bądź bariery w kontekście krajowym lub regionalnym
 - (iii) analiza dodatkowego publicznego wsparcia finansowego lub zasobów mających wyeliminować niedostatki wskazane zgodnie z ppkt (iii)
-
- 5.4. Wpływ planowanych polityk i środków opisanych w pkt 3) na inne państwa członkowskie i współpracę regionalną przynajmniej do ostatniego roku okresu objętego planem, w tym porównanie z prognozami przy istniejących politykach i środkach
- (i) Wpływ na system energetyczny w państwach sąsiednich i w innych państwach członkowskich w regionie, w możliwym zakresie
 - (ii) Wpływ na ceny energii, usługi energetyczne i integrację rynku energii
 - (iii) W stosownych przypadkach wpływ na współpracę regionalną
-

Część 2

Wykaz parametrów i zmiennych, które należy podawać w sekcji B planów krajowych ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾

W części B krajowych planów („Podstawa analityczna”) należy podawać następujące parametry, zmienne, bilanse energetyczne i wskaźniki, jeśli są wykorzystywane:

1. Ogólne parametry i zmienne**1) Liczba ludności [mln]**

⁽¹⁾ Planowane polityki i środki są omawianymi możliwościami, co do których istnieją realistyczne szanse przyjęcia i wdrożenia po dacie przedłożenia planu krajowego. Prognozy zgodne z pkt 5.1 ppkt (i) obejmują zatem nie tylko wdrożone i przyjęte polityki i środki (prognozy przy istniejących politykach i środkach), ale również planowane polityki i środki.

⁽²⁾ W planie obejmującym lata 2021–2030: Dla każdego parametru / każdej zmiennej znajdujących się w wykazie należy w sekcji 4 i 5 podać trendy na lata 2005–2040 (w stosownych przypadkach 2005–2050), z uwzględnieniem roku 2030, w przedziałach pięcioletnich. Należy wskazać, czy parametr opiera się na założeniach zewnętrznych, czy na wynikach modelowania.

⁽³⁾ Na ile to możliwe, podawane dane i prognozy powinny się opierać na danych i metodach EUROSTATU wykorzystywanych do przedstawiania statystyki europejskiej w przepisach dotyczących poszczególnych sektorów i powinny być zgodne z tymi danymi i metodami, ponieważ statystyka europejska stanowi podstawowe źródło danych statystycznych wykorzystywanych na potrzeby sprawozdawczości i monitorowania zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 223/2009 w sprawie statystyki europejskiej.

⁽⁴⁾ Uwaga: wszystkie prognozy sporządza się na podstawie cen stałych (ceny z roku 2016 będącego rokiem bazowym).

⁽⁵⁾ Komisja przedstawia zalecenia dotyczące podstawowych parametrów w prognozach, obejmujące co najmniej ceny importowe ropy naftowej, gazu i węgla, a także ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla w EU ETS.

- 2) PKB [mln EUR]
 - 3) Sektorowa wartość dodana brutto (w tym główne sektory przemysłowe, budownictwo, usługi i rolnictwo) [mln EUR]
 - 4) Liczba gospodarstw domowych [tys.]
 - 5) Wielkość gospodarstwa domowego [liczba osób/gospodarstwo domowe]
 - 6) Dochód rozporządzalny gospodarstw domowych [EUR]
 - 7) Liczba pasażerokilometrów: wszystkie rodzaje transportu, tj. podział na transport drogowy (w miarę możliwości oddzielnie samochody i autobusy), kolejowy, lotniczy i żeglugę krajową (w stosownych przypadkach) [mln pkm]
 - 8) Tonokilometry transportu towarowego: wszystkie rodzaje transportu z wyjątkiem międzynarodowego transportu morskiego, czyli w podziale na transport drogowy, kolejowy, lotniczy, żeglugę krajową (śródlądową i krajowy transport morski) [mln tkm]
 - 9) Międzynarodowe ceny importowe ropy naftowej, gazu i węgla [EUR/GJ lub EUR/toe] na podstawie zaleceń Komisji
 - 10) Cena uprawnień do emisji dwutlenku węgla w EU ETS [EUR/uprawnienie do emisji] na podstawie zaleceń Komisji
 - 11) Kurs wymiany walut w stosunku do EUR i USD (w stosownych przypadkach) [EUR/waluta i USD/waluta]
 - 12) Liczba stopniodni grzania (HDD)
 - 13) Liczba stopniodni chłodzenia (CDD)
 - 14) Założenia dotyczące kosztów technologii wykorzystane w tworzeniu modeli dla najważniejszych technologii
2. Bilanse energetyczne i wskaźniki
- 2.1. Dostawy energii
- 1) Produkcja lokalna z podziałem na rodzaj paliwa (wszystkie produkty energetyczne produkowane w znaczących ilościach) [ktoe]
 - 2) Import netto z podziałem na rodzaj paliwa (w tym energia elektryczna i rozróżnienie na import netto z UE i spoza UE) [ktoe]
 - 3) Uzależnienie od importu z państw trzecich [%]
 - 4) Główne źródła importu (państwa) głównych nośników energii (w tym gazu i energii elektrycznej)
 - 5) Zużycie krajowe brutto z podziałem na źródło danego rodzaju paliwa (z uwzględnieniem paliw stałych, wszystkich produktów energetycznych: węgla, ropy naftowej i produktów naftowych, gazu ziemnego, energii jądrowej, energii elektrycznej, ciepła pochodnego, odnawialnych źródeł energii, odpadów) [ktoe]
- 2.2. Energia elektryczna i ciepło
- 1) Produkcja energii elektrycznej brutto [GWh]
 - 2) Produkcja energii elektrycznej brutto z podziałem na paliwo (wszystkie produkty energetyczne) [GWh]
 - 3) Udział wytwarzania skojarzonego w produkcji energii elektrycznej i ciepła [%]
 - 4) Zdolności wytwórcze energii elektrycznej z podziałem na źródła, z uwzględnieniem wyłączeń z eksploatacji i nowych inwestycji [MW]
 - 5) Produkcja energii cieplnej w elektrowniach ciepłych
 - 6) Produkcja energii cieplnej w elektrociepłowniach, w tym przemysłowego ciepła odpadowego
 - 7) Transgraniczna przepustowość połączeń międzysystemowych gazu i energii elektrycznej [definicja dla energii elektrycznej zgodnie z wynikiem trwających rozmów na podstawie celu w zakresie połączeń międzysystemowych wynoszącego 15 %] i prognozowane wskaźniki wykorzystania
- 2.3. Sektor przemian energetycznych
- 1) Wsad paliwowy w wytwarzaniu energii cieplnej (w tym paliwa stałe, ropa naftowa, gaz) [ktoe]
 - 2) Wsad paliwowy w innych procesach konwersji [ktoe]

2.4. Zużycie energii

- 1) Zużycie energii pierwotnej i końcowej [ktoe]
- 2) Zużycie energii końcowej z podziałem na sektory (w tym przemysł, budynki mieszkalne, usługi, rolnictwo i transport (z rozróżnieniem na transport pasażerski i towarowy, jeżeli takie dane są dostępne)) [ktoe]
- 3) Zużycie energii końcowej z podziałem na paliwo (wszystkie produkty energetyczne) [ktoe]
- 4) Końcowe zużycie nieenergetyczne [ktoe]
- 5) Intensywność zużycia energii pierwotnej w gospodarce ogółem (zużycie energii pierwotnej w stosunku do PKB [toe/EUR])
- 6) Intensywność zużycia energii końcowej z podziałem na sektory (w tym przemysł, budynki mieszkalne, usługi i transport (z rozróżnieniem na transport pasażerski i towarowy, jeśli takie dane są dostępne))

2.5. Ceny

- 1) Ceny energii elektrycznej z podziałem na sektor użytkowników (budynki mieszkalne, przemysł, usługi)
- 2) Krajowe ceny detaliczne paliw (z uwzględnieniem podatków, z podziałem na źródło i sektor) [EUR/ktoe]

2.6. Inwestycje

Koszty inwestycji w sektorach przemian energetycznych, dostaw, przesyłu i dystrybucji energii

2.7. Odnawialne źródła energii

- 1) Końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych oraz udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, z podziałem na sektory (energia elektryczna, ciepłowniczy i chłodniczy, transport) i na technologie
- 2) Wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii w budynkach; z uwzględnieniem, w miarę dostępności, zdezagregowanych danych dotyczących energii wytworzonej, zużytej i wprowadzonej do sieci przez systemy fotowoltaiczne, kolektory słoneczne, systemy zasilane biomasą, pompy ciepła, systemy geotermalne, a także wszystkie inne rozproszone systemy wykorzystujące odnawialne źródła energii
- 3) W stosownych przypadkach inne krajowe trajektorie, w tym długoterminowe lub sektorowe (udział biopaliw produkowanych z roślin spożywczych i biopaliw zaawansowanych, udział energii ze źródeł odnawialnych w systemach ciepłowniczych, jak również energia ze źródeł odnawialnych wytwarzana przez miasta i wspólnoty energetyczne energii ze źródeł odnawialnych.

3. Wskaźniki dotyczące emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych

- 1) Emisje gazów cieplarnianych z podziałem na sektor polityki (EU ETS, wspólny wysiłek redukcyjny i LULUCF)
- 2) Emisje gazów cieplarnianych z podziałem na sektor wg IPCC i na gaz (w stosownych przypadkach zastosować rozróżnienie EU ETS i sektorów objętych decyzją o wspólnym wysiłku redukcyjnym) [tCO₂eq]
- 3) Intensywność emisji dwutlenku węgla dla gospodarki ogółem [tCO₂eq/PKB]
- 4) Wskaźniki dotyczące emisji CO₂
 - a) Intensywność emisji gazów cieplarnianych w krajowej produkcji energii elektrycznej i ciepła [tCO₂eq/MWh]
 - b) Intensywność emisji gazów cieplarnianych w zużyciu energii końcowej w podziale na sektory [tCO₂eq/toe]
- 5) Wskaźniki dotyczące emisji gazów innych niż CO₂
 - a) Zwierzęta gospodarskie: bydło mleczne [1 000 sztuk], bydło innego przeznaczenia [1 000 sztuk], owce [1 000 sztuk], świnie [1 000 sztuk], drób [1 000 sztuk]
 - b) Ilość azotu wprowadzana w wyniku stosowania nawozów sztucznych [kt azotu]
 - c) Ilość azotu wprowadzana w wyniku stosowania obornika [kt azotu]
 - d) Azot związany przez uprawy wiążące azot [kt azotu]

- e) Azot w resztkach poźniwnych odprowadzony do gleby [kt azotu]
 - f) Powierzchnia uprawianych gleb organicznych [ha]
 - g) Wytwarzanie stałych odpadów komunalnych
 - h) Stałe odpady komunalne składowane na składowiskach odpadów
 - i) Udział odzysku metanu w łącznej ilości metanu powstającego na składowiskach odpadów [%]
-

ZAŁĄCZNIK II

KRAJOWE WKŁADY W UDZIAŁ ENERGII ZE ŹRÓDEŁ ODNAWIALNYCH W KOŃCOWYM ZUŻYCIU ENERGII BRUTTO W 2030 ROKU

1. Poniższy wzór orientacyjny odzwierciedla obiektywne kryteria wymienione w art. 5 ust. 1 lit. e) ppkt (i)–(iv), wyrażone w punktach procentowych:
 - a) wiążący krajowy cel danego państwa członkowskiego na 2020 r. określony w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I do dyrektywy (UE) 2018/2001;
 - b) zryczałtowany wkład („ C_{Flat} ”);
 - c) wkład wyliczony na podstawie PKB na mieszkańca („ C_{GDP} ”);
 - d) wkład wyliczony na podstawie potencjału („ $C_{Potential}$ ”);
 - e) wkład wyliczony na podstawie poziomu połączeń międzysystemowych danego państwa członkowskiego („ $C_{Intercro}$ ”).
 2. C_{Flat} jest jednakowe dla wszystkich państw członkowskich. Suma C_{Flat} wszystkich państw członkowskich daje 30 % różnicy między celami Unii na 2030 i na 2020 r.
 3. C_{GDP} jest przydzielane państwom członkowskim na podstawie określanego przez Eurostat wskaźnika PKB na mieszkańca w stosunku do średniej unijnej w latach 2013–2017, według standardów siły nabywczej, przy czym dla każdego poszczególnego państwa członkowskiego pułap tego wskaźnika wynosi 150 % średniej unijnej. Suma C_{GDP} wszystkich państw członkowskich daje 30 % różnicy między celami Unii na 2030 i na 2020 r.
 4. $C_{Potential}$ jest przydzielane państwom członkowskim na podstawie różnicy między udziałem energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim w 2030 r. zgodnie ze scenariuszem PRIMES a wiążącym celem krajowym na 2020 r. Suma $C_{Potential}$ wszystkich państw członkowskich daje 30 % różnicy między celami Unii na 2030 i na 2020 r.
 5. $C_{Intercro}$ jest przydzielane państwom członkowskim na podstawie wskaźnika udziału elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych w stosunku do średniej unijnej w 2017 r., mierzonego jako stosunek zdolności przesyłowych netto do łącznej zainstalowanej mocy wytwórczej, przy czym dla poszczególnych państw członkowskich pułap tego wskaźnika wynosi 150 % średniej unijnej. Suma $C_{Intercro}$ wszystkich państw członkowskich daje 10 % różnicy między celami Unii na 2030 i 2020 r.
-

ZAŁĄCZNIK III

**ZGŁASZANIE ŚRODKÓW I METOD PAŃSTW CZŁONKOWSKICH SŁUŻĄCYCH WDROŻENIU ART. 7
DYREKTYWY 2012/27/UE**

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji proponowane przez siebie szczegółowe metody zgodnie z pkt 5) załącznika V do dyrektywy 2012/27/UE na potrzeby prowadzenia systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i alternatywnych środków w dziedzinie polityki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6 tej dyrektywy.

1. Obliczenie poziomu wymaganych oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w całym okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., ze wskazaniem, jak uwzględniono następujące elementy:
 - a) roczne zużycie energii końcowej, uśrednione w okresie trzech lat (2016, 2017 i 2018) przed dniem 1 stycznia 2019 r. [w ktoe];
 - b) łączna wartość oszczędności energii końcowej ogółem, która ma zostać osiągnięta [ktoe] zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2012/27/UE;
 - c) dane wykorzystane do obliczenia zużycia energii końcowej oraz źródła tych danych, w tym uzasadnienie wykorzystania alternatywnych źródeł danych statystycznych oraz wszelkich rozbieżności w uzyskanych wynikach (jeżeli korzystano z innych źródeł niż Eurostat).

2. Państwa członkowskie, które zdecydują się skorzystać z możliwości przewidzianych w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2012/27/UE, zgłaszają również obliczenie poziomu wymaganych oszczędności energii, które mają zostać osiągnięte w całym okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., wskazując, jak uwzględniono również następujące elementy:
 - a) ich własny roczny wskaźnik oszczędności;
 - b) ich własny obliczeniowy poziom bazowy oraz wielkość energii zużytej w transporcie wyłączonej z obliczenia [ktoe];
 - c) obliczoną łączną wartość oszczędności energii w całym okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. (przed zastosowaniem wariantów, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2012/27/UE) [ktoe];
 - d) zastosowanie wariantów, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2012/27/UE:
 - (i) zużycie energii końcowej w kategoriach działalności przemysłowej [ktoe] wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE wyłączone z obliczeń, zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2012/27/UE;
 - (ii) wartość oszczędności energii [ktoe] osiągniętych w sektorach przemian energetycznych, dystrybucji i przesyłu, w tym w sprawnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej, zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2012/27/UE;
 - (iii) wartość oszczędności energii [ktoe] uzyskanych w wyniku nowych indywidualnych działań wdrożonych po dniu 31 grudnia 2008 r., które będą nadal przynosić skutki w roku 2020 i w latach następnych, zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2012/27/UE;
 - (iv) wartość oszczędności energii [ktoe] wynikających ze środków w dziedzinie polityki, pod warunkiem że można wykazać, że te środki w dziedzinie polityki prowadzą do podjęcia indywidualnych działań po dniu 1 stycznia 2018 r. i przed dniem 31 grudnia 2020 r., zapewniających oszczędności po dniu 31 grudnia 2020 r., zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. e) dyrektywy 2012/27/UE;
 - (v) wartość wytworzonej energii [ktoe] w na lub w budynkach przeznaczonych do użytku własnego w wyniku środków polityki mających promować nowe instalacje technologii z zakresu energii odnawialnej, zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. f) dyrektywy 2012/27/UE;
 - (vi) wartość oszczędności energii [ktoe] przekraczających łączną wartość oszczędności energii osiągniętych w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., które państwa członkowskie zaliczają na poczet okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2012/27/UE;
 - e) łączną wartość oszczędności energii ogółem (po zastosowaniu wariantów, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2012/27/UE).

3. Środki z dziedziny polityki mające na celu realizację wymaganych oszczędności, o których mowa w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE:

3.1. Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej, o których mowa w art. 7a dyrektywy 2012/27/UE:

- a) opis systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
- b) przewidywane łączne i roczne oszczędności oraz długości okresu(-ów) obowiązywania zobowiązania;
- c) strony zobowiązane i ich obowiązki;
- d) odnośne sektory;
- e) kwalifikowalne działania przewidziane w ramach danego środka;
- f) informacje o zastosowaniu następujących przepisów dyrektywy 2012/27/UE:
 - (i) w stosownych przypadkach konkretne działania i udział oszczędności, które mają być osiągnięte w gospodarstwach domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym zgodnie z art. 7 ust. 11;
 - (ii) oszczędności uzyskane przez dostawców usług energetycznych lub inne osoby trzecie zgodnie z art. 7a ust. 6 lit. b);
 - (iii) „zachowywanie i pożyczanie” zgodnie z art. 7 ust. 6;
- g) w stosownych przypadkach informacje o handlu oszczędnościami energii.

3.2. Środki alternatywne, o których mowa w art. 7b i art. 20 ust. 6 dyrektywy 2012/27/UE (z wyjątkiem podatków):

- a) rodzaj środka z dziedziny polityki;
- b) krótki opis środka z dziedziny polityki z uwzględnieniem charakterystyki projektu dla każdego zgłoszonego środka z dziedziny polityki;
- c) przewidywana łączna i roczna wartość oszczędności ogółem dla każdego środka lub wielkość oszczędności energii w odniesieniu do okresów pośrednich;
- d) wdrażające organy publiczne, uczestniczące lub uprawnione strony oraz ich obowiązki w zakresie wdrożenia środków z dziedziny polityki;
- e) odnośne sektory;
- f) kwalifikowalne działania przewidziane w ramach danego środka;
- g) w stosownych przypadkach konkretne środki w dziedzinie polityki lub indywidualne działania zmierzające do likwidacji ubóstwa energetycznego.

3.3. Informacje o środkach podatkowych:

- a) krótki opis środka podatkowego;
- b) okres obowiązywania środka podatkowego;
- c) wdrażający organ publiczny;
- d) przewidywana łączna i roczna wartość oszczędności ogółem dla każdego środka;
- e) odnośne sektory i segment podatników;
- f) metoda obliczeniowa, z określeniem zastosowanej elastyczności cenowej i sposobu jej ustalenia, zgodnie z pkt 4) załącznika V do dyrektywy 2012/27/UE.

4. Metoda obliczeniowa na potrzeby środków zgłoszonych zgodnie z art. 7a, 7b i art. 20 ust. 6 dyrektywy 2012/27/UE (z wyjątkiem środków podatkowych):

- a) zastosowane metody pomiarowe, o których mowa w pkt 1) załącznika V do dyrektywy 2012/27/UE;
- b) metoda podawania oszczędności energii (oszczędności energii pierwotnej lub końcowej);
- c) czas trwania środków, tempo zmniejszania się oszczędności z upływem czasu i podejście zastosowane w celu uwzględnienia czasu trwania oszczędności;
- d) krótki opis metody obliczania, z uwzględnieniem sposobu zapewniania dodatkowości i istotności oszczędności oraz metod i poziomów referencyjnych stosowanych w celu ustalenia oszczędności zakładanych i skalowalnych;

- e) informacje o sposobie postępowania z ewentualnym dublowaniem się środków i indywidualnych działań w celu unikania podwójnego zaliczania oszczędności energii;
- f) w stosownych przypadkach różne warunki klimatyczne i zastosowane podejście.

5. Monitorowanie i weryfikacja

- a) krótki opis systemu monitorowania i weryfikacji oraz procesu weryfikacji;
 - b) wdrażający organ publiczny zarządzający systemem monitorowania i weryfikacji i jego główne obowiązki w zakresie systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej lub środków alternatywnych;
 - c) niezależność monitorowania i weryfikacji od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
 - d) statystycznie istotna część środków w zakresie poprawy efektywności energetycznej oraz część i kryteria stosowane w celu zdefiniowania i wyboru próby reprezentatywnej;
 - e) obowiązki w zakresie sprawozdawczości dla stron zobowiązanych (oszczędności zrealizowane przez każdą stronę zobowiązaną lub przez każdą podkategorię strony zobowiązanej, a także ogółem w ramach systemu);
 - f) publikacja zrealizowanych oszczędności (w każdym roku) w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej i środków alternatywnych;
 - g) informacja o przepisach państwa członkowskiego dotyczących kar, które mają być nakładane w przypadku niezgodności;
 - h) informacje na temat środków z dziedziny polityki przewidzianych w przypadku niezadowolających postępów.
-

ZAŁĄCZNIK IV

OGÓLNE RAMY STRATEGII DŁUGOTERMINOWYCH

1. ZARYS I PROCES OPRACOWYWANIA STRATEGII

- 1.1. Streszczenie
- 1.2. Kontekst prawny i polityczny
- 1.3. Konsultacje społeczne

2. TREŚĆ

2.1. ŁĄCZNA REDUKCJA EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH I POPRAWA USUWANIA EMISJI PRZEZ POCHŁANIACZE

- 2.1.1. Przewidywana redukcja emisji i poprawa ich usuwania przez pochłaniacze do 2050 r.
- 2.1.2. Krajowy cel na rok 2030 i kolejne lata, jeżeli takie informacje są dostępne, oraz orientacyjne główne etapy przypadające na lata 2040 i 2050
- 2.1.3. Polityki i środki w dziedzinie przystosowania się do zmian klimatu

2.2. ENERGIA ZE ŹRÓDEŁ ODNAWIALNYCH

- 2.2.1. W możliwie największym zakresie szacunkowy prawdopodobny udział energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii końcowej do 2050 r.

2.3. EFEKTYWNOŚĆ ENERGETYCZNA

- 2.3.1. W możliwie największym zakresie szacunkowe prawdopodobne zużycie energii do 2050 r.

2.4. INFORMACJE DOTYCZĄCE KONKRETNÝCH SEKTORÓW

2.4.1. System energetyczny

- 2.4.1.1. Zamierzona lub prawdopodobna trajektoria lub zakres emisji w przyszłości
- 2.4.1.2. Ogólny opis głównych czynników poprawy efektywności energetycznej, elastyczności popytu i zużycia energii oraz ich rozwój od roku 2021

2.4.2. Przemysł

- 2.4.2.1. Oczekiwane redukcje emisji w podziale na sektory i zapotrzebowanie na energię
- 2.4.2.2. Ogólny przegląd polityk, istniejących planów i środków obniżenia emisyjności zgodnie z opisem zawartym w załączniku I część 1 sekcja A pkt 2.1

2.4.3. Transport

- 2.4.3.1. Przewidywane emisje i źródła energii w podziale na środki transportu (np. samochody osobowe i pojazdy dostawcze, drogowy transport ciężarowy, transport morski, lotnictwo, kolej)
- 2.4.3.2. Możliwe rozwiązania w dziedzinie obniżania emisyjności

2.4.4. Rolnictwo i użytkowanie gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF)

- 2.4.4.1. W możliwie największym zakresie oczekiwane emisje w podziale na źródła oraz na emisje poszczególnych gazów cieplarnianych
- 2.4.4.2. Rozważane możliwe rozwiązania służące redukcji emisji
- 2.4.4.3. Powiązania z polityką rolną i z polityką rozwoju obszarów wiejskich

3. FINANSOWANIE

- 3.1. Szacowane potrzeby inwestycyjne
- 3.2. Polityki i środki na rzecz badań, rozwoju i innowacji

4. OCENA SKUTKÓW ASPEKTÓW SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH
 5. ZAŁĄCZNIKI (w stosownych przypadkach)
 - 5.1. Informacje dotyczące modeli (w tym założeń), analiz, wskaźników itp.
-

ZAŁĄCZNIK V

INFORMACJE UMIESZCZANE W WYKAZACH EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Część 1

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 26 ust. 3:

- a) antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych wymienionych w Części 2 niniejszego załącznika oraz antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842, w odniesieniu do roku X-2;
- b) dane odnoszące się do antropogenicznych emisji tlenku węgla (CO), dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i lotnych związków organicznych, spójne z danymi zgłoszonymi już zgodnie z art. 8 dyrektywy (UE) 2016/2284, w odniesieniu do roku X-2;
- c) antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych z różnych źródeł oraz usuwania CO₂ przez pochłaniacze w wyniku LULUCF w odniesieniu do roku X-2, zgodnie z metodami określonymi w Części 3 niniejszego załącznika; dane te są również istotne dla sprawozdania na temat zgodności na mocy art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/841;
- d) wszelkie zmiany w informacjach, o których mowa w lit. a), b) i c), dotyczące lat od odpowiedniego roku lub okresu bazowego do roku X-3, ze wskazaniem powodów tych zmian;
- e) informacje o wskaźnikach określonych w Części 4 niniejszego załącznika, w odniesieniu do roku X-2;
- f) zestawienie informacji dotyczących zakończonych przeniesień zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz art. 12 i 13 rozporządzenia (UE) 2018/841 w odniesieniu do roku X-1;
- g) informacje o krokach podjętych w celu poprawy oszacowań w wykazach, w szczególności w obszarach wykazów, w których w wyniku przeglądów eksperckich wprowadzono dostosowania lub uwzględniono zalecenia;
- h) rzeczywisty lub szacowany przydział zweryfikowanych emisji zgłoszonych przez operatorów instalacji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE do kategorii źródeł w krajowym wykazie gazów cieplarnianych oraz stosunek tych zweryfikowanych emisji do całości zgłoszonych emisji gazów cieplarnianych w tych kategoriach źródeł, w odniesieniu do roku X-2;
- i) w stosownych przypadkach wyniki przeprowadzonych kontroli spójności emisji zgłoszonych w wykazach gazów cieplarnianych, w odniesieniu do roku X-2, ze zweryfikowanymi emisjami zgłoszonymi na mocy dyrektywy 2003/87/WE;
- j) w stosownych przypadkach wyniki przeprowadzonych kontroli spójności danych wykorzystanych do oszacowania emisji podczas przygotowywania wykazów emisji gazów cieplarnianych, w odniesieniu do roku X-2, z:
 - (i) danymi wykorzystanymi do przygotowania wykazów czynników zanieczyszczenia powietrza na mocy dyrektywy (UE) 2016/2284;
 - (ii) danymi zgłoszonymi zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 517/2014 i załącznikiem VII do tego rozporządzenia;
 - (iii) danymi dotyczącymi energii zgłoszonymi zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 i załącznikiem B do tego rozporządzenia;
- k) opis ewentualnych zmian w krajowym systemie wykazów;
- l) opis ewentualnych zmian w krajowym rejestrze;
- m) informacje dotyczące planów zapewniania jakości i kontroli jakości, ogólna ocena niepewności, ogólna ocena kompletności oraz wszelkie inne elementy sprawozdania dotyczącego krajowego wykazu gazów cieplarnianych potrzebne do przygotowania sprawozdania dotyczącego unijnego wykazu gazów cieplarnianych;
- n) informacje o zamiarach państw członkowskich w zakresie wykorzystania mechanizmów elastyczności, o których mowa w art. 5 ust. 4 i 5 oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842, a także wykorzystania dochodów na mocy art. 5 ust. 6 tego rozporządzenia.

Państwo członkowskie może zwrócić się o odstępstwo od akapitu pierwszego lit. c), aby zastosować inną metodę niż określona w części 3 niniejszego załącznika, jeżeli nie można osiągnąć na czas wymaganego usprawnienia metody, by móc uwzględnić je w wykazach gazów cieplarnianych w okresie od 2021 do 2030 r., lub jeżeli koszt usprawnienia metody byłby nieproporcjonalnie wysoki w stosunku do korzyści płynących ze stosowania takiej metody służącej usprawnieniu rozliczania emisji i pochłaniania z uwagi na małe znaczenie emisji i pochłaniania w danych rezerwuarach węgla. Państwo członkowskie chcące skorzystać z takiego odstępstwa przekazuje Komisji uzasadniony wniosek do dnia 31 grudnia 2020 r., określając termin wprowadzenia usprawnienia metody lub zaproponowania alternatywnej metody, oraz ocenę potencjalnego wpływu na dokładność rozliczania. Komisja może zwrócić się o przekazanie dodatkowych informacji w określonym uzasadnionym terminie. Jeżeli Komisja uzna, że wniosek jest zasadny, przyznaje odstępstwo. Jeżeli Komisja nie przychyli się do wniosku, uzasadnia swoją decyzję.

Część 2

Należy uwzględnić następujące gazy cieplarniane:

Dwutlenek węgla (CO₂)

Metan (CH₄)

Podtlenek azotu (N₂O)

Heksafluorek siarki (SF₆)

Trójfluorek azotu (NF₃)

Fluorowęglowodory (HFC):

— HFC-23 CHF₃

— HFC-32 CH₂F₂

— HFC-41 CH₃F

— HFC-125 CHF₂CF₃

— HFC-134 CHF₂CHF₂

— HFC-134a CH₂FCF₃

— HFC-143 CH₂FCHF₂

— HFC-143a CH₃CF₃

— HFC-152 CH₂FCH₂F

— HFC-152a CH₃CHF₂

— HFC-161 CH₃CH₂F

— HFC-227ea CF₃CHF₂CF₃

— HFC-236cb CF₃CF₂CH₂F

— HFC-236ea CF₃CHFCHF₂

— HFC-236fa CF₃CH₂CF₃

— HFC-245fa CHF₂CH₂CF₃

— HFC-245ca CH₂FCF₂CHF₂

— HFC-365mfc CH₃CF₂CH₂CF₃

— HFC-43-10mee CF₃CHFCH₂CF₂CF₃ lub (C₅H₂F₁₀)

Perfluorowęglowodory (PFC):

— PFC-14, perfluorometan, CF₄

— PFC-116, perfluoroetan, C₂F₆

— PFC-218, perfluoropropan, C₃F₈

— PFC-318, perfluorocyklobutan, c-C₄F₈

— Perfluorocyklopropan, c-C₃F₆

— PFC-3-1-10, perfluorobutan, C₄F₁₀

— PFC-4-1-12, perfluoropentan, C₅F₁₂

— PFC-5-1-14, perfluoroheksan, C₆F₁₄

— PFC-9-1-18, C₁₀F₁₈

Część 3**Metody monitorowania i sprawozdawczości w sektorze LULUCF**

Jednoznaczne geograficzne dane dotyczące zmiany użytkowania gruntów zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dla krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Metoda poziomu 1 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

W odniesieniu do emisji i pochłaniania w rezerwuarze węgla, który stanowi co najmniej 25–30 % emisji lub pochłaniania w danej kategorii źródła lub pochłaniacza będącej priorytetem w krajowym wykazie państwa członkowskiego, ponieważ jego oszacowanie ma znaczny wpływ na sumaryczny wykaz gazów cieplarnianych tego państwa, jeśli chodzi o bezwzględny poziom emisji i pochłaniania, trend emisji i pochłaniania lub niepewność pod względem emisji i pochłaniania w kategoriach użytkowania gruntów – metoda co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z roku 2006 dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Zachęca się państwa członkowskie do stosowania metody poziomu 3 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Część 4

Wskaźniki w wykazach

Nazwa wskaźnika	Wskaźnik
TRANSFORMACJA B0	Swoiste emisje CO ₂ w elektrowniach zawodowych i przemysłowych, t/TJ Emisje CO ₂ w zawodowych i przemysłowych elektrowniach ciepłych, kt, podzielone przez wszystkie produkty – produkcja z podziałem na zawodowe i przemysłowe elektrownie ciepłe, PJ
TRANSFORMACJA E0	Swoiste emisje CO ₂ z elektrowni przemysłowych, t/TJ Emisje CO ₂ z elektrowni przemysłowych, kt, podzielone przez wszystkie produkty – produkcja z podziałem na przemysłowe elektrownie ciepłe, PJ
PRZEMYSŁ A1.1	Intensywność całkowitych emisji CO ₂ – hutnictwo żelaza i stali, t/mln EUR Emisje CO ₂ ogółem dla hutnictwa żelaza i stali, kt, podzielone przez wartość dodaną brutto – hutnictwo żelaza i stali
PRZEMYSŁ A1.2	Intensywność emisji CO ₂ związanych z energią w przemyśle chemicznym, t/mln EUR Emisje CO ₂ związane z energią w przemyśle chemicznym, kt, podzielone przez wartość dodaną brutto – przemysł chemiczny
PRZEMYSŁ A1.3	Intensywność emisji CO ₂ związanych z energią – przemysł produkcji wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, t/mln EUR Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych, kt, podzielone przez wartość dodaną brutto – przemysł wyrobów szklanych, garncarskich oraz materiałów budowlanych
PRZEMYSŁ A1.4	Intensywność emisji CO ₂ związanych z energią – przemysł spożywczy, produkcji napojów i tytoniowy, t/mln EUR Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do przemysłu spożywczego, produkcji napojów i tytoniowego, kt, podzielone przez wartość dodaną brutto – przemysł spożywczy, produkcji napojów i tytoniowy, mln EUR (EC95)
PRZEMYSŁ A1.5	Intensywność emisji CO ₂ związanych z energią – przemysł papierniczy i poligraficzny, t/mln EUR; Emisje CO ₂ związane z energią w odniesieniu do przemysłu papierniczego i poligraficznego, kt, wartość dodana brutto – przemysł papierniczy i poligraficzny, mln EUR (EC95)
GOSPODARSTWA DOMOWE A0	Swoiste emisje CO ₂ z gospodarstw domowych związane z ogrzewaniem pomieszczeń, t/m ² Emisje CO ₂ z gospodarstw domowych związane z ogrzewaniem pomieszczeń podzielone przez powierzchnię mieszkań zajmowanych na stałe, mln m ²
USŁUGI B0	Swoiste emisje CO ₂ z sektora komercyjnego i instytucjonalnego związane z ogrzewaniem pomieszczeń, kg/m ² Emisje CO ₂ związane z ogrzewaniem pomieszczeń w sektorze komercyjnym i instytucjonalnym podzielone przez powierzchnię budynków usługowych, mln m ²
TRANSPORT B0	Swoiste związane z olejem napędowym emisje CO ₂ z samochodów osobowych, g/100 km
TRANSPORT B0	Swoiste związane z benzyną emisje CO ₂ z samochodów osobowych, g/100 km

ZAŁĄCZNIK VI

INFORMACJE O POLITYKACH I ŚRODKACH W OBSZARZE EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 18:

- a) opis krajowego systemu sprawozdawczości w zakresie polityk i środków lub grup środków służącego zgłaszaniu prognoz dotyczących antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze zgodnie z art. 39 ust. 1 lub informacje o wszelkich zmianach dokonanych w tym systemie, w przypadku gdy przekazano już taki opis;
- b) uaktualnienia mające znaczenie dla strategii długoterminowych, o których mowa w art. 15, oraz dotyczące postępów we wdrażaniu tych strategii;
- c) informacje dotyczące krajowych polityk i środków lub grup środków oraz wdrożenia polityk i środków lub grup środków unijnych, które ograniczają lub redukują emisje gazów cieplarnianych z różnych źródeł lub zwiększają pochłanianie ich przez pochłaniacze, przedstawione w układzie sektorowym i w podziale na gazy lub grupy gazów (HFC i PFC) wymienione w części 2 załącznika V; informacje te muszą zawierać odniesienia do mających zastosowanie odpowiednich polityk krajowych lub unijnych i obejmują:
 - (i) cel polityki lub środka oraz krótki opis polityki lub środka;
 - (ii) rodzaj instrumentu politycznego;
 - (iii) stan wdrażania polityki lub środka bądź grupy środków;
 - (iv) wskaźniki wykorzystywane do monitorowania i oceny postępów w miarę upływu czasu;
 - (v) w przypadku gdy są dostępne, ilościowe oszacowania skutków dla emisji z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze gazów cieplarnianych, w podziale na:
 - wyniki ocen *ex ante* skutków poszczególnych polityk i środków lub grup polityk i środków z dziedziny łagodzenia zmian klimatu; oszacowania przekazuje się w odniesieniu do czterech kolejnych przyszłych lat kończących się na 0 lub 5, następujących bezpośrednio po roku sprawozdawczym, z rozróżnieniem na emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE, rozporządzenia (UE) 2018/842 i rozporządzenia (UE) 2018/841,
 - wyniki ocen *ex post* skutków poszczególnych polityk i środków lub grup polityk i środków z dziedziny łagodzenia zmian klimatu, jeśli są dostępne, z rozróżnieniem na emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE, rozporządzenia (UE) 2018/842 i rozporządzenia (UE) 2018/841;
 - (vi) dostępne oszacowania prognozowanych kosztów oraz korzyści polityk i środków, a także oszacowania kosztów poniesionych oraz korzyści uzyskanych w wyniku zastosowania polityk i środków;
 - (vii) wszystkie dostępne odniesienia do ocen kosztów i skutków krajowych polityk i środków, do informacji dotyczących wdrożenia polityk i środków unijnych, które ograniczają lub redukują emisje gazów cieplarnianych z różnych źródeł lub zwiększają pochłanianie ich przez pochłaniacze, a także do sprawozdań technicznych, które stanowią podstawę tych ocen;
 - (viii) ocenę wkładu polityki lub środka w realizację strategii długoterminowej, o której mowa w art. 15;
- d) informacje dotyczące planowanych dodatkowych krajowych polityk i środków lub grup środków przewidzianych w celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w stopniu większym, niż wynika to ze zobowiązań na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842 i rozporządzenia (UE) 2018/841;
- e) informacje dotyczące powiązań pomiędzy różnymi politykami i środkami lub grupami środków zgłaszanymi na podstawie lit. c) oraz sposobu, w jaki takie polityki i środki lub grupy środków wnoszą wkład w różne scenariusze prognoz.

ZAŁĄCZNIK VII

INFORMACJE O PROGNOZACH W OBSZARZE EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 18:

- a) prognozy bez środków, w przypadku gdy są dostępne, prognozy ze środkami oraz, w przypadku gdy są dostępne, prognozy z dodatkowymi środkami;
 - b) prognozy dotyczące emisji gazów cieplarnianych ogółem i oddzielne oszacowania prognozowanych emisji gazów cieplarnianych dla źródeł emisji objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE i rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz prognozowanych emisji z różnych źródeł i usuwania emisji przez pochłaniacze zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/841;
 - c) wpływ polityk i środków określonych zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a); jeżeli nie ujęto takich polityk i środków, należy to wyraźnie zaznaczyć i wyjaśnić ten fakt;
 - d) wyniki analizy wrażliwości przeprowadzonej dla tych prognoz oraz informacje dotyczące zastosowanych modeli i parametrów;
 - e) wszystkie właściwe odniesienia do oceny i do sprawozdań technicznych wykorzystanych w prognozach, określonych w art. 18 ust. 4.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

INFORMACJE DOTYCZĄCE KRAJOWYCH DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PRZYSTOSOWANIA SIĘ DO ZMIAN KLIMATU, WSPARCIA FINANSOWEGO I TECHNICZNEGO UDZIELANEGO KRAJOM ROZWIJAJĄCYM SIĘ ORAZ DOCHODÓW ZE SPRZEDAŻY NA AUKCJI**Część 1****Sprawozdawczość w zakresie działań dotyczących przystosowania się do zmian klimatu**

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 19 ust. 1:

- a) główne założenia, cele i ramy instytucjonalne odnośnie do przystosowania się do zmian klimatu;
- b) prognozy dotyczące zmian klimatu, z uwzględnieniem ekstremalnych zjawisk pogodowych, skutków zmian klimatu, oceny wrażliwości na zmiany klimatu, ryzyka i najważniejszych zagrożeń klimatycznych;
- c) zdolności przystosowawcze;
- d) plany i strategie w zakresie przystosowania się do zmian klimatu;
- e) ramy monitorowania i oceny;
- f) poczynione postępy we wdrażaniu, z uwzględnieniem dobrych praktyk i zmian w zarządzaniu.

Część 2**Sprawozdawczość w zakresie wsparcia udzielanego krajom rozwijającym się**

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 19 ust. 3 lit. a):

- a) informacje na temat wsparcia finansowego przyznanego i przekazanego krajom rozwijającym się w odniesieniu do roku X-1, z uwzględnieniem:
 - (i) informacji ilościowych dotyczących środków publicznych i środków uruchomionych przez państwa członkowskie; informacje dotyczące przepływów finansowych mają się opierać na tzw. wskaźnikach z Rio dotyczących wsparcia związanego z łagodzeniem zmian klimatu oraz wsparcia związanego z przystosowywaniem się do zmian klimatu oraz na innych systemach nadzoru wprowadzonych przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD;
 - (ii) jakościowych informacji metodologicznych wyjaśniających metodę zastosowaną w celu obliczenia danych ilościowych, w tym wyjaśnienie metody określenia ilościowego danych, a w stosownych przypadkach inne informacje dotyczące definicji i metod wykorzystanych w celu uzyskania danych liczbowych, ze szczególnym uwzględnieniem podanych informacji o przepływach zmobilizowanych środków finansowych;
 - (iii) dostępnych informacji dotyczących działań państwa członkowskiego związanych z finansowanymi ze środków publicznych projektami w zakresie transferu technologii i projektami w zakresie budowania zdolności dla krajów rozwijających się, na mocy UNFCCC, w tym wskazanie, czy transferowana technologia lub projekt w zakresie budowania zdolności zostały wykorzystane na potrzeby łagodzenia skutków zmian klimatu lub przystosowania się do nich, wskazanie państwa będącego beneficjentem, w miarę możliwości kwoty udzielonego wsparcia i rodzaju transferowanej technologii lub projektu w zakresie budowania zdolności;
- b) dostępnych informacji w odniesieniu do roku X i lat następnich, dotyczących planowanego zapewnienia wsparcia, w tym informacji o planowanych działaniach związanych z finansowanymi ze środków publicznych projektami w zakresie transferu technologii lub projektami w zakresie budowania zdolności dla krajów rozwijających się, na mocy UNFCCC, oraz dotyczących technologii, które mają być transferowane, i projektów w zakresie budowania zdolności, ze wskazaniem, czy transferowana technologia lub projekt w zakresie budowania zdolności mają służyć łagodzeniu skutków zmian klimatu lub przystosowania się do nich, wskazaniem państwa będącego beneficjentem, w miarę możliwości kwoty udzielonego wsparcia i rodzaju transferowanej technologii lub projektu w zakresie budowania zdolności.

Część 3**Sprawozdawczość w zakresie dochodów ze sprzedaży na aukcji**

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 19 ust. 2:

- a) informacje dotyczące wykorzystania dochodów w ciągu roku X-1 uzyskanych przez państwo członkowskie w wyniku sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, w tym informacje dotyczące tych dochodów, które zostały wykorzystane na co najmniej jeden z celów określonych w art. 10 ust. 3 tej dyrektywy, lub równowartości finansowej tych dochodów, oraz działań podjętych zgodnie z tym artykułem;

- b) informacje dotyczące wykorzystania, zgodnie z decyzją państwa członkowskiego, wszystkich dochodów uzyskanych przez państwo członkowskie w wyniku sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z lotnictwa, zgodnie z art. 3d ust. 1 lub 2 dyrektywy 2003/87/WE; informacje te należy dostarczyć zgodnie z art. 3d ust. 4 tej dyrektywy.

Dochody ze sprzedaży na aukcji, których nie wydatkowano w momencie, gdy państwo członkowskie przedkłada sprawozdanie Komisji zgodnie z art. 19 ust. 2, są określane ilościowo i zgłaszane w sprawozdaniach za kolejne lata.

ZAŁĄCZNIK IX

DODATKOWE OBOWIĄZKI W ZAKRESIE SPRAWOZDAWCZOŚCI

Część 1

Dodatkowe obowiązki w zakresie sprawozdawczości w obszarze energii ze źródeł odnawialnych

O ile nie określono inaczej, zgodnie z art. 20 lit. c) należy podać następujące dodatkowe informacje:

- a) funkcjonowanie systemu gwarancji pochodzenia energii elektrycznej, gazu oraz energii stosowanej na potrzeby ciepła i chłodu ze źródeł odnawialnych, ilość wydawanych i anulowanych gwarancji pochodzenia i wynikające z nich roczne krajowe zużycie energii ze źródeł odnawialnych, a także środki przedsięwzięte w celu zapewnienia niezawodności ochrony systemu przed nadużyciami;
- b) ilości biopaliw, biogazu odnawialnych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego, pochodzących z recyklingu paliw węglowych i energii odnawialnej wykorzystywanych w sektorze transportu oraz, w stosownych przypadkach, ich wyników w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, z rozróżnieniem paliw wytworzonych z różnych rodzajów roślin spożywczych i pastewnych oraz z poszczególnych rodzajów surowców wymienionych w załączniku IX do dyrektywy (UE) 2018/2001;
- c) zmiany w zakresie dostępności, pochodzenia i wykorzystania zasobów biomasy do celów energetycznych;
- d) zmiany cen surowców i zmiany w użytkowaniu gruntów w państwach członkowskich związane z większym wykorzystaniem biomasy i innych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych;
- e) szacunkowa nadwyżka produkcji energii ze źródeł odnawialnych, którą można przekazać innym państwom członkowskim, aby mogły one spełnić wymogi określone w art. 3 ust. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001 i zrealizować wkłady i trajektorie krajowe, o których mowa w art. 4 lit. a) pkt 2) niniejszego rozporządzenia;
- f) w stosownych przypadkach szacunkowe zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które ma zostać zaspokojone ze źródeł innych niż produkcja krajowa do 2030 r., z uwzględnieniem importowanych surowców z biomasy;
- g) rozwój technologiczny i wykorzystywanie biopaliw wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX do dyrektywy (UE) 2018/2001;
- h) jeśli dane na ten temat są dostępne, szacunkowy wpływ produkcji lub wykorzystania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy na bioróżnorodność, zasoby wodne, dostępność i jakość wody, jakość gleby i powietrza w danym państwie członkowskim;
- i) zaobserwowane przypadki nadużyć w łańcuchu dowodowym pochodzenia biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy;
- j) informacje o metodach oszacowania udziału odpadów podlegających biodegradacji w odpadach użytych do produkcji energii oraz o działaniach podjętych w celu poprawy i weryfikacji tych szacunków;
- k) wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii w budynkach, z uwzględnieniem zdezagregowanych danych dotyczących energii wytworzonej, zużytej i wprowadzonej do sieci przez systemy fotowoltaiczne, kolektory słoneczne, systemy wykorzystujące biomasę, pompy ciepła, systemy geotermalne, a także wszelkie inne zdecentralizowane systemy wykorzystujące odnawialne źródła energii;
- l) w stosownych przypadkach udział energii ze źródeł odnawialnych w systemach ciepłowniczych, jak również udział energii ze źródeł odnawialnych wytwarzanej przez miasta i wspólnoty energetyczne.
- m) Podstawowe źródła biomasy stałej (w 1 000 m³, z wyjątkiem pkt 1) lit. b) ppkt (iii), gdzie dane ilości będą wyrażone w tonach)
 - 1) Biomasa leśna wykorzystywana do wytwarzania energii (produkcja krajowa i import)
 - a) Biomasa pierwotna pozyskiwana z lasu wykorzystywana bezpośrednio do wytwarzania energii
 - (i) Gałęzie i wierzchołki drzew, jeżeli takie dane są dostępne (sprawozdawczość nieobowiązkowa)
 - (ii) W stosownych przypadkach pniaki (sprawozdawczość nieobowiązkowa)
 - (iii) Drewno okrągłe (z podziałem na przemysłowe drewno okrągłe i drewno opałowe)
 - b) W stosownych przypadkach produkty uboczne z przemysłu produktów leśnych wykorzystywane bezpośrednio do wytwarzania energii
 - (i) W stosownych przypadkach kora
 - (ii) Wióry, trociny i inne zrębki
 - (iii) W stosownych przypadkach ług powarzelny i olej talowy surowy

- c) W stosownych przypadkach drewno pokonsumpcyjne wykorzystywane bezpośrednio do wytwarzania energii
- d) Przetworzone paliwo drzewne produkowane z surowców nieuwzględnionych w pkt 1) lit. a), b) lub c):
 - (i) W stosownych przypadkach węgiel drzewny
 - (ii) Granulki i brykiety drzewne
- 2) Biomasa rolnicza wykorzystywana do wytwarzania energii (produkcja krajowa, import i eksport), jeżeli takie dane są dostępne
 - a) Uprawy energetyczne na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepłej (w tym zagajniki o krótkiej rotacji)
 - b) Resztki poźniwne na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej
- 3) Biomasa z odpadów organicznych wykorzystywana do wytwarzania energii (produkcja krajowa, import i eksport), jeżeli takie dane są dostępne
 - a) Frakcja organiczna odpadów przemysłowych
 - b) Frakcja organiczna odpadów komunalnych
 - c) Odpady szlamów
- n) końcowe zużycie energii biomasy stałej (ilość biomasy stałej wykorzystanej do wytwarzania energii w następujących sektorach):
 - 1) Sektor energii
 - a) Energia elektryczna
 - b) Kogeneracja
 - c) Energia ciepła
 - 2) Sektor przemysłowy na potrzeby wewnętrzne (zużyta i wytworzona we własnym zakresie energia elektryczna, kogeneracja i energia ciepła)
 - 3) Bezpośrednie końcowe zużycie na potrzeby budynków mieszkalnych
 - 4) Inne

Część 2

Dodatkowe obowiązki w zakresie sprawozdawczości w obszarze efektywności energetycznej

W obszarze efektywności energetycznej zgodnie z art. 21 lit. c) podaje się następujące informacje dodatkowe:

- a) najważniejsze polityki i środki ustawodawcze i pozaustawodawcze, środki i programy finansowania w latach X-2 i X-1 (gdzie X jest rokiem sprawozdania) służące osiągnięciu celów wyznaczonych zgodnie z art. 4 lit. b), które wspierają rynki usług energetycznych, mające na celu poprawę charakterystyki energetycznej budynków, środki mające na celu wykorzystanie potencjału efektywności energetycznej infrastruktury gazowej i elektroenergetycznej oraz ciepłowniczej i chłodniczej, poprawę informacji i kwalifikacji, inne środki mające na celu wspieranie efektywności energetycznej;
- b) skumulowana wielkość oszczędności energii uzyskanych w ramach art. 7 dyrektywy 2012/27/UE w latach X-3 i X-2;
- c) wielkość oszczędności uzyskanych dzięki środkom w dziedzinie polityki służącym ograniczeniu ubóstwa energetycznego zgodnie z art. 7 ust. 11 dyrektywy 2012/27/UE;
- d) w stosownych przypadkach wielkość oszczędności uzyskanych zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2012/27/UE;
- e) postępy w każdym sektorze i powody utrzymywania się zużycia energii na stałym poziomie lub wzrostu zużycia w latach X-3 i X-2 w sektorach zużycia energii końcowej;
- f) całkowita powierzchnia pomieszczeń w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej powyżej 250 m² stanowiących własność instytucji rządowych państw członkowskich i przez nie zajmowanych, które w dniu 1 stycznia lat X-2 i X-1 nie spełniały wymogów dotyczących charakterystyki energetycznej budynków, o których mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE;
- g) całkowita powierzchnia pomieszczeń w budynkach ogrzewanych lub chłodzonych, które w latach X-3 i X-2 poddano renowacji zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE, stanowiących własność instytucji rządowych państw członkowskich i zajmowanych przez nie, lub wielkość oszczędności energii uzyskanych zgodnie z art. 5 ust. 6 dyrektywy 2012/27/UE w kwalifikujących się budynkach stanowiących własność ich instytucji rządowych i zajmowanych przez nie;
- h) liczba audytów energetycznych przeprowadzonych w latach X-3 i X-2; oprócz tego szacowana łączna liczba znajdujących się na terytorium państw członkowskich dużych przedsiębiorstw, do których ma zastosowanie art. 8 ust. 4 dyrektywy 2012/27/UE, oraz liczba audytów energetycznych przeprowadzonych w tych przedsiębiorstwach w latach X-3 i X-2;

- i) stosowany krajowy współczynnik energii pierwotnej dla energii elektrycznej oraz uzasadnienie, jeżeli odbiega on od współczynnika domyślnego, o którym mowa w przypisie 3 w załączniku IV do dyrektywy 2012/27/UE;
 - j) liczba i powierzchnia nowych i odnawianych budynków o niemal zerowym zużyciu energii w latach X-2 i X-1, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2010/31/UE – w razie potrzeby na podstawie prób statystycznych;
 - k) link do strony internetowej, na której znajduje się wykaz lub interfejs dostawców usług energetycznych, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2012/27/UE.
-

ZAŁĄCZNIK X

SPRAWOZDANIE W SPRAWIE ZRÓWNOWAŻONEGO CHARAKTERU BIOENERGII W UNII

Sprawozdanie w sprawie zrównoważonego charakteru bioenergii w UE, dotyczące energii z biomasy, przyjmowane przez Komisję raz na dwa lata wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej na podstawie art. 35 ust. 2 lit. d), zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) odpowiednie korzyści i koszty środowiskowe różnych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, a także wpływ unijnej polityki importowej na te paliwa, wpływ na bezpieczeństwo dostaw oraz sposoby uzyskania podejścia wyważonego między produkcją krajową a importem;
- b) wpływ produkcji i wykorzystania biomasy na zrównoważony rozwój w Unii i w państwach trzecich, z uwzględnieniem wpływu na bioróżnorodność;
- c) dane i analiza obecnej i prognozowanej dostępności biomasy i popytu na nią, z uwzględnieniem wpływu zwiększonego popytu na biomasę na sektory wykorzystujące biomasę;
- d) rozwój technologiczny i wykorzystywanie biopaliw produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX do dyrektywy (UE) 2018/2001 oraz ocena dostępności surowców i konkurencji o zasoby, z uwzględnieniem zasad gospodarki o obiegu zamkniętym i hierarchii postępowania z odpadami ustanowionej w dyrektywie 2008/98/WE;
- e) informacje na temat dostępnych wyników badań naukowych dotyczących pośrednich zmian użytkowania gruntów w odniesieniu do wszystkich ścieżek produkcji oraz analiza tych wyników, wraz z oceną, czy można zawęzić zakres niepewności stwierdzony w analizie będącej podstawą szacunków emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i czy można uwzględnić w tej analizie ewentualne oddziaływanie polityki Unii, np. w dziedzinie środowiska, klimatu i rolnictwa;
- f) odnośnie do państw trzecich i państw członkowskich, które są istotnym źródłem biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy zużywanych w Unii – środki krajowe przedsięwzięte w celu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 dyrektywy (UE) 2018/2001, dotyczące ochrony gleby, wody i powietrza; oraz
- g) informacje zagregowane pochodzące z bazy danych, o której mowa w art. 28 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001.

W sprawozdaniach na temat ograniczeń emisji gazów cieplarnianych w wyniku używania biomasy Komisja wykorzystuje dane ilościowe zgłoszone przez państwa członkowskie zgodnie z częścią 1 lit. b) załącznika IX do niniejszego rozporządzenia, w tym tymczasowe średnie wartości szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres wynikający z analizy wrażliwości określonej w załączniku VIII do dyrektywy (UE) 2018/2001. Komisja udostępnia publicznie dane dotyczące tymczasowych wartości średnich szacowanych emisji wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów i powiązany zakres wynikający z analizy wrażliwości. Komisja ocenia ponadto, czy i jak szacowane ograniczenia bezpośrednich emisji zmieniłyby się, gdyby uwzględniono produkty uboczne przy zastosowaniu metody substytucyjnej.

ZAŁĄCZNIK XI

**DOBROWOLNE SYSTEMY, W ODNIESIENIU DO KTÓRYCH KOMISJA PRZYJĘŁA DECYZJĘ ZGODNIE
Z ART. 27 UST. 4 DYREKTYWY (UE) 2018/2001**

Sprawozdanie w sprawie dobrowolnych systemów, w odniesieniu do których Komisja przyjęła decyzję na mocy art. 30 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001, przyjmowane przez Komisję raz na dwa lata wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej na podstawie art. 35 ust. 2 lit. e) niniejszego rozporządzenia, zawiera ocenę Komisji na temat co najmniej następujących aspektów:

- a) niezależność, warunki i częstotliwość audytów – zarówno w odniesieniu do oceny tych aspektów określonej w dokumentacji danego systemu w momencie zatwierdzenia go przez Komisję, jak i w odniesieniu do najlepszych praktyk danej branży;
- b) dostępność oraz doświadczenie i przejrzystość w zakresie stosowania metod identyfikowania przypadków nieprzestrzegania zasad i postępowania w takich przypadkach, ze szczególnym uwzględnieniem postępowania w przypadkach poważnych naruszeń ze strony członków systemu lub zarzutów dotyczących takich naruszeń;
- c) przejrzystość, zwłaszcza w odniesieniu do dostępności systemu, dostępność tłumaczeń na stosowne języki krajów i regionów, z których pochodzą surowce, dostępność wykazów certyfikowanych podmiotów i odpowiednich certyfikatów oraz dostępność sprawozdań z audytu;
- d) udział zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza jeśli chodzi o konsultacje ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi – przed podjęciem decyzji, podczas opracowywania systemu i dokonywania jego przeglądu, a także podczas audytów – oraz odpowiedź na uwagi tych podmiotów;
- e) ogólna solidność systemu, zwłaszcza w świetle zasad akredytacji, kwalifikacji i niezależności audytorów i odpowiednich organów systemu;
- f) jeśli dane na ten temat są dostępne, rynkowe aktualizacje systemu, liczba certyfikowanych surowców i biopaliw – w podziale na kraj pochodzenia i rodzaj, oraz liczba uczestników;
- g) łatwość i skuteczność wprowadzenia systemu śledzenia dowodów zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju wymaganymi przez system od uczestnika (uczestników), jako środka zapobiegającego nadużyciom, ze szczególnym uwzględnieniem wykrywania domniemanych nadużyć i innych nieprawidłowości, postępowania z nimi i działań podejmowanych w związku z nimi oraz, w stosownych przypadkach, liczby wykrytych przypadków nadużyć lub nieprawidłowości;
- h) warianty upoważniania podmiotów do uznawania i monitorowania organów certyfikujących;
- i) kryteria uznawania lub akredytacji organów certyfikujących;
- j) zasady prowadzenia monitorowania organów certyfikujących;
- k) sposoby ułatwienia lub ulepszenia działań propagujących najlepsze praktyki.

ZAŁĄCZNIK XII

KRAJOWE SYSTEMY WYKAZÓW

Informacje, o których mowa w art. 37, obejmują:

- a) dane i metody zgłoszone w odniesieniu do działań i instalacji na mocy dyrektywy 2003/87/WE na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych w celu zapewnienia spójności zgłoszonych emisji gazów cieplarnianych w ramach EU ETS oraz w krajowych wykazach gazów cieplarnianych;
 - b) dane zgromadzone za pośrednictwem systemów składania sprawozdań dotyczących gazów fluorowanych w odpowiednich sektorach, ustanowionych zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 517/2014, na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych;
 - c) emisje, dane bazowe i metodyki zgłoszone przez zakłady na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 na potrzeby przygotowywania krajowych wykazów gazów cieplarnianych;
 - d) dane zgłoszone na mocy rozporządzenia (WE) nr 1099/2008;
 - e) dane zgromadzone za pośrednictwem geograficznego oznaczania obszarów gruntowych w kontekście bieżących programów i badań Unii i państw członkowskich, w tym badań pokrycia użytkowania gruntów LUCAS i unijnego programu obserwacji i monitorowania Ziemi „Copernicus”.
-

ZAŁĄCZNIK XIII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (UE) nr 525/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1 ust. 1
art. 2	—
art. 3	—
art. 4	art. 15
art. 5	art. 37 ust. 1, 2 i 6; załącznik XII
art. 6	art. 37 ust. 3 i 7
art. 7	art. 26 ust. 3, 4, 6 i 7; załącznik V
art. 8	art. 26 ust. 2; art. 26 ust. 7
art. 9	art. 37 ust. 4, i 5
art. 10	art. 40
art. 11	—
art. 12	art. 39
art. 13	art. 18 ust. 1 lit. a); art. 18 ust. 3 i 4; załącznik VI
art. 14	art. 18 ust. 1 lit. b); art. 18 ust. 2, 3 i 4; załącznik VII
art. 15	art. 19 ust. 1; załącznik VIII część 1
art. 16	art. 19 ust. 3; załącznik VIII część 2
art. 17	art. 19 ust. 2; art. 19 ust. 4 i 5; załącznik VIII część 3
art. 18	art. 17 ust. 2 akapit drugi
art. 19	—
art. 20	—
art. 21	art. 29 ust. 1 lit. c); art. 29 ust. 5 i 7
art. 22	—
art. 23	art. 41 ust. 1 lit. d), e), f), g) i h)
art. 24	art. 42
art. 25	—
art. 26	art. 44 ust. 1 lit. a), art. 44 ust. 2, 3 i 6
art. 27	—
art. 28	art. 57
art. 29	—

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2000**z dnia 12 grudnia 2018 r.****zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 w odniesieniu do ponownego przydziału pozostałych kwot przydzielonych na wspieranie wdrażania decyzji Rady (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 lub przeznaczenia tych kwot na inne działania w ramach programów krajowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 oraz art. 79 ust. 2 i 4,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego rozporządzenia jest umożliwienie ponownego przydziału pozostałych kwot, które przydzielono na wspieranie wdrażania decyzji Rady (UE) 2015/1523 ⁽²⁾ i (UE) 2015/1601 ⁽³⁾ na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 ⁽⁴⁾, lub przeznaczenie tych kwot na inne działania w ramach programów krajowych, zgodnie z priorytetami Unii oraz potrzebami państw członkowskich w szczególnych obszarach azylu i migracji. Należy również zapewnić przejrzystość takiego ponownego przydzielenia kwot lub ich przeznaczenia.
- (2) Komisja przydzieliła finansowanie na programy krajowe państw członkowskich w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji w celu wspierania wdrażania decyzji (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601. Decyzja Rady (UE) 2015/1601 została zmieniona decyzją Rady (UE) 2016/1754 ⁽⁵⁾. Decyzje te przestały obecnie obowiązywać.
- (3) Część środków finansowych przydzielonych na mocy decyzji (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 w 2016 r. i w niektórych przypadkach w 2017 r. pozostaje dostępna w ramach programów krajowych państw członkowskich.
- (4) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania pozostałych kwot na dalsze działania relokacyjne w drodze ich ponownego przydzielenia na to samo działanie w ramach programów krajowych. Państwa członkowskie powinny ponownie przydzielić lub przenieść co najmniej 20 % tych kwot na działania w ramach programów krajowych, na przekazywanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z ochrony międzynarodowej, na przesiedlenia i inne doraźne przyjmowanie ze względów humanitarnych, a także na środki przygotowawcze do przekazywania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową po ich przybyciu do Unii, w tym drogą morską, lub w celu przekazania osób korzystających z ochrony międzynarodowej. Środki takie powinny obejmować jedynie środki, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit drugi lit. a), b), e) i f) rozporządzenia (UE) nr 516/2014.
- (5) Jeżeli taka potrzeba została należycie uzasadniona w zrewidowanych programach krajowych państw członkowskich, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania do 80 % tych kwot na działania odpowiadające na inne wyzwania w obszarze azylu i migracji, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 516/2014. Potrzeby państw członkowskich w tych obszarach są nadal duże. Ponowny przydział pozostałych kwot na to samo działanie lub ich przeniesienie na potrzeby innych działań w ramach programu krajowego powinny być

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 grudnia 2018 r.

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiająca środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 146).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiająca środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 80).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1754 z dnia 29 września 2016 r. zmieniająca decyzję (UE) 2015/1601 ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 268 z 1.10.2016, s. 82).

możliwe tylko jednokrotnie i za zgodą Komisji. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przeznaczenie środków odbywało się w sposób zapewniający pełne poszanowanie zasad określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾, w szczególności zasad dotyczących wydajności i przejrzystości.

- (6) Należy rozszerzyć grupę docelową osób kwalifikujących się do przekazania, a także liczbę państw członkowskich, z których odbywa się przekazanie, aby państwa członkowskie mogły korzystać z większej elastyczności przy dokonywaniu przekazania, przy uwzględnieniu szczególnych potrzeb małoletnich bez opieki lub innych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową wymagających szczególnej troski, a także szczególnej sytuacji członków rodziny osób korzystających z ochrony międzynarodowej. Przepisy szczegółowe dotyczące kwot ryczałtowych z tytułu przesiedlenia i przekazywania osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego powinny odzwierciedlać to rozszerzenie.
- (7) Państwa członkowskie i Komisja powinny mieć wystarczająco dużo czasu na rewizję krajowych programów w celu uwzględnienia odpowiednich zmian przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Należy zatem zastosować odstępstwo od art. 50 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ⁽²⁾ w odniesieniu do pozostałych kwot, które przydzielono na wspieranie wdrażania decyzji (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601, przedłużając termin umorzenia o sześć miesięcy z uwagi na potrzebę dokończenia procedury rewizji programów krajowych, o której mowa w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
- (8) Państwa członkowskie powinny również mieć wystarczająco dużo czasu na wykorzystanie kwot ponownie przydzielonych na to samo działanie lub przeniesionych na cele innych działań, zanim kwoty te zostaną umorzone. Po zatwierdzeniu przez Komisję takiego ponownego przydzielenia lub przeniesienia kwot w ramach programu krajowego, przedmiotowe kwoty należy zatem uznać za przydzielone w roku, w którym zrewidowano program krajowy zatwierdzający to ponowne przydzielenie lub przeniesienie.
- (9) Komisja powinna co roku składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania środków przeznaczonych na przekazywanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób korzystających z ochrony międzynarodowej, w szczególności w odniesieniu do przekazywania kwot na inne działania w ramach krajowego programu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na finansowanie dostępne na mocy art. 17 rozporządzenia (UE) nr 516/2014.
- (11) Cele niniejszego rozporządzenia są realizowane z zastrzeżeniem trwających negocjacji w sprawie reformy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 604/2013 ⁽³⁾.
- (12) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (13) Zgodnie z art. 3 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE, Irlandia powiadomiła, pismem z dnia 7 grudnia 2018 r., o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (15) Aby zapobiec umorzeniu pozostałych kwot, które przydzielono wcześniej na wspieranie wdrażania decyzji (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 112).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

- (16) Jeżeli rozporządzenie (UE) nr 516/2014 nie zostanie zmienione przed końcem 2018 r. a odnośne finansowanie nie będzie już dostępne do wykorzystania przez państwa członkowskie w ramach programów krajowych wspieranych przez Fundusz Azylu, Migracji i Integracji. Z uwagi na pilny charakter zmiany rozporządzenia (UE) nr 516/2014 właściwe jest odstąpienie od ośmiotygodniowego terminu, o którym mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonego do TUE, TFUE oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (17) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 516/2014,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 516/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Zasoby na przekazywanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z ochrony międzynarodowej”;

b) w ust. 1 słowa „osobę korzystającą z ochrony międzynarodowej” zastępuje się wyrażeniem „osobę ubiegającą się o udzielenie ochrony międzynarodowej lub osobę korzystającą z ochrony międzynarodowej”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kwoty dodatkowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przydziela się państwom członkowskim za pierwszym razem na mocy indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających ich programy krajowe zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, a następnie na mocy decyzji w sprawie finansowania, która ma zostać załączona do decyzji zatwierdzającej ich programy krajowe. Ponowne przydzielenie tych kwot na to samo działanie w ramach programu krajowego lub przesunięcie tych kwot na potrzeby innych działań w ramach programu krajowego jest możliwe w przypadku, gdy takie potrzeby zostały należycie uzasadnione w odpowiednim zrewidowanym programie krajowym. Kwota może zostać ponownie przydzielona lub przesunięta tylko jednokrotnie. Komisja zatwierdza takie ponowne przydzielenie lub przeniesienie w drodze rewizji programu krajowego.

W odniesieniu do kwot wynikających ze środków tymczasowych ustanowionych decyzjami Rady (UE) 2015/1523 (*) i (UE) 2015/1601 (**), z myślą o umacnianiu solidarności i zgodnie z art. 80 TFUE państwa członkowskie powinny przeznaczyć co najmniej 20 % tych kwot na działania w ramach programów krajowych, na przekazywanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób korzystających z ochrony międzynarodowej, na przesiedlenia i inne doraźne przyjmowanie ze względów humanitarnych, a także na środki przygotowawcze do przekazywania osób ubiegających się o ochronę po ich przybyciu do Unii, w tym drogą morską, lub w celu przekazania osób korzystających z ochrony międzynarodowej. Środki takie nie obejmują żadnych środków związanych z zatrzymaniem. Jeżeli państwo członkowskie ponownie przydziela lub przekazuje zasoby poniżej tej minimalnej wartości procentowej, nie jest możliwe przeniesienie różnicy między kwotą ponownie przydzieloną lub przeniesioną a minimalną wartością procentową na inne działania w ramach programu krajowego.

(*) Decyzja Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiająca środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 146).

(**) Decyzja Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiająca środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 80).”;

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Do celów art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, w przypadku gdy kwoty wynikające ze środków tymczasowych ustanowionych decyzjami (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 są ponownie przydzielane na to samo działanie w ramach programu krajowego lub przenoszone na potrzeby innych działań w ramach programu krajowego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, odnośne kwoty uznaje się za przydzielone w roku, w którym zrewidowano program krajowy zatwierdzający to ponowne przydzielenie lub przeniesienie.

3b. W drodze odstępstwa od art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 termin umorzenia kwot, o których mowa w ust. 3a niniejszego artykułu, zostaje przedłużony o sześć miesięcy.

3c. Komisja składa co roku Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W celu skutecznej realizacji celów solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, o których mowa w art. 80 TFUE, między państwami członkowskimi oraz w ramach dostępnych zasobów Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 niniejszego rozporządzenia w celu dostosowania kwot ryczałtowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem w szczególności aktualnych stóp inflacji, istotnych zmian w dziedzinie przekazywania z jednego państwa członkowskiego do innego osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób korzystających z ochrony międzynarodowej oraz w związku z przesiedleniami i innym doraźnym przyjmowaniem ze względów humanitarnych, a także czynników, które mogą zoptymalizować korzystanie z bodźca finansowego, jakim są kwoty ryczałtowe.”;

2) w tytule i we wprowadzeniu do art. 25 słowa „osób korzystających z ochrony międzynarodowej” zastępuje się słowami „osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej lub osób korzystających z ochrony międzynarodowej”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 grudnia 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodnicząca

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2001

z dnia 11 grudnia 2018 r.

w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽⁴⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁵⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywę tę należy przekształcić.
- (2) Zgodnie z art. 194 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wspieranie odnawialnych form energii jest jednym z celów unijnej polityki energetycznej. Cel ten jest realizowany przez niniejszą dyrektywę. Zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych, zwanej także „energią odnawialną”, stanowi istotny element pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych i wypełnienia unijnych zobowiązań w ramach Porozumienia paryskiego z 2015 r. w sprawie zmian klimatu przyjętego na zakończenie 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (zwanego dalej „Porozumieniem paryskim”), a także realizacji unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, w tym wiążącego celu Unii, jakim jest zmniejszenie do 2030 r. emisji o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r. Unijny wiążący cel dotyczący energii odnawialnej na 2030 r. oraz wkłady państw członkowskich w realizację tego celu, w tym ich udziały bazowe w odniesieniu do ich krajowych celów ogólnych na 2020 r., należą do elementów mających nadrzędne znaczenie dla unijnej polityki energetycznej i środowiskowej. Inne tego rodzaju elementy umieszczono w określonych w niniejszej dyrektywie ramach na rzecz np. rozwoju ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem energii odnawialnej oraz rozwoju odnawialnych paliw transportowych.
- (3) Zwiększone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych ma również fundamentalne znaczenie dla promowania bezpieczeństwa dostaw energii, zrównoważonej energii po przystępnych cenach, rozwoju technologicznego i innowacji, a także wiodącej pozycji technologicznej i przemysłowej, przy jednoczesnym zapewnieniu korzyści środowiskowych, społecznych i zdrowotnych, jak również stworzeniu znaczących możliwości zatrudnienia i rozwoju regionalnego, zwłaszcza na obszarach wiejskich i odizolowanych, w regionach lub na terytoriach o niskiej gęstości zaludnienia lub objętych częściową dezindustrializacją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2017, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 79.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 grudnia 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽⁵⁾ Zob. załącznik XI część A.

- (4) W szczególności redukcja zużycia energii, zwiększające się udoskonalenia technologiczne, zachęty do korzystania z transportu publicznego i jego rozwoju, stosowanie technologii energooszczędnych oraz promowanie stosowania energii odnawialnej w sektorze energii elektrycznej, w sektorze ogrzewania i chłodzenia oraz w sektorze transportu są skutecznymi narzędziami, które, wraz ze środkami w zakresie efektywności energetycznej, służą redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii i uzależnienia Unii od energii.
- (5) W dyrektywie 2009/28/WE ustanowiono ramy regulacyjne dla promowania wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych wyznaczające krajowe cele, jakie należy osiągnąć do 2020 r., w zakresie udziału energii odnawialnej w ogólnym zużyciu energii i sektorze transportu. W komunikacie Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. pt. „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii” ustanowiono ramy przyszłej unijnej polityki klimatyczno-energetycznej i propagowano wspólne podejście do tworzenia tej polityki po roku 2020. Komisja zaproponowała, aby wyznaczony na 2030 r. unijny cel dotyczący udziału energii odnawialnej w zużyciu energii w Unii wynosił co najmniej 27 %. Propozycja ta została zatwierdzona przez Radę Europejską w jej konkluzjach z dnia 23 i 24 października 2014 r., w których wskazano, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczenia własnych, ambitniejszych celów krajowych, aby zrealizować swoje zaplanowane wkłady w unijny cel na 2030 r. i wykroczyć poza zakres tych celów.
- (6) W swoich rezolucjach z dnia 5 lutego 2014 r. pt. „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” oraz z dnia 23 czerwca 2016 r. pt. „Sprawozdanie z postępów w dziedzinie energii odnawialnej” Parlament Europejski poszedł jeszcze dalej niż Komisja w swojej propozycji, czy Rada w swoich konkluzjach i podkreślił, że w świetle Porozumienia paryskiego i niedawnej redukcji kosztów technologii związanej z energią odnawialną należałoby się wykazać znacznie większą ambicją.
- (7) Należy zatem uwzględnić ambicję wyrażoną w Porozumieniu paryskim, jak również rozwój technologiczny, w tym redukcję kosztów inwestycji w energię odnawialną.
- (8) Należy zatem ustanowić wiążący unijny cel osiągnięcia co najmniej 32-procentowego udziału energii odnawialnej. Ponadto, Komisja powinna ocenić, czy tej docelowej wartości nie należy zwiększyć w świetle znacznej redukcji kosztów produkcji energii odnawialnej, międzynarodowych zobowiązań Unii na rzecz obniżenia emisyjności lub w przypadku znacznego spadku zużycia energii w Unii. Państwa członkowskie powinny określić swój wkład w osiągnięcie tego celu w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z procesem zarządzania określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ⁽¹⁾.
- (9) Ustanowienie wiążącego unijnego celu dotyczącego energii odnawialnej na rok 2030 będzie nadal zachętą do rozwijania technologii pozwalających produkować energię odnawialną i gwarantujących pewność dla inwestorów. Cel wyznaczony na poziomie Unii dałby państwom członkowskim większą elastyczność w realizacji ich celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób najbardziej opłacalny i z uwzględnieniem specyficznej sytuacji państw, ich miksów energetycznych i możliwości produkowania energii odnawialnej.
- (10) Aby zapewnić konsolidację rezultatów osiągniętych w ramach dyrektywy 2009/28/WE, krajowe cele wyznaczone na 2020 r. powinny stanowić minimalny wkład państw członkowskich w nowe ramy na 2030 r. Krajowe udziały energii odnawialnej nie powinny w żadnym wypadku spaść poniżej tego wkładu. Gdyby tak się stało, zainteresowane państwa członkowskie powinny zastosować właściwe środki zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999, aby zapewnić ponowne osiągnięcie tego udziału bazowego. Jeżeli dane państwo członkowskie nie utrzymuje swojego udziału bazowego w okresie 12 miesięcy, w ciągu 12 miesięcy od upływu tego okresu powinno ono przyjąć dodatkowe środki służące ponownemu osiągnięciu tego udziału bazowego. W przypadku gdy dane państwo członkowskie skutecznie przyjęło takie dodatkowe środki i spełniło swój obowiązek ponownego osiągnięcia udziału bazowego, należy uznać, że spełniło ono obowiązkowe wymogi w zakresie udziału bazowego na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2018/1999 w całym odnośnym okresie. Nie można zatem uznać, że dane państwo członkowskie nie spełniło swojego obowiązku zachowania udziału bazowego w okresie, w którym wystąpiła rozbieżność. Zarówno ramy dotyczące 2020 r., jak i 2030 r. służą realizacji celów środowiskowych i celów polityki energetycznej Unii.
- (11) Państwa członkowskie powinny zastosować dodatkowe środki, w razie gdyby udział energii odnawialnej na poziomie Unii nie był zgodny z unijnym dążeniem do osiągnięcia co najmniej 32-procentowego udziału energii odnawialnej. Na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999 Komisja może podejmować środki na poziomie Unii w celu zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu, jeżeli podczas oceny zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu stwierdzi ona istnienie rozbieżności między planowanym

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

a pożądanym zwiększeniem udziału energii odnawialnej. Jeżeli podczas oceny zintegrowanych krajowych sprawozdań dotyczących energii i klimatu Komisja stwierdzi istnienie rozbieżności w poziomie realizacji celu, państwa członkowskie powinny zastosować środki określone w rozporządzeniu (UE) 2018/1999, w celu usunięcia tej rozbieżności.

- (12) Aby wspierać ambitny wkład państw członkowskich w realizację unijnego celu, należy utworzyć w tych państwach ramy finansowe mające na celu ułatwienie inwestycji w projekty dotyczące energii odnawialnej, w tym w drodze zastosowania instrumentów finansowych.
- (13) Przy przydziale środków Komisja powinna skoncentrować się na zmniejszeniu kosztu kapitału przy projektach dotyczących energii odnawialnej, ponieważ koszt ten ma istotny wpływ na koszt projektów dotyczących energii odnawialnej i na ich konkurencyjność, a także skupić się na rozwoju podstawowej infrastruktury służącej zwiększonemu, technicznie wykonalnemu i ekonomicznie opłacalnemu rozpowszechnianiu energii odnawialnej, takiej jak infrastruktura sieci przesyłowej i dystrybucyjnej, sieci inteligentne i połączenia międzysystemowe.
- (14) Komisja powinna ułatwiać wymianę najlepszych praktyk pomiędzy właściwymi organami i instytucjami krajowymi i regionalnymi, np. organizując regularne spotkania, w celu znalezienia wspólnej metody zwiększenia popularności opłacalnych projektów dotyczących energii odnawialnej. Komisja powinna również zachęcać do inwestycji w nowe, elastyczne i czyste technologie oraz opracować odpowiednią strategię zarządzania wycofywaniem technologii, które nie przyczyniają się do redukcji emisji lub nie zapewniają dostatecznej elastyczności na podstawie przejrzystych kryteriów i wiarygodnych rynkowych sygnałów cenowych.
- (15) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 1099/2008⁽¹⁾ oraz w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/77/WE⁽²⁾ i 2003/30/WE⁽³⁾ oraz w dyrektywie 2009/28/WE ustanowiono definicje różnych rodzajów energii ze źródeł odnawialnych. W prawie Unii dotyczącym wewnętrznego rynku energii ustanowiono definicje dotyczące ogólnie sektora energii elektrycznej. W interesie jasności i pewności prawa właściwe jest zastosowanie tych definicji w niniejszej dyrektywie.
- (16) Systemy wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwanej również „odnawialną energią elektryczną”, okazały się skutecznym sposobem promowania odnawialnej energii elektrycznej. Jeżeli państwa członkowskie zdecydują się na wdrożenie programów wsparcia, wsparcie to powinno być udzielane w formie, która spowodowałaby jak najmniej zakłóceń w funkcjonowaniu rynków energii elektrycznej. W tym celu coraz więcej państw członkowskich przyznaje wsparcie w formie wsparcia udzielanego dodatkowo w stosunku do przychodów generowanych na rynku i wprowadza rynkowe systemy służące określeniu niezbędnego poziomu wsparcia. Wraz z krokami służącymi przystosowaniu rynku do zwiększenia udziału energii odnawialnej, wsparcie takie jest kluczowym elementem zwiększania włączania odnawialnej energii elektrycznej do rynku, przy uwzględnieniu różnych zdolności małych i dużych producentów do reagowania na sygnały rynkowe.
- (17) Małe instalacje mogą być bardzo przydatne dla zwiększenia społecznej akceptacji oraz zapewnienia wdrożenia projektów dotyczących energii odnawialnej, w szczególności na poziomie lokalnym. Aby zapewnić uczestnictwo takich małych instalacji, niezbędne mogą być jeszcze szczególne warunki, w tym taryfy gwarantowane, w celu zapewnienia pozytywnego stosunku kosztów do korzyści, zgodnie z prawem Unii dotyczącym rynku energii elektrycznej. Definicja małych instalacji do celów uzyskania takiego wsparcia jest istotna dla zapewnienia pewności prawa dla inwestorów. Definicje małych instalacji zawarte są w przepisach o pomocy państwa.
- (18) Na podstawie art. 108 TFUE Komisja ma wyłączną kompetencję do oceny zgodności środków pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym, które to środki państwa członkowskie mogą wprowadzić, w celu wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych. Ocena ta jest przeprowadzana na podstawie art. 107 ust. 3 TFUE oraz zgodnie z odpowiednimi przepisami i wytycznymi, które Komisja może przyjąć w tym celu. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla tej wyłącznej kompetencji Komisji przyznanej na mocy TFUE.
- (19) Energia elektryczna ze źródeł odnawialnych powinna być wdrażana przy najniższych możliwych kosztach dla konsumentów i podatników. Przy opracowywaniu systemów wsparcia i przy przyznawaniu wsparcia państwa członkowskie powinny dążyć do zminimalizowania ogólnych systemowych kosztów wdrażania zgodnie ze ścieżką obniżania emisyjności przy osiągnięciu celu w zakresie gospodarki niskoemisyjnej na 2050 r. Mechanizmy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. U. L 304 z 14.11.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych (Dz. U. L 283 z 27.10.2001, s. 33).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (Dz. U. L 123 z 17.5.2003, s. 42).

rynkowe, takie jak postępowania o udzielenie zamówienia, okazały się w wielu okolicznościach skuteczne w zmniejszaniu kosztów wsparcia na konkurencyjnych rynkach. Jednak w szczególnych okolicznościach postępowania o udzielenie zamówienia niekoniecznie mogą prowadzić do skutecznego kształtowania cen. Konieczne może być zatem rozważenie wyważonych odstępstw w celu zapewnienia opłacalności i zminimalizowania ogólnych kosztów wsparcia. W szczególności państwa członkowskie powinny być uprawnione do przyznawania odstępstw od postępowań o udzielenie zamówienia i marketingu bezpośredniego w odniesieniu do małych instalacji i projektów demonstracyjnych, tak by uwzględnić ich bardziej ograniczone możliwości. Ponieważ Komisja ocenia zgodność wsparcia na rzecz energii odnawialnej z rynkiem wewnętrznym w poszczególnych przypadkach, takie odstępstwa powinny być zgodne z odpowiednimi progami określonymi w najbardziej aktualnych wytycznych Komisji w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią. W wytycznych na lata 2014–2020 progi te wynosiły 1 MW (i 6 MW lub 6 jednostek wytwórczych w przypadku energii wiatrowej) i 500 kW (i 3 MW lub 3 jednostki wytwórcze w przypadku energii wiatrowej), jeśli chodzi o odstępstwa od, odpowiednio, postępowań o udzielenie zamówienia i marketingu bezpośredniego. W celu zwiększenia skuteczności postępowań o udzielenie zamówienia i zminimalizowania ogólnych kosztów wsparcia, postępowania o udzielenie zamówienia powinny być zasadniczo dostępne w sposób niedyskryminacyjny dla wszystkich producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie rozwijające swoje systemy wsparcia mogą ograniczyć postępowania o udzielenie zamówienia do konkretnych technologii, gdy zachodzi potrzeba uniknięcia nieoptymalnych wyników w zakresie ograniczeń sieciowych i stabilności sieci, kosztów włączenia do systemu, potrzeby osiągnięcia zróżnicowania miksu energetycznego oraz w zakresie długoterminowego potencjału technologii.

- (20) W swoich konkluzjach z dnia 23 i 24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 Rada Europejska podkreśliła znaczenie połączonego wzajemnie w większym stopniu wewnętrznego rynku energii oraz potrzebę dostatecznego wsparcia integracji rosnących poziomów energii odnawialnej o nieprzewidywalnej charakterystyce produkcji i umożliwienia w ten sposób Unii zrealizowania jej ambicji dotyczącej bycia liderem w transformacji energetyki. Dlatego należy jak najszybciej zwiększyć ilość połączeń międzysystemowych i poczynić postępy w realizacji celów Rady Europejskiej, tak by maksymalnie wykorzystać cały potencjał unii energetycznej.
- (21) Opracowując systemy wsparcia na rzecz odnawialnych źródeł energii, państwa członkowskie powinny rozważyć dostępną zrównoważoną podaż biomasy i należycie uwzględnić zasady gospodarki o obiegu zamkniętym i zasady hierarchii postępowania z odpadami określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽¹⁾, aby uniknąć niepotrzebnych zakłóceń na rynkach surowców. Zapobieganie powstawaniu odpadów i recykling odpadów powinny być traktowane priorytetowo. Państwa członkowskie powinny unikać tworzenia systemów wsparcia, które byłyby sprzeczne z celami dotyczącymi postępowania z odpadami i które prowadziłyby do nieefektywnego wykorzystywania odpadów podlegających recyklingowi.
- (22) Państwa członkowskie mają różny potencjał w zakresie energii odnawialnej i na poziomie krajowym posługują się różnymi systemami wsparcia. Większość państw członkowskich stosuje systemy wsparcia, w których korzyści wiążą się wyłącznie ze stosowaniem energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowanej na ich terytorium. Aby krajowe systemy wsparcia funkcjonowały właściwie, niezbędna jest dalsza możliwość kontrolowania przez państwa członkowskie skutków i kosztów krajowych systemów wsparcia w zależności od ich zróżnicowanego potencjału. Jednym z ważnych środków służących realizacji celu niniejszej dyrektywy pozostaje zagwarantowanie właściwego funkcjonowania krajowych systemów wsparcia na podstawie dyrektyw 2001/77/WE i 2009/28/WE, aby zachować zaufanie inwestorów oraz pozwolić państwom członkowskim na opracowanie skutecznych środków krajowych pozwalających zrealizować ich odpowiednie wkłady do unijnego celu na 2030 r. w zakresie energii odnawialnej oraz jakiegokolwiek celu krajowego, który sobie wyznaczają. Niniejsza dyrektywa powinna ułatwić transgraniczne wspieranie energii odnawialnej bez nieproporcjonalnego wpływania na krajowe systemy wsparcia.
- (23) Otwarcie systemów wsparcia dla uczestników transgranicznych zmniejsza negatywne skutki dla wewnętrznego rynku energii i może, pod pewnymi warunkami, pomóc państwom członkowskim w osiągnięciu unijnego celu w sposób bardziej opłacalny. Wymiar transgraniczny jest również naturalnym następstwem rozwoju unijnej polityki w dziedzinie energii odnawialnej, wspierającym konwergencję i współpracę na rzecz realizacji wiążącego celu unijnego. Należy zatem zachęcać państwa członkowskie do otwierania możliwości uzyskiwania wsparcia dla projektów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich i do określenia kilku sposobów realizacji takiego stopniowego otwierania przy zapewnieniu zgodności z TFUE, w szczególności jego art. 30, 34 i 110. Nie można śledzić przepływów energii elektrycznej, dlatego należy powiązać takie otwarcie systemów wsparcia dla uczestników transgranicznych z udziałami reprezentującymi aspirację związaną z rzeczywistymi poziomami fizycznych połączeń międzysystemowych i umożliwić państwom członkowskim ograniczanie ich otwartych systemów wsparcia do państw członkowskich, z którymi mają one bezpośrednie połączenie sieciowe, jako praktyczny zastępnik wykazania istnienia fizycznych przepływów między państwami członkowskimi. Nie powinno to jednak w żaden sposób wpływać negatywnie na międzystrefowe czy transgraniczne funkcjonowanie rynków energii elektrycznej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- (24) W celu zapewnienia, aby otwarcie systemów wsparcia było wzajemne i przynosiło obopólne korzyści, uczestniczące państwa członkowskie powinny podpisać umowę o współpracy. Państwa członkowskie powinny utrzymać kontrolę nad tempem rozpowszechniania mocy odnawialnej energii elektrycznej na ich terytorium, tak aby w szczególności uwzględnić związane z tym koszty włączenia i potrzebne inwestycje w sieci. Państwa członkowskie powinny mieć zatem możliwość ograniczenia udziału instalacji znajdujących się na ich terytorium do ofert otwartych dla nich przez inne państwa członkowskie. Te umowy o współpracy powinny obejmować wszystkie odpowiednie elementy, takie jak sposób rozliczania kosztów projektu budowanego przez państwo członkowskie na terytorium innego państwa członkowskiego, w tym wydatki związane ze wzmocnieniem sieci, transferami energii, zdolnościami w zakresie magazynowania i rezerw, a także z ewentualnymi zatorami w sieci. Państwa członkowskie powinny uwzględnić w tych umowach środki, które mogą umożliwić opłacalne włączenie takich dodatkowych mocy odnawialnej energii elektrycznej, niezależnie od tego czy mają one charakter regulacyjny (np. związane ze strukturą rynku), czy też zapewniają dodatkowe inwestycje w różne źródła elastyczności (np. połączenia międzysystemowe, magazynowanie, reagowanie na popyt lub elastyczna produkcja).
- (25) Państwa członkowskie powinny unikać sytuacji zakłóceń powodujących przywóz na szeroką skalę zasobów z państw trzecich. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę i promować podejście uwzględniające cykl życia.
- (26) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej mogły uczestniczyć w dostępnych systemach wsparcia na równych warunkach z dużymi uczestnikami. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość podejmowania środków, takich jak udzielanie informacji, wsparcia technicznego i finansowego, ograniczanie wymogów administracyjnych, włączanie do przetargów kryteriów zorientowanych na społeczności, ustanawianie dostosowanych okresów składania ofert dla społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej lub dopuszczanie wynagradzania tych społeczności poprzez wsparcie bezpośrednie, jeżeli spełniają one wymogi dotyczące małych instalacji.
- (27) Podczas planowania infrastruktury potrzebnej do produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych należy uwzględnić strategie dotyczące uczestnictwa tych, których te projekty dotyczą, w szczególności ludności lokalnej.
- (28) Konsumenci powinni otrzymywać kompleksowe informacje, w tym informacje na temat efektywności energetycznej systemów ogrzewania i chłodzenia oraz niższych kosztów eksploatacji pojazdów elektrycznych, tak by mogli dokonywać indywidualnych wyborów konsumenckich w odniesieniu do energii odnawialnej i uniknąć blokady technologicznej.
- (29) Bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE polityka wspierania energii odnawialnej powinna być przewidywalna i stabilna i powinna unikać częstych lub mających moc wsteczną zmian. Nieprzewidywalność i niestabilność polityki mają bezpośredni wpływ na koszty finansowania kapitału, koszty opracowywania projektów, a zatem na ogólne koszty wprowadzania energii odnawialnej w Unii. Państwa członkowskie powinny zapobiegać sytuacjom, w których weryfikacja wsparcia udzielonego projektom dotyczącym energii odnawialnej miałaby negatywny wpływ na rentowność tych projektów. W tym kontekście państwa członkowskie powinny wspierać racjonalne pod względem kosztów polityki wsparcia i zapewniać ich finansową stabilność. Co więcej, publikowany powinien być długoterminowy orientacyjny harmonogram, obejmujący najważniejsze aspekty oczekiwanego wsparcia, który jednak nie wpływałby na swobodę państw członkowskich co do przydziału środków z budżetu w latach objętych tym harmonogramem.
- (30) Obowiązki państw członkowskich w zakresie sporządzania planów działania w dziedzinie energii odnawialnej i sprawozdań z postępów oraz obowiązek Komisji dotyczący składania sprawozdań z postępów państw członkowskich mają zasadnicze znaczenie, ponieważ pozwalają zwiększyć przejrzystość, zapewnić jasne informacje dla inwestorów i konsumentów oraz prowadzić skuteczne monitorowanie. W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 obowiązki te zostały włączone do systemu zarządzania unią energetyczną, w którym usprawniono obowiązki w zakresie planowania, sprawozdawczości i monitorowania w dziedzinie energii i klimatu. Platforma przejrzystości w dziedzinie energii odnawialnej została również włączona do szerszej platformy internetowej wprowadzonej w tym rozporządzeniu.
- (31) Konieczne jest zapewnienie przejrzystych i jednoznacznych zasad obliczania udziału energii ze źródeł odnawialnych i definiowania takich źródeł.
- (32) Na potrzeby niniejszej dyrektywy przy obliczaniu wkładu energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych i wiatrowych wpływ zmiennych warunków klimatycznych powinien być łagodzony przez zastosowanie zasady normalizacji. Ponadto energii elektrycznej wyprodukowanej w elektrowniach szczytowo-pompowych wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana w górę, nie powinno uznawać się za odnawialną energię elektryczną.

- (33) Pompy ciepła umożliwiające wykorzystanie energii otoczenia i energii geotermalnej na użytecznym poziomie temperatury lub systemy zapewniające chłodzenie potrzebują do funkcjonowania energii elektrycznej lub innej dodatkowej energii. Dlatego energia używana do zasilania tych systemów powinna być odejmowana od całkowitej użytecznej energii lub energii pobranej z tego obszaru. Jedynie systemy ogrzewania i chłodzenia, w których wydajność lub energia pobrana z danego obszaru znacząco przekraczają pierwotną energię potrzebną do ich zasilania, powinny być uwzględniane. Systemy chłodzące przyczyniają się do zużycia energii w państwach członkowskich i dlatego w metodach obliczania należy uwzględnić udział, jaki w takich systemach we wszystkich sektorach będących odbiorcą końcowym stanowi energia odnawialna.
- (34) Systemy pasywne wykorzystują konstrukcję budynków do spożytkowania energii. Tę energię uważa się za energię zaoszczędzoną. Aby uniknąć podwójnego liczenia, energii spożytkowanej w ten sposób nie powinno się brać pod uwagę do celów niniejszej dyrektywy.
- (35) W niektórych państwach członkowskich lotnictwo ma duży udział w końcowym zużyciu energii brutto. W świetle obecnych ograniczeń technologicznych i regulacyjnych, które uniemożliwiają komercyjne stosowanie biopaliw w lotnictwie, należy zapewnić tym państwom członkowskim częściowe zwolnienie w zakresie obliczania końcowego zużycia energii brutto w krajowym sektorze transportu lotniczego w celu umożliwienia im wyłączenia z tego obliczenia ilości, o którą przekraczają o 1,5 raza średnią wartość końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w Unii w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 6,18 %. Ze względu na swój wyspiarski i peryferyjny charakter, Cypr i Malta opierają się w szczególności na lotnictwie jako środku transportu, który ma podstawowe znaczenie dla ich obywateli i gospodarki. Wskutek tego ich końcowe zużycie energii brutto w krajowym sektorze transportu lotniczego jest niewspółmiernie wysokie, tj. ponad trzy razy wyższe od unijnej średniej w 2005 r. Państwa te są zatem niewspółmiernie dotknięte obecnymi ograniczeniami technologicznymi i regulacyjnymi. Należy zatem zapewnić, aby państwa te korzystały ze zwolnienia obejmującego ilość, o jaką przekraczają one średnią wartość końcowego zużycia energii brutto w lotnictwie w Unii w 2005 r. według ustaleń Eurostatu, tj. 4,12 %.
- (36) W komunikacie Komisji z dnia 20 lipca 2016 r. pt. „Europejska strategia na rzecz mobilności niskoemisyjnej” podkreślono szczególne znaczenie, jakie dla sektora lotnictwa w perspektywie średnioterminowej mają zaawansowane biopaliwa i odnawialne ciekłe i gazowe paliwa pochodzenia niebiologicznego.
- (37) W celu zapewnienia, aby wykaz surowców do produkcji zaawansowanych biopaliw, innych biopaliw oraz biogazu zawarty w załączniku do niniejszej dyrektywy uwzględniał zasady hierarchii postępowania z odpadami określone w dyrektywie 2008/98/WE, unijne kryteria zrównoważonego rozwoju oraz potrzebę zapewnienia, aby załącznik ten nie powodował dodatkowego zapotrzebowania na grunty w związku z promowaniem wykorzystywania odpadów i pozostałości, Komisja przy regularnej ocenie tego załącznika powinna rozważyć uwzględnienie dodatkowych surowców, które nie powodują istotnych zakłóceń na rynkach produktów (ubocznych), odpadów ani pozostałości.
- (38) Aby stworzyć możliwości zmniejszenia kosztów osiągnięcia unijnego celu określonego w niniejszej dyrektywie oraz aby państwa członkowskie mogły w sposób elastyczny przestrzegać swojego obowiązku nieobniżania swoich celów po roku 2020 poniżej poziomu krajowych celów na 2020 r., należy ułatwić używanie w państwach członkowskich energii wyprodukowanej ze źródeł odnawialnych w innych państwach członkowskich oraz umożliwić państwu członkowskim uwzględnianie energii ze źródeł odnawialnych zużytej w innych państwach członkowskich na poczet swojego udziału energii odnawialnej. Z tego powodu Komisja powinna utworzyć unijną platformę ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii (zwaną dalej „URDP”) umożliwiającą obrót udziałami energii odnawialnej między państwami członkowskimi w uzupełnieniu dwustronnych umów o współpracy. URDP ma na celu uzupełnienie dobrowolnego otwarcia systemów wsparcia dla projektów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich. Umowy między państwami członkowskimi obejmują transfery statystyczne, wspólne projekty pomiędzy państwami członkowskimi lub wspólne systemy wsparcia.
- (39) Należy zachęcać państwa członkowskie do prowadzenia wszelkich odpowiednich form współpracy w związku z celami określonymi w niniejszej dyrektywie oraz do informowania obywateli o korzyściach wynikających ze stosowania mechanizmów współpracy. Taka współpraca może być prowadzona dwustronnie lub wielostronnie na wszystkich poziomach. Oprócz mechanizmów mających wpływ na obliczanie oraz wypełnianie celów w zakresie udziału energii odnawialnej i przewidzianych wyłącznie niniejszą dyrektywą, mianowicie transferów statystycznych między państwami członkowskimi, niezależnie od tego czy są one dokonywane dwustronnie, czy za pośrednictwem URDP, wspólnych projektów i wspólnych systemów wsparcia, współpraca może również przyjąć postać na przykład wymiany informacji i najlepszych praktyk, przewidzianej w szczególności w e-platformie ustanowionej rozporządzeniem (UE) 2018/1999, oraz dobrowolnej koordynacji wszystkich rodzajów systemów wsparcia.

- (40) Powinna istnieć możliwość zaliczania przywożonej energii elektrycznej, wyprodukowanej poza terytorium Unii z odnawialnych źródeł, na poczet udziałów energii odnawialnej w państwach członkowskich. Aby zagwarantować odpowiednie skutki zastępowania energii nieodnawialnej energią odnawialną w Unii, a także w państwach trzecich, należy zapewnić, aby taki przywóz mógł być w miarodajny sposób prześledzony i rozliczony. Uwzględnione zostaną umowy z państwami trzecimi dotyczące organizacji takiego handlu odnawialną energią elektryczną. Jeżeli na mocy odpowiedniej decyzji podjętej w ramach Traktatu o Wspólnocie Energetycznej ⁽¹⁾ umawiające się strony tego traktatu są związane przepisami niniejszej dyrektywy, zastosowanie powinny mieć środki współpracy między państwami członkowskimi przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (41) W przypadku gdy państwa członkowskie podejmują z państwem trzecim lub państwami trzecimi wspólne projekty dotyczące produkcji odnawialnej energii elektrycznej, te wspólne projekty powinny dotyczyć wyłącznie nowo powstających instalacji lub instalacji, których moc została niedawno zwiększona. Pomoże to zapewnić, aby udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym krajowym zużyciu energii w państwach trzecich nie został ograniczony w związku z przywozem energii ze źródeł odnawialnych do Unii.
- (42) Oprócz ustanowienia unijnych ram promowania energii ze źródeł odnawialnych, niniejsza dyrektywa przyczynia się również do potencjalnego pozytywnego wpływu, jaki Unia i państwa członkowskie mogą wywierać na pobudzanie rozwoju sektora energii odnawialnej w państwach trzecich. W pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego Unia i państwa członkowskie powinny wspierać badania, rozwój i inwestycje w produkcję energii odnawialnej w krajach rozwijających się i innych krajach partnerskich, umacniając tym samym ich zrównoważenie środowiskowe i gospodarcze oraz ich zdolność wywozu energii odnawialnej.
- (43) Przy stosowaniu przepisów w odniesieniu do szczegółowych projektów procedura stosowana do celów wydawania zezwoleń, certyfikatów i koncesji w przypadku elektrowni wykorzystujących energię odnawialną musi być obiektywna, przejrzysta, niedyskryminująca i proporcjonalna. W szczególności należy unikać wszelkich zbędnych obciążeń, które mogłyby wynikać z zaklasyfikowania projektów dotyczących energii odnawialnej jako instalacji stwarzających duże zagrożenie dla zdrowia.
- (44) Z uwagi na korzyści płynące z szybkiego zastosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz z uwagi na jej zrównoważony charakter i korzystny wpływ na środowisko państwa członkowskie, stosując przepisy administracyjne lub planując struktury i przepisy prawne dotyczące wydawania koncesji w przypadku instalacji w odniesieniu do redukcji i kontroli zanieczyszczeń z zakładów przemysłowych, walki z zanieczyszczeniem powietrza lub zapobiegania przedostawaniu się niebezpiecznych substancji do środowiska lub minimalizacji tego procesu, powinny uwzględnić wkład energii ze źródeł odnawialnych w realizację celów związanych z ochroną środowiska i zmianami klimatu, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami produkującymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (45) Należy zagwarantować spójność między celami niniejszej dyrektywy oraz innym prawem Unii dotyczącym ochrony środowiska. W szczególności w trakcie procedur oceny, planowania lub wydawania koncesji w przypadku instalacji produkujących energię odnawialną państwa członkowskie powinny uwzględniać całość prawa Unii dotyczącego ochrony środowiska, a także udział energii ze źródeł odnawialnych w spełnianiu celów dotyczących środowiska i zmiany klimatu, zwłaszcza w porównaniu z instalacjami produkującymi energię ze źródeł nieodnawialnych.
- (46) Energia geotermalna jest istotnym lokalnym odnawialnym źródłem energii, w przypadku którego emisje są zazwyczaj niższe niż w przypadku paliw kopalnych, a emisje niektórych rodzajów elektrowni geotermalnych są bliskie zeru. Niemniej jednak w zależności od charakterystyki geologicznej danego obszaru produkcja energii geotermalnej może uwalniać gazy cieplarniane i inne szkodliwe dla zdrowia i środowiska substancje z podziemnych płynów i innych podziemnych formacji geologicznych. Komisja powinna zatem ułatwiać rozwój energii geotermalnej jedynie, gdy ma to niewielkie oddziaływanie na środowisko i prowadzi do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w porównaniu ze źródłami nieodnawialnymi.
- (47) Na poziomie krajowym, regionalnym i, w stosownych przypadkach, lokalnym, zasady i obowiązki dotyczące minimalnych wymogów dotyczących stosowania energii ze źródeł odnawialnych w nowych i wyremontowanych budynkach doprowadziły do znacznego wzrostu użytkowania energii ze źródeł odnawialnych. Działania te powinny być wspierane w szerszym kontekście unijnym, podobnie jak bardziej wydajne zastosowania wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych w połączeniu z oszczędnością energii i środkami w zakresie efektywności energetycznej w przepisach i kodeksach budowlanych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 18.

- (48) W celu ułatwienia i przyspieszenia ustalania minimalnych poziomów zużycia energii ze źródeł odnawialnych w budynkach obliczanie tych minimalnych poziomów w nowych i istniejących budynkach poddawanych generalnemu remontowi powinno zapewnić wystarczającą podstawę do oceny tego, czy włączenie minimalnych poziomów energii odnawialnej jest wykonalne pod względem technicznym, funkcjonalnym i ekonomicznym. Państwa członkowskie, aby spełnić te wymogi, powinny umożliwić między innymi stosowanie efektywnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego, albo – w przypadku gdy systemy ciepłownicze i chłodnicze nie są dostępne – innej infrastruktury energetycznej.
- (49) W celu zapewnienia, aby środki krajowe służące rozwojowi ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem energii odnawialnej opierały się na kompleksowym rozpoznawaniu i analizie krajowego potencjału w zakresie energii odnawialnej i odpadowej oraz aby środki takie zapewniały większy udział odnawialnych źródeł energii, przez wspieranie między innymi innowacyjnych technologii, takich jak pompy ciepła, technologie w zakresie energii geotermalnej i energii słonecznej termicznej, oraz ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w zużyciu energii, należy zobowiązać państwa członkowskie do przeprowadzenia oceny ich potencjału w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w sektorze ogrzewania i chłodzenia, w szczególności, w celu promowania energii ze źródeł odnawialnych w instalacjach grzewczych i chłodniczych oraz promowania konkurencyjnego i efektywnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego. Warunkiem zapewnienia spójności z wymogami w zakresie efektywności energetycznej dotyczącymi ogrzewania i chłodzenia oraz zmniejszenia obciążeń administracyjnych jest włączenie wspomnianej oceny do kompleksowych ocen, które są przeprowadzane i o których powiadamia się na podstawie art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE⁽¹⁾.
- (50) Zostało wykazane, że brak przejrzystych przepisów i koordynacji między poszczególnymi organami wydającymi zezwolenia utrudnia wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych. Udzielanie przez punkt obsługi administracyjnej wskazówek wnioskodawcom podczas administracyjnych procedur składania wniosków o zezwolenie i wydawania zezwoleń ma na celu zmniejszenie ich złożoności dla podmiotów realizujących projekty oraz podniesienie wydajności i przejrzystości, w tym odnośnie do prosumentów energii odnawialnej i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej. Takie wskazówki należy przekazywać na odpowiednim poziomie zarządzania, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych państw członkowskich. Pojedyncze punkty kontaktowe powinny prowadzić wnioskodawcę przez wszystkie etapy procedury administracyjnej i ułatwiać ją, tak by wnioskodawca nie musiał kontaktować się z innymi organami administracji, w celu ukończenia procedury wydawania zezwoleń, chyba że wnioskodawca chce to uczynić.
- (51) Długotrwałe procedury administracyjne stanowią poważną barierę administracyjną i są kosztowne. Uproszczenie administracyjnych procedur wydawania zezwoleń w połączeniu z jednoznacznymi terminami wydawania decyzji przez organy właściwe w sprawach wydawania, na podstawie wypełnionych wniosków, zezwoleń dla instalacji wytwarzania energii elektrycznej, powinno podnieść efektywność procedur, obniżając tym samym koszty administracyjne. Należy udostępnić podręcznik procedur, aby ułatwić rozumienie procedur podmiotom realizującym projekty i obywatelom chcącym inwestować w energię odnawialną. Aby zgodnie z celami określonymi w niniejszej dyrektywie wspierać rozpowszechnianie energii odnawialnej wśród mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), a także wśród poszczególnych obywateli, w przypadku małych projektów dotyczących energii odnawialnej, w tym projektów zdecentralizowanych, takich jak dachowe instalacje solarne, należy ustanowić procedurę zwykłego powiadomienia właściwych organów o podłączeniach do sieci. W odpowiedzi na rosnącą potrzebę rozbudowy źródła energii w przypadku istniejących elektrowni produkujących energię odnawialną należy wprowadzić uproszczone procedury wydawania zezwoleń. Niniejsza dyrektywa, a w szczególności jej przepisy dotyczące organizacji i czasu trwania administracyjnej procedury wydawania zezwoleń, powinny mieć zastosowanie z zastrzeżeniem prawa międzynarodowego i prawa Unii, w tym przepisów dotyczących ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Jeżeli jest to należyście uzasadnione ze względu na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, powinno być możliwe wydłużenie pierwotnych ram czasowych maksymalnie o jeden rok.
- (52) Luki informacyjne i szkoleniowe, zwłaszcza w sektorze ogrzewania i chłodzenia, powinny zostać usunięte, aby zachęcić do wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych.
- (53) W zakresie, w jakim dostęp do zawodu instalatora lub wykonywanie tego zawodu podlegają regulacjom, warunki uznawania kwalifikacji zawodowych są ustanowione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE⁽²⁾. Dlatego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/36/WE.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2008/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s.1).

(2) Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

- (54) Podczas gdy dyrektywa 2005/36/WE określa wymagania w zakresie wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym również wymagania dla architektów, należy również zadbać o to, aby planiści i architekci we właściwy sposób uwzględniali wykorzystanie optymalnego połączenia energii odnawialnej i wysokowydajnych technologii w swoich planach i projektach. Państwa członkowskie powinny zatem przedstawić wyraźne wytyczne w tym zakresie. Powinno to odbyć się bez uszczerbku dla tej dyrektywy, a w szczególności jej art. 46 i 49.
- (55) Gwarancje pochodzenia, wydane do celów niniejszej dyrektywy, służą wyłącznie do wykazania odbiorcy końcowemu, że określona część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych. Gwarancja pochodzenia może być przenoszona przez jednego posiadacza na innego niezależnie od energii, do której się odnosi. Jednak aby zagwarantować, że jednostka energii odnawialnej jest okazywana odbiorcy tylko raz, należy unikać podwójnego liczenia i podwójnego okazywania gwarancji pochodzenia. Energia ze źródeł odnawialnych, której gwarancja pochodzenia została sprzedana osobno przez producenta, nie powinna być okazywana lub sprzedawana odbiorcy końcowemu jako energia ze źródeł odnawialnych. Istotne jest, aby odróżniać zielone certyfikaty stosowane w systemach wsparcia od gwarancji pochodzenia.
- (56) Należy pozwolić, aby rynek detaliczny odnawialnej energii elektrycznej przyczyniał się do rozwoju energii ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie powinny więc wymagać, aby dostawcy energii elektrycznej ujawniający swój miks energetyczny odbiorcom końcowym zgodnie z prawem Unii dotyczącym rynku wewnętrznego energii elektrycznej lub dostawcy, którzy wprowadzają na rynek energię dla konsumentów, odnosząc się do zużycia energii ze źródeł odnawialnych, stosowali gwarancje pochodzenia z instalacji produkujących energię ze źródeł odnawialnych.
- (57) Ważne jest, aby udzielać informacji, w jaki sposób energia elektryczna będąca przedmiotem wsparcia jest rozdzielana pomiędzy odbiorcami końcowymi. Aby poprawić jakość tych przekazywanych konsumentom informacji, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby gwarancje pochodzenia były wydawane dla wszystkich produkowanych jednostek energii odnawialnej, z wyjątkiem gdy postanowią one nie wydawać gwarancji pochodzenia producentom, którzy otrzymują również wsparcie finansowe. Jeżeli państwa członkowskie postanowią wydawać gwarancje pochodzenia producentom, którzy otrzymują również wsparcie finansowe, lub nie wydawać gwarancji pochodzenia bezpośrednio producentom, powinny mieć możliwość wyboru środków i mechanizmów w celu uwzględnienia wartości rynkowej tych gwarancji pochodzenia. W przypadku gdy producenci energii odnawialnej otrzymują również wsparcie finansowe, wartość rynkowa gwarancji pochodzenia dla tej samej produkcji powinna być należycie uwzględniana w danym systemie wsparcia.
- (58) W dyrektywie 2012/27/UE ustanowiono gwarancje pochodzenia potwierdzające pochodzenie energii elektrycznej z wysokosprawnych układów kogeneracyjnych. Nie określono jednak sposobu wykorzystania takich gwarancji pochodzenia, więc ich użycie może być również umożliwiane w związku z ujawnianiem zużycia energii pochodzącej z wysokosprawnej kogeneracji.
- (59) Gwarancje pochodzenia, które są obecnie stosowane do odnawialnej energii elektrycznej, powinny zostać rozszerzone na gaz ze źródeł odnawialnych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozszerzenia systemu gwarancji pochodzenia na energię ze źródeł nieodnawialnych. Stanowiłoby to spójny sposób udowodnienia odbiorcom końcowym pochodzenia odnawialnego gazu, takiego jak biometan, i ułatwiłoby rozwój handlu transgranicznego takim gazem. Dzięki temu możliwe byłoby również wprowadzenie gwarancji pochodzenia w odniesieniu do innego odnawialnego gazu, takiego jak wodór.
- (60) Istnieje potrzeba wsparcia włączenia energii ze źródeł odnawialnych do sieci przesyłowej i dystrybucyjnej, a także wykorzystania systemów magazynowania energii do zintegrowanej zmiennej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności jeśli chodzi o zasady regulujące dysponowanie mocą i dostęp do sieci. Zasady włączania do sieci odnawialnej energii elektrycznej określono w innym prawie Unii dotyczącym rynku wewnętrznego energii elektrycznej. Zasady te jednak nie obejmują przepisów dotyczących włączenia do sieci gazowej gazu ze źródeł odnawialnych. Należy zatem uwzględnić takie przepisy w niniejszej dyrektywie.
- (61) Szanse osiągnięcia wzrostu gospodarczego dzięki innowacjom i zrównoważonej konkurencyjnej polityce energetycznej zostały dostrzeżone. Produkcja energii ze źródeł odnawialnych zależy często od lokalnych lub regionalnych MŚP. Ważne są możliwości w zakresie rozwoju lokalnej przedsiębiorczości, zrównoważonego wzrostu i wysokiej jakości zatrudnienia, jakie stwarzają w państwach członkowskich regionalne i lokalne inwestycje w dziedzinie produkcji energii ze źródeł odnawialnych. W związku z tym, Komisja i państwa

członkowskie powinny stymulować i wspierać krajowe i regionalne środki na rzecz rozwoju w tych dziedzinach, promować wymianę najlepszych praktyk w zakresie produkcji energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy lokalnymi i regionalnymi inicjatywami rozwojowymi, a także zwiększyć udzielanie pomocy technicznej i liczbę programów szkoleń, tak by wzmocnić regulacyjną, techniczną i finansową wiedzę fachową oraz popularyzować wiedzę o dostępnych możliwościach finansowania, w tym o bardziej ukierunkowanym wykorzystywaniu funduszy unijnych, takim jak korzystanie z finansowania z polityki spójności w tym obszarze.

- (62) Władze regionalne i lokalne często wyznaczają ambitniejsze cele w zakresie energii odnawialnej, wykraczające poza cele krajowe. Podejmowane na poziomie regionalnym i lokalnym zobowiązania do stymulowania rozwoju energii odnawialnej i efektywności energetycznej są obecnie wspierane za pośrednictwem sieci, takich jak Porozumienie Burmistrzów oraz poprzez inicjatywy inteligentnych miast lub inteligentnych społeczności lub opracowywanie planów działania na rzecz zrównoważonej energii. Takie sieci mają kluczowe znaczenie i powinny być rozszerzane, ponieważ podnoszą świadomość oraz ułatwiają wymianę najlepszych praktyk i dostępne wsparcie finansowe. W tym kontekście Komisja powinna wspierać zainteresowane innowacyjne regiony i władze lokalne we współpracy ponad granicami, pomagając w ustanawianiu mechanizmów współpracy, takich jak europejskie ugrupowanie współpracy terytorialnej, które umożliwi władzom publicznym różnych państw członkowskich współpracę i realizację wspólnych usług i projektów bez konieczności wcześniejszego podpisania i ratyfikacji umów międzynarodowych przez parlamenty narodowe. Należy również rozważyć inne innowacyjne środki mające przyciągnąć większe inwestycje w nowe technologie, takie jak umowy o poprawę efektywności energetycznej i procedury normalizacyjne w finansowaniu publicznym.
- (63) Sprzyjając rozwojowi rynku energii ze źródeł odnawialnych należy wziąć pod uwagę jego pozytywny wpływ na szanse rozwoju regionalnego i lokalnego, na poszerzenie perspektyw wywozu, spójność społeczną i możliwości zatrudnienia, szczególnie w przypadku MSP, jak również niezależnych producentów energii, w tym prosumentów energii odnawialnej i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej.
- (64) Specyficzną sytuację regionów najbardziej oddalonych dostrzeżono w art. 349 TFUE. Sektor energetyczny w regionach najbardziej oddalonych często charakteryzuje się izolacją, ograniczoną podażą i uzależnieniem od paliw kopalnych, chociaż w regionach tych występują duże zasoby lokalnych odnawialnych źródeł energii. Regiony najbardziej oddalone mogłyby zatem służyć jako przykład stosowania innowacyjnych technologii energetycznych w Unii. Należy więc promować rozpowszechnianie energii odnawialnej, aby osiągnąć wyższy stopień autonomii energetycznej tych regionów i uznać ich szczególną sytuację pod względem potencjału w zakresie energii odnawialnej oraz potrzeb w zakresie wsparcia publicznego. Należy wprowadzić przepis określający odstępstwo o ograniczonym lokalnym wpływie umożliwiające państwu członkowskim przyjmowanie szczególnych kryteriów w celu zapewnienia kwalifikowalności do wsparcia finansowego w odniesieniu do zużycia niektórych paliw z biomasy. Państwa członkowskie powinny być w stanie przyjąć takie szczegółowe kryteria w odniesieniu do instalacji wykorzystujących paliwo z biomasy i znajdujących się w regionach najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 TFUE, a także w odniesieniu do biomasy, która jest używana jako paliwo w takich instalacjach i która nie spełnia określonych w niniejszej dyrektywie kryteriów zrównoważonego rozwoju, efektywności energetycznej i ograniczania emisji gazów cieplarnianych. Takie szczegółowe kryteria dotyczące paliw z biomasy powinny mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy miejsce pochodzenia tej biomasy znajduje się w którymkolwiek państwie członkowskim, czy w państwie trzecim. Ponadto wszelkie szczegółowe kryteria powinny być obiektywnie uzasadnione względami niezależności energetycznej danego regionu najbardziej oddalonego oraz zapewnieniem sprawnego przejścia w takim regionie najbardziej oddalonym do zgodności z określonymi w niniejszej dyrektywie kryteriami zrównoważonego rozwoju, kryteriami efektywności energetycznej i kryteriami ograniczania emisji gazów cieplarnianych mającymi zastosowanie do paliw z biomasy.

Biorąc pod uwagę, że miks energetyczny wytwarzania energii elektrycznej w regionach najbardziej oddalonych składa się w dużym stopniu z paliwa olejowego, należy umożliwić odpowiednie uwzględnianie kryteriów ograniczania emisji gazów cieplarnianych w tych regionach. Należałoby zatem przewidzieć konkretny odpowiednik kopalny dla energii elektrycznej produkowanej w regionach najbardziej oddalonych. Państwa członkowskie powinny zapewnić faktyczną zgodność ze swoimi szczegółowymi kryteriami. Ponadto państwa członkowskie, z zastrzeżeniem wsparcia przyznanego zgodnie z systemami wsparcia na mocy niniejszej dyrektywy, nie powinny odmawiać – z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju – uwzględnienia biopaliw i biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Zakaz ten ma na celu zapewnienie, aby biopaliwa i biopłyny, które odpowiadają zharmonizowanym kryteriom określonym w niniejszej dyrektywie, nadal korzystały z ułatwień w handlu, do których dąży niniejsza dyrektywa, również w odniesieniu do danych regionów najbardziej oddalonych.

- (65) Należy umożliwić rozwój zdecentralizowanych technologii opartych na energii odnawialnej i jej magazynowania, na warunkach niedyskryminacyjnych i bez utrudnień dla finansowania inwestycji w infrastrukturę. Dążenie do zdecentralizowanej produkcji energii niesie ze sobą wiele korzyści, w tym wykorzystanie lokalnych źródeł energii, większe bezpieczeństwo dostaw energii w skali lokalnej, krótsze odległości transportu oraz mniejsze straty przesyłowe. Taka decentralizacja wspiera również rozwój i spójność społeczności poprzez zapewnienie źródeł dochodu oraz tworzenie miejsc pracy na poziomie lokalnym.

- (66) W związku z rosnącym znaczeniem wytwarzania odnawialnej energii elektrycznej na użytek własny istnieje potrzeba zdefiniowania „prosumentów energii odnawialnej” oraz „działających grupowo prosumentów energii odnawialnej”. Konieczne jest także wprowadzenie ram regulacyjnych, które dałyby takim prosumentom energii odnawialnej uprawnienia do wytwarzania, użytkowania, przechowywania i sprzedaży energii elektrycznej bez nadmiernych obciążeń. Obywatele mieszkający w mieszkaniach powinni móc na przykład korzystać z mocnej pozycji konsumenta w tym samym stopniu co gospodarstwa domowe w domach jednorodzinnych. Państwa członkowskie powinny jednak móc wprowadzić zróżnicowanie pomiędzy indywidualnymi prosumentami energii odnawialnej a działającymi grupowo prosumentami energii odnawialnej, oparte na ich różnych cechach, w zakresie, w jakim ewentualne zróżnicowanie jest proporcjonalne i należyte uzasadnione.
- (67) Wzmocnienie pozycji działających grupowo prosumentów energii odnawialnej oferuje również społecznościom energetycznym działającym w zakresie energii odnawialnej możliwość, by przyczynić się do zwiększenia efektywności energetycznej na poziomie gospodarstw domowych oraz pomaga w zwalczaniu ubóstwa energetycznego poprzez zmniejszenie zużycia i obniżenie cen dostaw. Państwa członkowskie powinny odpowiednio wykorzystać tę szansę między innymi przez ocenę możliwości dopuszczenia uczestnictwa gospodarstw domowych, które w przeciwnym razie mogłyby nie być w stanie uczestniczyć, w tym konsumentów i najemców znajdujących się w trudnej sytuacji.
- (68) Prosumenci energii odnawialnej nie powinni napotykać dyskryminujących lub nieproporcjonalnych obciążeń lub kosztów oraz nie powinni być obciążani nieuzasadnionymi opłatami. Należy uwzględnić ich wkład w realizację celu klimatycznego i energetycznego oraz koszty i korzyści powodowane przez nich w całym systemie energetycznym. Państwa członkowskie zasadniczo nie powinny zatem stosować opłat do energii elektrycznej, którą prosumenci energii odnawialnej produkują i zużywają w tych samych obiektach. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych opłat w odniesieniu do takiej energii elektrycznej, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia finansowej stabilności systemu elektrycznego, tak by ograniczyć wsparcie do obiektywnie potrzebnego poziomu i skutecznie wykorzystywać swoje systemy wsparcia. Jednocześnie państwa członkowskie powinny zapewnić, by prosumenci energii odnawialnej uczestniczyli w odpowiedni i wyważony sposób w ogólnym systemie podziału kosztów produkcji, dystrybucji i zużycia energii elektrycznej, gdy energia elektryczna jest wprowadzana do sieci.
- (69) W związku z tym państwa członkowskie co do zasady nie powinny stosować opłat do energii elektrycznej, którą indywidualni prosumenci energii odnawialnej produkują i zużywają w tych samych obiektach. Jednak aby zapobiec sytuacjom, w których taka zachęta wpływałaby na stabilność finansową systemów wsparcia na rzecz energii odnawialnej, zachętę tę można ograniczyć do małych instalacji o mocy elektrycznej nie większej niż 30 kW. W niektórych przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania do prosumentów energii odnawialnej opłat za energię elektryczną wytwarzaną na własny użytek, w przypadku gdy państwa te skutecznie wykorzystują swoje systemy wsparcia i zapewniają niedyskryminacyjny i skuteczny dostęp do nich. Państwa członkowskie powinny mieć także możliwość stosowania częściowych zwolnień z opłat lub połączenia takiego zwolnienia ze wsparciem, tak by osiągnąć poziom niezbędny do zapewnienia rentowności takich projektów.
- (70) Uczestnictwo obywateli i władz lokalnych w projektach dotyczących energii odnawialnej za pośrednictwem społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej przynosi znaczną wartość dodaną w postaci lokalnej akceptacji dla energii ze źródeł odnawialnych oraz dostępu do dodatkowego kapitału prywatnego, co z kolei skutkuje lokalnymi inwestycjami, większym wyborem dla konsumentów i powszechniejszym uczestnictwem obywateli w transformacji energetyki. Takie zaangażowanie lokalne jest jeszcze bardziej istotne w kontekście wzrostu mocy energii odnawialnej. Środki pozwalające społecznościom energetycznym działającym w zakresie energii odnawialnej konkurować na równych zasadach z innymi producentami mają również na celu zwiększenie udziału obywateli lokalnych w projektach dotyczących energii odnawialnej, a co za tym idzie, zwiększenie stopnia akceptacji dla energii odnawialnej.
- (71) Specyfika lokalnych społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej pod względem wielkości, struktury własności i liczby projektów mogą ograniczać ich zdolność do konkurowania na równych zasadach z dużymi podmiotami, tj. konkurentami prowadzącymi większe projekty i szerszy zakres działalności. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość wybrania dla społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej dowolnej formy podmiotu pod warunkiem, że podmiot taki może, działając w swoim imieniu, wykonywać prawa i podlegać obowiązkom. Aby zapobiec nadużyciom i zapewnić szerokie uczestnictwo, społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej powinny być w stanie pozostać niezależne od poszczególnych członków i innych tradycyjnych uczestników rynku, którzy uczestniczą w danej społeczności w charakterze członków lub udziałowców lub którzy współpracują z nią za pośrednictwem innych środków, takich jak inwestycje. Uczestnictwo w projektach dotyczących energii odnawialnej powinno być otwarte dla wszystkich potencjalnych członków lokalnych w oparciu o obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria. Jednym ze środków mających zrównoważyć tę niekorzystną sytuację wynikającą ze specyfiki lokalnych społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej pod względem wielkości, struktury własności i liczby projektów jest umożliwienie społecznościom energetycznym działającym w zakresie energii odnawialnej działania w ramach systemu energetycznego i ułatwienie im integracji rynkowej. Społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej powinny mieć możliwość wymiany między sobą energii,

która jest produkowana przez instalacje należące do ich społeczności. Członkowie społeczności nie powinni jednak być zwolnieni z odpowiednich kosztów, opłat i podatków, które byłyby w podobnej sytuacji ponoszone przez odbiorców końcowych niebędących członkami społeczności lub producentów lub kiedy do tych transferów wykorzystuje się infrastrukturę sieci publicznej.

- (72) Konsumentów w gospodarstwach domowych i społeczności prosumentów energii odnawialnej powinni zachować swoje prawa jako konsumenci, w tym prawo do zawarcia umowy z wybranym dostawcą i zmiany dostawcy.
- (73) Sektor ogrzewania i chłodzenia, na który przypada około połowy zużycia energii końcowej w Unii, uważa się za sektor odgrywający kluczową rolę w przyspieszeniu obniżenia emisyjności systemu energetycznego. Ponadto jest to sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa energetycznego, ponieważ prognozuje się, że do 2030 r. ogrzewanie i chłodzenie z wykorzystaniem energii odnawialnej będzie odpowiadać za około 40 % zużycia energii odnawialnej. Jednakże brak ujednoliconej strategii na poziomie Unii, brak internalizacji kosztów zewnętrznych oraz rozdrobnienie rynków ogrzewania i chłodzenia powodują jak dotychczas stosunkowo powolne postępy w tym sektorze.
- (74) Kilka państw członkowskich wprowadziło środki w sektorze ogrzewania i chłodzenia w celu osiągnięcia swoich celów w zakresie energii odnawialnej do 2020 r. W związku z brakiem wiążących celów krajowych na okres po roku 2020 pozostałe krajowe zachęty mogą być jednak niewystarczające do realizacji długoterminowych celów w dziedzinie obniżania emisyjności na lata 2030 i 2050. W celu osiągnięcia tych celów, wzmocnienia pewności inwestorów i wspierania rozwoju ogólnounijnego rynku ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem energii odnawialnej przy jednoczesnym poszanowaniu zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim”, należy wspierać starania państw członkowskich pod względem zaopatrzenia w ogrzewanie i chłodzenie z wykorzystaniem energii odnawialnej w celu stopniowego podnoszenia udziału energii odnawialnej w ogólnym zużyciu. Ze względu na rozdrobnienie niektórych rynków ogrzewania i chłodzenia kwestią najwyższej wagi jest elastyczność przy opracowywaniu tego rodzaju działań. Ważne jest również, aby potencjalne rozpowszechnienie ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem energii odnawialnej nie miało szkodliwych skutków ubocznych dla środowiska ani nie prowadziło do nieproporcjonalnych kosztów całkowitych. W celu zminimalizowania tego ryzyka zwiększanie udziału energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia powinno uwzględniać sytuację tych państw członkowskich, w których udział ten jest już bardzo wysoki, lub w których nie wykorzystuje się ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, takich jak Cypr i Malta.
- (75) Systemy ciepłownicze i chłodnicze reprezentują obecnie około 10 % zapotrzebowania na ciepło w Unii, przy czym między państwami członkowskimi występują znaczne różnice. W strategii Komisji w zakresie ogrzewania i chłodzenia uznano potencjał obniżenia emisyjności systemów ciepłowniczych dzięki zwiększonej efektywności energetycznej i rozpowszechnianiu energii odnawialnej.
- (76) W strategii na rzecz unii energetycznej również uznaje się rolę obywateli w transformacji energetyki, polegającą na tym, że obywatele biorą odpowiedzialność za transformację, korzystają z nowych technologii w celu obniżenia rachunków za energię i aktywnie uczestniczą w rynku.
- (77) Należy położyć nacisk na potencjalną synergię między działaniami na rzecz rozpowszechnienia ogrzewania i chłodzenia z wykorzystaniem energii odnawialnej a dotychczasowymi programami na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE⁽¹⁾ i dyrektywy 2012/27/UE. W miarę możliwości państwa członkowskie powinny móc wykorzystać istniejące struktury administracyjne do wykonywania takich działań w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych.
- (78) W dziedzinie systemów ciepłowniczych zasadnicze znaczenie ma zatem umożliwienie zmiany stosowanych paliw na energię ze źródeł odnawialnych oraz zapobieganie blokadzie regulacyjnej i technologicznej oraz zawężaniu stosowanych technologii dzięki wzmocnieniu praw producentów oraz końcowych odbiorców energii odnawialnej, a także zaoferowanie odbiorcom końcowym narzędzi, w celu ułatwienia im wyboru rozwiązań najlepszych pod względem efektywności energetycznej uwzględniających przyszłe potrzeby w zakresie ogrzewania i chłodzenia zgodnie z przewidywanymi kryteriami efektywności energetycznej budynków. Odbiorcy końcowi powinni otrzymywać przejrzyste i wiarygodne informacje na temat wydajności systemów ciepłowniczych i chłodniczych oraz udziału energii ze źródeł odnawialnych w ich indywidualnych dostawach ogrzewania lub chłodzenia.
- (79) W celu ochrony konsumentów korzystających z systemów ciepłowniczych i chłodniczych, które nie są efektywnymi systemami ciepłowniczymi i chłodniczymi oraz w celu umożliwienia im produkowania ogrzewania lub chłodzenia z wykorzystaniem źródeł odnawialnych i przy znacznie lepszej efektywności energetycznej, należy konsumentom tym zapewnić prawo do odłączenia się i tym samym zaprzestania korzystania z usług ogrzewania lub chłodzenia przez nieefektywne systemy ciepłownicze i chłodnicze na poziomie całego budynku, poprzez rozwiązanie ich umowy lub, jeżeli umowa obejmuje kilka budynków, poprzez zmianę umowy z operatorem systemu ciepłowniczego lub chłodniczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

- (80) Aby przygotować proces przestawiania się na zaawansowane biopaliwa i zminimalizować ogólne skutki bezpośredniej i pośredniej zmiany użytkowania gruntów, należy ograniczyć ilość biopaliw i biopłynów produkowanych ze zbóż i innych roślin wysokoskrobiowych, cukrów i roślin oleistych, które można zaliczać na poczet realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie, bez ograniczania ogólnej możliwości wykorzystywania takich biopaliw i biopłynów. Wprowadzenie limitu na poziomie Unii nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia niższych limitów w odniesieniu do ilości biopaliw i biopłynów produkowanych ze zbóż i innych roślin wysokoskrobiowych, cukrów i roślin oleistych, które na poziomie krajowym można zaliczać na poczet realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie, bez ograniczania ogólnej możliwości wykorzystywania takich biopaliw i biopłynów.
- (81) Dyrektywa 2009/28/WE określiła kryteria zrównoważonego rozwoju, w tym kryterium ochrony terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności i terenów zasobnych w pierwiastek węgla, ale nie objęła kwestii pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Pośrednia zmiana użytkowania gruntów ma miejsce, gdy uprawa roślin z przeznaczeniem na produkcję biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wypiera tradycyjną produkcję roślin przeznaczonych do celów spożywczych lub pastewnych. Taki dodatkowy popyt zwiększa presję na użytkowanie gruntów i może doprowadzić do rozszerzenia gruntów rolnych na obszary zasobne w pierwiastek węgla, takie jak lasy, tereny podmokłe i torfowiska, powodując dodatkowe emisje gazów cieplarnianych. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513⁽¹⁾ uznaje się, że skala skutkującej emisjami gazów cieplarnianych pośredniej zmiany użytkowania gruntów może niwelować część lub całość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przypisywanego poszczególnym biopaliwom, biopłynom lub paliwom z biomasy. Pośrednia zmiana użytkowania gruntów wiąże się z pewnymi zagrożeniami, jednak badania naukowe wykazały, że skala tego zjawiska zależy od szeregu czynników, takich jak rodzaj surowca wykorzystanego do produkcji paliwa, poziom dodatkowego popytu na surowce związany z wykorzystywaniem biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz zakres, w jakim tereny zasobne w pierwiastek węgla są chronione na całym świecie.

Chociaż poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z pośredniej zmiany użytkowania gruntów nie może zostać jednoznacznie określony w sposób wystarczająco precyzyjny, by mógł być ujęty w metodyce obliczania emisji gazów cieplarnianych, najwyższe ryzyko pośredniej zmiany użytkowania gruntów stwierdzono w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wyprodukowanych z surowców, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla. Należy zatem, co do zasady, ograniczyć promowanie w ramach niniejszej dyrektywy biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych, a ponadto zobowiązać państwa członkowskie do wyznaczenia indywidualnego i stopniowo zmniejszającego się limitu dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów należy zwolnić z indywidualnego i stopniowo zmniejszającego się limitu.

- (82) Do ograniczenia pośredniej zmiany użytkowania gruntów przyczynić się może wzrost plonów w sektorach rolniczych wynikający z ulepszonych praktyk rolniczych, inwestycji w lepsze urządzenia i transferu wiedzy, wykraczający ponad poziomy, które byłyby osiągnane przy braku promujących wydajność systemów odnoszących się do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych, a także z uprawiania roślin na gruntach, których wcześniej nie wykorzystywano do uprawy roślin. W przypadku gdy istnieją dowody na to, że takie środki doprowadziły do wzrostu produkcji wykraczającego poza przewidywany wzrost wydajności, biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z takich dodatkowych surowców należy uznać za biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Należy w tym kontekście uwzględnić roczne wahania plonów.
- (83) W dyrektywie (UE) 2015/1513 wezwano Komisję, aby bezzwłocznie przedłożyła całościowy wniosek dotyczący racjonalnej pod względem kosztów i neutralnej technologicznie polityki po roku 2020 w celu stworzenia długoterminowej perspektywy dla inwestycji w zrównoważone biopaliwa o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, mając na uwadze główny cel w postaci obniżania emisyjności sektora transportu. Nałożony na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia wymogu, by dostawcy paliw realizowali zasadę ogólnego udziału paliw ze źródeł odnawialnych może dać inwestorom pewność i zachęcić do stałego rozwoju alternatywnych odnawialnych paliw transportowych, w tym zaawansowanych biopaliw, odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego oraz odnawialnej energii elektrycznej w sektorze transportu. Ponieważ alternatywy ze źródeł odnawialnych mogą nie być dostępne lub opłacalne dla wszystkich dostawców paliw, należy umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 1).

rozdzielenia między dostawcami paliw oraz – w razie potrzeby – zwolnienie szczególnych rodzajów dostawców paliw z tego obowiązku. Ponieważ handel paliwami transportowymi nie przysparza trudności, dostawcy paliw w państwach członkowskich posiadających niewielkie ilości odpowiednich zasobów mają, z dużym prawdopodobieństwem, możliwość łatwego uzyskiwania paliw odnawialnych z innych źródeł.

- (84) Należy utworzyć unijną bazę danych, by zapewnić przejrzystość i identyfikowalność paliw odnawialnych. O ile państwa członkowskie powinny mieć możliwość dalszego korzystania z krajowych baz danych lub ich tworzenia, te krajowe bazy danych powinny być połączone z unijną bazą danych, aby zapewnić natychmiastowe przekazywanie danych i harmonizację przepływów danych.
- (85) Zaawansowane biopaliwa i inne biopaliwa oraz biogaz wyprodukowane z surowców wymienionych w załączniku do niniejszej dyrektywy, odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego oraz odnawialna energia elektryczna w sektorze transportu mogą przyczynić się do zmniejszenia emisji dwutlenku węgla, stymulując obniżanie emisyjności unijnego sektora transportu w sposób racjonalny pod względem kosztów oraz zwiększając m.in. dywersyfikację źródeł energii w sektorze transportu przy jednoczesnym wspieraniu innowacji, wzrostu i zatrudnienia w gospodarce Unii i zmniejszeniu uzależnienia od przywozu energii. Nałożony na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia wymogu, by dostawcy paliw zapewniali minimalny udział zaawansowanych biopaliw i niektórych biogazów, ma na celu sprzyjanie stałemu rozwojowi zaawansowanych paliw, w tym biopaliw. Ważne jest zapewnienie, aby obowiązek ten prowadził do promowania poprawy charakterystyki dostarczanych paliw pod względem emisji gazów cieplarnianych. Komisja powinna ocenić charakterystykę tych paliw pod względem emisji gazów cieplarnianych, ich innowacyjności technologicznej i zrównoważonego charakteru.
- (86) W zakresie inteligentnego transportu istotne jest zwiększenie rozwoju i wdrażania elektromobilności na drogach, jak również przyspieszenie zastosowania zaawansowanych technologii w innowacyjnej kolei.
- (87) Oczekuje się, że do 2030 r. znaczną część zużycia energii odnawialnej w sektorze transportu będzie stanowić elektromobilność. Ze względu na szybki rozwój elektromobilności i potencjał tego sektora pod kątem wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Unii należy przewidzieć dalsze zachęty. W celu promowania odnawialnej energii elektrycznej w sektorze transportu i w celu zmniejszenia względnej niekorzystnej sytuacji w statystyce dotyczącej energii, należy stosować mnożniki dla odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej dla sektora transportu. Ponieważ nie jest możliwe rozliczenie w statystykach – poprzez specjalnie w tym celu dokonane pomiary, jak np. ładowanie w domu – całej energii elektrycznej dostarczonej dla pojazdów drogowych, należy stosować mnożniki, aby zapewnić odpowiednie rozliczenie pozytywnego wpływu zelektryfikowanego transportu opartego na energii odnawialnej. Należy rozważyć możliwe sposoby zapewnienia, by nowy popyt na energię elektryczną w sektorze transportu został zaspokojony z wykorzystaniem dodatkowych mocy wytwórczych energii ze źródeł odnawialnych.
- (88) W świetle ograniczeń klimatycznych, które zmniejszają możliwość korzystania z niektórych rodzajów biopaliw ze względu na kwestie środowiskowe, techniczne lub zdrowotne, a także z uwagi na rozmiar i strukturę ich rynków paliwowych Cypr i Malta powinny do celów wykazania zgodności z nałożonymi na dostawców paliw krajowymi obowiązkami stosowania energii odnawialnej móc uwzględnić te nieodłączne ograniczenia.
- (89) Promowanie pochodzących z recyklingu paliw węglowych może przyczynić się do realizacji celów polityki dotyczących dywersyfikacji źródeł energii i obniżenia emisyjności sektora transportu, jeżeli paliwa te spełniają odpowiedni minimalny próg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Należy zatem włączyć te paliwa do spoczywającego na dostawcach paliw obowiązku, dając jednocześnie państwom członkowskim możliwość nieuwzględniania tych paliw w obowiązku, o ile tak zdecydują. Ponieważ paliwa te nie są odnawialne, nie powinny być zaliczane na poczet ogólnego unijnego celu dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych.
- (90) Odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego są ważne dla zwiększenia udziału energii odnawialnej w sektorach, co do których oczekuje się, że w perspektywie długoterminowej będą polegały na paliwach ciekłych. W celu zapewnienia, by paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego przyczyniały się do redukcji gazów cieplarnianych, energia elektryczna wykorzystywana do produkcji paliw powinna pochodzić ze źródeł odnawialnych. Komisja powinna opracować, w drodze aktów delegowanych, wiarygodną unijną metodykę, która ma być stosowana w przypadku, gdy taka energia elektryczna pobierana jest z sieci. Metodyka ta powinna zapewnić czasową i geograficzną korelację między produkującą energią elektryczną jednostką produkcyjną, z którą producent ma dwustronną umowę zakupu odnawialnej energii elektrycznej, a produkcją paliw. Na przykład, paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego nie mogą być zaliczone w całości jako odnawialne, jeżeli są produkowane w czasie, gdy zakontraktowana jednostka produkująca energię

odnawialną nie wytwarza energii elektrycznej. Innym przykładem jest przypadek zatoru w sieci elektroenergetycznej, kiedy to paliwa mogą być zaliczane w całości jako odnawialne tylko wówczas, gdy zarówno zakład produkujący energię elektryczną, jak i zakład produkujący paliwo znajdują się po tej samej stronie w stosunku do zatoru. Ponadto powinien być również obecny element dodatkowości, co oznacza, że producent paliwa przyczynia się do rozpowszechniania lub do finansowania energii odnawialnej.

- (91) Surowce, które mają niewielki wpływ na pośrednią zmianę użytkowania gruntów, jeżeli są wykorzystywane do produkcji biopaliw, powinny być promowane ze względu na ich wkład w obniżanie emisyjności gospodarki. Surowce do zaawansowanych biopaliw oraz biogazu dla transportu, w przypadku których technologia jest bardziej innowacyjna i mniej dojrzała, a zatem potrzebuje większego wsparcia, należy w szczególności uwzględnić w załączniku do niniejszej dyrektywy. W celu zapewnienia jego aktualizacji w świetle najnowszych osiągnięć technologicznych, przy jednoczesnym zapobieżeniu niezamierzonym negatywnym skutkom, Komisja powinna dokonać przeglądu tego załącznika w celu zbadania konieczności uwzględnienia w załączniku nowych surowców.
- (92) Koszty przyłączenia do sieci gazowej nowych producentów gazu ze źródeł odnawialnych powinny opierać się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach z należyтым uwzględnieniem korzyści, jakie daje sieci gazowej przyłączenie lokalnych producentów gazu ze źródeł odnawialnych.
- (93) Aby w pełni wykorzystać potencjał biomasy, która nie obejmuje torfu lub materiałów zawartych w formacjach geologicznych lub przekształconych na skamieliny, pod względem obniżania emisyjności gospodarki dzięki jej wykorzystaniu na potrzeby materiałów i energii, Unia i państwa członkowskie powinny wspierać większą, zgodną z zasadami zrównoważonego rozwoju mobilizację istniejących zasobów drewna i zasobów rolnictwa oraz opracowanie nowych systemów gospodarki leśnej i produkcji rolnej, pod warunkiem że spełnione są kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.
- (94) Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy powinny być zawsze produkowane w sposób zrównoważony. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy stosowane do realizacji unijnych celów określonych w niniejszej dyrektywie oraz te, które korzystają z systemów wsparcia, powinny zatem spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Harmonizacja tych kryteriów dla biopaliw i biopłynów ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia celów polityki energetycznej, jak określono w art. 194 ust. 1 TFUE. Taka harmonizacja zapewnia funkcjonowanie wewnętrznego rynku energii, ułatwiając tym samym państwom członkowskim handel zgodnymi z niniejszą dyrektywą biopaliwami i biopłynami, zwłaszcza w odniesieniu do spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku nieodmawiania – z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju – uwzględnienia biopaliw i biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Pozytywne skutki harmonizacji tych kryteriów dla sprawnego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii oraz dla unikania zakłóceń konkurencji w Unii nie mogą zostać zaprzeczane. W odniesieniu do paliw z biomasy państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia dodatkowych kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.
- (95) W kontekście niniejszej dyrektywy Unia powinna podjąć odpowiednie działania, obejmujące wsparcie kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, w odniesieniu do biopaliw oraz biopłynów i paliw z biomasy.
- (96) Produkcja surowców rolnych na potrzeby biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz przewidziane w niniejszej dyrektywie zachęty służące promowaniu ich stosowania nie powinny sprzyjać niszczeniu terenów o dużej bioróżnorodności. Takie wyczerpywalne zasoby, których powszechne znaczenie zostało uznane przez różnorodne instrumenty międzynarodowe, powinny być chronione. Konieczne jest zatem określenie kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, zapewniających, aby biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy kwalifikowały się do objęcia zachętami jedynie w przypadku, gdy istnieje gwarancja, że surowce rolne nie pochodzą z terenów o dużej bioróżnorodności lub, w przypadku obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub ochrony rzadkich lub zagrożonych ekosystemów lub gatunków, właściwy organ wykaże, że produkcja surowców rolnych nie przeszkadza w realizacji takich celów.
- (97) Lasy powinny być uznawane za różnorodne biologicznie zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju, jeżeli są to lasy pierwotne zgodnie z definicją stosowaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w jej ocenie światowych zasobów leśnych lub jeżeli są chronione przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony przyrody. Za lasy bioróżnorodne powinny być uznane obszary, na których zbierane są niedrzewne produkty leśne, pod warunkiem że skutki działalności człowieka są tam niewielkie. Innym rodzajów lasów określonych przez FAO, takich jak lasy naturalne zmodyfikowane, lasy półnaturalne i plantacje, nie należy uważać za lasy pierwotne. Ponadto, mając na uwadze dużą bioróżnorodność niektórych

obszarów trawiastych, zarówno w klimacie umiarkowanym, jak i zwrotnikowym, w tym sawann, stepów, formacji krzewiastych i prerii o wysokiej bioróżnorodności, należy uniemożliwić objęcie zachętami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wyprodukowanych z surowców rolnych pochodzących z takich terenów. W celu ustanowienia odpowiednich kryteriów określenia takich obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności zgodnie z najlepszymi dostępnymi danymi naukowymi i odnośnymi standardami międzynarodowymi należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze.

- (98) Tereny nie powinny być przekształcane pod uprawę surowców rolnych na potrzeby biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, jeżeli strata zasobów węgla w wyniku przekształcenia nie mogłaby w rozsądnym okresie, przy uwzględnieniu pilnego charakteru problemu zmiany klimatu, zostać zrównoważona przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych powstałych w wyniku produkcji i stosowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Zapobiegłoby to prowadzeniu przez podmioty gospodarcze niepotrzebnie pracochłonnych badań oraz przekształcaniu terenów zasobnych w pierwiastek węgla, które okazały się niewłaściwe do uprawy surowców rolnych do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Rejestry światowych ilości pierwiastka węgla wskazują, że tereny podmokłe oraz obszary stale zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 % powinny należeć do tej kategorii.
- (99) W ramach wspólnej polityki rolnej unijni rolnicy powinni przestrzegać kompleksowego zestawu wymogów środowiskowych w celu otrzymania wsparcia bezpośredniego. Przestrzeganie tych wymogów można najskuteczniej sprawdzać w kontekście polityki rolnej. Wspomnianych wymogów nie należy włączać do systemu zrównoważonego rozwoju, ponieważ kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące bioenergii powinny obejmować zasady, które są obiektywne i są stosowane na całym świecie. Weryfikacja zgodności na podstawie niniejszej dyrektywy mogłaby również spowodować nadmierne obciążenia administracyjne.
- (100) Surowce rolne do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy powinny być produkowane z zastosowaniem praktyk, które są spójne z zasadami ochrony jakości gleby i węgla organicznego w glebie. Dlatego też jakość gleby i węgiel obecny w glebie powinny być ujęte w systemach monitorowania przez operatorów lub organy krajowe.
- (101) Należy wprowadzić ogólnounijne kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dotyczące paliw z biomasy stosowanych w sektorze energii elektrycznej oraz w sektorze ogrzewania i chłodzenia, co pozwoli nadal w znacznym stopniu ograniczać emisję gazów cieplarnianych w przeciwieństwie do rozwiązań opartych na paliwach kopalnych, w celu zapobiegania niezamierzonym skutkom dla zrównoważonego rozwoju i wspierania rynku wewnętrznego. Regiony najbardziej oddalone powinny mieć możliwość wykorzystania potencjału swoich zasobów w celu zwiększenia produkcji energii odnawialnej i swojej niezależności energetycznej.
- (102) W celu zapewnienia – pomimo rosnącego zapotrzebowania na biomasę leśną – by zbiory przeprowadzono w sposób zrównoważony w lasach, gdzie zapewniona jest regeneracja, by szczególną uwagę poświęcano obszarom wyraźnie wyznaczonym do ochrony różnorodności biologicznej, krajobrazu i określonych elementów przyrodniczych, by zasoby różnorodności biologicznej były chronione, a zasoby węgla monitorowane, surowce drzewne powinny pochodzić wyłącznie z lasów, gdzie zbiory przeprowadza się według zasad zrównoważonej gospodarki leśnej, które są opracowywane w ramach międzynarodowych programów dotyczących gospodarki leśnej, takich jak Forest Europe, i które są wdrażane za pomocą prawa krajowego lub najlepszych praktyk zarządczych na poziomie obszaru pozyskiwania. Operatorzy powinni podjąć odpowiednie działania, aby zminimalizować ryzyko stosowania biomasy leśnej niezgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju do produkcji bioenergii. W tym celu operatorzy powinni wprowadzić podejście oparte na ryzyku. W związku z tym Komisja powinna opracować, w drodze aktów wykonawczych, wytyczne operacyjne dotyczące weryfikacji zgodności z podejściem opartym na ryzyku po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem ds. Zrównoważonego Charakteru Biopaliw, Biopłynów i Paliw z Biomasy.
- (103) Zbiory w celu produkcji energii nasiliły się i mają się nadal nasilać w przyszłości, co pociąga za sobą zwiększenie przywozu surowców z państw trzecich oraz wzrost produkcji tych surowców na terenie Unii. Należy zapewnić zrównoważony charakter tych zbiorów.
- (104) W celu zminimalizowania obciążenia administracyjnego unijne kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych powinny mieć zastosowanie wyłącznie do energii elektrycznej i ciepła pochodzących z paliw z biomasy produkowanych w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej co najmniej 20 MW.

- (105) Paliwa z biomasy powinny być przekształcane w energię elektryczną i ciepło w efektywny sposób, aby maksymalnie zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne i ograniczanie emisji gazów cieplarnianych, a także ograniczyć emisje zanieczyszczeń powietrza i zminimalizować presję na ograniczone zasoby biomasy.
- (106) Należy podnieść minimalny próg ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i biogazu dla transportu produkowanych w nowych instalacjach w celu poprawy ich całkowitego bilansu gazów cieplarnianych oraz w celu zniechęcenia do dalszych inwestycji w instalacje o słabych parametrach pod względem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. To podniesienie progu zapewnia ochronę inwestycji w odniesieniu do mocy produkcyjnych w zakresie produkcji biopaliw, biopłynów i biogazu dla transportu.
- (107) Na podstawie doświadczeń w praktycznym wdrażaniu unijnych kryteriów zrównoważonego rozwoju należy rozszerzyć rolę dobrowolnych międzynarodowych i krajowych systemów certyfikacji, aby weryfikacja zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju odbywała się w sposób zharmonizowany.
- (108) W interesie Unii leży działanie na rzecz opracowania dobrowolnych międzynarodowych lub krajowych systemów, które określają normy dla zrównoważonej produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy i poświadczają spełnianie tych norm przez produkcję biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Z tego powodu należy ustanowić przepis nakazujący uznawanie systemów za dostarczające wiarygodnych dowodów i danych, jeżeli spełniają one odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu. W celu zapewnienia, aby zgodność z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych była być weryfikowana w solidny i ujednoczony sposób, a w szczególności w celu zapobiegania nadużyciom, Komisja powinna mieć prawo do przyjmowania szczegółowych przepisów wykonawczych, w tym odpowiednich standardów wiarygodności, przejrzystości i niezależnego audytu, które mają być stosowane w odniesieniu do systemów dobrowolnych.
- (109) Systemy dobrowolne odgrywają coraz ważniejszą rolę w dostarczaniu dowodów zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Komisja powinna zatem zobowiązać dobrowolne systemy, w tym te już uznane przez Komisję, do regularnego składania sprawozdań z działalności. Sprawozdania te należy udostępniać publicznie, aby zwiększyć przejrzystość i poprawić nadzór sprawowany przez Komisję. Ponadto tego rodzaju sprawozdawczość byłaby dla Komisji źródłem niezbędnych informacji do wykorzystania w sprawozdaniach dotyczących działania dobrowolnych systemów z myślą o określeniu najlepszych praktyk i przedłożeniu, w stosownych przypadkach, wniosku dotyczącego dalszego propagowania takich najlepszych praktyk.
- (110) W celu ułatwienia funkcjonowania rynku wewnętrznego dowody dotyczące kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, które zostały uzyskane w ramach systemu uznanego przez Komisję, powinny być akceptowane we wszystkich państwach członkowskich. Państwa członkowskie powinny przyczynić się do prawidłowego stosowania zasad certyfikacji dobrowolnych systemów, nadzorując działanie jednostek certyfikujących, które są akredytowane przez krajową jednostkę akredytującą, i informując dobrowolne systemy o istotnych obserwacjach.
- (111) W celu uniknięcia niewspółmiernych obciążeń administracyjnych należy ustanowić wykaz wartości standardowych dla powszechnych ścieżek produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, który powinien być aktualizowany i rozszerzany, gdy będą udostępniane nowe wiarygodne dane. W odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy podmioty gospodarcze powinny zawsze mieć możliwość powołania się na poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określony w tym wykazie. W przypadku gdy wartość standardowa dla ograniczania emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji jest niższa niż wymagany minimalny poziom ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, producenci pragnący wykazać zgodność z tym poziomem minimalnym powinni mieć obowiązek wykazania, że rzeczywiste emisje gazów cieplarnianych ze stosowanego przez nich procesu produkcji są niższe niż emisje, które zostały przyjęte przy obliczeniach wartości standardowych.
- (112) Konieczne jest ustanowienie jasnych, opartych na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach zasad dotyczących obliczania ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz ich odpowiedników kopalnych.
- (113) Zgodnie z aktualnym stanem wiedzy technicznej i naukowej w metodyce rozliczania emisji gazów cieplarnianych należy uwzględnić przekształcenie stałych i gazowych paliw z biomasy w energię końcową, aby zachować spójność z wyliczeniem udziału energii odnawialnej, którą można zaliczyć na poczet realizacji unijnego celu wyznaczonego w niniejszej dyrektywie. Przyporządkowanie emisji gazów cieplarnianych do produktów ubocznych, w odróżnieniu od odpadów i pozostałości, również powinno podlegać rewizji, w przypadkach gdy energia elektryczna lub ciepło i chłód są produkowane w instalacjach kogeneracyjnych lub poligeneracyjnych.

- (114) Jeżeli tereny zasobne w pierwiastek węgla znajdujący się w glebie lub roślinności zostaną przekształcone pod uprawę surowców do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, część zmagazynowanego pierwiastka węgla zostanie zasadniczo uwolniona do atmosfery, co doprowadzi do wytworzenia dwutlenku węgla (CO₂). Wynikający z tego negatywny wpływ gazów cieplarnianych może przewyższać – w niektórych przypadkach nawet w dużym stopniu – pozytywny wpływ związany ze zmniejszeniem emisji gazów cieplarnianych dzięki stosowaniu biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy. Dlatego przy obliczaniu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku poszczególnych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uwzględniane powinny być wszystkie skutki uwalniania węgla do atmosfery, do którego doszło w wyniku takiego przekształcenia. Jest to potrzebne, aby zagwarantować, że przy obliczeniach ograniczenia emisji gazów cieplarnianych uwzględniane są łączne skutki uwalnianego do atmosfery węgla, będące rezultatem stosowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.
- (115) Obliczając wpływ przekształcenia terenów pod względem emisji gazów cieplarnianych, podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość korzystania z wartości rzeczywistych zasobów węgla związanych z referencyjnym użytkowaniem terenu i użytkowaniem terenu po jego przekształceniu. Powinny również móc stosować wartości standardowe. Właściwą podstawę takich wartości standardowych stanowi metodyka Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (zwanego dalej „IPCC”). Obecnie metoda ta nie została przedstawiona w postaci pozwalającej na bezpośrednie zastosowanie przez podmioty gospodarcze. Komisja powinna zatem zrewidować swoje wytyczne z dnia 10 czerwca 2010 r. w odniesieniu do obliczania zasobów węgla w glebie do celów zasad obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych, określonych w załączniku do niniejszej dyrektywy, a jednocześnie zapewnić zgodność z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁽¹⁾.
- (116) Produkty uboczne z produkcji i stosowania paliw powinny być uwzględniane przy obliczaniu emisji gazów cieplarnianych. Metoda substytucyjna jest właściwa do celów analizy politycznej, lecz nie do regulacji dotyczących poszczególnych operatorów gospodarczych i poszczególnych partii paliw transportowych. W tych przypadkach najważniejszą metodą jest alokacja energii, ponieważ jest ona łatwa w stosowaniu i przewidywalna, ogranicza do minimum zachęty przynoszące efekty odwrotne do zamierzonych i daje wyniki, które są zasadniczo porównywalne z wynikami uzyskiwanymi przy stosowaniu metody substytucyjnej. Do celów analizy polityki Komisja powinna w swoich sprawozdaniach również podawać wyniki uzyskane przy zastosowaniu metody substytucyjnej.
- (117) Produkty uboczne są czym innym niż pozostałości i odpady rolnicze, ponieważ stanowią podstawowy cel procesu produkcji. Należy zatem uściślić, że pozostałości poźniwne pochodzące z rolnictwa są pozostałościami, a nie produktami ubocznymi. Nie ma to wpływu na dotychczasową metodykę, ale precyzuje istniejące przepisy.
- (118) Uznana metoda stosowania alokacji energii jako zasady podziału emisji gazów cieplarnianych między produkty uboczne działa dobrze i powinna być nadal wykorzystywana. Należy dostosować metodykę obliczania emisji gazów cieplarnianych pochodzących ze skojarzonej gospodarki energetycznej (CHP) w przypadku stosowania CHP do przetwarzania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy do metodyki stosowanej w przypadku CHP jako produktu końcowego.
- (119) W metodyce tej uwzględnia się redukcję emisji gazów cieplarnianych w wyniku stosowania CHP w porównaniu z wykorzystaniem tylko elektrowni lub tylko ciepłowni, z uwzględnieniem użyteczności energii cieplnej w porównaniu z energią elektryczną oraz użyteczności energii cieplnej przy różnych temperaturach. Wynika z tego, że przy wyższej temperaturze powstaje większa część całkowitej ilości emisji gazów cieplarnianych niż w przypadku ciepła przy niższej temperaturze, gdy jest ono wytwarzane jednocześnie z energią elektryczną. W metodyce tej uwzględnia się cały proces aż do uzyskania energii końcowej łącznie z przetworzeniem w energię cieplną lub elektryczną.
- (120) Dane wykorzystywane do obliczania wartości standardowych powinny być uzyskiwane z niezależnych źródeł naukowych i odpowiednio aktualizowane, w miarę jak te źródła dokonują dalszych postępów w pracach. Komisja powinna zachęcać te źródła do uwzględniania w aktualizacjach ich prac emisji pochodzących z upraw, wpływu warunków regionalnych i klimatycznych, wpływu upraw prowadzonych przy użyciu zrównoważonych rolnych i ekologicznych metod upraw, a także wkładu naukowego producentów w Unii i w państwach trzecich oraz wkładu społeczeństwa obywatelskiego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

- (121) Na świecie rośnie popyt na surowce rolne. Część tego rosnącego popytu zostanie prawdopodobnie zaspokojona poprzez zwiększenie powierzchni gruntów rolnych. Rekultywacja terenów, które zostały poważnie zdegradowane i wobec tego nie mogą być wykorzystywane w inny sposób do celów rolnych, jest sposobem na zwiększenie powierzchni gruntów rolnych dostępnych pod uprawy. System zrównoważonego rozwoju powinien zachęcać do użytkowania takich rekultywowanych terenów ponieważ propagowanie biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy przyczyni się do zwiększonego zapotrzebowania na produkty rolne.
- (122) W celu zapewnienia zharmonizowanego wdrożenia metodyki obliczania emisji gazów cieplarnianych oraz dostosowania jej do najnowszych wyników badań naukowych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do modyfikowania przewidzianych w tej metodyce zasad i wartości niezbędnych do oceny, czy kryteria ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zostały spełnione, oraz do oceny, czy sprawozdania składane przez państwa członkowskie i państwa trzecie zawierają prawidłowe dane dotyczące emisji związanych z uprawą surowców.
- (123) Europejskie sieci gazowe stają się coraz bardziej zintegrowane. Promowanie produkcji i używania biometanu, jego wprowadzanie do sieci gazu ziemnego oraz handel transgraniczny tworzą potrzebę zapewnienia należytego uwzględniania energii odnawialnej, a także unikania podwójnych zachęt wynikających z systemów wsparcia w różnych państwach członkowskich. System bilansu masy związany z weryfikacją zrównoważonego rozwoju bioenergii oraz nowa unijna baza danych mają na celu pomóc w zajęciu się tymi kwestiami.
- (124) Dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy niezbędne jest, aby Unia i państwa członkowskie poświęciły znaczącą ilość środków finansowych na badanie i rozwój technologii związanych z energią odnawialną. W szczególności Europejski Instytut Innowacji i Technologii powinien nadać pierwszeństwo pracom badawczo-rozwojowym nad technologiami związanymi z energią odnawialną.
- (125) Podczas wdrażania niniejszej dyrektywy należy uwzględniać, w stosownych przypadkach, Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, w szczególności wdrożone za pośrednictwem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE⁽¹⁾.
- (126) W celu zmiany lub uzupełnienia innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do: ustanowienia metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej do chłodzenia oraz systemów lokalnego chłodzenia, a także metodyki obliczania energii z pomp ciepła; ustanowienia URDP oraz stworzenia warunków do sfinalizowania transakcji transferów statystycznych między państwami członkowskimi za pośrednictwem URDP; ustanowienia odpowiednich minimalnych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku pochodzących z recyklingu paliw węglowych; przyjęcia i, w stosownych, przypadkach zmiany kryteriów dotyczących certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów oraz określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których to surowców zaobserwowano znaczącą ekspansję produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla i stopniowe zmniejszenie ich wkładu w realizację celów określonych w niniejszej dyrektywie; dostosowywania wartości energetycznej paliw transportowych do postępu naukowego i technicznego; ustanowienia unijnej metodyki określania zasad, według których podmioty gospodarcze mają spełniać warunki dotyczące zaliczania energii elektrycznej w całości jako odnawialnej w przypadku używania jej do produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego lub przy pobieraniu jej z sieci; określania metodyki, według której ustalany ma być udział biopaliwa oraz biogazu dla transportu będących produktem przetwarzania biomasy we wspólnym procesie z paliwami kopalnymi oraz metodyki, według której oceniane mają być ograniczenia emisji gazów cieplarnianych pochodzące z odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzące z recyklingu paliw węglowych w celu zapewnienia, aby jednostki z tytułu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przyznawane były tylko raz; zmiany wykazów surowców do produkcji zaawansowanych biopaliw i innych biopaliw oraz biogazu, wyłącznie poprzez dodawanie pozycji do tych wykazów, a nie ich usuwanie; oraz uzupełniania lub zmiany zasad obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja

(¹) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

przeważała stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (127) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽²⁾.
- (128) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie osiągnięcie co najmniej 32-procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii do 2030 r., nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiar działania, możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (129) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽³⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (130) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno być ograniczone do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z dyrektywą 2009/28/WE. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z tej dyrektywy.
- (131) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektywy Rady 2013/18/UE⁽⁴⁾ i dyrektywy (UE) 2015/1513,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona wiążący unijny cel ogólny w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii w 2030 r. Ustanawia ona również zasady dotyczące wsparcia finansowego na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz dotyczące prosumpcji takiej energii elektrycznej, wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ogrzewania i chłodzenia oraz w sektorze transportu, współpracy regionalnej między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych oraz informacji i szkoleń. Określa ona również kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się odpowiednie definicje zawarte w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowująca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz.U. L 158 z 10.6.2013, s. 230).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).

Stosuje się również następujące definicje:

- 1) „energia ze źródeł odnawialnych” lub „energia odnawialna” oznacza energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego (energię słoneczną termiczną i energię fotowoltaiczną) oraz energię geotermalną, energię otoczenia, energię pływów, fal i inną energię oceanów, hydroenergię, biomasę oraz gaz pochodzący z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);
- 2) „energia otoczenia” oznacza naturalnie występującą energię termiczną i energię skumulowaną w środowisku o określonych granicach, która może znajdować się w powietrzu otoczenia, z wyłączeniem powietrza wylotowego, lub w wodzie powierzchniowej lub ściekach;
- 3) „energia geotermalna” oznacza energię zgromadzoną w postaci ciepła pod powierzchnią ziemi;
- 4) „końcowe zużycie energii brutto” oznacza towary energetyczne dostarczane do celów energetycznych przemysłowi, sektorowi transportu, gospodarstwu domowemu, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, zużycie energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na produkcję energii elektrycznej, ciepła i paliw transportowych oraz straty energii elektrycznej i ciepła podczas dystrybucji i przesyłu;
- 5) „system wsparcia” oznacza każdy instrument, system lub mechanizm stosowany przez państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich, który promuje wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu – poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób – jej nabywanej ilości, w tym m.in.: pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe, zwrot podatków, systemy wsparcia polegające na nałożeniu obowiązku stosowania energii odnawialnej, w tym również systemy posługujące się zielonymi certyfikatami, oraz systemy bezpośredniego wsparcia cen, w tym taryfy gwarantowane oraz wypłaty premii zmiennej albo stałej;
- 6) „obowiązek stosowania energii odnawialnej” oznacza system wsparcia zobowiązujący producentów energii do produkcji określonej części energii ze źródeł odnawialnych, zobowiązujący dostawców energii do pokrywania określonej części swoich dostaw przez energię ze źródeł odnawialnych lub zobowiązujący konsumentów energii do pokrywania określonej części swojego zapotrzebowania przez energię ze źródeł odnawialnych, w tym systemy, w których wymogi te można spełnić, stosując zielone certyfikaty;
- 7) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy zdefiniowany w art. 2 pkt 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾;
- 8) „MŚP” oznacza mikro-, małe lub średnie przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 2 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE ⁽²⁾;
- 9) „ciepło odpadowe i chłód odpadowy” oznacza niemożliwe do uniknięcia ciepło lub chłód, które są wytwarzane jako produkt uboczny w instalacjach przemysłowych lub instalacjach wytwórczych energii lub w sektorze usług i które bez dostępu do systemu ciepłowniczego lub chłodniczego pozostałyby niewykorzystane, rozpraszając się w powietrzu lub w wodzie, w przypadku gdy jest lub będzie wykorzystywany proces kogeneracji lub gdy kogeneracja nie jest możliwa;
- 10) „rozbudowa źródła energii” oznacza modernizację elektrowni produkujących energię odnawialną, w tym pełną lub częściową wymianę instalacji lub systemów i urządzeń w celu wymiany mocy lub w celach zwiększenia efektywności lub mocy instalacji;
- 11) „operator systemu dystrybucyjnego” oznacza operatora zdefiniowanego w art. 2 pkt 6 dyrektywy 2009/72/WE oraz w art. 2 pkt 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE ⁽³⁾;
- 12) „gwarancja pochodzenia” oznacza elektroniczny dokument, który służy wyłącznie jako dowód dla odbiorcy końcowego, że dana część lub ilość energii została wyprodukowana ze źródeł odnawialnych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2003/61/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94).

- 13) „miks pozostałej energii” oznacza całkowity roczny miks energetyczny danego państwa członkowskiego z wyłączeniem części objętej anulowanymi gwarancjami pochodzenia;
- 14) „prosument energii odnawialnej” oznacza odbiorcę końcowego działającego w ramach swoich obiektów o określonych granicach lub, jeśli jest to dozwolone przez państwo członkowskie, w ramach innych obiektów, który wytwarza odnawialną energię elektryczną na własne potrzeby oraz który może magazynować lub sprzedawać samodzielnie wytworzoną energię elektryczną, pod warunkiem że w przypadku prosumenta energii odnawialnej, niebędącego gospodarstwem domowym, działania te nie stanowią jego podstawowej działalności handlowej lub zawodowej;
- 15) „działający grupowo prosumenci energii odnawialnej” oznaczają grupę co najmniej dwóch działających wspólnie prosumentów energii odnawialnej zgodnie z pkt 14, zlokalizowanych w tym samym budynku lub budynku wielomieszkaniowym;
- 16) „społeczność energetyczna działająca w zakresie energii odnawialnej” oznacza podmiot prawny:
 - a) który, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, opiera się na otwartym i dobrowolnym uczestnictwie, jest niezależny i jest skutecznie kontrolowany przez udziałowców lub członków zlokalizowanych w niewielkiej odległości od projektów dotyczących energii odnawialnej będących własnością tego podmiotu prawnego i przez niego rozwijanych;
 - b) którego udziałowcy lub członkowie są osobami fizycznymi, MŚP lub organami lokalnymi, w tym gminnymi;
 - c) którego podstawowym celem – zamiast przynoszenia zysków finansowych – jest raczej przynoszenie korzyści środowiskowych, ekonomicznych lub społecznych jego udziałowcom, członkom lub lokalnym obszarom, na których on działa;
- 17) „umowa zakupu odnawialnej energii elektrycznej” oznacza umowę, na podstawie której osoba fizyczna lub prawna zgadza się na zakup odnawialnej energii elektrycznej bezpośrednio od producenta energii elektrycznej;
- 18) „partnerski (peer-to-peer) handel” energią odnawialną oznacza sprzedaż energii odnawialnej pomiędzy uczestnikami rynku na podstawie umowy zawierającej z góry określone warunki dotyczące zautomatyzowanego wykonania transakcji i płatności za nią bezpośrednio między uczestnikami rynku albo pośrednio poprzez certyfikowanego uczestnika rynku będącego stroną trzecią, takiego jak koncentrator. Prawo do prowadzenia partnerskiego (peer-to-peer) handlu pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków stron działających jako odbiorcy końcowi, producenci, dostawcy lub koncentratorzy;
- 19) „system ciepłowniczy” lub „system chłodniczy” oznacza dystrybucję energii termicznej w postaci pary, gorącej wody lub schłodzonych płynów z centralnych lub zdecentralizowanych źródeł produkcji przez sieć do wielu budynków lub punktów w celu wykorzystania jej do ogrzewania lub chłodzenia pomieszczeń lub procesów;
- 20) „efektywny system ciepłowniczy i chłodniczy” oznacza efektywny system ciepłowniczy i chłodniczy zdefiniowany w art. 2 pkt 41 dyrektywy 2012/27/UE;
- 21) „wysokosprawna kogeneracja” oznacza wysokosprawną kogenerację zdefiniowaną w art. 2 pkt 34 2012/27/UE;
- 22) „świadectwo charakterystyki energetycznej” oznacza świadectwo charakterystyki energetycznej zdefiniowane w art. 2 pkt 12 dyrektywy 2010/31/UE;
- 23) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, z wyłączeniem substancji, które zostały w sposób zamierzony zmodyfikowane lub zanieczyszczone w celu spełnienia niniejszej definicji;
- 24) „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji frakcję produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa, łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi, z leśnictwa i powiązanych działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji frakcję odpadów, w tym odpadów przemysłowych i miejskich pochodzenia biologicznego;
- 25) „biomasa rolnicza” oznacza biomasę pochodzącą z produkcji rolniczej;
- 26) „biomasa leśna” oznacza biomasę pochodzącą z produkcji leśnej;
- 27) „paliwa z biomasy” oznaczają paliwa gazowe i stałe wyprodukowane z biomasy;
- 28) „biogaz” oznacza paliwa gazowe wyprodukowane z biomasy;

- 29) „bioodpady” oznaczają bioodpady zdefiniowane w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/98/WE;
- 30) „obszar pozyskiwania” oznacza określony geograficznie obszar, z którego pozyskiwany jest surowiec będący biomasą leśną, z którego dostępne są wiarygodne i niezależne informacje i w którym warunki są wystarczająco jednolite w celu oceny ryzyka związanego z cechami zrównoważonego rozwoju i legalności biomasy leśnej;
- 31) „regeneracja lasu” oznacza przywrócenie drzewostanu leśnego w sposób naturalny lub sztuczny po usunięciu pierwotnego drzewostanu poprzez wyręb lub po jego ubytku z przyczyn naturalnych, takich jak pożary lub burze;
- 32) „biopłyny” oznaczają ciekłe paliwa dla celów energetycznych, innych niż w transporcie, w tym do produkcji energii elektrycznej oraz ciepła i chłodu, produkowane z biomasy;
- 33) „biopaliwa” oznaczają ciekłe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy;
- 34) „zaawansowane biopaliwa” oznaczają biopaliwa produkowane z surowców wymienionych w załączniku IX część A;
- 35) „pochodzące z recyklingu paliwa węglowe” oznaczają paliwa ciekłe lub gazowe, które są produkowane z pochodzących ze źródeł nieodnawialnych ciekłych lub stałych strumieni odpadów nienadających się do odzyskiwania materiałów zgodnie z art. 4 dyrektywy 2008/98/WE lub z pochodzącego ze źródeł nieodnawialnych gazu odlotowego z procesów technologicznych i gazu spalinowego powstałych jako nieuniknione i niezamierzone następstwo procesu produkcyjnego w instalacjach przemysłowych;
- 36) „odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego” oznaczają paliwa ciekłe lub gazowe wykorzystywane w sektorze transportu inne niż biopaliwa lub biogaz, których wartość energetyczna pochodzi ze źródeł odnawialnych innych niż biomasa;
- 37) „biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów” oznaczają biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy, których surowce zostały wyprodukowane w ramach systemów niepowodujących efektu przeniesienia związanego z biopaliwami bazującymi na roślinach spożywczych i pastewnych, biopłynami i paliwami z biomasy dzięki ulepszonym praktykom rolniczym, a także dzięki uprawom prowadzonym na obszarach poprzednio niewykorzystywanych do tego celu i które to surowce zostały wyprodukowane zgodnie z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy określonymi w art. 29;
- 38) „dostawca paliwa” oznacza podmiot dostarczający paliwo na rynek, który jest odpowiedzialny za zgłaszanie paliw organom podatkowym właściwym w zakresie akcyzy albo w przypadku energii elektrycznej lub gdy podatek akcyzowy nie jest należny, lub gdy jest to należycie uzasadnione każdy inny odpowiedni podmiot wyznaczony przez państwo członkowskie;
- 39) „rośliny wysokoskrobiowe” oznaczają rośliny obejmujące głównie zboża, niezależnie od tego, czy wykorzystywane są tylko ziarna czy całe rośliny, tak jak w przypadku zielonej kukurydzy; rośliny bulwiaste i korzeniowe, takie jak ziemniaki, topinambur, słodkie ziemniaki, maniok i ignamy; oraz rośliny cebulowe, takie jak kolokazja jadalna i ksantosoma;
- 40) „rośliny spożywcze i pastewne” oznaczają rośliny wysokoskrobiowe, rośliny cukrowe lub rośliny oleiste uprawiane na gruntach rolnych jako uprawa główna z wyłączeniem pozostałości, odpadów lub materiału lignocelulozowego i międzyplony, takie jak rośliny międzyplonowe i uprawy okrywowe, pod warunkiem że stosowanie takich międzyplonów nie powoduje zapotrzebowania na dodatkowe grunty;
- 41) „materiał lignocelulozowy” oznacza materiał składający się z ligniny, celulozy i hemicelulozy, taki jak biomasa pozyskana z lasów, drzewiastych roślin energetycznych oraz pozostałości i odpady przemysłowe gałęzi przemysłu związanych z leśnictwem;
- 42) „niespożywczy materiał celulozowy” oznacza surowce składające się głównie z celulozy i hemicelulozy i mające niższą zawartość ligniny niż materiał lignocelulozowy, w tym pozostałości poźniwne roślin spożywczych i pastewnych, takie jak słoma, łodygi roślin zbożowych, łuski nasion i łupiny; trawiaste rośliny energetyczne o niskiej zawartości skrobi, takie jak życica, proso różgowate, *Miskanthus*, arundo trzcinowate; uprawy okrywowe przed uprawami głównymi i po nich; uprawy płodozmianowe; pozostałości przemysłowe, w tym z roślin spożywczych i pastewnych – po wyekstrahowaniu olejów roślinnych, cukrów, skrobi i białek; a także materiał z bioodpadów w przypadku, gdy uprawy płodozmianowe i okrywowe rozumiane są jako tymczasowe, krótkoterminowe zasiewy pastwisk mieszankami traw i roślin strączkowych o niskiej zawartości skrobi w celu uzyskania paszy dla zwierząt gospodarskich i poprawy żyzności gleby z myślą o uzyskaniu wyższych plonów z głównych upraw polowych;
- 43) „pozostałość” oznacza substancję niebędącą produktem końcowym (produktami końcowymi), którego (których) bezpośredniej produkcji służy dany proces produkcji; nie jest ona podstawowym celem tego procesu produkcji i proces ten nie został w sposób zamierzony zmodyfikowany w celu jej wyprodukowania;

- 44) „pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa” oznaczają pozostałości bezpośrednio wytworzone przez rolnictwo, akwakulturę, rybołówstwo i leśnictwo, i które nie obejmują one pozostałości pochodzących z powiązanych branż lub powiązanego przetwórstwa;
- 45) „wartość rzeczywista” oznacza wartość ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do niektórych lub wszystkich etapów określonego procesu produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, obliczoną zgodnie z metodyką określoną w załączniku V część C lub w załączniku VI część B;
- 46) „wartość typowa” oznacza szacunkową wartość emisji gazów cieplarnianych i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku danej ścieżki produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy, która to wartość jest reprezentatywna dla zużycia w Unii;
- 47) „wartość standardowa” oznacza wartość wyprowadzoną z wartości typowej przy zastosowaniu określonych z góry czynników, która może być stosowana zamiast wartości rzeczywistej w pewnych okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

Wiążący ogólny cel unijny na 2030 r.

1. Państwa członkowskie wspólnie zapewniają, aby udział energii ze źródeł odnawialnych w Unii w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. wyniósł co najmniej 32 %. Komisja dokonuje oceny tego celu z myślą o przedłożeniu do 2023 r. wniosku ustawodawczego dotyczącego zwiększenia tego celu, jeśli koszty produkcji energii odnawialnej ulegną dalszemu znacznemu obniżeniu, jeśli będzie to konieczne do spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie obniżenia emisyjności lub jeśli takie zwiększenie będzie uzasadnione istotnym zmniejszeniem zużycia energii w Unii.

2. By wspólnie zrealizować wiążący ogólny cel unijny na 2030 r., określony w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie określają wkłady krajowe w swoich zintegrowanych planach krajowych w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z art. 3–5 i 9–14 rozporządzenia (UE) 2018/1999. Przygotowując projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, państwa członkowskie mogą rozważyć skorzystanie ze wzoru, o którym mowa w załączniku II do tego rozporządzenia.

Jeżeli na podstawie oceny projektów zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/1999 Komisja stwierdzi, że wkłady krajowe państw członkowskich są niewystarczające do wspólnego osiągnięcia wiążącego ogólnego celu unijnego, przeprowadza procedurę określoną w art. 9 i 31 tego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie zapewniają opracowywanie swoich polityk krajowych, w tym zobowiązań wynikających z art. 25–28 niniejszej dyrektywy, oraz swoich systemów wsparcia, z należyтым uwzględnieniem hierarchii postępowania z odpadami określonej w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE, by zapobiec wystąpieniu nadmiernych zakłóceń na rynkach surowców. Państwa członkowskie nie udzielają wsparcia na rzecz energii odnawialnej wyprodukowanej ze spalania odpadów, jeśli nie są spełniane obowiązki w zakresie selektywnej zbiórki określone w tej dyrektywie.

4. Od dnia 1 stycznia 2021 r. udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w każdym państwie członkowskim nie może być niższy niż udział bazowy wskazany w trzeciej kolumnie tabeli w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie wprowadzają konieczne środki w celu zapewnienia zgodności z tym poziomem bazowym. Jeżeli dane państwo członkowskie nie utrzymuje swojego udziału bazowego zmierzonego w każdym okresie jednego roku, zastosowanie ma art. 32 ust. 4 akapity pierwszy i drugi rozporządzenia (UE) 2018/1999.

5. Komisja wspiera duże ambicje państw członkowskich, wprowadzając ramy umożliwiające zwiększone wykorzystanie funduszy unijnych – w tym dodatkowych funduszy na rzecz ułatwienia sprawiedliwego przejścia regionów o wysokich emisjach dwutlenku węgla na zwiększone wykorzystywanie energii odnawialnej – a w szczególności instrumentów finansowych, zwłaszcza do następujących celów:

- a) zmniejszenia kosztów kapitału w przypadku projektów dotyczących energii odnawialnej;
- b) opracowania projektów i programów na rzecz włączenia źródeł odnawialnych do systemu energetycznego, zwiększenia elastyczności systemu energetycznego, utrzymania stabilności sieci i rozwiązywania zatorów w sieci;
- c) stworzenia infrastruktury sieci przesyłowej i dystrybucyjnej, inteligentnych sieci, obiektów magazynowania oraz połączeń międzysystemowych, przy założeniu osiągnięcia do 2030 r. docelowego poziomu energoelektrycznych połączeń międzysystemowych wynoszącego 15 %, by zwiększyć osiągalny pod względem technicznym i opłacalny pod względem ekonomicznym poziom energii odnawialnej w systemie elektroenergetycznym;

d) wzmocnienia współpracy regionalnej między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w drodze wspólnych projektów, wspólnych systemów wsparcia oraz otwierania systemów wsparcia na rzecz odnawialnej energii elektrycznej dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich.

6. Komisja ustanawia platformę wspomagającą, aby wspierać państwa członkowskie, które korzystają z mechanizmów współpracy w celu przyczynienia się do realizacji wiążącego ogólnego celu unijnego, określonego w ust. 1.

Artykuł 4

Systemy wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych

1. W celu osiągnięcia lub przekroczenia unijnego celu określonego w art. 3 ust. 1 i wkładów każdego państwa członkowskiego w realizację tego celu określonych na poziomie krajowym w odniesieniu do rozpowszechniania energii odnawialnej państwa członkowskie mogą stosować systemy wsparcia.

2. Systemy wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych zapewniają zachęty na rzecz wprowadzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych na rynek energii elektrycznej w sposób rynkowy i reagujący na sytuację rynkową, przy unikaniu niepotrzebnych zakłóceń rynków energii elektrycznej i z uwzględnieniem ewentualnych kosztów włączenia do systemu oraz stabilności sieci.

3. Systemy wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych są projektowane w taki sposób, aby maksymalnie zwiększyć wprowadzanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych na rynek energii elektrycznej i aby zapewnić, żeby producenci energii odnawialnej reagowali na sygnały cenowe z rynku i maksymalizowali swoje przychody z rynku.

W tym celu, w odniesieniu do systemów bezpośredniego wsparcia cen, wsparcie jest przyznawane w formie premii rynkowej, która może być, między innymi, zmienna albo stała.

Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie niniejszego ustępu w stosunku do małych instalacji i projektów demonstracyjnych, bez uszczerbku dla mającego zastosowanie prawa Unii dotyczącego rynku wewnętrznego energii elektrycznej.

4. Państwa członkowskie zapewniają przyznawanie wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w sposób otwarty, przejrzysty, konkurencyjny, niedyskryminujący i racjonalny pod względem kosztów.

Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie postępowań o udzielenie zamówienia wobec małych instalacji i projektów demonstracyjnych.

Państwa członkowskie mogą również rozważyć ustanowienie mechanizmów służących zapewnieniu regionalnej dywersyfikacji w zakresie wdrażania odnawialnej energii elektrycznej, w szczególności w celu zapewnienia opłacalnego włączenia do systemu.

5. Państwa członkowskie mogą ograniczyć postępowania o udzielenie zamówienia do konkretnych technologii, w przypadku gdy otwarcie systemów wsparcia dla wszystkich producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych prowadziłoby do nieoptymalnego wyniku, z uwagi na:

- a) długoterminowy potencjał danej technologii;
- b) potrzebę osiągnięcia dywersyfikacji;
- c) koszty włączenia do sieci;
- d) ograniczenia sieciowe i stabilność sieci;
- e) w odniesieniu do biomasy – potrzebę unikania zakłóceń na rynkach surowców.

6. W przypadkach udzielania wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w drodze postępowań o udzielenie zamówienia, państwa członkowskie aby zapewnić wysoki wskaźnik realizacji projektów:

- a) opracowują i publikują niedyskryminacyjne i przejrzyste kryteria kwalifikacji do postępowań o udzielenie zamówienia i wyznaczają jasne terminy i zasady realizacji projektu;
- b) publikują informacje o poprzednich postępowaniach o udzielenie zamówienia, w tym na temat wskaźników realizacji projektów.

7. W celu zwiększenia wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych w regionach najbardziej oddalonych i na małych wyspach państwa członkowskie mogą dostosować systemy wsparcia finansowego na rzecz projektów zlokalizowanych w tych regionach, by uwzględnić koszty produkcji związane z występującymi tam szczególnymi warunkami w zakresie odizolowania i uzależnienia od źródeł zewnętrznych.

8. Do dnia 31 grudnia 2021 r. i następnie co trzy lata Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat wyników wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych udzielanego w Unii w drodze postępowań o udzielenie zamówienia, zawierające w szczególności analizę zdolności postępowań o udzielenie zamówienia do:

- a) osiągnięcia obniżenia kosztów;
 - b) uzyskiwania usprawnień technologicznych;
 - c) uzyskiwania wysokiego wskaźnika realizacji;
 - d) umożliwienia niedyskryminacyjnego uczestnictwa małych podmiotów oraz, w stosownych przypadkach, organów lokalnych;
 - e) ograniczenia oddziaływania na środowisko;
 - f) zapewnienia akceptacji wśród ludności lokalnej;
 - g) zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i włączenia do sieci.
9. Niniejszy artykuł ma zastosowanie bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE.

Artykuł 5

Otwarcie systemów wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych

1. Państwa członkowskie mają prawo decydowania zgodnie z art. 7–13 niniejszej dyrektywy o tym, w jakim zakresie wspierają energię elektryczną ze źródeł odnawialnych produkowaną w innym państwie członkowskim. Państwa członkowskie mogą jednak otworzyć systemy wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych dla udziału producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich na warunkach określonych w niniejszym artykule.

Otwierając możliwość udziału w systemach wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie mogą postanowić, że wsparcie na rzecz orientacyjnego udziału mocy nieobjętej dotychczas wsparciem lub orientacyjnej części budżetu przeznaczanego na to będą w każdym roku otwarte dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich.

Takie orientacyjne udziały mogą wynosić, w każdym roku, co najmniej 5 % od 2023 r. do 2026 r. i co najmniej 10 % od 2027 r. do 2030 r., lub – jeżeli są one niższe – być na poziomie istnienia połączeń międzysystemowych danego państwa członkowskiego w danym roku.

W celu zdobycia dalszego doświadczenia w zakresie realizacji, państwa członkowskie mogą zorganizować jeden lub kilka systemów pilotażowych, w przypadku których wsparcie jest dostępne dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać udowodnienia fizycznego przywozu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Do tego celu państwa członkowskie mogą ograniczyć możliwość udziału w swoich systemach wsparcia do producentów zlokalizowanych w państwach członkowskich, z którymi są bezpośrednio połączone wzajemnymi połączeniami. Państwa członkowskie nie zmieniają jednak ani inaczej nie wpływają na harmonogramy międzystrefowe i przydział mocy, ze względu na producentów uczestniczących w transgranicznych systemach wsparcia. Transgraniczne transfery energii elektrycznej są określane wyłącznie przy uwzględnieniu wyniku przydziału mocy na podstawie prawa Unii dotyczącego rynku wewnętrznego energii elektrycznej.

3. Jeżeli dane państwo członkowskie postanowi otworzyć możliwość udziału w systemie wsparcia dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich, zainteresowane państwa członkowskie uzgadniają zasady takiego udziału. Takie umowy obejmują co najmniej zasady zaliczania odnawialnej energii elektrycznej, która jest przedmiotem transgranicznego wsparcia.

4. Na wniosek zainteresowanych państw członkowskich Komisja wspiera je w procesie negocjacji przy wypracowywaniu ustaleń dotyczących współpracy poprzez przekazywanie informacji i analiz, w tym danych ilościowych i jakościowych dotyczących bezpośrednich i pośrednich kosztów współpracy i korzyści ze współpracy, a także poprzez przekazywanie wskazówek i technicznej wiedzy fachowej. Komisja może zachęcać do wymiany najlepszych praktyk lub ułatwiać tę wymianę oraz opracować wzorce umów o współpracę w celu usprawnienia procesu negocjacji. Do 2025 r. Komisja oceni koszty i korzyści wdrażania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w Unii zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Do 2023 r. Komisja przeprowadzi ocenę wdrożenia niniejszego artykułu. Ocena ta będzie zorientowana na analizę potrzeby zobowiązania państw członkowskich do częściowego otwarcia możliwości udziału w ich systemach wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich, z myślą o osiągnięciu 5 % otwarcia tych systemów do 2025 r. i 10 % otwarcia tych systemów do 2030 r.

Artykuł 6

Stabilność wsparcia finansowego

1. Z zastrzeżeniem niezbędnych modyfikacji pozwalających na zachowanie zgodności z art. 107 i 108 TFUE państwa członkowskie zapewniają, aby poziom wsparcia i warunki udzielenia wsparcia na rzecz projektów dotyczących energii odnawialnej nie zostały zmienione w sposób, który negatywnie wpłynąłby na prawa przyznane na jego podstawie i naruszył finansową rentowność projektów, które korzystają już ze wsparcia.
2. Państwa członkowskie mogą dostosowywać poziom wsparcia zgodnie z obiektywnymi kryteriami, pod warunkiem że takie kryteria zostały ustanowione w pierwotnym projekcie systemu wsparcia.
3. Państwa członkowskie publikują długoterminowy harmonogram dotyczący oczekiwanego przydziału wsparcia obejmujący, jako punkt odniesienia, co najmniej pięć kolejnych lat lub – w przypadku ograniczeń budżetowych w planowaniu – kolejne trzy lata, zawierający orientacyjne terminy, w odpowiednich przypadkach częstotliwość postępowań o udzielenie zamówienia, oczekiwaną moc i budżet lub maksymalne jednolite wsparcie, które ma zostać przydzielone, oraz oczekiwane kwalifikujące się technologie, stosownie do przypadku. Harmonogram ten jest aktualizowany corocznie lub, w razie konieczności, w celu uwzględnienia zmiany sytuacji na rynku lub oczekiwanego przydziału wsparcia.
4. Nie rzadziej niż raz na pięć lat państwa członkowskie oceniają efektywność swoich systemów wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ich główne skutki dystrybucyjne dla różnych grup konsumentów, a także dla inwestycji. Ocena ta uwzględnia wpływ ewentualnych zmian w systemach wsparcia. Wyniki tej oceny uwzględnia się w orientacyjnym długoterminowym planowaniu dotyczącym decyzji w sprawie wsparcia i projektowania nowego wsparcia. Państwa członkowskie włączają tę ocenę do odpowiednich aktualizacji swoich zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu oraz sprawozdań z postępów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999.

Artykuł 7

Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych

1. Końcowe zużycie energii brutto ze źródeł odnawialnych w poszczególnych państwach członkowskich oblicza się jako sumę:
 - a) końcowego zużycia energii elektrycznej brutto ze źródeł odnawialnych;
 - b) końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych w sektorze ogrzewania i chłodzenia; oraz
 - c) końcowego zużycia energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu.

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a), b) lub c), gaz, energię elektryczną i wodór uzyskane ze źródeł odnawialnych uwzględnia się wyłącznie jeden raz do celów obliczenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w ramach.

Z zastrzeżeniem art. 29 ust. 1 akapit drugi biopaliwa, biopłynny i paliwa z biomasy, które nie spełniają kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 i ust. 10, nie są brane pod uwagę.

2. Dla celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) końcowe zużycie energii elektrycznej brutto ze źródeł odnawialnych oblicza się jako ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w państwie członkowskim ze źródeł odnawialnych, łącznie z energią elektryczną wyprodukowaną przez prosumentów energii odnawialnej i społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej, z wyłączeniem produkcji energii elektrycznej w elektrowniach szczytowo-pompowych wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana w górę.

W przypadku instalacji spalania wielopaliwowego, wykorzystujących źródła odnawialne oraz nieodnawialne, uwzględnia się tylko energię wyprodukowaną ze źródeł odnawialnych. Dla celów tego obliczenia udział każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego wartości energetycznej.

Energię elektryczną wyprodukowaną dzięki wykorzystaniu energii wodnej i energii wiatru uwzględnia się zgodnie z zasadami normalizacji określonymi w załączniku II.

3. Dla celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) końcowe zużycie brutto energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ogrzewania i chłodzenia oblicza się jako ilość energii cieplnej i chłodniczej wyprodukowanej w danym państwie członkowskim ze źródeł odnawialnych, powiększoną o zużycie energii z innych źródeł odnawialnych przez sektor przemysłu, gospodarstwa domowe, sektory usług, rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa w celu ogrzewania i chłodzenia i w procesach technologicznych.

W przypadku instalacji spalania wielopaliwowego wykorzystujących źródła odnawialne i nieodnawialne uwzględnia się tylko ciepło i chłód wyprodukowane ze źródeł odnawialnych. Dla celów tego obliczenia udział każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego wartości energetycznej.

Dla celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) uwzględnia się energię otoczenia i energię geotermalną używaną do ogrzewania i chłodzenia za pomocą pomp ciepła i systemów lokalnego chłodzenia, jeżeli końcowy wynik energetyczny przekracza znacząco początkowy nakład energii wymagany do ogrzania pomp. Ilość ciepła lub chłodu, którą traktuje się jako energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, oblicza się zgodnie z metodyką określoną w załączniku VII i uwzględnia się w niej zużycie energii we wszystkich sektorach będących odbiorcą końcowym.

Dla celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) nie uwzględnia się energii termicznej wytworzonej przez systemy pasywne, w ramach których niższe zużycie energii zyskuje się w sposób pasywny dzięki konstrukcji budynku lub ciepłu wytworzonemu przez energię ze źródeł nieodnawialnych.

Do dnia 31 grudnia 2021 r Komisja przyjmuje zgodnie z art. 35 akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej do chłodzenia oraz systemów lokalnego chłodzenia, a także w celu zmiany załącznika VII.

Metodyka ta obejmuje minimalne współczynniki sezonowej wydajności dla pomp ciepła działających w trybie wstecznym.

4. Do celów ust.1 akapit pierwszy lit. c) zastosowanie mają następujące wymogi:

a) końcowe zużycie energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu oblicza się jako sumę wszystkich biopaliw, paliw z biomasy i odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego używanych w sektorze transportu. Odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego, które są produkowane z odnawialnej energii elektrycznej, uwzględnia się jednak w obliczeniach na podstawie ust. 1 akapit pierwszy lit. a) wyłącznie wówczas, gdy obliczana jest ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w danym państwie członkowskim ze źródeł odnawialnych;

b) do celów obliczenia końcowego zużycia energii w sektorze transportu stosuje się wartości dotyczące wartości energetycznej paliw transportowych określone w załączniku III. W celu określenia wartości energetycznej paliw transportowych niewymienionych w załączniku III państwa członkowskie stosują odpowiednie normy europejskiej organizacji normalizacyjnej (zwanej dalej „ESO”) w celu ustalania wartości kalorycznych paliw. W przypadku gdy nie przyjęto w tym celu norm ESO, stosuje się odpowiednie normy Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (zwanej dalej „ISO”).

5. Udział energii ze źródeł odnawialnych oblicza się jako wartość końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych podzieloną przez wartość końcowego zużycia energii brutto ze wszystkich źródeł i wyraża się w procentach.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu suma, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, jest dostosowywana zgodnie z art. 8, 10, 12 i 13.

Przy obliczaniu końcowego zużycia energii brutto danego państwa członkowskiego w celu zbadania, w jakim stopniu spełnia ono cele i przestrzega orientacyjnego kursu, określonych w niniejszej dyrektywie, należy uznać, że ilość energii zużyta w lotnictwie nie powinna przekraczać 6,18 % końcowego zużycia energii brutto. W przypadku Cypru i Malty uważa się, że ilość energii zużytej w lotnictwie, nie przekracza 4,12 % końcowego zużycia energii brutto przez te państwa członkowskie.

6. Metodyka i definicje stosowane przy obliczaniu udziału energii ze źródeł odnawialnych określone są w rozporządzeniu (WE) nr 1099/2008.

Państwa członkowskie zapewniają, by została zachowana spójność informacji statystycznych wykorzystywanych przy obliczaniu tych udziałów sektorowych i łącznych oraz informacji statystycznych przekazywanych Komisji na mocy tego rozporządzenia.

Artykuł 8

Unijna platforma ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii i transfery statystyczne między państwami członkowskimi

1. Państwa członkowskie mogą uzgodnić statystyczne transfery określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do drugiego. Ilość będąca przedmiotem transferu jest:
 - a) odejmowana od ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu udziału energii odnawialnej w państwie członkowskim dokonującym transferu do celów niniejszej dyrektywy; oraz
 - b) dodawana do ilości energii ze źródeł odnawialnych, która jest brana pod uwagę przy obliczaniu udziału energii odnawialnej w państwie członkowskim przyjmującym transfer do celów niniejszej dyrektywy.
2. Aby ułatwić realizację wiążącego unijnego celu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, oraz wkładów poszczególnych państw członkowskich w ten cel zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy, a także w celu ułatwienia transferów statystycznych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja ustanowi unijną platformę ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii (zwaną dalej „URDP”). Państwa członkowskie mogą na zasadzie dobrowolności przekazywać do URDP co roku dane na temat ich wkładów krajowych w unijny cel lub wszelkich poziomów referencyjnych ustalonych do celów monitorowania postępów we wdrażaniu rozporządzenia (UE) 2018/1999, w tym spodziewanych niedoborów lub nadwyżek w zakresie ich wkładów, oraz wskazanie ceny, jaką zaakceptowałyby, aby dokonać transferu nadwyżki produkcji energii ze źródeł odnawialnych z lub do innego państwa członkowskiego. Cena tych transferów ustalana jest indywidualnie na podstawie mechanizmu URDP kojarzącego popyt i podaż.
3. Komisja zapewnia, aby URDP była zdolna kojarzyć popyt i podaż dotyczące ilości energii ze źródeł odnawialnych uwzględnianych przy obliczaniu udziału energii odnawialnej państwa członkowskiego w oparciu o ceny lub inne kryteria określone przez państwo członkowskie przyjmujące transfer.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 35 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie URDP i stworzenie warunków do sfinalizowania transferów, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

4. Ustalenia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą obowiązywać przez jeden rok kalendarzowy lub więcej lat kalendarzowych. Takie ustalenia są zgłaszane Komisji lub finalizowane w ramach URDP nie później niż 12 miesięcy po zakończeniu każdego roku, w którym obowiązywały. Informacje przesłane Komisji obejmują ilość i cenę odnośnej energii. W odniesieniu do transferów sfinalizowanych w ramach URDP do wiadomości publicznej podaje się informacje o zaangażowanych stronach oraz informacje dotyczące konkretnego transferu.
5. Transfery stają się skuteczne wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w transferze poinformują o nim Komisję lub gdy spełnione zostaną wszystkie warunki rozliczeniowe w ramach URDP, w zależności od przypadku.

Artykuł 9

Wspólne projekty pomiędzy państwami członkowskimi

1. Dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą współpracować w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do produkcji energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych. Współpraca taka może obejmować prywatnych operatorów.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udziale lub ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych wyprodukowanych przez dowolny wspólny projekt na ich terytorium, który oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r. lub w wyniku zwiększenia mocy instalacji zmodernizowanej po tej dacie, które mają zostać uznane na poczet udziału energii odnawialnej innego państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy.
3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 2:
 - a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;

- b) określa udział lub ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu wyprodukowanych w instalacji, które mają zostać uznane na poczet udziału energii odnawialnej odnośnego innego państwa członkowskiego;
 - c) wskazuje państwo członkowskie, na rzecz którego składane jest powiadomienie; oraz
 - d) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna, ciepło lub chłód wyprodukowane w instalacji ze źródeł odnawialnych źródeł mają być uznawane na poczet udziału energii odnawialnej odnośnego innego państwa członkowskiego.
4. Czas trwania wspólnego projektu, o którym mowa w niniejszym artykule, może wykraczać poza rok 2030.
5. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu nie może zostać zmienione ani wycofane bez obopólnej zgody państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa członkowskiego wskazanego zgodnie z ust. 3 lit. c).
6. Komisja, na wniosek zainteresowanych państw członkowskich, ułatwia tworzenie wspólnych projektów pomiędzy państwami członkowskimi, w szczególności poprzez ukierunkowaną pomoc techniczną i pomoc w zakresie rozwoju projektu.

Artykuł 10

Skutki wspólnych projektów pomiędzy państwami członkowskimi

1. W terminie trzech miesięcy od końca każdego roku objętego okresem, o którym mowa w art. 9 ust. 3 lit. d), państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie na mocy art. 9, wystosowuje pismo powiadamiające, w którym określa:
- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w danym roku ze źródeł odnawialnych w instalacji, która jest przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 9; oraz
 - b) ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, którą wyprodukowano w danym roku ze źródeł odnawialnych w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet udziału energii odnawialnej innego państwa członkowskiego zgodnie z powiadomieniem.
2. Powiadamiające państwo członkowskie przekazuje pismo powiadamiające państwu członkowskiemu, na rzecz którego złożono powiadomienie, oraz Komisji.
3. Do celów niniejszej dyrektywy ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, pochodząca ze źródeł odnawialnych, o której powiadomiono zgodnie z ust. 1 lit. b), należy:
- a) odjąć od ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych branej pod uwagę przy obliczaniu udziału energii odnawialnej państwa członkowskiego, które wystosowało pismo powiadamiające zgodnie z ust. 1; oraz
 - b) dodać do ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych i branej pod uwagę przy obliczaniu udziału energii odnawialnej państwa członkowskiego, które otrzymało pismo powiadamiające zgodnie z ust. 2.

Artykuł 11

Wspólne projekty pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. Państwo członkowskie lub większa ich liczba może współpracować z jednym lub większą liczbą państw trzecich w zakresie wszystkich rodzajów wspólnych projektów odnoszących się do produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Współpraca taka może obejmować prywatnych operatorów i musi odbywać się z pełnym poszanowaniem prawa międzynarodowego.
2. Energię elektryczną produkowaną ze źródeł odnawialnych w państwach trzecich uwzględnia się do celów obliczenia udziałów energii odnawialnej państw członkowskich wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:
- a) energia elektryczna jest zużywana w Unii, który to wymóg uważa się za spełniony, jeżeli:
 - (i) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń jest ściśle przypisana do alokowanej mocy połączeń międzysystemowych przez wszystkich odpowiedzialnych operatorów systemów przesyłowych w kraju pochodzenia, kraju przeznaczenia i, jeżeli ma to zastosowanie, każdym krajem trzecim tranzytu;

- (ii) ilość energii elektrycznej równoważna ilości uwzględnianej do obliczeń została ściśle zarejestrowana w wykazie zbilansowania przez odpowiedzialnego operatora systemu przesyłowego po unijnej stronie połączenia wzajemnego; oraz
 - (iii) przypisana moc i produkcja energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w instalacji, o której mowa w lit. b), odnoszą się do tego samego okresu;
- b) energia elektryczna jest produkowana w instalacji, którą oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r., lub w wyniku zwiększenia mocy instalacji zmodernizowanej po tej dacie, w ramach wspólnego projektu, o którym mowa w ust. 1;
- c) ilość produkowanej i wywożonej energii elektrycznej nie uzyskała innego wsparcia w ramach systemu wsparcia państwa trzeciego niż pomoc inwestycyjna przyznana tej instalacji; oraz
- d) energia elektryczna została wyprodukowana zgodnie z prawem międzynarodowym, w państwie trzecim, które jest sygnatariuszem Konwencji Rady Europy o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności lub innych międzynarodowych konwencji lub traktatów dotyczących praw człowieka.
3. Do celów ust. 4 państwa członkowskie mogą występować do Komisji z wnioskiem o uwzględnienie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii wyprodukowanej i zużytej w państwie trzecim, w kontekście budowy połączenia wzajemnego między państwem członkowskim a państwem trzecim o bardzo długim czasie realizacji, pod następującymi warunkami:
- a) budowa połączenia wzajemnego musi się rozpocząć do dnia 31 grudnia 2026 r.;
 - b) nie ma możliwości oddania do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2030 r.;
 - c) możliwe jest oddanie do eksploatacji połączenia wzajemnego przed dniem 31 grudnia 2032 r.;
 - d) po oddaniu do eksploatacji połączenie wzajemne będzie wykorzystywane do wywożenia energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych do Unii zgodnie z ust. 2;
 - e) wniosek odnosi się do wspólnego projektu, który spełnia kryteria określone w ust. 2 lit. b) i c) i będzie realizowany przy wykorzystaniu połączenia wzajemnego po oddaniu do eksploatacji, oraz do ilości energii elektrycznej nie większej od ilości, która będzie wywożona do Unii po oddaniu połączenia wzajemnego do eksploatacji.
4. O udziale lub ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w dowolnej instalacji na terytorium państwa trzeciego, które mają zostać uznane na poczet udziału energii odnawialnej jednego lub kilku państw członkowskich do celów niniejszej dyrektywy, powiadamia się Komisję. W przypadku gdy chodzi o więcej niż jedno państwo członkowskie, o podziale tej wielkości między państwa członkowskie powiadamia się Komisję. Udział lub ilość nie przekracza udziału lub ilości faktycznie wywiezionych do Unii i wykorzystanych na jej terytorium oraz odpowiada ilości, o której mowa w ust. 2 lit. a) ppkt (i) i (ii) i spełnia warunki określone w ust. 2 lit. a). Powiadomienie zostaje złożone przez każde państwo członkowskie, któremu dany udział lub ilość energii elektrycznej ma być zaliczona na poczet krajowego celu ogólnego.
5. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 4:
- a) opisuje proponowaną instalację lub wskazuje zmodernizowaną instalację;
 - b) określa udział lub ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w instalacji, która ma zostać uznana na poczet udziału energii odnawialnej danego państwa członkowskiego, jak również, z zastrzeżeniem wymogów w zakresie poufności, odpowiednie uzgodnienia finansowe;
 - c) wskazuje okres, w pełnych latach kalendarzowych, podczas którego energia elektryczna ma być uznawana na poczet udziału energii odnawialnej tego państwa członkowskiego; oraz
 - d) zawiera pisemne uznanie lit. b) i c) przez państwo trzecie, na którego terytorium ma zostać oddana do eksploatacji dana instalacja, oraz wskazanie udziału lub ilości energii elektrycznej wyprodukowanej przez daną instalację, która zostanie wykorzystana na rynku krajowym przez to państwo trzecie.
6. Czas trwania wspólnego projektu, o którym mowa w niniejszym artykule, może wykroczyć poza rok 2030.
7. Powiadomienie złożone na mocy niniejszego artykułu może zostać zmienione lub wycofane wyłącznie za obopólną zgodą państwa członkowskiego, które złożyło powiadomienie, oraz państwa trzeciego, które uznało wspólny projekt zgodnie z ust. 5 lit. d).

8. Państwa członkowskie i Unia zachęcają odpowiednie organy Wspólnoty Energetycznej do podejmowania, zgodnie z Traktatem o Wspólnocie Energetycznej, środków niezbędnych, aby umawiające się strony mogły stosować przepisy o współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 12

Skutki wspólnych projektów pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi

1. W terminie 12 miesięcy od końca każdego roku objętego okresem wskazanym w art. 11 ust. 5 lit. c) powiadamiające państwo członkowskie wystosowuje pismo powiadamiające, w którym określa:

- a) całkowitą ilość energii elektrycznej, którą wyprodukowano w danym roku ze źródeł odnawialnych w instalacji, która jest przedmiotem powiadomienia złożonego na mocy art. 11;
- b) ilość energii elektrycznej, którą wyprodukowano w danym roku ze źródeł odnawialnych w tej instalacji i która ma zostać uznana na poczet udziału energii odnawialnej tego państwa zgodnie z powiadomieniem na podstawie art. 11; oraz
- c) dowód spełnienia warunków określonych w art. 11 ust. 2.

2. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje pismo powiadamiające Komisji i państwu trzeciemu, które uznało projekt zgodnie z art. 11 ust. 5 lit. d).

3. Do celów obliczenia udziałów energii odnawialnej na podstawie niniejszej dyrektywy ilość energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych będącą przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1 lit. b) dodaje się do ilości energii ze źródeł odnawialnych branej pod uwagę przy obliczaniu udziałów energii odnawialnej państwa członkowskiego, które wystosowało pismo powiadamiające.

Artykuł 13

Wspólne systemy wsparcia

1. Nie naruszając obowiązków państwa członkowskiego wynikających z art. 5, dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą dobrowolnie postanowić o połączeniu lub częściowym koordynowaniu ich krajowych systemów wsparcia. W takich przypadkach pewna ilość energii ze źródeł odnawialnych wyprodukowana na terytorium jednego uczestniczącego państwa członkowskiego może zostać zaliczona na poczet udziału energii odnawialnej innego uczestniczącego państwa członkowskiego, jeżeli to państwo członkowskie:

- a) dokona statystycznego transferu określonych ilości energii ze źródeł odnawialnych z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 8; lub
- b) ustanowi regułę dystrybucji, którą uznają inne uczestniczące państwa członkowskie i która rozdziela ilości energii ze źródeł odnawialnych między uczestniczącymi państwami członkowskimi.

Komisja musi zostać powiadomiona o regule dystrybucji, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), nie później niż trzy miesiące po zakończeniu pierwszego roku, w którym zaczęła ona obowiązywać.

2. W ciągu trzech miesięcy po zakończeniu każdego roku każde państwo członkowskie, które złożyło powiadomienie zgodnie z ust. 1 akapit drugi, wystosowuje pismo powiadamiające, w którym wskazuje całkowitą ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych, wyprodukowaną w przedmiotowym roku i podlegającą regule dystrybucji.

3. Do celów obliczenia udziałów energii odnawialnej na podstawie niniejszej dyrektywy ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych będącą przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 2 rozdziela się między zainteresowane państwa członkowskie zgodnie ze zgłoszoną regułą dystrybucji.

4. Komisja upowszechnia wytyczne i najlepsze praktyki oraz, na wniosek zainteresowanych państw członkowskich, ułatwia ustanawianie wspólnych systemów wsparcia między państwami członkowskimi.

Artykuł 14

Wzrost mocy

Do celów art. 9 ust. 2 oraz art. 11 ust. 2 lit. b) jednostki energii ze źródeł odnawialnych, które można przypisać zwiększeniu mocy instalacji, są traktowane, jakby zostały wyprodukowane przez oddzielną instalację, która została oddana do eksploatacji w momencie wystąpienia wzrostu mocy.

Artykuł 15

Procedury administracyjne, przepisy i kodeksy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie krajowe przepisy dotyczące procedur wydawania zezwoleń, certyfikatów i koncesji, które są stosowane w przypadku elektrowni produkujących energię elektryczną, ciepło lub chłód ze źródeł odnawialnych oraz związanych z nimi sieci przesyłowych i dystrybucyjnych, w przypadku procesu przekształcania biomasy w biopaliwa, biopłyny, paliwa z biomasy lub inne produkty energetyczne oraz w przypadku odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego były proporcjonalne i niezbędne oraz przyczyniały się do wdrożenia zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim”.

Państwa członkowskie podejmują w szczególności właściwe kroki niezbędne, aby zapewnić:

- a) usprawnienie i przyspieszenie procedur administracyjnych na odpowiednim poziomie administracyjnym i ustanowienie przewidywalnych terminów procedur, o których mowa w akapicie pierwszym;
- b) obiektywność, przejrzystość, proporcjonalność i niedyskryminacyjny wobec wnioskodawców charakter przepisów dotyczących wydawania zezwoleń, certyfikatów i koncesji oraz pełne uwzględnienie w tych przepisach charakterystyki poszczególnych technologii związanych z energią odnawialną;
- c) przejrzystość i zasadność kosztów opłat administracyjnych uiszczanych przez konsumentów, planistów, architektów, konstruktorów, instalatorów sprzętu i systemów oraz dostawców; oraz
- d) ustanowienie uproszczonych i mniej kłopotliwych procedur wydawania zezwoleń, w tym procedury zwykłego powiadomienia, dla zdecentralizowanych urzędów oraz w zakresie produkcji i magazynowania energii ze źródeł odnawialnych.

2. Państwa członkowskie wyraźnie określają specyfikacje techniczne, które mają zostać spełnione przez urządzenia i systemy wykorzystujące energię odnawialną w celu skorzystania z systemów wsparcia. W przypadku gdy istnieją normy europejskie, łącznie z oznakowaniem ekologicznym, etykietami energetycznymi i innymi systemami referencji technicznych ustanowionymi przez europejskie organy normalizacji, specyfikacje techniczne są określone na podstawie tych norm. Specyfikacje techniczne nie wyznaczają miejsca certyfikacji urządzeń i systemów i nie stanowią bariery dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym stosowały przepisy dotyczące włączania i rozwoju energii odnawialnej, w tym odnośnie do prosumpcji energii odnawialnej i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej, oraz wykorzystywania niemożliwego do uniknięcia ciepła odpadowego i chłodu odpadowego podczas planowania, w tym wczesnego planowania przestrzennego, projektowania, budowy i remontów infrastruktury miejskiej, obszarów przemysłowych, handlowych lub mieszkalnych oraz infrastruktury energetycznej, w tym sieci elektroenergetycznej, systemów ciepłowniczych i chłodniczych, sieci przesyłowych gazu ziemnego i sieci paliw alternatywnych. Państwa członkowskie zachęcają w szczególności lokalne i regionalne organy administracyjne do uwzględniania, w stosownych przypadkach, ciepła i chłodu ze źródeł odnawialnych w planowaniu infrastruktury miejskiej i prowadzą konsultacje z operatorami sieci, by odzwierciedlić wpływ efektywności energetycznej i programów w zakresie reagowania na popyt, a także konkretnych przepisów dotyczących prosumpcji energii odnawialnej i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej na plany operatorów w zakresie rozwoju infrastruktury.

4. Państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego odpowiednie środki służące zwiększeniu udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budownictwa.

Przy ustanawianiu tych środków lub systemów wsparcia państwa członkowskie mogą uwzględnić, w stosownych przypadkach, środki krajowe związane ze znacznym wzrostem prosumpcji energii odnawialnej, lokalnego magazynowania energii, i wydajności energetycznej związane z kogeneracji oraz związane z pasywnymi budynkami o niskim lub zerowym zużyciu energii.

Państwa członkowskie wprowadzają w swoich przepisach i kodeksach prawa budowlanego lub w inny sposób mający równoważny skutek wymóg minimalnych poziomów zużycia energii ze źródeł odnawialnych w nowych budynkach i budynkach już istniejących poddawanych generalnemu remontowi w zakresie, w jakim jest to wykonalne pod względem technicznym, funkcjonalnym i ekonomicznym i odzwierciedla wyniki obliczeń uwzględniających kryterium optymalności pod względem kosztów i dokonanych zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE oraz w zakresie, w jakim nie wpływa negatywnie na jakość powietrza wewnątrz. Państwa członkowskie umożliwiają osiągnięcie tego minimalnego poziomu między innymi przez posługiwanie się efektywnymi systemami ciepłowniczymi i chłodniczymi wykorzystującymi w znacznym stopniu energię odnawialną oraz ciepło odpadowe i chłód odpadowy.

Wymogi określone w akapicie pierwszym stosuje się do sił zbrojnych wyłącznie w zakresie, w jakim ich zastosowanie nie wchodzi w konflikt z charakterem i podstawowym celem działalności sił zbrojnych i z wyłączeniem materiałów używanych wyłącznie w celach wojskowych.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by od dnia 1 stycznia 2012 r. nowe budynki publiczne i istniejące budynki publiczne poddawane generalnemu remontowi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym odgrywały rolę przykładów do naśladowania w kontekście niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą między innymi wypełnić ten wymóg, stosując przepisy w zakresie budynków o niemal zerowym zużyciu energii określone w dyrektywie 2010/31/UE lub zezwalając na wykorzystanie dachów budynków publicznych lub publiczno-prywatnych przez strony trzecie do instalacji urządzeń produkujących energię ze źródeł odnawialnych.

6. W odniesieniu do przepisów i kodeksów budowlanych państwa członkowskie promują stosowanie systemów i urządzeń grzewczych i chłodniczych wykorzystujących źródła odnawialne, pozwalających na znaczącą redukcję zużycia energii. W tym celu państwa członkowskie stosują etykiety energetyczne, oznakowanie ekologiczne lub inne dostępne odpowiednie certyfikaty lub normy ustanowione na poziomie krajowym lub unijnym, w przypadku gdy istnieją, i zapewniają dostępność odpowiednich informacji i porad na temat odnawialnych, wysoko energooszczędnych rozwiązań alternatywnych, a także ewentualnych instrumentów i zachęt finansowych dostępnych w przypadku wymiany, w celu promowania zwiększonego tempa wymiany starych systemów ogrzewania i zintensyfikowanego przechodzenia na rozwiązania oparte na energii odnawialnej zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE.

7. Państwa członkowskie przeprowadzają ocenę swojego potencjału pod względem energii ze źródeł odnawialnych i wykorzystania ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w sektorze ogrzewania i chłodzenia. Ocena ta obejmuje, w stosownych przypadkach, analizę przestrzenną obszarów nadających się do wykorzystywania energii o niskim ryzyku ekologicznym i analizę potencjału w zakresie projektów realizowanych na małą skalę przez gospodarstwa domowe i jest uwzględniana w drugiej kompleksowej ocenie wymaganej na podstawie art. 14 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE po raz pierwszy do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w późniejszych aktualizacjach kompleksowych ocen.

8. Państwa członkowskie oceniają bariery regulacyjne i administracyjne dla długoterminowych umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej, usuwają nieuzasadnione bariery i ułatwiają upowszechnianie takich umów. Państwa członkowskie zapewniają, by te umowy nie podlegały nieproporcjonalnym lub dyskryminacyjnym procedurom i opłatom.

Państwa członkowskie opisują polityki i środki ułatwiające upowszechnianie umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz w sprawozdaniach z postępów na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Artykuł 16

Organizacja i czas trwania procedury wydawania zezwoleń

1. Państwa członkowskie powołują lub wyznaczają co najmniej jeden punkt kontaktowy. Te punkty kontaktowe na żądanie wnioskodawcy udzielają wskazówek i wsparcia w trakcie przeprowadzania administracyjnej procedury składania wniosków o zezwolenie i wydawania zezwoleń. Wnioskodawca nie ma obowiązku kontaktowania się z więcej niż jednym punktem kontaktowym podczas całej procedury administracyjnej. Procedura wydawania zezwoleń obejmuje odpowiednie administracyjne zezwolenia na budowę, rozbudowę źródeł energii oraz eksploatację obiektów do celów produkcji energii ze źródeł odnawialnych i aktywów niezbędnych do ich podłączenia do sieci. Procedura wydawania zezwoleń obejmuje wszystkie procedury od potwierdzenia otrzymania wniosku do przesłania wyniku procedury, o którym mowa w ust. 2.

2. Punkt kontaktowy ma za zadanie przeprowadzić wnioskodawcę przez administracyjną procedurę składania wniosków o zezwolenie w przejrzysty sposób do momentu wydania przez odpowiedzialne organy jednej lub kilku decyzji na końcu procesu, udzielać mu wszelkich niezbędnych informacji i, w stosownych przypadkach, zapewniać udział innych organów administracyjnych. Wnioskodawcom zezwala się na składanie stosownych dokumentów również w formie cyfrowej.

3. Punkt kontaktowy udostępnia podręcznik procedur dla podmiotów realizujących projekty w zakresie produkcji energii odnawialnej, i zamieszcza te informacje również w internecie, odnosząc się też osobno do projektów na małą skalę i projektów w zakresie prosumpcji energii odnawialnej. Informacje zamieszczone w internecie wskazują wnioskodawcom właściwy dla ich wniosku punkt kontaktowy. Jeśli państwo członkowskie posiada więcej niż jeden punkt kontaktowy, informacje zamieszczone w internecie wskazują wnioskodawcom właściwy dla ich wniosku punkt kontaktowy.

4. Z zastrzeżeniem ust. 7 czas trwania procedury wydawania zezwoleń, o której mowa w ust. 1, w odniesieniu do elektrowni, włącznie z wszystkimi odpowiednimi procedurami właściwych organów nie może przekroczyć dwóch lat. Jeżeli jest to należycie uzasadnione ze względu na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, można przedłużyć ten okres dwóch lat maksymalnie o jeden rok.

5. Z zastrzeżeniem ust. 7 czas trwania procedury wydawania zezwoleń w odniesieniu do instalacji o mocy elektrycznej poniżej 150 kW nie może przekroczyć jednego roku. Jeżeli jest to należycie uzasadnione ze względu na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, można przedłużyć ten okres jednego roku maksymalnie o jeden rok.

Państwa członkowskie zapewniają, by wnioskodawcy mieli łatwy dostęp do prostych procedur rozstrzygania sporów dotyczących procedur wydawania zezwoleń i wystawiania zezwoleń na budowę i eksploatację elektrowni wykorzystujących energię odnawialną, w tym – w stosownych przypadkach – do alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów.

6. Państwa członkowskie ułatwiają rozbudowę źródła energii w istniejących elektrowniach wykorzystujących energię odnawialną, zapewniając uproszczoną i szybką procedurę wydawania zezwoleń. Czas trwania tej procedury nie może przekraczać jednego roku.

Jeżeli jest to należycie uzasadnione ze względu na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, na przykład w związku z nadrzędnymi względami bezpieczeństwa, gdy projekt rozbudowy źródła energii w istotny sposób wpływa na sieć lub pierwotną moc, wielkość lub wydajność instalacji, można przedłużyć ten okres jednego roku maksymalnie o jeden rok.

7. Terminy ustanowione w niniejszym artykule stosuje się bez uszczerbku dla obowiązków wypływających z mającego zastosowanie prawa Unii w dziedzinie środowiska oraz dla odwołań sądowych, środków zaskarżenia i innych postępowań przed sądem lub trybunałem oraz alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym postępowań skargowych, pozasądowych odwołań i środków zaskarżenia; terminy te mogą być przedłużone na okres trwania takich procedur.

8. Państwa członkowskie mogą ustanowić procedurę zwykłego powiadomienia o podłączeniach do sieci w odniesieniu do projektów rozbudowy źródła energii, o której mowa w art. 17 ust. 1. Jeżeli państwa członkowskie to uczynią, rozbudowa źródła energii jest dozwolona po powiadomieniu odpowiedniego organu, pod warunkiem że nie oczekuje się wystąpienia znaczących niekorzystnych skutków środowiskowych lub społecznych. W ciągu sześciu miesięcy od otrzymania powiadomienia organ ten podejmuje decyzję, czy jest ono wystarczające.

Jeśli odpowiedni organ uzna, że powiadomienie jest wystarczające, automatycznie wydaje zezwolenie. Jeśli organ ten uzna, że powiadomienie nie jest wystarczające, konieczne jest złożenie wniosku o nowe zezwolenie, a zastosowanie mają terminy, o których mowa w ust. 6.

Artykuł 17

Procedura zwykłego powiadomienia o podłączeniach do sieci

1. Państwa członkowskie ustanawiają procedurę zwykłego powiadomienia o podłączeniach do sieci, w ramach której instalacje lub zagregowane jednostki produkcyjne prosumentów energii odnawialnej i projekty demonstracyjne o mocy elektrycznej równej lub niższej niż 10,8 kW lub równoważne połączeniom innym niż trójfazowe, są podłączane do sieci po powiadomieniu operatora systemu dystrybucyjnego.

Operator systemu dystrybucyjnego może w ograniczonym terminie od powiadomienia odrzucić podłączenie do sieci będące przedmiotem powiadomienia lub zaproponować alternatywny punkt podłączenia do sieci w związku z uzasadnionymi względami bezpieczeństwa lub brakiem technicznej kompatybilności elementów systemu. W przypadku pozytywnej decyzji operatora systemu dystrybucyjnego lub w przypadku braku decyzji z jego strony w terminie miesiąca od powiadomienia instalacja lub zagregowana jednostka produkcyjna może zostać podłączona.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić na procedurę zwykłego powiadomienia w odniesieniu do instalacji lub zagregowanych jednostek produkcyjnych o mocy elektrycznej wyższej niż 10,8 kW, ale nieprzekraczającej 50 kW, pod warunkiem że zachowane zostaną stabilność, niezawodność i bezpieczeństwo sieci.

Artykuł 18

Informacje i szkolenia

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do informacji o środkach wsparcia wszystkim zaangażowanym stronom, takim jak konsumenci, w tym konsumenci o niskich dochodach znajdujący się w trudnej sytuacji, prosumenci energii odnawialnej, społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej, wykonawcy budowlani, instalatorzy, architekci, dostawcy urządzeń i systemów grzewczych, chłodniczych i elektrycznych oraz dostawcy pojazdów wykorzystujących energię odnawialną oraz dostawcy inteligentnych systemów transportowych.
2. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie przez dostawcę urządzenia lub systemu lub przez właściwe organy informacji na temat korzyści, kosztów i wydajności energetycznej netto urządzeń i systemów grzewczych, chłodniczych i elektrycznych, wykorzystujących energię ze źródeł odnawialnych.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by instalatorzy małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytowych systemów geotermalnych oraz pomp ciepła mieli dostęp do systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania. Systemy te mogą w stosownych przypadkach uwzględniać istniejące systemy i struktury i opierają się na kryteriach określonych w załączniku IV. Każde państwo członkowskie uznaje certyfikaty przyznane przez inne państwa członkowskie zgodnie z tymi kryteriami.
4. Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje dotyczące systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania, o których mowa w ust. 3. Państwa członkowskie mogą również udostępniać publicznie wykaz instalatorów kwalifikowanych lub certyfikowanych zgodnie z ust. 3.
5. Państwa członkowskie zapewniają, by istniały wytyczne dla wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w szczególności dla planistów i architektów, aby umożliwić im właściwe uwzględnienie optymalnego połączenia energii ze źródeł odnawialnych, wysoko efektywnych technologii i systemów ciepłowniczych i chłodniczych podczas planowania, projektowania, budowy i remontu obszarów przemysłowych, handlowych lub mieszkalnych.
6. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, przy udziale władz lokalnych i regionalnych opracowują odpowiednie programy informacyjne, programy zwiększania świadomości, programy doradcze lub szkoleniowe, aby informować obywateli o tym, jak korzystać z prawa do bycia aktywnym odbiorcą, oraz o korzyściach i rozwiązaniach praktycznych, w tym aspektach technicznych i finansowych, związanych z rozwojem i wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, także na użytek prosumpcji energii odnawialnej lub w ramach społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej.

Artykuł 19

Gwarancje pochodzenia dla energii ze źródeł odnawialnych

1. Do celów wykazania odbiorcom końcowym, jaki jest udział lub jaka jest ilość energii ze źródeł odnawialnych w miksie energetycznym danego dostawcy energii i w energii dostarczanej konsumentom na podstawie umów, wprowadzanej do obrotu z odniesieniem do zużycia energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie zapewniają możliwość zagwarantowania, że energia pochodzi ze źródeł odnawialnych w rozumieniu niniejszej dyrektywy zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami.
2. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia na wniosek producenta energii ze źródeł odnawialnych, chyba że do celów uwzględnienia wartości rynkowej gwarancji pochodzenia państwa członkowskie postanowią nie wydawać takiej gwarancji pochodzenia producentowi, który otrzymuje wsparcie finansowe z systemu wsparcia. Państwa członkowskie mogą ustalić, że gwarancje pochodzenia będą wystawiane w odniesieniu do energii ze źródeł nieodnawialnych. Wydawanie gwarancji pochodzenia może podlegać wymogowi minimalnej mocy. Gwarancja pochodzenia jest wystawiana dla standardowej jednostki 1 MWh. Dla każdej wyprodukowanej jednostki energii wydawana jest maksymalnie jedna gwarancja pochodzenia.

Państwa członkowskie zapewniają, by ta sama jednostka energii ze źródeł odnawialnych była brana pod uwagę tylko raz.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy producent otrzymuje wsparcie finansowe z systemu wsparcia, wartość rynkowa gwarancji pochodzenia dla tej samej produkcji była należycie uwzględniana w danym systemie wsparcia.

Uznaje się, że wartość rynkowa gwarancji pochodzenia została należycie uwzględniona w dowolnym z następujących przypadków:

- a) wsparcie finansowe jest przyznawane w drodze postępowania o udzielenie zamówienia lub w ramach systemu zbywalnych zielonych certyfikatów;
- b) wartość rynkowa gwarancji pochodzenia jest uwzględniana administracyjnie w wysokości wsparcia finansowego; lub
- c) gwarancje pochodzenia nie są wydawane bezpośrednio producentowi, lecz dostawcy lub konsumentowi, który kupuje energię ze źródeł odnawialnych w konkurencyjnym środowisku, albo w ramach długoterminowej umowy zakupu odnawialnej energii elektrycznej.

W celu uwzględnienia wartości rynkowej gwarancji pochodzenia państwa członkowskie mogą między innymi zdecydować o wydaniu producentowi gwarancji pochodzenia i natychmiast taką gwarancję anulować.

Gwarancja pochodzenia nie ma żadnej funkcji w rozumieniu spełniania przez państwa członkowskie wymogów art. 3. Przenoszenie gwarancji pochodzenia, oddzielnie lub razem z fizycznym przekazaniem energii, nie ma wpływu na decyzję państw członkowskich w sprawie stosowania transferów statystycznych, wspólnych projektów lub wspólnych systemów wsparcia do celów zapewnienia zgodności z art. 3, nie ma też wpływu na obliczanie końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z art. 7.

3. Do celów ust. 1 gwarancje pochodzenia są ważne przez dwanaście miesięcy od wyprodukowania danej jednostki energii. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie gwarancje pochodzenia, które nie zostały anulowane, utraciły ważność najpóźniej w terminie 18 miesięcy po dacie wyprodukowania jednostki energii. Państwa członkowskie uwzględniają gwarancje pochodzenia, które utraciły ważność, do celów wyliczenia miks pozostałej energii.

4. Do celów ujawniania informacji, o którym mowa w ust. 8 i 13, państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa energetyczne anulowały gwarancje pochodzenia najpóźniej 6 miesięcy po wygaśnięciu ważności gwarancji pochodzenia.

5. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy nadzorują wystawianie, przenoszenie i unieważnianie gwarancji pochodzenia. Wyznaczone właściwe organy nie mogą mieć nakładających się na siebie obszarów właściwości terytorialnej i muszą być niezależne od działalności w zakresie produkcji, obrotu i dostaw.

6. Państwa członkowskie lub wyznaczone właściwe organy ustanawiają odpowiednie mechanizmy mające zapewnić, aby gwarancje pochodzenia były wydawane, przekazywane i anulowane elektronicznie oraz aby były dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami. Państwa członkowskie i wyznaczone właściwe organy zapewniają, aby wymogi, które nakładają, były zgodne z normą CEN – EN 16325.

7. Gwarancja pochodzenia określa co najmniej:

- a) źródło energii, z którego energia została wyprodukowana oraz daty rozpoczęcia i zakończenia jej produkcji;
- b) czy dotyczy ona:
 - (i) energii elektrycznej;
 - (ii) gazu, w tym wodoru; lub
 - (iii) energii stosowanej w celu ogrzewania lub chłodzenia;
- c) tożsamość, lokalizację, rodzaj i moc instalacji, w której wyprodukowano energię;
- d) czy instalacja korzystała ze wsparcia inwestycyjnego i czy jednostka energii korzystała w jakikolwiek inny sposób z krajowego systemu wsparcia oraz rodzaj systemu wsparcia;
- e) datę oddania instalacji do eksploatacji; oraz
- f) datę wydania, kraj wydania oraz niepowtarzalny numer identyfikacyjny.

W gwarancjach pochodzenia z instalacji o mocy poniżej 50 kW można podawać uproszczone informacje.

8. W przypadku gdy dostawca energii elektrycznej ma obowiązek wykazać udział lub ilość energii ze źródeł odnawialnych w jego miksie energetycznym do celów art. 3 ust. 9 lit. a) dyrektywy 2009/72/WE, może to zrobić, posługując się gwarancjami pochodzenia z wyłączeniem:

- a) udziału w jego miksie energetycznym odpowiadającego ofertom handlowym niepodlegającym śledzeniu, jeżeli takie występują, w odniesieniu do których dostawca może wykorzystać miks pozostałej energii; lub
- b) przypadków, gdy państwo członkowskie postanowi nie wydawać gwarancji pochodzenia producentowi otrzymującemu wsparcie finansowe z systemu wsparcia.

W przypadku gdy państwa członkowskie wprowadziły stosowanie gwarancji pochodzenia w odniesieniu do innych rodzajów energii, dostawcy stosują do celów ujawniania informacji ten sam rodzaj gwarancji pochodzenia, jak ma to miejsce w odniesieniu do dostarczanej energii. Podobnie gwarancje pochodzenia utworzone na podstawie art. 14 ust. 10 dyrektywy 2012/27/UE można wykorzystać do udowodnienia wszelkich wymogów w zakresie wykazania ilości energii elektrycznej wyprodukowanej przez wysokosprawne układy kogeneracyjne. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadku gdy energia elektryczna wytwarzana jest za pomocą wysokosprawnych układów kogeneracyjnych wykorzystujących źródła odnawialne, może zostać wystawiona tylko jedna gwarancja pochodzenia określająca obie charakterystyki.

9. Państwa członkowskie uznają gwarancje pochodzenia wydane przez inne państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą wyłącznie jako dowód w zakresie elementów, o których mowa w ust. 1 i ust. 7 akapit pierwszy lit. a)–f). Państwo członkowskie może odmówić uznania gwarancji pochodzenia wyłącznie jeżeli ma uzasadnione wątpliwości co do jej dokładności, wiarygodności lub autentyczności. Dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o odmowie uznania gwarancji, podając jej powody.

10. Jeżeli Komisja uzna, że odmowa uznania gwarancji pochodzenia jest nieuzasadniona, może przyjąć decyzję zobowiązującą państwo członkowskie do uznania gwarancji pochodzenia.

11. Państwa członkowskie nie uznają gwarancji pochodzenia wydanych przez państwo trzecie, z wyjątkiem przypadków gdy Unia zawarła z tym państwem trzecim umowę w sprawie wzajemnego uznawania gwarancji pochodzenia wydanych w Unii i kompatybilnych systemów gwarancji pochodzenia utworzonych w tym państwie trzecim, i to wyłącznie w przypadku gdy prowadzony jest bezpośredni przywóz lub wywóz energii.

12. Państwo członkowskie może wprowadzić, zgodnie z prawem Unii, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria dotyczące używania gwarancji pochodzenia, zgodnie ze zobowiązaniami ustanowionymi w art. 3 ust. 9 dyrektywy 2009/72/WE.

13. Komisja przyjmuje sprawozdanie zawierające ocenę możliwości ustanowienia ogólnounijnego oznakowania ekologicznego w celu promowania wykorzystania energii odnawialnej pochodzącej z nowych instalacji. Dostawcy wykorzystują informacje zawarte w gwarancjach pochodzenia w celu wykazania zgodności z wymogami takiego oznakowania.

Artykuł 20

Dostęp do sieci i ich działanie

1. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie oceniają konieczność rozszerzenia istniejącej infrastruktury sieci gazowniczej, aby ułatwić integrację gazu ze źródeł odnawialnych.

2. W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie nakładają na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych na swoim terytorium obowiązek publikowania przepisów technicznych zgodnie z art. 8 dyrektywy 2009/73/WE, w szczególności w odniesieniu do zasad przyłączania do sieci, które obejmują wymagania dotyczące jakości, nawaniania i ciśnienia gazu. Państwa członkowskie nakładają również na operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych obowiązek publikacji taryf przyłączeniowych za przyłączenie gazu z odnawialnych źródeł w oparciu o obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne kryteria.

3. W zależności od swojej oceny, włączonej do zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999 i dotyczącej konieczności budowy nowej infrastruktury na potrzeby systemów ciepłowniczych i chłodniczych wykorzystujących źródła odnawialne w celu osiągnięcia celu unijnego, określonego w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie podejmują, w stosownych przypadkach, niezbędne kroki na rzecz rozbudowy lokalnej infrastruktury ogrzewania i chłodzenia w celu dostosowania się do rozwoju ogrzewania i chłodzenia wykorzystującego dużą biomasę, energię słoneczną, energię otoczenia i energię geotermalną oraz ciepło odpadowe i chłód odpadowy.

Artykuł 21

Prosumenci energii odnawialnej

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w oparciu o niniejszy artykuł konsumenci mieli prawo stać się prosumentami energii odnawialnej.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by prosumenci energii odnawialnej, działający samodzielnie lub za pośrednictwem koncentratorów, mieli prawo:
 - a) wytwarzać energię odnawialną, również na własne potrzeby, przechowywać i sprzedawać swoje nadwyżki produkcji odnawialnej energii elektrycznej, w tym poprzez umowy zakupu odnawialnej energii elektrycznej, za pośrednictwem dostawców energii elektrycznej i poprzez ustalenia w zakresie partnerskiego (peer-to-peer) handlu, jednocześnie nie podlegając:
 - (i) odnośnie do energii elektrycznej, którą pobierają z sieci lub którą do sieci wprowadzają – dyskryminacyjnym lub nieproporcjonalnym procedurom i opłatom oraz opłatom sieciowym nieodzwoiercedlającą kosztów;
 - (ii) odnośnie do samodzielnie wytworzonej energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych pozostającej w ich obiektach – dyskryminacyjnym lub nieproporcjonalnym procedurom i wszelkim opłatom;
 - b) instalować i eksploatować systemy magazynowania energii elektrycznej połączone z instalacjami wytwarzającymi odnawialną energię elektryczną na własny użytek bez podlegania jakimkolwiek podwójnym opłatom, w tym opłatom sieciowym za zmagazynowaną energię elektryczną pozostającą w ich obiektach;
 - c) zachować swoje prawa i obowiązki jako odbiorcy końcowi;
 - d) otrzymywać wynagrodzenie, w stosownych przypadkach również z systemów wsparcia, za samodzielnie wytworzoną odnawialną energię elektryczną, którą wprowadzają do sieci, odzwierciedlające wartość rynkową tej energii elektrycznej i mogące uwzględnić jej długoterminową wartość dla sieci, środowiska i społeczeństwa.
3. Państwa członkowskie mogą stosować wobec prosumentów energii odnawialnej niedyskryminacyjne i proporcjonalne opłaty odnośnie do samodzielnie wytworzonej odnawialnej energii elektrycznej pozostającej w ich obiektach w następujących przypadkach:
 - a) jeśli samodzielnie wytworzona odnawialna energia elektryczna jest efektywnie wspierana przez systemy wsparcia – i jedynie w zakresie, w jakim opłacalność ekonomiczna projektu i efekt zachęty takiego wsparcia pozostają nienaruszone;
 - b) od 1 grudnia 2026 r., jeśli ogólny udział instalacji na własny użytek przekracza 8 % całkowitej zainstalowanej mocy elektrycznej w danym państwie członkowskim oraz jeżeli zostanie wykazane w drodze oceny kosztów i korzyści dokonanej przez krajowy organ regulacyjny tego państwa członkowskiego, przeprowadzonej w drodze otwartego, przejrzystego i partycypacyjnego procesu, że przepis określony w ust. 2 lit. a) ppkt (ii) prowadzi do znacznego nieproporcjonalnego obciążenia długoterminowej stabilności finansowej systemu elektrycznego albo że tworzy zachętę wykraczającą poza to, co jest obiektywnie niezbędne do osiągnięcia opłacalnego rozpowszechniania energii odnawialnej i jeśli takie obciążenie albo taka zachęta nie mogą być zminimalizowane przez podjęcie innych rozsądnych działań; lub
 - c) jeśli samodzielnie wytworzona odnawialna energia elektryczna jest produkowana w instalacjach o całkowitej zainstalowanej mocy elektrycznej powyżej 30 kW.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby prosumenci energii odnawialnej zlokalizowani w tym samym budynku, w tym w budynku wielomieszkaniowym, mieli prawo podejmować wspólnie działania, o których mowa w ust. 2, i mogli dokonywać ustaleń w zakresie dzielenia się między sobą energią odnawialnych produkowaną w ich siedzibie lub siedzibach, bez uszczerbku dla opłat sieciowych i innych odpowiednich opłat i podatków mających zastosowanie do każdego prosumenta energii odnawialnej. Państwa członkowskie mogą wprowadzić różnicowanie pomiędzy indywidualnymi prosumentami energii odnawialnej a działającymi grupowo prosumentami energii odnawialnej. Wszelkie takie różnicowanie musi być proporcjonalne i należyte uzasadnione.
5. Strona trzecia może być właścicielem instalacji prosumenta energii odnawialnej lub może zarządzać taką instalacją w zakresie instalacji, eksploatacji, w tym pomiarów, oraz konserwacji, pod warunkiem że podlega ona instrukcjom prosumenta energii odnawialnej. Takiej strony trzeciej nie uznaje się za prosumenta energii odnawialnej.

6. Państwa członkowskie wprowadzają ramy sprzyjające promowaniu i ułatwianiu rozwoju prosumpcji energii odnawialnej, w oparciu o ocenę istniejących nieuzasadnionych barier dla prosumpcji energii odnawialnej na ich terytorium i w ich sieciach energetycznych oraz jej potencjału. Takie ramy sprzyjające między innymi:

- a) dotyczą kwestii dostępności prosumpcji energii odnawialnej dla wszystkich odbiorców końcowych, w tym gospodarstw domowych o niskich dochodach lub w trudnej sytuacji;
- b) dotyczą nieuzasadnionych barier dla finansowania projektów na rynku i środków ułatwiających dostęp do finansowania;
- c) dotyczą innych nieuzasadnionych barier dla prosumpcji energii odnawialnej, w tym dla najemców;
- d) dotyczą zachęt dla właścicieli budynków, by tworzyli możliwości w zakresie prosumpcji energii odnawialnej, w tym dla najemców;
- e) przyznają prosumptom energii odnawialnej, w odniesieniu do samodzielnie wytworzonej, wprowadzonej przez nich do sieci odnawialnej energii elektrycznej, niedyskryminacyjny dostęp do odpowiednich, istniejących systemów wsparcia, a także do wszystkich segmentów rynku energii elektrycznej;
- f) zapewniają, by prosumenci energii odnawialnej uczestniczyli w odpowiedni i wyważony sposób w ogólnym podziale kosztów systemu, gdy energia elektryczna jest wprowadzana do sieci.

Państwa członkowskie dołączają podsumowanie swoich polityk i środków będących częścią sprzyjających ram i ocenę wdrożenia tych polityk i środków, odpowiednio, w ich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz w sprawozdaniach z postępów na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1999.

7. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE.

Artykuł 22

Spółeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby odbiorcy końcowi, w szczególności gospodarstwa domowe, byli uprawnieni do uczestniczenia w społecznościach energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej przy zachowaniu swoich praw lub obowiązków jako odbiorców końcowych i bez podlegania nieuzasadnionym lub dyskryminacyjnym warunkom lub procedurom, które uniemożliwiłyby ich udział w społecznościach energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej, pod warunkiem że w przypadku przedsięwzięć prywatnych ich udział nie stanowi ich głównej działalności gospodarczej ani zawodowej.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej miały prawo do:

- a) produkcji, zużywania, magazynowania i sprzedaży energii odnawialnej, w tym w drodze umów zakupu odnawialnej energii elektrycznej;
- b) podziału, w ramach danej społeczności energetycznej działającej w zakresie energii odnawialnej, energii odnawialnej wyprodukowanej przez jednostki produkcyjne będące własnością tej społeczności energetycznej działającej w zakresie energii odnawialnej, z zastrzeżeniem innych wymogów określonych w niniejszym artykule i z zastrzeżeniem zachowania praw i obowiązków członków społeczności energetycznej działającej w zakresie energii odnawialnej jako odbiorców;
- c) dostępu – w sposób niedyskryminacyjny – do wszystkich odpowiednich rynków energii, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem koncentracji.

3. Państwa członkowskie oceniają istniejące przeszkody i potencjał rozwoju na swoich terytoriach społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej.

4. Państwa członkowskie ustanawiają ramy pozwalające na promowanie i ułatwianie rozwoju społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej. Ramy te zapewniają między innymi, aby:

- a) usunięte zostały nieuzasadnione bariery regulacyjne i administracyjne dla społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej;
- b) społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej dostarczające energię lub świadczące usługi koncentracji lub inne usługi komercyjne w zakresie energii podlegały przepisom odpowiednim dla takiej działalności;

- c) operator danego systemu dystrybucyjnego współpracował ze społecznościami energetycznymi działającymi w zakresie energii odnawialnej w celu ułatwienia transferów energii w ramach społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej;
 - d) społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej podlegały sprawiedliwym, proporcjonalnym i przejrzystym procedurom, w tym procedurom w zakresie rejestracji i wydawania koncesji, oraz ponosiły odzwierciedlające koszty opłaty sieciowe, jak również odpowiednie opłaty i podatki, co zapewni, że w adekwatny, sprawiedliwy i wyważony sposób będą one uczestniczyć w ogólnym podziale kosztów systemu zgodnie z przejrzystą analizą kosztów i korzyści dotyczącą dystrybuowanych źródeł energii opracowaną przez właściwe organy krajowe;
 - e) społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej nie podlegały dyskryminacyjnemu traktowaniu w odniesieniu do ich działalności, praw i obowiązków jako odbiorcy końcowi, producenci, dostawcy, operatorzy systemu dystrybucyjnego lub jako inni uczestnicy rynku;
 - f) udział w społecznościach energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej był otwarty dla wszystkich konsumentów, w tym gospodarstw domowych o niskich dochodach lub w trudnej sytuacji;
 - g) dostępne były narzędzia ułatwiające dostęp do finansowania i informacji;
 - h) udzielane było wsparcie regulacyjne i wsparcie na rzecz budowania potencjału dla organów publicznych w umożliwianiu powstawania i tworzeniu społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej, w tym w pomaganiu władzom w bezpośrednim uczestnictwie;
 - i) powstały przepisy gwarantujące równe i niedyskryminujące traktowanie konsumentów, którzy uczestniczą w społeczności energetycznej działającej w zakresie energii odnawialnej.
5. Główne elementy ułatwiających ram, o których mowa w ust. 4, i ich wdrażania są częścią aktualizacji zintegrowanych krajowych planów państw członkowskich w dziedzinie energii i klimatu oraz sprawozdań z postępów zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.
6. Państwa członkowskie mogą postanowić, aby społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej były otwarte na uczestnictwo transgraniczne.
7. Bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE państwa członkowskie uwzględniają specyfikę społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej przy projektowaniu systemów wsparcia, aby umożliwić tym społecznościom ubieganie się o wsparcie na równych warunkach z innymi uczestnikami rynku.

Artykuł 23

Zwiększanie roli energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie

1. W celu promowania korzystania z energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia każde państwo członkowskie dąży do zwiększenia udziału energii odnawialnej w tym sektorze orientacyjnie o 1,3 punktu procentowego jako roczna średnia wyliczona dla okresów 2021–2025 i 2026–2030, zaczynając od udziału energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia osiągniętego w 2020 r., wyrażonego jako krajowy udział w zużyciu energii końcowej i obliczonego zgodnie z metodyką opisaną w art. 7, bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu. W przypadku państw członkowskich, w których nie wykorzystuje się ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, to zwiększenie udziału ograniczone jest do 1,1 punktu procentowego. W stosownych przypadkach państwa członkowskie nadają priorytet najlepszym dostępnym technologiom.
2. Do celów ust. 1, obliczając swój udział energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia i swoje średnie roczne zwiększenie, o którym mowa w ust. 1, każde państwo członkowskie:
- a) może doliczać ciepło odpadowe i chłód odpadowy, do wysokości 40 %średniego rocznego zwiększenia;
 - b) jeżeli jego udział energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia przekracza 60 %, może liczyć każdy taki udział jako spełniający średnie roczne zwiększenie; oraz
 - c) jeżeli jego udział energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia wynosi ponad 50 %, ale nie przekracza 60 %, może liczyć każdy taki udział jako spełniający połowę średniego rocznego zwiększenia.

Podejmując decyzje o wprowadzeniu środków w celu stosowania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ogrzewania i chłodzenia państwa członkowskie mogą uwzględniać opłacalność odzwierciedlającą strukturalne bariery wynikające z wysokiego udziału gazu ziemnego lub chłodzenia, lub z rozproszonej struktury rozmieszczenia skupisk ludzkich o niskiej gęstości zaludnienia.

W przypadku gdyby środki te skutkowały niższym średnim rocznym zwiększeniem niż to, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie podają informacje o tym fakcie do wiadomości publicznej, na przykład w ich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów dotyczących energii i klimatu zgodnie z art. 20 rozporządzenia(UE) 2018/1999, i przekazują Komisji uzasadnienie, w tym uzasadnienie wyboru środków, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu.

3. Na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów państwa członkowskie mogą ustanowić i podać do wiadomości publicznej wykaz środków oraz wyznaczyć i podać do wiadomości publicznej podmioty wykonawcze, takie jak dostawcy paliw, organy publiczne lub zawodowe, które mają przyczynić się do średniego rocznego zwiększenia, o którym mowa w ust. 1.

4. Państwa członkowskie mogą wdrażać średnie roczne zwiększenie, o którym mowa w ust. 1, między innymi, stosując jeden lub więcej następujących wariantów:

- a) fizyczne wprowadzanie energii odnawialnej lub ciepła odpadowego i chłodu odpadowego do energii i paliw energetycznych dostarczanych na potrzeby ogrzewania i chłodzenia;
- b) bezpośrednie środki ograniczające zużycie paliw kopalnych, takie jak instalacja w budynkach wysoce efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych wykorzystujących energię odnawialną lub wykorzystywanie energii odnawialnej lub ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w przemysłowych procesach grzewczych i chłodniczych;
- c) pośrednie środki ograniczające zużycie paliw kopalnych objęte zbywalnymi certyfikatami potwierdzającymi przestrzeganie zobowiązania określonego w ust. 1 poprzez wspieranie pośrednich środków ograniczających przez inny podmiot gospodarczy, taki jak niezależny instalator technologii związanych z energią odnawialną lub przedsiębiorstwo usług energetycznych świadczące usługi w zakresie instalacji wykorzystujących energie odnawialne; lub
- d) inne środki z zakresu polityki o równoważnym skutku w celu osiągnięcia średniego rocznego zwiększenia, o którym mowa w ust. 1, w tym środki fiskalne lub inne zachęty finansowe.

Przy wprowadzaniu i wdrażaniu środków, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie dążą do zapewnienia dostępności tych środków dla wszystkich konsumentów, zwłaszcza gospodarstw domowych o niskich dochodach lub gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, które w przeciwnym wypadku nie dysponowałyby wystarczającymi nakładami kapitałowymi, by korzystać z tych środków.

5. Państwa członkowskie mogą korzystać ze struktur ustanowionych w ramach krajowych zobowiązań w zakresie oszczędności energii, o których mowa w art. 7 dyrektywy 2012/27/UE, w celu wdrażania i monitorowania środków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

6. W przypadku wyznaczenia podmiotów na podstawie ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, by ich wkład w te wyznaczone podmioty był wymierny i możliwy do zweryfikowania oraz by wyznaczone podmioty składały co roku sprawozdanie dotyczące:

- a) całkowitej ilości energii dostarczonej do celów ogrzewania i chłodzenia;
- b) całkowitej ilości energii odnawialnej dostarczonej do celów ogrzewania i chłodzenia;
- c) ilości ciepła odpadowego i chłodu odpadowego dostarczonej do celów ogrzewania i chłodzenia;
- d) udziału energii odnawialnej i ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w całkowitej ilości energii dostarczonej do celów ogrzewania i chłodzenia; oraz
- e) rodzaju odnawialnego źródła energii.

Artykuł 24

Systemy ciepłownicze i chłodnicze

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby odbiorcy końcowi otrzymywali – w łatwo dostępny sposób, na przykład na stronach internetowych dostawców lub w rozliczeniach rocznych, lub na żądanie – informacje na temat efektywności energetycznej i udziału energii odnawialnej w ich systemach ciepłowniczych i chłodniczych.

2. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne środki i warunki umożliwiające odbiorcom systemów ciepłowniczych i chłodniczych, które nie są efektywnymi systemami ciepłowniczymi i chłodniczymi lub które nie staną się takimi systemami do dnia 31 grudnia 2025 r. w oparciu o plan zatwierdzony przez właściwy organ, odłączenie się od takiego systemu poprzez zakończenie lub zmianę umowy w celu samodzielnej produkcji ciepła lub chłodu z wykorzystaniem źródeł odnawialnych.

W przypadku gdy zakończenie umowy wiąże się z fizycznym odłączeniem, takie zakończenie może być uzależnione od odszkodowania za koszty poniesione bezpośrednio z powodu fizycznego odłączenia oraz za niezamortyzowaną część aktywów koniecznych do dostarczenia ciepła i chłodu do danego odbiorcy.

3. Państwa członkowskie mogą ograniczyć prawo do odłączenia poprzez zakończenie lub zmianę umowy zgodnie z ust. 2 do odbiorców, którzy mogą wykazać, że planowane alternatywne rozwiązanie w zakresie ogrzewania lub chłodzenia przyniesie znaczącą poprawę efektywności energetycznej. Ocena efektywności energetycznej alternatywnego rozwiązania może opierać się na świadectwie charakterystyki energetycznej.

4. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne środki zapewniające, by systemy ciepłownicze i chłodnicze przyczyniały się do zwiększenia, o którym mowa w art. 23 ust. 1 niniejszej dyrektywy, poprzez wdrożenie przynajmniej jednej z dwóch następujących opcji:

a) dążenie do zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych o przynajmniej jeden punkt procentowy jako roczna średnia obliczona dla okresu 2021–2025 i dla okresu 2026–2030, zaczynając od udziału energii ze źródeł odnawialnych i z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych osiągniętego w 2020 r., wyrażonego w postaci udziału w końcowym zużyciu energii w systemach ciepłowniczych i chłodniczych, poprzez wdrożenie środków, co do których można się spodziewać, że spowodują takie średnie roczne zwiększenie w latach o normalnych warunkach klimatycznych.

Państwa członkowskie, w których udział energii ze źródeł odnawialnych i z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego w systemach ciepłowniczych i chłodniczych przekracza 60 %, mogą liczyć każdy taki udział jako spełniający średnie roczne zwiększenie o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery.

Państwa członkowskie ustanawiają środki konieczne do wdrożenia średniego rocznego zwiększenia określonego w akapicie pierwszym niniejszej litery w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999;

b) zapewnienie, by operatorzy systemów ciepłowniczych i chłodniczych byli zobowiązani do przyłączenia dostawców energii ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego lub byli zobowiązani do oferowania podłączenia i zakupu ciepła i chłodu ze źródeł odnawialnych oraz z ciepła odpadowego i chłodu odpadowego od dostawców będących stroną trzecią – w oparciu o niedyskryminacyjne kryteria określone przez właściwy organ danego państwa członkowskiego, jeżeli operatorzy ci muszą:

- (i) zaspokoić popyt ze strony nowych odbiorców;
- (ii) zastąpić istniejące zdolności wytwarzania ciepła lub chłodu; lub
- (iii) rozszerzyć istniejące zdolności wytwarzania ciepła lub chłodu.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z opcji, o której mowa w ust. 4 lit. b), operator systemu ciepłowniczego lub chłodniczego może odmówić przyłączenia i zakupu ciepła lub chłodu od dostawców będących stronami trzecimi, w przypadku gdy:

- a) system nie ma wystarczającej przepustowości ze względu na inne dostawy ciepła odpadowego i chłodu odpadowego, ciepła lub chłodu ze źródeł odnawialnych bądź ciepła lub chłodu produkowanego przez wysokosprawne układy kogeneracyjne;
- b) ciepło lub chłód od dostawcy będącego stroną trzecią nie spełnia parametrów technicznych niezbędnych do przyłączenia oraz zapewnienia niezawodnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu ciepłowniczego i chłodniczego; lub
- c) operator może wykazać, że udzielenie dostępu doprowadziłoby do nadmiernego wzrostu kosztów dla odbiorców końcowych za dostarczenie ciepła lub chłodu w porównaniu z kosztami związanymi z korzystaniem z głównego lokalnego źródła ciepła lub chłodu, dla którego energia ze źródeł odnawialnych lub ciepło odpadowe i chłód odpadowy stanowiłyby konkurencję.

Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy operator systemu ciepłowniczego lub chłodniczego odmówi przyłączenia dostawcy ciepła lub chłodu na podstawie akapitu pierwszego, operator ten zgodnie z ust. 9 przekazał właściwemu organowi informację dotyczącą powodów odmowy, jak również warunków, które należałoby spełnić i środków, które należałoby wprowadzić w systemie, aby umożliwić takie przyłączenie.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z opcji, o której mowa w ust. 4 lit. b), może ono zwolnić operatorów następujących systemów ciepłowniczych i chłodniczych ze stosowania tej litery:

- a) efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych;
- b) efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych wykorzystujących wysokosprawną kogenerację;

- c) systemów ciepłowniczych i chłodniczych, które na podstawie planu zatwierdzonego przez właściwy organ staną się efektywnymi systemami ciepłowniczymi i chłodniczymi do 31 grudnia 2025 r.;
- d) systemów ciepłowniczych i chłodniczych o całkowitej nominalnej mocy cieplnej poniżej 20 MW.
7. Prawo do odłączenia poprzez zakończenie lub zmianę umowy zgodnie z ust. 2 mogą stosować odbiorcy indywidualni, wspólne przedsiębiorstwa utworzone przez odbiorców lub strony działające w imieniu odbiorców. W przypadku budynków wielomieszkaniowych takie odłączenie można przeprowadzić wyłącznie na poziomie całego budynku zgodnie z obowiązującym prawem mieszkaniowym.
8. Państwa członkowskie wymagają od operatorów systemu dystrybucyjnego energii elektrycznej, aby nie rzadziej niż co cztery lata oceniali, we współpracy z operatorami systemów ciepłowniczych i chłodniczych na odpowiednim obszarze, potencjał systemów ciepłowniczych i chłodniczych pod względem zapewnienia usługi bilansującej i innych usług systemowych, w tym odpowiedzi odbioru i magazynowania nadwyżek energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz aby oceniali, czy wykorzystanie zidentyfikowanego potencjału byłoby bardziej efektywne pod względem zasobów i kosztów niż rozwiązania alternatywne.
9. Państwa członkowskie zapewniają jasne określenie i egzekwowanie przez właściwy organ praw konsumentów oraz zasad eksploatacji systemów ciepłowniczych i chłodniczych na podstawie niniejszego artykułu.
10. Państwo członkowskie nie ma obowiązku stosowania ust. 2–9 niniejszego artykułu, jeżeli:
- a) w dniu 24 grudnia 2018 r. udział jego systemów ciepłowniczych i chłodniczych w ogólnym zużyciu energii na ogrzewanie i chłodzenie wynosi 2 % lub mniej;
- b) udział jego systemów ciepłowniczych i chłodniczych wzrasta ponad poziom 2 % na skutek rozwijania nowych efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych na podstawie jego zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2018/1999 lub na podstawie oceny, o której mowa w art. 15 ust. 8 niniejszej dyrektywy; lub
- c) udział jego systemów, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, stanowi ponad 90 % całkowitej sprzedaży jego systemów ciepłowniczych i chłodniczych.

Artykuł 25

Zwiększanie roli energii odnawialnej w sektorze transportu

1. Aby zwiększyć stosowanie energii odnawialnej w sektorze transportu, każde państwo członkowskie wprowadza obowiązek, by dostawcy paliw do 2030 r. zapewnili co najmniej 14-procentowy udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii w sektorze transportu (zwany dalej „udziałem minimalnym”), zgodnie z orientacyjnym kursem ustalonym przez dane państwo członkowskie i obliczonym według metody określonej w niniejszym artykule oraz w art. 26 i 27. Komisja dokona oceny tego obowiązku z myślą o przedstawieniu do 2023 r. wniosku ustawodawczego dotyczącego jego zwiększenia w przypadku, gdy koszty produkcji energii odnawialnej ulegną dalszemu znacznemu obniżeniu lub, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie obniżenia emisyjności, lub jeśli będzie to uzasadnione istotnym zmniejszeniem zużycia energii w Unii.

Ustanawiając ten obowiązek ciążyący na dostawcach paliw, państwa członkowskie mogą wprowadzić zwolnienie dla różnych dostawców paliw i różnych nośników energii lub rozróżnienie między nimi przy zapewnieniu, aby zostały uwzględnione różne stopnie zaawansowania i koszty różnych technologii.

Do obliczenia udziału minimalnego, o którym mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie:

- a) uwzględniają odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego również wtedy, gdy są one stosowane jako produkt pośredni w produkcji paliw konwencjonalnych; oraz
- b) mogą uwzględniać pochodzące z recyklingu paliwa węglowe.

W ramach udziału minimalnego, o którym mowa w akapicie pierwszym, wkład zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A jako udział w końcowym zużyciu energii w sektorze transportu ma wynieść co najmniej 0,2 % w 2022 r., co najmniej 1 % w 2025 r. oraz co najmniej 3,5 % w 2030 r.

Państwa członkowskie mogą zwolnić dostawców paliw dostarczających paliwa w postaci energii elektrycznej lub odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego – w odniesieniu do tych paliw – z wymogu osiągnięcia minimalnego udziału zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A.

Ustanawiając obowiązek, o którym mowa w akapitach pierwszym i czwartym, w celu zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego w nich udziału, państwa członkowskie mogą to uczynić, między innymi za pomocą środków dotyczących wielkości, wartości energetycznej lub ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że zostanie wykazane, że udziały minimalne, o których mowa w akapitach pierwszym i czwartym, zostały osiągnięte.

2. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych wynikające ze stosowania odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego ma od dnia 1 stycznia 2021 r. wynosić co najmniej 70 %.

Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie odpowiednich minimalnych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku pochodzących z recyklingu paliw węglowych w drodze oceny cyklu życia uwzględniającej specyfikę każdego rodzaju paliwa.

Artykuł 26

Zasady szczególne w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wyprodukowanych z roślin spożywczych i pastewnych

1. Do obliczenia końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim, o którym mowa w art. 7, oraz udziału minimalnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy, udział biopaliw i biopłynów, jak również paliw z biomasy zużywanych w transporcie – jeśli są one produkowane z roślin spożywczych i pastewnych – nie może w tym państwie członkowskim przekraczać o więcej niż o 1 punkt procentowy udziału takich paliw w końcowym zużyciu energii w sektorach transportu drogowego i kolejowego w 2020 r., a maksymalnie może to być 7 % końcowego zużycia energii w sektorach transportu drogowego i kolejowego w tym państwie członkowskim.

W przypadku gdy udział ten wynosi poniżej 1 % w jednym z państw członkowskich, udział ten można zwiększyć do maksymalnie 2 % końcowego zużycia energii w sektorach transportu drogowego i kolejowego.

Państwa członkowskie mogą ustanowić niższy limit i wprowadzić, do celów art. 29 ust. 1, rozróżnienie między różnymi biopaliwami, biopłynami i paliwami z biomasy produkowanymi z roślin spożywczych i pastewnych, uwzględniając najlepsze dostępne dowody dotyczące wpływu na pośrednią zmianę użytkowania gruntów. Państwa członkowskie mogą na przykład ustanowić niższy limit w odniesieniu do udziału biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin oleistych.

W przypadku gdy udział biopaliw i biopłynów, jak również paliw z biomasy zużywanych w transporcie, wyprodukowanych z roślin spożywczych i pastewnych w danym państwie członkowskim jest ograniczony do poziomu poniżej 7 % lub gdy państwo członkowskie postanowi dalej ograniczyć ten udział, może ono odpowiednio zmniejszyć udział minimalny, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy, o maksymalnie 7 punktów procentowych.

2. Do obliczenia końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych w danym państwie członkowskim, o którym mowa w art. 7, oraz udziału minimalnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy, udział biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów wyprodukowanych z roślin spożywczych i pastewnych, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla, nie może przekraczać poziomu zużycia takich paliw w tym państwie członkowskim w 2019 r., o ile nie zostały one certyfikowane jako biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów zgodnie z niniejszym ustępem.

Od dnia 31 grudnia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. limit podlega stopniowemu obniżaniu do poziomu 0 %.

Do dnia 1 lutego 2019 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stanu światowej ekspansji produkcji odnośnych roślin spożywczych i pastewnych.

Do dnia 1 lutego 2019 r. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie kryteriów certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów oraz określenie surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których to surowców zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla. Sprawozdanie to i towarzyszący mu akt delegowany muszą być oparte na najlepszych dostępnych danych naukowych.

Do dnia 1 września 2023 r. Komisja na podstawie najlepszych dostępnych danych naukowych dokonuje przeglądu kryteriów określonych w akcie delegowanym, o którym mowa w akapicie czwartym, i przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 35 w celu zmiany, w stosownych przypadkach, takich kryteriów i określenia trajektorii stopniowego zmniejszania wkładu na poczet celu określonego w art. 3 ust. 1 i udziału minimalnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy, wnoszonego przez biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów wyprodukowane z surowców, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla.

Artykuł 27

Zasady obliczania w odniesieniu do udziałów minimalnych energii odnawialnej w sektorze transportu

1. Do celów obliczania udziałów minimalnych, o których mowa w art. 25 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty, zastosowanie mają następujące zasady:

- a) do obliczenia mianownika, tj. wartości energetycznej paliw w transporcie drogowym i kolejowym dostarczanych do celów zużycia lub wykorzystania na rynku, uwzględnia się: benzynę, olej napędowy, gaz ziemny, biopaliwa, biogaz, odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego, pochodzące z recyklingu paliwa węglowe oraz energię elektryczną dostarczane do sektorów transportu drogowego i kolejowego;
- b) do obliczenia licznika, tj. ilości energii ze źródeł odnawialnych zużytej w sektorze transportu do celów art. 25 ust.1 akapit pierwszy, uwzględnia się wartość energetyczną wszystkich rodzajów energii ze źródeł odnawialnych dostarczanych do wszystkich sektorów transportu, w tym odnawialnej energii elektrycznej dostarczanej do sektorów transportu drogowego i kolejowego. Państwa członkowskie mogą również uwzględnić pochodzące z recyklingu paliwa węglowe.

Do celów obliczenia licznika udział biopaliw i biogazu produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część B ogranicza się, za wyjątkiem Cypru i Malty, do 1,7 % wartości energetycznej paliw transportowych dostarczanych do celów zużycia lub wykorzystania na rynku. Państwa członkowskie mogą w uzasadnionych okolicznościach zmienić ten limit z uwagi na dostępność surowca. Wszelkie takie zmiany wymagają zatwierdzenia przez Komisję;

- c) do celów obliczenia zarówno licznika, jak i mianownika należy stosować wartości dotyczące wartości energetycznej paliw transportowych określone w załączniku III. W celu określenia wartości energetycznej paliw transportowych niewymienionych w załączniku III państwa członkowskie stosują odpowiednie normy ESO dotyczące ustalania wartości kalorycznych paliw. W przypadku gdy nie przyjęto w tym celu norm ESO, stosuje się odpowiednie normy ISO. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 35 aktów delegowanych w celu zmiany niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie wartości energetycznej paliw transportowych określonych w załączniku III zgodnie z postępowaniem naukowo-technicznym.

2. Do celów wykazania osiągnięcia udziałów minimalnych, o których mowa w art. 25 ust. 1:

- a) udział biopaliw i biogazu dla transportu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX może być uznany za dwukrotności ich wartości energetycznej;
- b) udział odnawialnej energii elektrycznej uznaje się za czterokrotności jej wartości energetycznej w przypadku dostarczania jej do pojazdów drogowych, a w przypadku dostarczania jej do transportu kolejowego można uznać, że udział odnawialnej energii elektrycznej to jej wartość energetyczna pomnożona przez 1,5;
- c) z wyjątkiem paliw produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych uznaje się, że udział paliw dostarczanych w sektorach lotniczym i morskim to ich wartość energetyczna pomnożona przez 1,2.

3. Do celów obliczenia udziału odnawialnej energii elektrycznej w energii elektrycznej dostarczonej do pojazdów drogowych i kolejowych na potrzeby ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie odnoszą się do dwuletniego okresu poprzedzającego rok dostarczenia energii elektrycznej na ich terytorium.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego artykułu, aby określić udział energii elektrycznej do celów ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku energii elektrycznej uzyskanej z bezpośredniego podłączenia do instalacji wytwarzającej odnawialną energię elektryczną i dostarczanej do pojazdów drogowych, tę energię elektryczną zalicza się w całości jako odnawialną.

Aby zapewnić, by spodziewany wzrost popytu na energię elektryczną w sektorze transportu wykraczający poza obecny poziom bazowy został zaspokojony przez dodatkowe moce wytwórcze energii odnawialnej, Komisja opracowuje ramy dodatkowości w sektorze transportu oraz przedstawia różne warianty w celu określenia poziomów bazowych państw członkowskich oraz pomiaru dodatkowości.

Do celów niniejszego ustępu jeżeli energia elektryczna jest wykorzystywana do produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego bezpośrednio albo do produkcji produktów pośrednich, w celu ustalenia udziału energii odnawialnej wykorzystuje się średni udział energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w państwie produkcji, według pomiarów z dwóch lat poprzedzających rok, którego dotyczy obliczenie.

Energia elektryczna uzyskana z bezpośredniego podłączenia do instalacji wytwarzającej odnawialną energię elektryczną może być jednak w całości zaliczana jako odnawialna energia elektryczna, jeżeli jest zużywana do celów produkcji odnawialnych ciekłych lub gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego, pod warunkiem że taka instalacja:

- a) rozpoczyna działanie później niż instalacja produkująca odnawialne ciekłe lub gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego lub w tym samym czasie; oraz
- b) nie jest podłączona do sieci lub jest podłączona do sieci, ale można udowodnić, że dana energia elektryczna została dostarczona bez pobierania energii elektrycznej z sieci.

Energia elektryczna, która została pobrana z sieci, może być zaliczona w całości jako odnawialna energia elektryczna, jeżeli jest ona produkowana wyłącznie ze źródeł odnawialnych i wykazano pochodzenie ze źródeł odnawialnych oraz spełnienie innych odpowiednich kryteriów, zapewniając, że o stwierdzenie pochodzenia tej energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych występuje się tylko raz i tylko w jednym sektorze będącym odbiorcą końcowym.

Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez ustanowienie unijnej metodyki, określającej szczegółowe zasady, według których podmioty gospodarcze mają spełniać wymogi określone w akapitach piątym i szóstym niniejszego ustępu.

Artykuł 28

Inne postanowienia dotyczące energii odnawialnej w sektorze transportu

1. W celu zminimalizowania ryzyka, że pojedyncze partie surowców będą zaliczane więcej niż jednej raz w Unii, państwa członkowskie i Komisja zacieśniają współpracę pomiędzy krajowymi systemami oraz między krajowymi systemami a dobrowolnymi systemami i weryfikatorami utworzonymi na podstawie art. 30, obejmującą w stosownych przypadkach wymianę danych. W przypadku gdy właściwy organ jednego z państw członkowskich podejrzewa lub stwierdzi nadużycie, informuje o tym w stosownych przypadkach pozostałe państwa członkowskie.

2. Komisja zapewnia, by została utworzona unijna baza danych umożliwiająca śledzenie ciekłych i gazowych paliw transportowych, które kwalifikują się, by zaliczyć je do licznika, o którym mowa w art. 27 ust. 1 lit. b) lub które uwzględnia się do celów, o których mowa w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c). Państwa członkowskie wymagają, aby odpowiednie podmioty gospodarcze wprowadzały do tej bazy danych informacje o przeprowadzonych transakcjach oraz o właściwościach tych paliw pod względem zrównoważonego rozwoju, w tym o emisjach gazów cieplarnianych w całym cyklu życia tych paliw, począwszy od miejsca produkcji do dostawcy wprowadzającego paliwa do obrotu. Państwo członkowskie może ustanowić krajową bazę danych połączoną z unijną bazą danych, zapewniając natychmiastowe przekazywanie wprowadzanych informacji między tymi bazami.

Dostawcy paliw wprowadzają do odpowiedniej bazy danych informacje niezbędne do weryfikacji zgodności z wymogami określonymi w art. 25 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty.

3. Do 31 grudnia 2021 r. państwa członkowskie podejmą środki w celu zapewnienia dostępności paliw ze źródeł odnawialnych dla transportu, w tym w zakresie publicznie dostępnych punktów ładowania o dużej mocy oraz innej infrastruktury tankowania, jak przewidziano w ich krajowych ramach polityki zgodnie z dyrektywą 2014/94/UE.

4. Państwa członkowskie mają dostęp do unijnej bazy danych, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie wprowadzają środki służące zapewnieniu, aby podmioty gospodarcze wprowadzały do odpowiedniej bazy danych dokładne informacje. Komisja wprowadza wymóg, by systemy podlegające decyzji zgodnie z art. 30 ust. 4 niniejszej dyrektywy sprawdzały zgodność z tym wymogiem przy sprawdzaniu zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Komisja publikuje co dwa lata zagregowane informacje pochodzące z unijnej bazy danych zgodnie z załącznikiem VIII do rozporządzenia (UE) 2018/1999.

5. Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 35 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie metodyki wyznaczania udziału biopaliwa oraz biogazu dla transportu będących produktem przetwarzania we wspólnym procesie biomasy i paliw kopalnych oraz określenie metodyki oceny ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, uzyskanego dzięki odnawialnym ciekłym i gazowym paliwom transportowym pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzącym z recyklingu paliwom węglowym, co ma zapewnić, by jednostek za emisje uniknięte nie przyznawano za CO₂, którego wychwytywanie otrzymało już jednostkę emisji na podstawie innych przepisów prawa.

6. Do dnia 25 czerwca 2019 r., a następnie co dwa lata, Komisja dokonuje przeglądu wykazów surowców określonych w załączniku IX części A i B w celu dodania surowców, zgodnie z zasadami określonymi w akapicie trzecim.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu zmiany wykazów surowców określonych w załączniku IX w części A i B, wyłącznie poprzez dodawanie pozycji do tych wykazów, a nie ich usuwanie. Surowce, które mogą być przetwarzane wyłącznie w technologiach zaawansowanych, dodaje się do załącznika IX część A. Surowce, które mogą zostać przetworzone na biopaliwa lub biogaz dla transportu w technologiach rozwiniętych, dodaje się do załącznika IX część B.

Takie akty delegowane muszą być oparte na analizie potencjału danego surowca jako materiału do produkcji biopaliw lub biogazu dla transportu, z uwzględnieniem:

- a) zasad gospodarki o obiegu zamkniętym i hierarchii postępowania z odpadami ustanowionej w dyrektywie 2008/98/WE;
- b) unijnych kryteriów zrównoważonego rozwoju określonych w art. 29 ust. 2–7;
- c) konieczności unikania istotnych zakłóceń na rynkach produktów (ubocznych), odpadów lub pozostałości;
- d) potencjału znacznego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z paliwami kopalnymi na podstawie oceny emisji w cyklu życia;
- e) konieczności unikania negatywnego wpływu na środowisko i bioróżnorodność; oraz
- f) konieczności unikania tworzenia dodatkowego popytu na grunty.

7. Do dnia 31 grudnia 2025 r., w kontekście odbywającej się co dwa lata oceny postępów dokonanych na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999, Komisja ocenia, czy obowiązek dotyczący zaawansowanych biopaliw i biogazu produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A, określony w art. 25 ust. 1 akapit czwarty, służy skutecznemu pobudzeniu innowacji i zapewnienia obniżenia emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu. Komisja analizuje w tej ocenie, czy stosowanie niniejszego artykułu pozwala skutecznie unikać podwójnego rozliczania energii odnawialnej.

W stosownych przypadkach Komisja przedkłada wniosek dotyczący zmiany obowiązku dotyczącego zaawansowanych biopaliw i biogazu produkowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A, określonego w art. 25 ust. 1 akapit czwarty.

Artykuł 29

Kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy

1. Energię z biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uwzględnia się do celów, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego akapitu, tylko wtedy, gdy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju oraz kryteria ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w ust. 2–7 i 10:

- a) wkład w realizację unijnego celu określonego w art. 3 ust. 1 i w udziały energii odnawialnej państw członkowskich;

- b) kontrola spełnienia obowiązku stosowania energii odnawialnej, w tym obowiązku określonego w art. 25;
- c) kwalifikowalność do wsparcia finansowego wykorzystania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy.

Aby jednak biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy wyprodukowane z odpadów lub pozostałości innych niż odpady lub pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa i leśnictwa były uwzględniane do celów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c), muszą spełniać jedynie kryteria ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w ust. 10. Niniejszy akapit stosuje się również do odpadów i pozostałości, które, zanim zostaną przetworzone w biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy, najpierw są przetwarzane w produkt.

Energia elektryczna, ciepło i chłód wyprodukowane z odpadów miejskich nie podlegają kryteriom ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonym w ust. 10.

Paliwa z biomasy muszą spełniać kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w ust. 2–7 i 10w przypadku, gdy są stosowane w instalacjach produkujących energię elektryczną, ciepło i chłód lub paliwa, o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej co najmniej 20 MW w przypadku stałych paliw z biomasy lub o całkowitej nominalnej mocy cieplnej wynoszącej co najmniej 2 MW w przypadku gazowych paliw z biomasy. Państwa członkowskie mogą stosować kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych do instalacji o niższej całkowitej nominalnej mocy cieplnej.

Kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w ust. 2–7 i 10 mają zastosowanie bez względu na geograficzne pochodzenie biomasy.

2. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy wyprodukowane z odpadów i pozostałości nie pochodzących z leśnictwa, lecz z gruntów rolnych, bierze się pod uwagę do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), tylko wówczas, gdy podmioty lub organy krajowe ustanowiły plany monitorowania lub zarządzania w celu zajęcia się kwestią wpływu na jakość gleby i zasoby pierwiastka węgla w glebie. Informacje na temat sposobu monitorowania tego wpływu i zarządzania nim przekazuje się na podstawie art. 30 ust. 3.

3. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów o wysokiej wartości bioróżnorodności, czyli terenów, które w styczniu 2008 r. lub później posiadały następujący status, niezależnie od tego, czy posiadają go nadal:

- a) lasy pierwotne i inne zalesione grunty, czyli lasy i inne zalesione grunty z gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone;
- b) lasy i inne zalesione grunty o wysokiej różnorodności biologicznej, charakteryzujące się obfitością gatunków i niezdegradowane lub takie, które zostały przez odpowiedni właściwy organ uznane za mające wysoką różnorodność biologiczną, chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;
- c) obszary wyznaczone:
 - (i) do celów ochrony przyrody na mocy prawa lub przez właściwy organ; lub
 - (ii) do ochrony rzadkich, zagrożonych lub poważnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków, uznawanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody, pod warunkiem uznania ich zgodnie z art. 30 ust. 4 akapit pierwszy,

chyba że przedstawiono dowody, że produkcja tych surowców nie narusza tych celów ochrony przyrody;

- d) obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności o powierzchni powyżej jednego hektara, czyli:
 - (i) naturalne, czyli obszary trawiaste, które pozostaną obszarami trawiastymi, jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka i które zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne; lub
 - (ii) nienaturalne, czyli obszary trawiaste, które przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane oraz zostały zidentyfikowane przez odpowiedni właściwy organ jako obszary o wysokiej bioróżnorodności, chyba że udowodnione zostanie, iż zbiory surowców są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające dalsze kryteria, według których określa się, które obszary trawiaste mają zostać objęte zakresem stosowania akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

4. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej uwzględnione dla celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie pochodzą z surowców uzyskanych z terenów zasobnych w pierwiastek węgla, czyli terenów, które styczniu 2008 r. posiadały jeden z następujących statusów, ale już go nie posiadają:

- a) tereny podmokłe, czyli tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku;
- b) obszary stale zalesione, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*;
- c) obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew pomiędzy 10 % a 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu ma taką ilość pierwiastka węgla, że przy zastosowaniu metodyki określonej w załączniku V część C byłyby spełnione warunki określone w ust. 10 niniejszego artykułu.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania, jeżeli w czasie pozyskania surowców teren posiadał ten sam status co w styczniu 2008 r.

5. Biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wyprodukowanych z biomasy rolniczej uwzględnianych dla celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie wytwarza się z surowców pozyskanych z terenów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r., chyba że przedstawiono dowody, że przy uprawie i pozyskiwaniu tych surowców nie stosowano melioracji uprzednio niemeliorowanych gleb.

6. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy leśnej uwzględnione do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), spełniają następujące kryteria dotyczące zminimalizowania ryzyka użycia paliwa produkowanego z biomasy leśnej pochodzącej z produkcji niespełniającej kryteriów zrównoważonego rozwoju:

- a) państwo, w którym biomasa leśna została pozyskana, posiada krajowe lub regionalne przepisy obowiązujące w dziedzinie pozyskiwania biomasy, a także systemy monitorowania i egzekwowania istniejących przepisów zapewniających:
 - (i) legalność operacji pozyskiwania;
 - (ii) regenerację lasu na obszarach, z których pozyskiwano biomasę;
 - (iii) ochronę obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody na mocy prawa międzynarodowego lub krajowego lub przez właściwy organ, w tym terenów podmokłych i torfowisk;
 - (iv) że pozyskiwanie odbywa się z uwzględnieniem zachowania jakości gleby i różnorodności biologicznej w celu zminimalizowania negatywnych skutków; oraz
 - (v) że pozyskiwanie utrzymuje lub poprawia długoterminową zdolność produkcyjną lasu;
- b) jeżeli dowody, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, nie są dostępne, biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy leśnej są uwzględniane do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), o ile na poziomie leśnego obszaru pozyskiwania istnieją systemy zarządzania zapewniające:
 - (i) legalność operacji pozyskiwania;
 - (ii) regenerację lasu na obszarach, z których pozyskiwano biomasę;
 - (iii) ochronę obszarów wyznaczonych prawem międzynarodowym lub krajowym lub przez odpowiedni właściwy organ do celów ochrony przyrody, w tym terenów podmokłych i torfowisk, chyba że zostaną przedstawione dowody, że pozyskiwanie danego surowca nie kłóci się z tymi celami ochrony przyrody;
 - (iv) że pozyskiwanie odbywa się z uwzględnieniem zachowania jakości gleby i różnorodności biologicznej w celu zminimalizowania negatywnych skutków; oraz
 - (v) że pozyskiwanie utrzymuje lub poprawia długoterminową zdolność produkcyjną lasu.

7. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy leśnej uwzględniane do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), spełniają następujące kryteria dotyczące użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (zwanymi dalej „LULUCF”):

a) państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej pochodzenia biomasy leśnej:

(i) są stronami Porozumienia paryskiego;

(ii) wniosły ustalony na szczeblu krajowym wkład (zwany dalej „NDC”) do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanej dalej „UNFCCC”), obejmujący emisje i pochłanianie z rolnictwa, leśnictwa i użytkowania gruntów, dzięki czemu zmiany w zasobach węgla powiązane z pozyskiwaniem biomasy są zaliczane na poczet zobowiązania danego państwa do redukcji lub ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zgodnego z NDC; albo

(iii) posiada krajowe lub regionalne przepisy, zgodne z art. 5 Porozumienia paryskiego, mające zastosowanie w obszarze pozyskiwania w celu ochrony i zwiększenia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla oraz zapewniające dowody, że zgłoszone emisje w sektorze LULUCF nie przewyższają pochłaniania;

b) jeżeli dowody, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, nie są dostępne, biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy produkowane z biomasy leśnej są uwzględniane do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), o ile na poziomie leśnego obszaru pozyskiwania istnieją systemy zarządzania, dzięki którym długoterminowo utrzymany lub wzmocniony jest poziom zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku w ekosystemach leśnych.

8. Do 31 stycznia 2021 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające operacyjne wytyczne dotyczące dowodów do celów wykazania zgodności z kryteriami określonymi w ust. 6 i 7 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

9. Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja oceni na podstawie dostępnych danych, czy kryteria określone w ust. 6 i 7 skutecznie minimalizują ryzyko wykorzystania biomasy leśnej pochodzącej z produkcji niespełniającej kryteriów zrównoważonego rozwoju i spełniają kryteria LULUCF.

W stosownych przypadkach Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany kryteriów określonych w ust. 6 i 7 na okres po roku 2030.

10. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uwzględnionych dla celów, o których mowa w ust. 1, wynosi:

a) co najmniej 50 % w przypadku biopaliw, biogazu zużywanego w sektorze transportu i biopłynów produkowanych w instalacjach będących w eksploatacji w dniu 5 października 2015 r. lub wcześniej;

b) co najmniej 60 % w przypadku biopaliw, biogazu zużywanego w sektorze transportu i biopłynów produkowanych w instalacjach oddanych do eksploatacji w okresie od dnia 6 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

c) co najmniej 65 % w przypadku biopaliw, biogazu zużywanego w sektorze transportu i biopłynów produkowanych w instalacjach oddanych do eksploatacji od dnia 1 stycznia 2021 r.;

d) co najmniej 70 % w przypadku energii elektrycznej, ciepła i chłodu produkowanych z paliw z biomasy, wykorzystywanych w instalacjach oddanych do eksploatacji w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. oraz 80 % w przypadku instalacji oddanych do eksploatacji od dnia 1 stycznia 2026 r.

Instalację uznaje się za będącą w eksploatacji od momentu rozpoczęcia fizycznej produkcji biopaliw, biogazu zużywanego w sektorze transportu i biopłynów oraz od momentu rozpoczęcia fizycznej produkcji ciepła i chłodu oraz energii elektrycznej z paliw z biomasy.

Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, które wynika z wykorzystania biopaliw, biogazu zużywanego w sektorze transportu, biopłynów oraz paliw z biomasy wykorzystywanych w instalacjach produkujących ciepło, chłód i energię elektryczną, oblicza się zgodnie z art. 31 ust. 1.

11. Energię elektryczną z paliw z biomasy uwzględnia się do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), jedynie wtedy, gdy spełnia ona co najmniej jeden spośród następujących wymogów:

- a) jest ona produkowana w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej poniżej 50 MW;
- b) w przypadku instalacji o całkowitej nominalnej mocy cieplnej między od 50 do 100 MW – jest ona produkowana przy zastosowaniu technologii wysokosprawnej kogeneracji lub – w przypadku instalacji strictly elektrycznych – przy osiągnięciu poziomu sprawności energetycznej powiązanego z najlepszymi dostępnymi technikami (zwanymi dalej „BAT-AEEL”), zgodnie z definicją zawartą w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1442 ⁽¹⁾;
- c) w przypadku instalacji o całkowitej nominalnej mocy cieplnej powyżej 100 MW – jest ona produkowana przy zastosowaniu technologii wysokosprawnej kogeneracji lub – w przypadku instalacji strictly elektrycznych – przy osiągnięciu poziomu sprawności elektrycznej netto wynoszącego co najmniej 36 %;
- d) jest ona produkowana z zastosowaniem wychwytywania i składowania CO₂ z biomasy.

Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, instalacje strictly elektryczne uwzględnia się jedynie pod warunkiem że nie wykorzystują one paliw kopalnych jako paliwa głównego oraz jedynie wtedy, gdy zgodnie z oceną przeprowadzoną zgodnie z art. 14 dyrektywy 2012/27/UE zastosowanie technologii wysokosprawnej kogeneracji nie zapewnia potencjalnej opłacalności.

Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) niniejszego artykułu niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko do instalacji oddanych do eksploatacji lub przystosowanych do wykorzystywania paliw z biomasy po dniu 25 grudnia 2021 r. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla wsparcia udzielanego w ramach systemów wsparcia zgodnie z art. 4 zatwierdzonych do dnia 25 grudnia 2021 r.

Państwa członkowskie mogą stosować wymogi w zakresie efektywności energetycznej, które są wyższe, niż te, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, do instalacji o niższej nominalnej mocy cieplnej.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do energii elektrycznej z instalacji będących przedmiotem szczególnego powiadomienia przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, wynikającego z należyte uzasadnionego zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Po ocenie powiadomienia Komisja podejmuje decyzję z uwzględnieniem elementów w nim zawartych.

12. Do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, i bez uszczerbku dla art. 25 i 26, państwa członkowskie nie mogą odmawiać – z innych powodów dotyczących zrównoważonego rozwoju – uwzględnienia biopaliw i biopłynów uzyskanych zgodnie z niniejszym artykułem. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla wsparcia publicznego udzielonego w ramach systemów wsparcia zatwierdzonych przed dniem 24 grudnia 2018 r.

13. Do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą na czas ograniczony wprowadzić odstępstwo od kryteriów określonych w ust. 2–7 oraz ust. 10 i 11 niniejszego artykułu, przyjmując inne kryteria dla:

- a) instalacji znajdujących się w regionach najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 TFUE, w zakresie, w jakim zakłady te produkują energię elektryczną lub ciepło lub chłód z paliw z biomasy; oraz
- b) paliw z biomasy stosowanych w instalacjach, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu, niezależnie od miejsca pochodzenia tej biomasy, pod warunkiem że kryteria takie są obiektywnie uzasadnione z uwagi fakt, że ich celem jest zapewnienie danemu regionowi najbardziej oddalonemu sprawnego przejścia do kryteriów ustanowionych w ust. 2–7 oraz ust. 10 i 11 niniejszego artykułu, a co za tym idzie – zachęcanie do przejścia z paliw kopalnych na zrównoważone paliwa z biomasy.

Te inne kryteria, o których mowa w niniejszym ustępie, podlegają obowiązkowi specjalnego powiadomienia Komisji przez dane państwo członkowskie.

14. Do celów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe kryteria zrównoważonego rozwoju dla paliw z biomasy.

Do dnia 31 grudnia 2026 r. Komisja oceni wpływ takich dodatkowych kryteriów na rynek wewnętrzny, a wraz z tą oceną, w razie konieczności, przedłoży wniosek dotyczący zapewnienia harmonizacji tych wymogów.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1442 z dnia 31 lipca 2017 r. ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do dużych obiektów energetycznego spalania zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (Dz.U. L 212 z 17.8.2017, s. 1).

Artykuł 30

Weryfikacja zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych

1. W przypadku gdy biopaliwa, biopłyny, i paliwa z biomasy lub inne paliwa kwalifikujące się do zaliczenia do licznika określonego w art. 27 ust. 1 lit. b), mają zostać uwzględnione dla celów, o których mowa w art. 23 i 25 oraz w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c), państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10. W tym celu państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych stosowania systemu bilansu masy, który:

- a) umożliwia mieszanie – np. w kontenerze, w zakładzie przetwórczym lub logistycznym, w infrastrukturze lub obiekcie do przesyłu lub dystrybucji – partii surowców lub paliw o różnych właściwościach pod względem zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych;
- b) dopuszcza mieszanie partii surowców o różnej wartości energetycznej w celu dalszego przetworzenia, pod warunkiem że wielkość partii jest dostosowana do ich wartości energetycznej;
- c) wymaga, aby informacje na temat właściwości dotyczących zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, a także wielkości partii, o których mowa w lit. a), pozostały przypisane mieszance; oraz
- d) stanowi, że suma wszystkich partii wycofanych z mieszanki jest opisana jako posiadająca te same właściwości dotyczące zrównoważonego rozwoju i w takich samych ilościach jak suma wszystkich partii dodanych do mieszanki oraz zawiera wymóg, aby bilans ten został uzyskany w odpowiednim czasie.

System bilansu masy zapewnia, by każda dostawa była zaliczana tylko raz w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) lub c), do celów obliczenia końcowego zużycia brutto energii ze źródeł odnawialnych oraz zawiera informacje, czy na rzecz produkcji danej dostawy udzielono wsparcia oraz, jeżeli tak, jaki jest rodzaj systemu wsparcia.

2. W przypadku gdy partia jest przetwarzana, informacje o właściwościach partii pod względem zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych koryguje się i przypisuje produktowi według następujących zasad:

- a) jeżeli w procesie przetwarzania partii surowca powstaje tylko jeden produkt, który jest przeznaczony do produkcji biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego lub pochodzących z recyklingu paliw węglowych wielkość partii i powiązane wartości zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych koryguje się z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych odzwierciedlających stosunek masy produktu przeznaczonego do takiej produkcji do masy surowca wprowadzonego do procesu;
- b) jeżeli w procesie przetwarzania partii surowca powstaje więcej niż jeden produkt, który jest przeznaczony do produkcji biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego lub pochodzących z recyklingu paliw węglowych, do każdego produktu stosuje się oddzielny współczynnik przeliczeniowy i osobny bilans masowy.

3. Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby podmioty gospodarcze przedkładały wiarygodne informacje dotyczące zgodności z progami ograniczenia emisji gazów cieplarnianych ustanowionymi i przyjętymi zgodnie z art. 25 ust. 2 oraz z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonymi w art. 29 ust. 2–7 i 10 oraz aby podmioty gospodarcze udostępniały odpowiednim państwom członkowskim, na ich wniosek, dane wykorzystane do opracowania tych informacji. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych zapewnienia odpowiedniego standardu niezależnego audytu przedłożonych informacji oraz dostarczenia dowodów dokonania tej czynności. W celu zachowania zgodności z art. 29 ust. 6 lit. a) i art. 29 ust. 7 lit. a) może być stosowany audyt wewnętrzny lub audyt drugiej strony do pierwszego punktu gromadzenia biomasy leśnej. W ramach audytu kontroluje się, czy systemy stosowane przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami, z uwzględnieniem weryfikacji zapewniającej, że żadnych materiałów nie zmodyfikowano ani nie usunięto w sposób zamierzony, tak by partia lub jej część mogły stać się odpadem lub pozostałością. Ocenia się również częstotliwość i metodykę pobierania próbek i solidność danych.

Obowiązki ustanowione w tym ustępie mają zastosowanie bez względu na to, czy biopaliwa, biopłyny, paliwa z biomasy, odnawialne ciekłe i gazowe paliwa transportowe pochodzenia niebiologicznego lub pochodzące z recyklingu paliwa węglowe są produkowane w obrębie Unii czy przywożone. Informacje dotyczące pochodzenia geograficznego i rodzaju surowców przeznaczonych na biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy w podziale na dostawców paliw udostępnia się konsumentom na stronach internetowych operatorów, dostawców lub odpowiednich właściwych organów i co roku aktualizuje.

Państwa członkowskie przekazują Komisji w zagregowanej formie informacje, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Komisja publikuje te informacje w skróconej formie na e-platformie sprawozdawczej, o której mowa w art. 28 rozporządzenia (UE) 2018/1999, zachowując poufny charakter szczególnie chronionych informacji handlowych.

4. Komisja może zdecydować, że dobrowolne systemy krajowe lub międzynarodowe ustanawiające normy dla produkcji biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy, lub innych paliw kwalifikujących się do zaliczenia do licznika, o którym mowa w art. 27 ust. 1 lit. b), mają podawać dokładne dane dotyczące ograniczania emisji gazów cieplarnianych do celów art. 25 ust. 2 i art. 29 ust. 10, wykazywać zgodność z art. 27 ust. 3 i art. 28 ust. 2 i 4 lub wykazywać, że partie biopaliw, biopłynów lub paliw z biomasy spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 29 ust. 2–7. Wykazując, że kryteria określone w art. 29 ust. 6 i 7 są spełnione, operatorzy mogą dostarczyć wymagane dowody bezpośrednio na poziomie obszaru pozyskiwania. Komisja może uznać obszary przeznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub silnie zagrożonych ekosystemów lub gatunków uznanych za takie na mocy umów międzynarodowych lub zawartych w wykazach sporządzanych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody do celów art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii).

Komisja może zdecydować, że te systemy zawierają dokładne informacje o środkach zastosowanych do celów ochrony gleby, wody i powietrza, rekultywacji terenów zdegradowanych, unikania nadmiernego zużycia wody na obszarach, na których jest ona dobrem rzadkim, oraz do celów certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów.

5. Komisja przyjmuje decyzje na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3. Takie decyzje obowiązują przez okres maksymalnie pięciu lat.

Komisja wymaga, by każdy dobrowolny system, w którego sprawie przyjęta zostaje decyzja zgodnie z ust. 4, przedkładał jej co roku do dnia 30 kwietnia, sprawozdanie obejmujące każdą z liter zawartych w załączniku IX do rozporządzenia (UE) 2018/1999. Sprawozdanie to obejmuje poprzedni rok kalendarzowy. Wymóg przekazywania sprawozdania ma zastosowanie wyłącznie do dobrowolnych systemów, które działają przez co najmniej 12 miesięcy.

Komisja udostępnia sprawozdania sporządzone przez dobrowolne systemy – w formie zbiorczej lub w odpowiednich przypadkach w pełnej wersji – na określonej w art. 28 rozporządzenia (UE) 2018/1999 e-platformie sprawozdawczej.

6. Państwa członkowskie mogą utworzyć systemy krajowe, w których przestrzeganie kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10 oraz przestrzeganie progów ograniczania emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych określonych i przyjętych na podstawie art. 25 ust. 2 oraz zgodnie z art. 28 ust. 5, jest weryfikowane w całym procesie kontroli pochodzenia z udziałem właściwych organów krajowych.

Państwo członkowskie może powiadomić o takim systemie krajowym Komisję. Komisja traktuje priorytetowo ocenę takiego systemu, aby ułatwić wzajemne dwustronne i wielostronne uznawanie systemów weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz z progami ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku innych paliw kwalifikujących się do zaliczenia do licznika określonego w art. 27 ust. 1 lit. b). Komisja może zdecydować w drodze aktów wykonawczych, czy taki zgłoszony system krajowy jest zgodny z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

W przypadku pozytywnej decyzji systemy ustanowione zgodnie z niniejszym artykułem nie odmawiają wzajemnego uznawania względem systemu tego państwa członkowskiego w zakresie weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonymi w art. 29 ust. 2–7 i 10 oraz progami ograniczenia emisji gazów cieplarnianych ustanowionymi i przyjętymi zgodnie z art. 25 ust. 2.

7. Komisja przyjmuje decyzje na mocy ust. 4 wyłącznie wtedy, gdy przedmiotowy system spełnia odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu oraz daje odpowiednie gwarancje, że nie zmodyfikowano ani nie usunięto żadnych materiałów w sposób zamierzony, tak by partia lub jej część mogły zostać objęte załącznikiem IX. W odniesieniu do systemów pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, systemy takie muszą również

spełniać wymogi dotyczące metodyki określone w załączniku V lub VI. Wykazy terenów o dużej bioróżnorodności, o których mowa w art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii), spełniają odpowiednie standardy obiektywności i spójności z normami uznanymi w skali międzynarodowej i przewidują odpowiednie procedury odwoławcze.

Dobrowolne systemy, o których mowa w ust. 4, publikują nie rzadziej niż raz na rok listę swoich organów certyfikujących wykorzystywanych do niezależnych audytów, wskazującą w odniesieniu do każdego organu certyfikującego, który podmiot lub krajowy organ publiczny go uznał i który podmiot lub krajowy organ publiczny go monitoruje.

8. W celu zapewnienia efektywnej i zharmonizowanej weryfikacji zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, jak również z przepisami dotyczącymi biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim lub wysokim ryzyku spowodowania bezpośredniej lub pośredniej zmiany użytkowania gruntów, a w szczególności w celu zapobiegania nadużyciom Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe przepisy wykonawcze, w tym odpowiednie standardy wiarygodności, przejrzystości i niezależnych audytów i wymaga, aby wszystkie dobrowolne systemy przestrzegały tych standardów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

Komisja zwraca w tych aktach wykonawczych szczególną uwagę na konieczność zminimalizowania obciążeń administracyjnych. W tych aktach wykonawczych ustala się harmonogram, według którego dobrowolne systemy mają obowiązek wdrażać te standardy. Komisja może uchylać decyzje uznające dobrowolne systemy na mocy ust. 4, w przypadku gdy systemy te nie wdrożą takich standardów w przewidzianym terminie. W przypadku gdyby jedno z państw członkowskich zgłosiło wątpliwości, że dobrowolny system nie działa zgodnie z normami wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu, które stanowią podstawę wydania decyzji na mocy ust. 4, Komisja bada sprawę i podejmuje stosowne działania.

9. Jeżeli podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach systemu będącego przedmiotem decyzji podjętej zgodnie z ust. 4 lub 6 niniejszego artykułu, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w granicach objętych tą decyzją, przedstawiania dalszego dowodu spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określonych w art. 29 ust. 2–7 i 10.

Właściwe organy państw członkowskich nadzorują działania jednostek certyfikujących, które prowadzą niezależny audyt w ramach dobrowolnego systemu. Jednostki certyfikujące przedkładają na żądanie właściwych organów wszystkie istotne informacje niezbędne do nadzorowania działania, w tym dokładną datę, czas i miejsce audytów. W przypadku gdy państwa członkowskie stwierdzą przypadki braku zgodności, informują niezwłocznie dany dobrowolny system.

10. Na wniosek jednego z państw członkowskich, którego podstawą może być wniosek podmiotu gospodarczego, Komisja analizuje, na podstawie wszelkich dostępnych dowodów, czy zostały spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych, określone w art. 29 ust. 2–7 i 10 w odniesieniu do źródła biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz czy zostały spełnione progi ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, ustanowione i przyjęte zgodnie z art. 25 ust. 2.

W ciągu sześciu miesięcy od otrzymania takiego wniosku i zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3, Komisja, w drodze aktów wykonawczych, decyduje, czy przedmiotowe państwo członkowskie może:

- a) uwzględnić biopaliwa, biopłyny, paliwa z biomasy i inne paliwa kwalifikujące się do zaliczenia do licznika określonego w art. 27 ust. 1 lit. b) pochodzące z tego źródła do celów, o których mowa w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) lub c); albo
- b) w drodze odstępstwa od ust. 9 niniejszego artykułu, zażądać, aby dostawcy źródła biopaliw, biopłynów, paliw z biomasy i innych paliw kwalifikujących się do zaliczenia do licznika określonego w art. 27 ust. 1 lit. b) przedstawili dalsze dowody spełnienia tych kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz tych progów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

Artykuł 31

Obliczanie wpływu biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy na emisję gazów cieplarnianych

1. Do celów art. 29 ust. 10 ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wykorzystaniu biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oblicza się w jeden z następujących sposobów:

- a) jeżeli wartość standardowa ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla danej ścieżki produkcji została określona w załączniku V część A lub B w przypadku biopaliw i biopłynów i w załączniku VI część A w przypadku paliw z biomasy, jeżeli wartość e_i dla tych biopaliw lub biopłynów obliczona zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7, a dla tych paliw z biomasy obliczona zgodnie z załącznikiem VI część B pkt 7 jest równa zero lub jest mniejsza od zera – poprzez zastosowanie tej wartości standardowej;
- b) poprzez zastosowanie wartości rzeczywistej obliczonej zgodnie z metodyką określoną w załączniku V część C w przypadku biopaliw i biopłynów i w załączniku VI część B w przypadku paliw z biomasy;
- c) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników wzorów, o których mowa w załączniku V część C pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku V część D lub E mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodyką określoną w załączniku V część C, są użyte dla wszystkich innych czynników;
- d) poprzez zastosowanie wartości będącej sumą czynników we wzorach, o których mowa w załączniku VI część B pkt 1, gdzie szczegółowe wartości standardowe określone w załączniku VI część C mogą być użyte dla niektórych czynników, a wartości rzeczywiste, obliczone zgodnie z metodyką określoną w załączniku VI część B – są użyte dla wszystkich innych czynników.

2. Państwa członkowskie mogą przedkładać Komisji sprawozdania zawierające informacje o typowym poziomie emisji gazów cieplarnianych pochodzących z uprawy surowców rolnych z obszarów na ich terytorium zaklasyfikowanych na poziomie 2 w nomenklaturze jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) lub na bardziej szczegółowym poziomie NUTS zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1059/2003⁽¹⁾. Sprawozdaniom tym towarzyszy opis metody i źródeł danych wykorzystywanych do obliczania poziomu emisji. Metoda ta uwzględnia charakterystykę gleby, klimat i spodziewany poziom zbioru surowców.

3. W przypadku terytoriów poza Unią można przekazywać Komisji sprawozdania równoważne sprawozdaniom, o których mowa w ust. 2, i sporządzone przez właściwe organy.

4. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, zdecydować, że sprawozdania określone w ust. 2 i 3 zawierają dokładne dane służące do pomiaru emisji gazów cieplarnianych związanych z uprawą surowców do biomasy rolniczej, które są produkowane na obszarach objętych tymi sprawozdaniami do celów art. 29 ust. 10. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

Na mocy takich decyzji, dane te mogą być wykorzystywane zamiast szczegółowych wartości standardowych dla upraw, określonych w załączniku V część D lub E w odniesieniu do biopaliw i biopłynów oraz w załączniku VI część C w odniesieniu do paliw z biomasy.

5. Komisja dokonuje przeglądu załącznika V i VI, aby w uzasadnionych przypadkach dodać lub zrewidować wartości dotyczące ścieżek produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. W ramach tych przeglądów rozważa się również modyfikację metodyki określonej w załączniku V część C i w załączniku VI część B.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 35 w celu zmiany, w stosownych przypadkach, załącznika V lub VI poprzez dodanie lub rewidowanie wartości standardowych lub modyfikację metodyki.

W przypadku wszelkich zmian lub uzupełnień wykazów wartości standardowych zamieszczonych w załączniku V i VI:

- a) jeżeli wpływ danego czynnika na ogólne emisje jest niewielki, jeżeli odchylenie jest ograniczone lub jeżeli koszt ustalenia wartości rzeczywistych jest wysoki, lub powodowałoby to znaczne trudności, wartości standardowe są typowe dla normalnych procesów produkcji;
- b) we wszystkich innych przypadkach wartości standardowe muszą być konserwatywne w porównaniu z normalnymi procesami produkcji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 roku w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) (Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1).

6. W przypadku gdy jest to konieczne w celu zapewnienia jednolitego stosowania załącznika V część C i załącznika VI część B, Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające szczegółowe specyfikacje techniczne, w tym definicje, współczynniki przeliczeniowe, sposób wyliczania rocznych emisji z upraw lub ograniczenia emisji spowodowanych zmianami nadziemnych oraz podziemnych zasobów pierwiastka węgla na terenach już objętych uprawą, sposób wyliczania ograniczenia emisji wynikającego z wychwytywania CO₂, wymiany CO₂ i geologicznego składowania CO₂. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 3.

Artykuł 32

Akty wykonawcze

Akty wykonawcze, o których mowa w art. 29 ust. 3 akapit drugi, art. 29 ust. 8, art. 30 ust. 5 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6 akapit drugi, art. 30 ust. 8 akapit pierwszy, art. 31 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 31 ust. 6 niniejszej dyrektywy, muszą w pełni uwzględnić przepisy dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 7a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE ⁽¹⁾.

Artykuł 33

Monitoring ze strony Komisji

1. Komisja monitoruje pochodzenie biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy wykorzystywanych w Unii oraz wpływ ich produkcji, w tym wpływ wynikający z przeniesienia, na użytkowanie gruntów w Unii oraz w głównych państwach trzecich, z których pochodzą dostawy. Takie monitorowanie opiera się na sporządzanych przez państwa członkowskie zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu i związanych z nimi sprawozdaniach z postępów, wymaganych na podstawie art. 3, 17 i 20 rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz sprawozdaniach odpowiednich państw trzecich, organizacji międzyrządowych, badaniach naukowych i innych istotnych informacjach. Komisja monitoruje również zmiany cen surowców związane z wykorzystaniem biomasy dla celów wyprodukowania energii oraz wszelkie pozytywne i negatywne skutki dla bezpieczeństwa żywnościowego.

2. Komisja prowadzi dialog oraz wymienia informacje z państwami trzecimi, organizacjami producentów biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy i organizacjami konsumentów oraz społeczeństwem obywatelskim na temat ogólnego wdrażania przedstawionych w niniejszej dyrektywie środków dotyczących biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. W tym kontekście zwraca szczególną uwagę na wpływ, jaki produkcja biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy mogłaby mieć na ceny żywności.

3. W 2026 r. Komisja przedstawi, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy dotyczący ram regulacyjnych do celów promowania energii ze źródeł odnawialnych na okres po 2030 r.

Wniosek ten ma uwzględniać doświadczenie wynikające z wykonywania niniejszej dyrektywy, w tym wdrażania kryteriów zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz rozwój technologii energii ze źródeł odnawialnych.

4. W roku 2032 Komisja opublikuje sprawozdanie zawierające przegląd stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 34

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Unii Energetycznej ustanowiony na mocy art. 44 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Niezależnie od ust. 1, w kwestiach dotyczących spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy Komisję wspomaga Komitet ds. Zrównoważonego Charakteru Biopaliw, Biopłynów i Paliw z Biomasy. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 35

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 25 ust. 2 akapit drugi, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 lit. c), art. 27 ust. 3 akapit siódmy, art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 6 akapit drugi oraz art. 31 ust. 5 akapit drugi powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 grudnia 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 3 akapit piąty, powierza się Komisji na okres dwóch lat od dnia 24 grudnia 2018 r.
4. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 3 akapit piąty, art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 25 ust. 2 akapit drugi, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 lit. c), art. 27 ust. 3 akapit siódmy, art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 6 akapit drugi oraz art. 31 ust. 5 akapit drugi, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
5. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
6. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
7. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 3 akapit piąty, art. 8 ust. 3 akapit drugi, art. 25 ust. 2 akapit drugi, art. 26 ust. 2 akapit czwarty, art. 26 ust. 2 akapit piąty, art. 27 ust. 1 lit. c), art. 27 ust. 3 akapit siódmy, art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 6 akapit drugi oraz art. 31 ust. 5 akapit drugi wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 36

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2–13, art. 15–31 i art. 37 oraz załączników II, III i V-IX, do dnia 30 czerwca 2021 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Sposób dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

3. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie odstępstw na podstawie prawa Unii dotyczącego wewnętrznego rynku energii elektrycznej.

Artykuł 37

Uchylenie

Dyrektywa 2009/28/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku X część A traci moc ze skutkiem od dnia 1 lipca 2021 r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw wymienionych w załączniku X część B oraz bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich w 2020 r. określonych w art. 3 ust. 1 oraz wymienionych w załączniku I część A do dyrektywy 2009/28/WE.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku XI.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 39

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 grudnia 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

KRAJOWE CELE OGÓLNE W ZAKRESIE UDZIAŁU ENERGII ZE ŹRÓDEŁ ODNAWIALNYCH
W KOŃCOWYM ZUŻYCIU ENERGII BRUTTO W 2020 R. ⁽¹⁾

A. Całkowite cele krajowe

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2005 r. (S ₂₀₀₅)	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2020 r. (S ₂₀₂₀)
Belgia	2,2 %	13 %
Bułgaria	9,4 %	16 %
Republika Czeska	6,1 %	13 %
Dania	17,0 %	30 %
Niemcy	5,8 %	18 %
Estonia	18,0 %	25 %
Irlandia	3,1 %	16 %
Grecja	6,9 %	18 %
Hiszpania	8,7 %	20 %
Francja	10,3 %	23 %
Chorwacja	12,6 %	20 %
Włochy	5,2 %	17 %
Cypr	2,9 %	13 %
Łotwa	32,6 %	40 %
Litwa	15,0 %	23 %
Luksemburg	0,9 %	11 %
Węgry	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Niderlandy	2,4 %	14 %
Austria	23,3 %	34 %
Polska	7,2 %	15 %
Portugalia	20,5 %	31 %
Rumunia	17,8 %	24 %
Słowenia	16,0 %	25 %
Republika Słowacka	6,7 %	14 %
Finlandia	28,5 %	38 %
Szwecja	39,8 %	49 %
Zjednoczone Królestwo	1,3 %	15 %

⁽¹⁾ Podkreśla się, że aby móc osiągnąć cele krajowe określone w niniejszym załączniku, w wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska uznano ciągłą potrzebę stosowania krajowych mechanizmów wsparcia po to, by promować energię ze źródeł odnawialnych.

ZAŁĄCZNIK II

ZASADA NORMALIZACJI WYLICZEŃ ILOŚCI ENERGII ELEKTRYCZNEJ POCHODZĄCEJ Z ELEKTROWNI WODNYCH I WIATROWYCH

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$(Q_{N(norm)}) (C_N [((i)(N 14)) (Q_i C_i)] 15)$ gdzie:

N	=	rok odniesienia,
$Q_{N(norm)}$	=	znormalizowana energia elektryczna pochodząca ze wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego w roku N, dla celów obliczeniowych,
Q_i	=	ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie elektrownie wodne państwa członkowskiego, mierzona w GWh, z wyłączeniem produkcji energii elektrycznej w elektrowniach szczytowo-pompowych wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana w górę,
C_i	=	całkowita zainstalowana moc, bez uwzględnienia mocy elektrowni szczytowo-pompowych, wszystkich elektrowni wodnych państwa członkowskiego na końcu roku i, mierzona w MW.

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z lądowych elektrowni wiatrowych w danym państwie członkowskim:

$(Q_{N(norm)}) ((C_N C_{N-1} 2) ((i)(Nn)) Q_i ((j)(Nn)) (C_j C_{j-1} 2))$ gdzie:

N	=	rok odniesienia,
$Q_N(norm)$	=	znormalizowana ilość energii elektrycznej wytworzona we wszystkich lądowych elektrowniach wiatrowych państwa członkowskiego w roku N, do celów obliczeniowych,
Q_i	=	ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie lądowe elektrownie wiatrowe państwa członkowskiego, mierzona w GWh,
C_j	=	całkowita zainstalowana moc wszystkich lądowych elektrowni wiatrowych państwa członkowskiego na koniec roku j, mierzona w MW,
n	=	4 lub liczba lat poprzedzających rok N, dla których dane państwo członkowskie dysponuje danymi dotyczącymi mocy i wielkości produkcji, w zależności od tego, która liczba jest niższa.

Stosuje się następującą zasadę normalizacji wyliczeń ilości energii elektrycznej pochodzącej z morskich elektrowni wodnych w danym państwie członkowskim:

$(Q_{N(norm)}) ((C_N C_{N-1} 2) ((i)(Nn)) Q_i ((j)(Nn)) (C_j C_{j-1} 2))$ gdzie:

N	=	rok odniesienia,
$Q_{N(norm)}$	=	znormalizowana ilość energii elektrycznej wytworzona we wszystkich morskich elektrowniach wiatrowych państwa członkowskiego w roku N, do celów obliczeniowych,
Q_i	=	ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w roku i przez wszystkie morskie elektrownie wiatrowe państwa członkowskiego, mierzona w GWh,
C_j	=	całkowita zainstalowana moc wszystkich morskich elektrowni wiatrowych państwa członkowskiego na koniec roku j, mierzona w MW,
n	=	4 lub liczba lat poprzedzających rok N, dla których dane państwo członkowskie dysponuje danymi dotyczącymi mocy i wielkości produkcji, w zależności od tego, która liczba jest niższa.

ZAŁĄCZNIK III

WARTOŚĆ ENERGETYCZNA PALIW

Paliwo	Wartość energetyczna według wagi (dolna wartość kaloryczna, MJ/kg)	Wartość energetyczna według objętości (dolna wartość kaloryczna, MJ/l)
PALIWA Z BIOMASY LUB Z OPERACJI PRZETWARZANIA BIOMASY		
Biopropanol	46	24
Czyste oleje roślinne (oleje uzyskiwane z roślin oleistych w wyniku tłoczenia, ekstrakcji lub podobnych procesów, nierafinowane lub rafinowane, lecz niezmodyfikowane chemicznie)	37	34
Biodiesel – estry metylowe kwasów tłuszczowych (estry metylowe produkowane z olejów pochodzących z biomasy)	37	33
Biodiesel – estry etylowe kwasów tłuszczowych (estry etylowe produkowane z olejów pochodzących z biomasy)	38	34
Biogaz, który może być oczyszczony do poziomu odpowiadającego jakości gazu naturalnego	50	—
Hydrorafinowany (poddany termochemicznej obróbce wodorem) olej pochodzący z biomasy, służący jako zamiennik oleju napędowego	44	34
Hydrorafinowany (poddany termochemicznej obróbce wodorem) olej pochodzący z biomasy, służący jako zamiennik benzyny	45	30
Hydrorafinowany (poddany termochemicznej obróbce wodorem) olej pochodzący z biomasy, służący jako zamiennik paliwa do silników odrzutowych	44	34
Hydrorafinowany (poddany termochemicznej obróbce wodorem) olej pochodzący z biomasy, służący jako zamiennik gazu płynnego	46	24
Oleje współprzetwarzane (przetwarzane w rafinerii jednocześnie z paliwem kopalnym), pochodzące z biomasy lub biomasy poddanej pirolizie, służące jako zamiennik oleju napędowego	43	36
Oleje współprzetwarzane (przetwarzane w rafinerii jednocześnie z paliwem kopalnym) pochodzące z biomasy lub biomasy poddanej pirolizie, służące jako zamiennik benzyny	44	32
Oleje współprzetwarzane (przetwarzane w rafinerii jednocześnie z paliwem kopalnym) pochodzące z biomasy lub biomasy poddanej pirolizie, służące jako zamiennik paliwa do silników odrzutowych	43	33
Oleje współprzetwarzane (przetwarzane w rafinerii jednocześnie z paliwem kopalnym) pochodzące z biomasy lub biomasy poddanej pirolizie, służące jako zamiennik gazu płynnego	46	23
PALIWA ODNAWIALNE, KTÓRE MOŻNA PRODUKOWAĆ Z RÓŻNYCH ŹRÓDEŁ ODNAWIALNYCH, M.IN Z BIOMASY		
Metanol ze źródeł odnawialnych 3	20	16
Etanol ze źródeł odnawialnych 3	27	21
Propanol ze źródeł odnawialnych 3	31	25
Butanol ze źródeł odnawialnych 3	33	27

Paliwo	Wartość energetyczna według wagi (dolna wartość kaloryczna, MJ/kg)	Wartość energetyczna według objętości (dolna wartość kaloryczna, MJ/l)
Olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów służący jako zamiennik oleju napędowego)	44	34
Benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów produkowanych z biomasy, służące jako zamiennik benzyny)	44	33
Paliwo do silników odrzutowych wytwarzane metodą Fischera-Tropscha (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów produkowanych z biomasy, służące jako zamiennik paliwa do silników odrzutowych)	44	33
Gaz płynny wytwarzany metodą Fischera-Tropscha (syntetyczny węglowodór lub mieszanka syntetycznych węglowodorów, służące jako zamiennik gazu płynnego)	46	24
DME (eter dimetyłowy)	28	19
Wodór ze źródeł odnawialnych	120	—
ETBE (eter tert-butyłowo-etyłowy produkowany na bazie etanolu)	36 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)	27 (z czego 37 % ze źródeł odnawialnych)
MTBE (eter tert-butyłowo-metyłowy produkowany na bazie metanolu)	35 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)	26 (z czego 22 % ze źródeł odnawialnych)
TAAE (eter tert-amylowo-etyłowy produkowany na bazie etanolu)	38 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)	29 (z czego 29 % ze źródeł odnawialnych)
TAME (eter tert-amylowo-metyłowy) produkowany na bazie metanolu)	36 (z czego 18 % ze źródeł odnawialnych)	28 (z czego 18 % ze źródeł odnawialnych)
THxEE (eter etylo-tert-heksylowy produkowany na bazie etanolu)	38 (z czego 25 % ze źródeł odnawialnych)	30 (z czego 25 % ze źródeł odnawialnych)
THxME (eter metylo-tert-heksylowy produkowany na bazie metanolu)	38 (z czego 14 % ze źródeł odnawialnych)	30 (z czego 14 % ze źródeł odnawialnych)
PALIWA KOPALNE		
Benzyna	43	32
Olej napędowy	43	36

ZAŁĄCZNIK IV

CERTYFIKACJA INSTALATORÓW

Systemy certyfikacji lub równoważne systemy kwalifikowania, o których mowa w art. 18 ust. 3, są oparte na następujących kryteriach:

1. Proces certyfikacji lub kwalifikowania jest przejrzysty i jasno zdefiniowany przez państwo członkowskie lub wyznaczony przez nie organ administracyjny.
2. Instalatorzy energii z biomasy, pomp ciepła, płytkiej energii geotermalnej, energii fotowoltaicznej i energii słonecznej termicznej są certyfikowani w ramach akredytowanego programu szkoleń lub przez akredytowanego organizatora szkoleń.
3. Akredytacji programu lub organizatora szkoleń dokonują państwa członkowskie lub wyznaczone przez nie organy administracji. Organ akredytujący zapewnia ciągłość i regionalny lub ogólnokrajowy zasięg programu szkoleń oferowanego przez organizatora szkoleń. Organizator szkoleń posiada odpowiednie urządzenia techniczne, aby przeprowadzić praktyczne szkolenie, w tym sprzęt laboratoryjny lub inne odpowiednie urządzenia potrzebne do zajęć praktycznych. Oprócz podstawowych szkoleń ich organizator oferuje także krótsze szkolenia utrwalające obejmujące poszczególne tematy, w tym zagadnienia dotyczące nowych technologii, umożliwiające ciągłe doskazywanie pracowników w zakresie instalacji. Organizator szkoleń może być producentem urządzeń lub systemu, instytucją lub stowarzyszeniem.
4. Szkolenie prowadzące do certyfikacji lub uznania kwalifikacji instalatora obejmuje część teoretyczną i praktyczną. Po zakończeniu szkolenia instalator musi posiadać umiejętności wymagane do instalacji właściwych urządzeń i systemów, tak aby spełniały one wymogi odbiorcy w zakresie ich eksploatacji i niezawodności, cechowały się solidną jakością rzemieślniczą oraz były zgodne ze wszystkimi obowiązującymi zasadami i normami, w tym dotyczącymi oznakowania energetycznego i ekologicznego.
5. Szkolenie kończy się egzaminem, na podstawie którego wydaje się certyfikat lub uznaje kwalifikacje. Egzamin obejmuje ocenę w praktyce prawidłowej instalacji kotłów lub pieców na biomasę, pomp ciepła, płytkich systemów geotermalnych, instalacji fotowoltaicznych lub instalacji wykorzystujących energię słoneczną termiczną.
6. W systemach certyfikacji lub równoważnych systemach kwalifikowania, o których mowa w art. 18 ust. 3, uwzględnia się następujące wytyczne:
 - a) akredytowane programy szkoleń należy proponować instalatorom z doświadczeniem zawodowym, którzy przeszli lub przechodzą następujące rodzaje szkoleń:
 - (i) w przypadku instalatorów kotłów i pieców na biomasę: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików, instalatorów urządzeń wodno-kanalizacyjnych, inżynierów systemów grzewczych lub techników urządzeń sanitarnych i grzewczych lub chłodniczych;
 - (ii) w przypadku instalatorów pomp ciepła: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub inżynierów chłodnictwa oraz podstawowe umiejętności w zakresie elektryki i hydrauliki (obcinanie rur, lutowanie połączeń rurowych, klejenie połączeń rurowych, izolacja, uszczelnianie złączy, sprawdzanie przecieków i instalacja systemów ogrzewania lub chłodzenia);
 - (iii) w przypadku instalatorów urządzeń fotowoltaicznych i wykorzystujących energię słoneczną termiczną: jako zasadniczy warunek szkolenie dla hydraulików lub elektryków oraz umiejętności w zakresie hydrauliki, elektryki i dekarstwa, w tym wiedza w zakresie lutowania połączeń rurowych, klejenia połączeń rurowych, uszczelniania złączy, sprawdzania przecieków, umiejętność łączenia kabli, znajomość podstawowych materiałów dachowych, obróbka blacharska i uszczelnianie; lub
 - (iv) program szkolenia zawodowego dający instalatorowi stosowne umiejętności odpowiadające trzyletniemu okresowi kształcenia w zakresie umiejętności, o których mowa w lit. a), b) lub c), w tym zajęcia teoretyczne i praktyczne.
 - b) teoretyczna część szkolenia w zakresie instalacji kotłów i pieców na biomasę powinna obrazować rynkową sytuację biomasy oraz obejmować kwestie ekologiczne, paliwa z biomasy, logistykę, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, techniki spalania, systemy spalania, optymalne rozwiązania hydrauliczne, porównanie kosztów i zysków, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją kotłów i pieców na biomasę. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm technologicznych i norm dotyczących paliw z biomasy, takich jak granulaty, oraz stosownych przepisów prawa krajowego i prawa Unii;

- c) część teoretyczna szkolenia dla instalatora pomp ciepła powinna obrazować sytuację rynkową w zakresie pomp ciepła oraz obejmować zasoby geotermalne i temperatury gruntu w różnych regionach, identyfikację gleby i skał pod względem określenia przewodności cieplnej, regulacje dotyczące wykorzystania zasobów geotermalnych, możliwość zastosowania pomp ciepła w budynkach oraz określenie najkorzystniejszego układu pomp ciepła, a także wiedzę na temat wymogów technicznych takich pomp, bezpieczeństwa, filtracji powietrza, podłączeń do źródła ciepła i rozmieszczenia systemu. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie europejskich norm dotyczących pomp ciepła oraz odpowiednich przepisów prawa krajowego i prawa Unii. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) podstawowym zrozumieniem właściwości fizycznych i zasad działania pompy ciepła, w tym charakterystyki obiegu pompy ciepła: związek pomiędzy niskimi temperaturami rozpraszacza ciepła, wysokimi temperaturami źródła ciepła a wydajnością systemu, określenie współczynnika efektywności oraz współczynnika sezonowej wydajności (SPF);
 - (ii) zrozumieniem komponentów i ich działania w ramach obiegu pompy ciepła, w tym kompresora, zaworu rozprężnego, parowacza, kondensatora, mocowań i osprzętu, smaru, chłodziwa, możliwości przegrzania i przechłodzenia oraz chłodzenia w pompach ciepła; oraz
 - (iii) umiejętnością wyboru i kalibracji komponentów w typowych sytuacjach instalacyjnych, w tym określenie typowych wartości obciążenia cieplnego różnych budynków oraz wartości typowych w zakresie wytwarzania ciepłej wody na podstawie zużycia energii, określenie wydajności pompy ciepła na podstawie obciążenia cieplnego dla celów wytwarzania ciepłej wody, na podstawie masy akumulacyjnej budynku i przy przerwach w zasilaniu prądem; określenie elementu pełniącego funkcję zbiornika buforowego oraz jego pojemności i włączenie drugiego układu grzewczego;
- d) część teoretyczna szkolenia dla instalatora urządzeń fotowoltaicznych i urządzeń wykorzystujących energię słoneczną termiczną powinna obrazować sytuację rynkową produktów wykorzystujących energię słoneczną oraz przedstawiać porównania kosztów i zysków, a także obejmować kwestie ekologiczne, elementy, charakterystykę i rozmiary systemów wykorzystujących energię słoneczną, wybór odpowiedniego systemu i elementów o odpowiednich wymiarach, określenie zapotrzebowania na energię ciepła, ochronę przeciwpożarową, odpowiednie dotacje, jak również kwestie związane z projektowaniem, instalacją i konserwacją instalacji fotowoltaicznych i instalacji wykorzystujących energię słoneczną termiczną. Szkolenie powinno zapewniać także odpowiednią wiedzę w zakresie wszelkiego rodzaju europejskich norm technologicznych i systemów certyfikacji, takich jak Solar Keymark, oraz odnośnych przepisów prawa krajowego i prawa Unii. Instalator powinien wykazać się następującymi kluczowymi umiejętnościami:
- (i) umiejętnością bezpiecznego wykonywania pracy przy użyciu koniecznych narzędzi i urządzeń oraz stosowania zasad i norm bezpieczeństwa, oraz umiejętnością identyfikowania zagrożeń hydraulicznych, elektrycznych i innych związanych z instalacjami wykorzystującymi energię słoneczną;
 - (ii) umiejętnością identyfikowania systemów i ich komponentów właściwych dla systemów aktywnych i pasywnych, w tym ich konstrukcji mechanicznej, oraz określania umiejscowienia komponentów oraz konfiguracji i układu systemu;
 - (iii) umiejętnością określenia wymaganego miejsca, kierunku i nachylenia urządzeń fotowoltaicznych i słonecznych systemów podgrzewania wody użytkowej, przy uwzględnieniu takich elementów jak zacienienie, dostęp światła słonecznego, spójność konstrukcji, stosowność takiej instalacji do danego budynku lub klimatu, a także umiejętnością wyboru różnych metod instalacyjnych odpowiednich dla rodzaju pokrycia dachowego oraz równoważenia komponentów wchodzących w skład instalacji; oraz
 - (iv) umiejętnością, w szczególności w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych, dostosowania układu elektrycznego, w tym umiejętnością określenia prądu znamionowego, wyboru odpowiednich typów przewodów i danych znamionowych dla każdego obwodu, umiejętnością określenia odpowiedniego rozmiaru, danych znamionowych i rozmieszczenia wszystkich potrzebnych urządzeń i podsystemów oraz wyboru stosownego punktu połączenia;
- e) ważność certyfikatu instalatora powinna być ograniczona w czasie, tak aby konieczna była utrwalająca sesja szkoleniowa w celu jej przedłużenia.
-

ZAŁĄCZNIK V

ZASADY OBLICZANIA WPŁYWU BIOPALIW, BIOPEŁNYŃ I ICH ODPOWIEDNIKÓW KOPALNYCH NA EMISJĘ GAZÓW CIEPLARNIANYCH

A. WARTOŚCI TYPOWE I STANDARDOWE DLA BIOPALIW PRODUKOWANYCH BEZ EMISJI NETTO DWUTLENKU WĘGLA W ZWIĄZKU ZE ZMIANĄ SPOSOBU UŻYTKOWANIA GRUNTÓW

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość standardowa
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	67 %	59 %
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	77 %	73 %
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	73 %	68 %
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	79 %	76 %
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	58 %	47 %
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	71 %	64 %
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	48 %	40 %
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	55 %	48 %
etanol z kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	40 %	28 %
etanol z kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	69 %	68 %
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	47 %	38 %
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	53 %	46 %
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	37 %	24 %
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	67 %	67 %

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość standardowa
etanol z trzciny cukrowej	70 %	70 %
część ze źródeł odnawialnych eteru tert-butylo-etylowego (ETBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych eteru tert-amylowo-etylowego (TAEE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	52 %	47 %
biodiesel ze słonecznika	57 %	52 %
biodiesel z soi	55 %	50 %
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	32 %	19 %
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	51 %	45 %
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	88 %	84 %
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	84 %	78 %
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	51 %	47 %
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	58 %	54 %
hydrorafinowany olej roślinny z soi	55 %	51 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	34 %	22 %
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	53 %	49 %
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	87 %	83 %
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	83 %	77 %
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	59 %	57 %
czysty olej roślinny ze słonecznika	65 %	64 %
czysty olej roślinny z soi	63 %	61 %
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	40 %	30 %
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	59 %	57 %

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych - wartość standardowa
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	98 %	98 %

(*) Wartości standardowe dla procesów wykorzystujących CHP obowiązują wyłącznie w przypadku gdy całe ciepło technologiczne jest dostarczane przez CHP.

(**) Ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 ⁽¹⁾, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

B. PRZEWIDYWANE WARTOŚCI TYPOWE I STANDARDOWE DLA PRZYSZŁYCH BIOPALIW, KTÓRE NIE WYSTĘPOWAŁY LUB WYSTĘPOWAŁY JEDYNIEM W NIEWIELKICH ILOŚCIACH NA RYNKU W 2016 R., PRODUKOWANYCH BEZ EMISJI NETTO DWUTLENKU WĘGLA W ZWIĄZKU ZE ZMIANĄ SPOSOBU UŻYTKOWANIA GRUNTÓW

Ścieżka produkcji biopaliw	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
etanol ze słomy pszenicy	85 %	83 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	85 %	85 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	82 %	82 %
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	85 %	85 %
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	82 %	82 %
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	86 %	86 %
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	83 %	83 %
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	86 %	86 %
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	83 %	83 %
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	89 %	89 %
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	89 %	89 %
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	89 %	89 %
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	89 %	89 %
część ze źródeł odnawialnych eteru tert-butyloowo-metylowego (MTBE)	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

C. METODYKA

1. Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem paliw transportowych, biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

- a) emisje gazów cieplarnianych spowodowane produkcją i stosowaniem biopaliw oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{cc} + e_1 + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr}$$

gdzie:

E	=	całkowita emisja spowodowana stosowaniem paliwa,
e_{cc}	=	emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców,
e_1	=	emisja w ujęciu rocznym spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów,
e_p	=	emisja spowodowana procesami technologicznymi,
e_{td}	=	emisja spowodowana transportem i dystrybucją,
e_u	=	emisja spowodowana stosowanym paliwem,
e_{sca}	=	wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej,
e_{ccs}	=	ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO ₂ i jego składowaniem w głębokich strukturach geologicznych, oraz
e_{ccr}	=	ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO ₂ i jego zastępowaniem

Emisji związanej z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

- b) Emisje gazów cieplarnianych spowodowane produkcją i stosowaniem biopłynów oblicza się w podobny sposób jak w przypadku biopaliw (E), ale z rozszerzeniem potrzebnym, aby uwzględnić przekształcenie energii w produkowaną energię elektryczną lub grzewczą i chłodniczą, w następujący sposób:

- (i) w przypadku instalacji energetycznych produkujących tylko ciepło:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h}$$

- (ii) w przypadku instalacji energetycznych produkujących tylko energię elektryczną:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}}$$

gdzie:

$EC_{h,el}$ = całkowita emisja gazów cieplarnianych z końcowego produktu energetycznego.

E = całkowita emisja gazów cieplarnianych pochodząca z biopłynów przed konwersją końcową.

η_{el} = sprawność elektryczna zdefiniowana jako roczna ilość wyprodukowanej energii elektrycznej podzielona przez roczny wsad biopłynów na podstawie jego wartości energetycznej

η_h = sprawność cieplna zdefiniowana jako roczna ilość wytworzonego ciepła użytkowego podzielona przez roczny wsad biopłynów na podstawie jego wartości energetycznej

- (iii) w przypadku energii elektrycznej lub mechanicznej pochodzącej z instalacji energetycznych produkujących ciepło użytkowe razem z energią elektryczną lub mechaniczną:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}} \left(\frac{C_{el} \cdot \eta_{el}}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

- (iv) w przypadku ciepła użytkowego pochodzącego z instalacji energetycznych produkujących ciepło razem z energią elektryczną lub mechaniczną:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h} \left(\frac{C_h \cdot \eta_h}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

gdzie

$EC_{h,el}$ = całkowita emisja gazów cieplarnianych z końcowego produktu energetycznego.

E = całkowita emisja gazów cieplarnianych pochodząca z biopłynu przed konwersją końcową.

η_{el} = sprawność elektryczna zdefiniowana jako roczna ilość wyprodukowanej energii elektrycznej podzielona przez roczny wsad paliwowy na podstawie jego wartości energetycznej

η_h = sprawność cieplna zdefiniowana jako roczna ilość wytworzonego ciepła użytkowego podzielona przez roczny wsad paliwowy na podstawie jego wartości energetycznej

C_{el} = część energii w energii elektrycznej lub energii mechanicznej ustalona na poziomie 100 % ($C_{el} = 1$)

C_h = sprawność cyklu Carnota (część energii w ciepłe użytkowym)

Sprawność cyklu Carnota, C_h , w przypadku ciepła użytkowego w różnych temperaturach definiuje się jako:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

gdzie:

T_h = temperatura, mierzona w skali bezwzględnej (Kelvina), ciepła użytkowego w miejscu wytworzenia

T_0 = temperatura otoczenia, ustalona na poziomie 273,15 K (0 °C)

Jeżeli nadwyżka ciepła jest przenoszona do ogrzewania budynków, w temperaturze poniżej 150° (423,15 K), C_h można również zdefiniować w następujący sposób:

C_h = sprawność cyklu Carnota w ciepłe w temperaturze 150 °C (423,15 K), czyli: 0,3546

Do celów tych obliczeń zastosowanie mają następujące definicje:

- „kogeneracja” oznacza jednoczesne wytwarzanie w jednym procesie energii termicznej i energii elektrycznej lub mechanicznej;
- „ciepło użytkowe” oznacza ciepło wytworzone w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania na energię cieplną do celów ogrzewania i chłodzenia;
- „ekonomicznie uzasadnione zapotrzebowanie” oznacza zapotrzebowanie, które nie przekracza potrzeb w zakresie ogrzewania lub chłodzenia i które w innej sytuacji zostałyby zaspokojone w warunkach rynkowych.

2. Emisja gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów wyrażana jest w następujący sposób:

- emisja gazów cieplarnianych z biopaliw, E , wyrażona jest w gramach ekwiwalentu CO_2 na MJ paliwa, $gCO_2,eq/MJ$.
- emisja gazów cieplarnianych z biopłynów, EC , w gramach ekwiwalentu CO_2 na MJ końcowego produktu energetycznego (ciepła lub energii elektrycznej), $gCO_2,eq/MJ$.

W wypadku gdy ciepło i chłód są wytwarzane wraz z energią elektryczną, emisje rozdziela się między energię cieplną i energię elektryczną (zob. pkt 1 lit. b)), bez względu na to, czy energia cieplna jest w rzeczywistości wykorzystywana do ogrzewania czy chłodzenia ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Do chłodzenia (powietrza lub wody) za pomocą agregatów absorpcyjnych wykorzystywane jest ciepło lub ciepło odpadowe. Dlatego należy obliczać wyłącznie emisje związane z energią cieplną produkowaną na MJ ciepła, bez względu na to, czy rzeczywistym końcowym zastosowaniem tej energii jest ogrzewanie czy chłodzenie za pomocą agregatów absorpcyjnych.

W wypadku gdy emisja gazów cieplarnianych spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} jest wyrażona w jednostce $gCO_2eq/suchą\ tonę\ surowca$, przeliczenie na gramy ekwiwalentu CO_2 na MJ paliwa, gCO_2eq/MJ , przeprowadza się w następujący sposób ⁽¹⁾:

$$e_{ec}paliwo_a \left[\frac{gCO_2eq}{MJ\ paliwo} \right]_{ec} = \frac{e_{ec}surowiec_a \left[\frac{gCO_2eq}{t_{sucha}} \right]}{LHV_a \left[\frac{MJ\ surowiec}{t_{sucha}\ surowca} \right]} \times \text{współczynnik\ paliwo/surowiec}_a \times \text{współczynnik\ alokacji\ paliwa}_a$$

gdzie:

$$\text{Współczynnik\ alokacji\ paliwa}_a = \left[\frac{\text{Energia\ w\ paliwie}}{\text{Energia\ paliwa\ +\ energia\ w\ produktach\ ubocznych}} \right]$$

$$\text{Współczynnik\ paliwo/surowiec}_a = [\text{Ilość\ MJ\ surowca\ wymagana\ do\ produkcji\ 1\ MJ\ paliwa}]$$

Emisję na suchą tonę surowca oblicza się w następujący sposób:

$$e_{ec}surowiec_a \left[\frac{gCO_2eq}{t_{sucha}} \right] = \frac{e_{ec}surowiec_a \left[\frac{gCO_2eq}{t_{mokra}} \right]}{(1 - \text{zawartość\ wilgoci})}$$

3. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw i biopłynów oblicza się w następujący sposób:

a) ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z biopaliw:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_{F(t)} - E_B) / E_{F(t)},$$

gdzie:

E_B	=	całkowita emisja z biopaliw; oraz
$E_{F(t)}$	=	całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa w przypadku transportu

b) ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wytwarzaniu energii cieplnej, chłodniczej i energii elektrycznej z biopłynów:

$$\text{OGRANICZENIE} = (EC_{F(h\&c,el)} - EC_{B(h\&c,el)}) / EC_{F(h\&c,el)},$$

gdzie:

$EC_{B(h\&c,el)}$ = całkowita emisja z wytwarzania ciepła lub energii elektrycznej; oraz

$EC_{F(h\&c,el)}$ = całkowita emisja ze stosowania kopalnego odpowiednika biopaliwa do wytwarzania ciepła użytkowego lub energii elektrycznej.

4. Gazy cieplarniane uwzględnione dla celów pkt 1 to CO_2 , N_2O i CH_4 . Do obliczenia równoważnika CO_2 poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO_2	:	1
N_2O	:	298
CH_4	:	25

5. Wartość emisji spowodowanych wydobyciem lub uprawą surowców (e_{ec}) obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy; gromadzeniem, suszeniem i składowaniem surowców; odpadami i wyciekami; oraz produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO_2 w trakcie uprawy surowców. Szacunkową emisję z upraw biomasy rolniczej można określić

⁽¹⁾ Wzór służący do obliczenia emisji gazów cieplarnianych spowodowanych wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} opisuje przypadki, w których dany surowiec jest przekształcany w biopaliwa w jednym etapie. W przypadku bardziej złożonych łańcuchów dostaw do obliczania emisji gazów cieplarnianych spowodowanych wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} potrzebne są dostosowania dla produktów pośrednich.

na podstawie średnich regionalnych dla emisji z uprawy zawartych w sprawozdaniach, o których mowa w art. 31 ust. 4 lub informacji na temat szczegółowych wartości standardowych dla emisji z upraw określonych w niniejszym załączniku, stosowanych jako alternatywa dla wartości rzeczywistych. W razie braku odpowiednich informacji tych sprawozdaniach dopuszcza się obliczanie średnich na podstawie lokalnych praktyk rolniczych z wykorzystaniem np. danych z grupy gospodarstw, alternatywnie do stosowania wartości rzeczywistych.

6. Do celów wyliczenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a), ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki lepszej gospodarce rolnej e_{sca} , np. redukcji upraw lub uprawie zerowej, poprawie płodozmianu, stosowaniu uprawy okrywowej, w tym zarządzania pozostałościami poźniwnymi oraz stosowania organicznych polepszaczy gleby (np. kompostu, produktu fermentacji obornika), uwzględnia się tylko w przypadku, gdy istnieją solidne i wiarygodne dowody, że nastąpił wzrost ilości pierwiastka węgla w glebie lub że prawdopodobnie nastąpi on w okresie, w którym przedmiotowe surowce były uprawiane, przy uwzględnieniu emisji powstałych w sytuacji, gdy takie praktyki prowadzą do zwiększonego stosowania nawozów i herbicydów ⁽¹⁾.
7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów, e_i , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następującą zasadę:

$$e_i = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B, \text{ (}^2\text{)}$$

gdzie:

e_i	=	emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO ₂ w przeliczeniu na jednostkę energii wytworzonej z biopaliwa lub biopłynu (w megadžulach)). „Grunty uprawne” ⁽³⁾ i „uprawy trwałe” ⁽⁴⁾ uznaje się za jeden sposób użytkowania gruntów;
CS_R	=	zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmującą zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;
CS_A	=	zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z rzeczywistym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmującą zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowane zasoby węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
P	=	wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez biopaliwo lub biopłyn na jednostkę powierzchni w jednym roku);
e_B	=	premia o wartości 29 gCO ₂ eq/MJ za biopaliwo lub biopłyn przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki określone w pkt 8.

8. Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:

- a) w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej; oraz
- b) są terenami poważnie zdegradowanymi, w tym wcześniej wykorzystywanymi do celów rolniczych.

Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający 20 lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie ilości pierwiastka węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w lit. b).

⁽¹⁾ Pomiary ilości pierwiastka węgla w glebie mogą stanowić taki dowód, np. przez pierwszy pomiar przed uprawą i kolejne pomiary w regularnych odstępach co kilka lat. W takim przypadku, zanim dostępny będzie drugi pomiar, wzrost ilości pierwiastka węgla w glebie szacowany byłby na podstawie reprezentatywnych eksperymentów lub modeli gleby. Od drugiego pomiaru pomiary stanowiłyby podstawę stwierdzenia faktu wzrostu ilości pierwiastka węgla w glebie i wielkości tego wzrostu.

⁽²⁾ Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

⁽³⁾ Grunty uprawne zgodnie z definicją IPCC.

⁽⁴⁾ Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.

9. Termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji.
10. Komisja do dnia 31 grudnia 2020 r. dokonuje przeglądu wytycznych do obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi ⁽¹⁾, korzystając z wydanych w roku 2006 wytycznych IPCC dla inwentaryzacji krajowych emisji gazów cieplarnianych — tom 4 oraz zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 525/2013 i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 ⁽²⁾. Wytyczne Komisji będą służyć jako podstawa obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi do celów niniejszej dyrektywy.

11. Emisja powstała w przetwórstwie e_p obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami; oraz produkcją chemikaliów lub produktów stosowanych w procesach technologicznych, w tym emisji CO₂ odpowiadających zawartości węgla w nakładach pochodzenia kopalnego, niezależnie od tego, czy rzeczywiście zostały spalane w ramach procesu.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo uznaje się, że natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej jest równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. W drodze odstępstwa od powyższej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci energetycznej.

Emisja spowodowana procesami technologicznymi obejmuje, w stosownych przypadkach, emisje z procesu suszenia produktów i materiałów pośrednich.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Niniejszy punkt nie obejmuje emisji spowodowanych przez transport i dystrybucję, które należy uwzględnić zgodnie z pkt 5.

13. Emisję spowodowaną stosowanym paliwem, e_u , uznaje się za zerową dla biopaliw i biopłynów.

Emisję gazów cieplarnianych innych niż CO₂ (N₂O i CH₄) pochodzącą ze stosowanego paliwa włącza się do współczynnika e_u dla biopłynów.

14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu CO₂ i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i składowanie emitowanego CO₂ bezpośrednio związanego z wydobyciem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa, o ile składowanie jest zgodne z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE ⁽³⁾ w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla.

15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu CO₂ i jego zastępowaniu, e_{ccp} , wiąże się bezpośrednio z produkcją biopaliwa lub biopłynu, której jest przypisywane, i odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO₂, w którym pierwiastek węgla pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO₂ pochodzenia kopalnego w produkcji towarów i usług komercyjnych.

16. W przypadku gdy układ kogeneracyjny – dostarczający ciepło lub energię elektryczną do procesu produkcji paliwa, z którego pochodzą obliczane emisje – wytwarza nadwyżkę energii elektrycznej lub nadwyżkę ciepła użytkowego, emisję gazów cieplarnianych dzieli się między energię elektryczną i ciepło użytkowe na podstawie temperatury ciepła (która świadczy o użyteczności ciepła). Użytkową część ciepła oblicza się, mnożąc jego wartość energetyczną przez sprawność cyklu Carnota C_h , obliczaną w następujący sposób:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

gdzie:

T_h = temperatura, mierzona w skali bezwzględnej (Kelvina), ciepła użytkowego w miejscu wytworzenia

T_0 = temperatura otoczenia, ustalona na poziomie 273,15 K (0 °C)

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2010/335/UE z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących obliczania zasobów węgla w ziemi do celów załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE (Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

Jeżeli nadwyżka ciepła jest przenoszona do ogrzewania budynków, w temperaturze poniżej 150° (423,15 K), C_h można również zdefiniować w następujący sposób:

C_h = sprawność cyklu Carnota w ciepłe w temperaturze 150 °C (423,15 K), czyli: 0,3546

Do celów tego obliczenia stosuje się rzeczywistą sprawność, zdefiniowaną jako roczna produkcja energii mechanicznej, elektrycznej i ciepła podzielona odpowiednio przez roczny nakład energii.

Do celów tych obliczeń zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „kogeneracja” oznacza jednoczesne wytwarzanie w jednym procesie energii termicznej i energii elektrycznej lub mechanicznej;
 - b) „ciepło użytkowe” oznacza ciepło wytworzone w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania na energię cieplną do celów ogrzewania lub chłodzenia;
 - c) „ekonomicznie uzasadnione zapotrzebowanie” oznacza zapotrzebowanie, które nie przekracza potrzeb w zakresie ogrzewania lub chłodzenia i które w innej sytuacji zostałyby zaspokojone w warunkach rynkowych.
17. Jeśli w procesie produkcji paliwa równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisje, oraz jeden lub więcej innych produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich wartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna i ciepło). Intensywność emisji gazów cieplarnianych związanej z nadwyżką ciepła lub nadwyżką energii elektrycznej jest taka sama jak intensywność emisji gazów cieplarnianych związanej z ciepłem lub energią elektryczną wykorzystywanymi do produkcji paliwa i jest ustalana na podstawie obliczeń intensywności emisji gazów cieplarnianych związanej ze wszystkimi nakładami i emisjami, w tym z surowcem wprowadzanym do układu kogeneracyjnego, kotła lub innego urządzenia wytwarzającego ciepło lub energię dla procesu produkcji paliwa, i z pochodzącymi z niego emisjami CH_4 i N_2O . W przypadku kogeneracji energii elektrycznej i ciepła obliczeń dokonuje się zgodnie z pkt 16.
18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to, $e_{ec} + e_l + e_{sca}$ + te części e_p , e_{td} , e_{ccs} , i e_{ccr} które mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W przypadku biopaliw i biopłynów do celów powyższych obliczeń uwzględnia się wszystkie produkty uboczne. Odpadom i pozostałościom nie przypisuje się emisji. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady i pozostałości, w tym wierzchołki i gałęzie drzew, słoma, plewy, kolby i łupiny orzechów, oraz pozostałości z procesów technologicznych, w tym surowa (nierafinowana) gliceryna i wytloki, uznaje się za materiały o zerowej emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki, bez względu na to, czy są przetwarzane na produkty pośrednie przed przekształceniem w produkt końcowy.

W przypadku paliw produkowanych w rafineriach, innych niż zakłady przetwórcze w połączeniu z kotłami lub układami kogeneracyjnymi dostarczającymi ciepło lub energię elektryczną do zakładów przetwórczych, jednostką analityczną do celów obliczeń, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W przypadku biopaliw w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $E_{F(t)}$ to 94 gCO_2eq/MJ .

W przypadku biopłynów stosowanych do produkcji energii elektrycznej, w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(e)}$ wynosi 183 gCO_2eq/MJ .

W przypadku biopłynów stosowanych do produkcji ciepła użytkowego, a także do produkcji ciepła lub chłodu, w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(h\&c)}$ wynosi 80 gCO_2eq/MJ .

D. SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI STANDARDOWE DLA BIOPALIW I BIOPLYNÓW

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „e_{ec}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika, w tym emisje N₂O z gleby

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych - wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego	9,6	9,6
etanol z kukurydzy	25,5	25,5
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy	27,0	27,0
etanol z trzciny cukrowej	17,1	17,1
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	32,0	32,0
biodiesel ze słonecznika	26,1	26,1
biodiesel z soi	21,2	21,2
biodiesel z oleju palmowego	26,2	26,2
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	0	0
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	0	0
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	33,4	33,4
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	26,9	26,9
hydrorafinowany olej roślinny z soi	22,1	22,1
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	27,4	27,4
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	0	0
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	0	0
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	33,4	33,4
czysty olej roślinny ze słonecznika	27,2	27,2
czysty olej roślinny z soi	22,2	22,2
czysty olej roślinny z oleju palmowego	27,1	27,1
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	0	0

(**) Ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „e_{ec}” – tylko dla emisji N₂O z gleby (są one już uwzględnione w wartościach szczegółowych dla emisji z upraw w tabeli „e_{ec}”)

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego	4,9	4,9
etanol z kukurydzy	13,7	13,7
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy	14,1	14,1
etanol z trzciny cukrowej	2,1	2,1
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	17,6	17,6
biodiesel ze słonecznika	12,2	12,2
biodiesel z soi	13,4	13,4
biodiesel z oleju palmowego	16,5	16,5
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	0	0
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	0	0
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	18,0	18,0
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	12,5	12,5
hydrorafinowany olej roślinny z soi	13,7	13,7
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego	16,9	16,9
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	0	0
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	0	0
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	17,6	17,6
czysty olej roślinny ze słonecznika	12,2	12,2
czysty olej roślinny z soi	13,4	13,4
czysty olej roślinny z oleju palmowego	16,5	16,5
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	0	0

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Szczegółowe wartości standardowe dla procesów technologicznych: „e_p” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	18,8	26,3
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	9,7	13,6
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	13,2	18,5
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	7,6	10,6
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	27,4	38,3
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	15,7	22,0
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	20,8	29,1
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	14,8	20,8
etanol z kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	28,6	40,1
etanol z kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,8	2,6
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21,0	29,3
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	15,1	21,1
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	30,3	42,5
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,5	2,2
etanol z trzciny cukrowej	1,3	1,8
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
część ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	11,7	16,3
biodiesel ze słonecznika	11,8	16,5
biodiesel z soi	12,1	16,9
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	30,4	42,6
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	13,2	18,5
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	9,3	13,0
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	13,6	19,1
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	10,7	15,0
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	10,5	14,7
hydrorafinowany olej roślinny z soi	10,9	15,2
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	27,8	38,9
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	9,7	13,6
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	10,2	14,3
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	14,5	20,3
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	3,7	5,2
czysty olej roślinny ze słonecznika	3,8	5,4
czysty olej roślinny z soi	4,2	5,9
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	22,6	31,7
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	4,7	6,5
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	0,6	0,8

(*) Wartości standardowe dla procesów wykorzystujących CHP obowiązują wyłącznie w przypadku gdy całe ciepło technologiczne jest dostarczane przez CHP.

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Szczegółowe wartości standardowe tylko dla ekstrakcji oleju (są one już uwzględnione w wartościach szczegółowych dla emisji z procesów technologicznych w tabeli „e_p”)

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
biodiesel z nasion rzepaku	3,0	4,2
biodiesel ze słonecznika	2,9	4,0
biodiesel z soi	3,2	4,4
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	20,9	29,2
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	3,7	5,1
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	0	0
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	4,3	6,1
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	3,1	4,4
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	3,0	4,1
hydrorafinowany olej roślinny z soi	3,3	4,6
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	21,9	30,7
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	3,8	5,4
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	0	0
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	4,3	6,0
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	3,1	4,4
czysty olej roślinny ze słonecznika	3,0	4,2
czysty olej roślinny z soi	3,4	4,7
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	21,8	30,5
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	3,8	5,3
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	0	0

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „e_{td}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	2,3	2,3
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	2,3	2,3
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,3	2,3
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,3	2,3
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,3	2,3
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,3	2,3
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	2,2	2,2
etanol z kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	2,2	2,2
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	2,2	2,2
etanol z trzciny cukrowej	9,7	9,7
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
część ze źródeł odnawialnych TAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	1,8	1,8
biodiesel ze słonecznika	2,1	2,1
biodiesel z soi	8,9	8,9
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	6,9	6,9
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	6,9	6,9
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	1,9	1,9
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	1,7	1,7
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	1,7	1,7
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	2,0	2,0
hydrorafinowany olej roślinny z soi	9,2	9,2
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	7,0	7,0
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	7,0	7,0
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	1,7	1,7
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	1,5	1,5
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	1,4	1,4
czysty olej roślinny ze słonecznika	1,7	1,7
czysty olej roślinny z soi	8,8	8,8
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	6,7	6,7
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	6,7	6,7
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	1,4	1,4

(*) Wartości standardowe dla procesów wykorzystujących CHP obowiązują wyłącznie w przypadku gdy całe ciepło technologiczne jest dostarczane przez CHP.

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Szczegółowe wartości standardowe tylko dla transportu i dystrybucji paliwa końcowego. Są one już uwzględnione w tabeli „emisje z transportu i dystrybucji e_{td} ” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika, ale niższe wartości są przydatne dla podmiotów gospodarczych, które pragną zadeklarować rzeczywiste emisje z transportu tylko w odniesieniu do transportu zbóż i olejów.

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	1,6	1,6
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	1,6	1,6
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	1,6	1,6
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	1,6	1,6
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	1,6	1,6
etanol z trzciny cukrowej	6,0	6,0
część ze źródeł odnawialnych eteru tert-butyloowo-etylowego (ETBE)	Wartości zostaną uznane za takie same jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
część ze źródeł odnawialnych eteru tert-amylowo-etylowego (TAEE)	Wartości zostaną uznane za takie same jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
biodiesel z nasion rzepaku	1,3	1,3
biodiesel ze słonecznika	1,3	1,3
biodiesel z soi	1,3	1,3
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	1,3	1,3
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	1,3	1,3
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	1,3	1,3
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	1,3	1,3
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	1,2	1,2
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	1,2	1,2
hydrorafinowany olej roślinny z soi	1,2	1,2
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	1,2	1,2
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	1,2	1,2
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	1,2	1,2
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	1,2	1,2
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	0,8	0,8
czysty olej roślinny ze słonecznika	0,8	0,8
czysty olej roślinny z soi	0,8	0,8
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	0,8	0,8
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	0,8	0,8
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	0,8	0,8

(*) Wartości standardowe dla procesów wykorzystujących CHP obowiązują wyłącznie w przypadku gdy całe ciepło technologiczne jest dostarczane przez CHP.

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	30,7	38,2
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	21,6	25,5
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	25,1	30,4
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	19,5	22,5
etanol z buraka cukrowego (bez biogazu z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	39,3	50,2
etanol z buraka cukrowego (z biogazem z wywaru gorzelnianego, węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	27,6	33,9
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	48,5	56,8
etanol z kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	42,5	48,5
etanol z kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	56,3	67,8
etanol z kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	29,5	30,3
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w konwencjonalnym kotle)	50,2	58,5
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (gaz ziemny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	44,3	50,3
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (węgiel brunatny jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	59,5	71,7
etanol z innych zbóż z wyłączeniem kukurydzy (pozostałości leśne jako paliwo technologiczne w elektrociepłowni (*))	30,7	31,4
etanol z trzciny cukrowej	28,1	28,6
część ze źródeł odnawialnych ETBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	
część ze źródeł odnawialnych TAAE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji etanolu	

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
biodiesel z nasion rzepaku	45,5	50,1
biodiesel ze słonecznika	40,0	44,7
biodiesel z soi	42,2	47,0
biodiesel z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	63,5	75,7
biodiesel z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	46,3	51,6
biodiesel z zużytego oleju kuchennego	11,2	14,9
biodiesel z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	15,3	20,8
hydrorafinowany olej roślinny z nasion rzepaku	45,8	50,1
hydrorafinowany olej roślinny ze słonecznika	39,4	43,6
hydrorafinowany olej roślinny z soi	42,2	46,5
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	62,2	73,3
hydrorafinowany olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	44,1	48,0
hydrorafinowany olej z zużytego oleju kuchennego	11,9	16,0
hydrorafinowany olej z wytopionych tłuszczów zwierzęcych (**)	16,0	21,8
czysty olej roślinny z nasion rzepaku	38,5	40,0
czysty olej roślinny ze słonecznika	32,7	34,3
czysty olej roślinny z soi	35,2	36,9
czysty olej roślinny z oleju palmowego (otwarty staw ściekowy)	56,3	65,4
czysty olej roślinny z oleju palmowego (technologia z wychwytem metanu w olejarni)	38,4	57,2
czysty olej z zużytego oleju kuchennego	2,0	2,2

(*) Wartości standardowe dla procesów wykorzystujących CHP obowiązują wyłącznie w przypadku gdy całe ciepło technologiczne jest dostarczane przez CHP.

(**) Uwaga: ma zastosowanie wyłącznie do biopaliw wyprodukowanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego sklasyfikowanych jako surowiec kategorii 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, w odniesieniu do których emisje związane z higienizacją jako część wytapiania nie są brane pod uwagę.

E. PRZEWIDYWANE SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI STANDARDOWE DLA PRZYSZŁYCH BIOPALIW I BIOPLYNÓW, KTÓRE NIE WYSTĘPOWAŁY LUB WYSTĘPOWAŁY W NIEWIELKICH ILOŚCIACH NA RYNKU W 2016 R.

Szczegółowe wartości standardowe dla upraw: „e_{ec}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika, w tym emisje N₂O (w tym emisje spowodowane rozdrabnianiem odpadów drzewnych lub drewna z upraw)

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	1,8	1,8
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	3,3	3,3
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	8,2	8,2
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	8,2	8,2
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	12,4	12,4
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	3,1	3,1
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	7,6	7,6
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	3,1	3,1
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	7,6	7,6
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,5	2,5
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,5	2,5
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,5	2,5
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,5	2,5
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla emisji N₂O z gleby (uwzględnione w szczegółowych wartościach standardowych dla emisji z upraw w tabeli „e_{ec}”)

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	0	0
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	4,4	4,4
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	4,4	4,4
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	4,1	4,1
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	4,1	4,1
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla procesów technologicznych: „e_p” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	4,8	6,8
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0,1	0,1
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	0,1	0,1
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0,1	0,1
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	0,1	0,1
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	0	0
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	0	0
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	0	0
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	0	0
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe dla transportu i dystrybucji: „e_{td}” zgodnie z definicją w części C niniejszego załącznika

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	7,1	7,1
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	10,3	10,3
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	8,4	8,4
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	10,3	10,3
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	8,4	8,4
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	10,4	10,4
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	8,6	8,6
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	10,4	10,4
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	8,6	8,6
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	7,7	7,7
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	7,9	7,9
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji ługu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	7,7	7,7

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	7,9	7,9
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Szczegółowe wartości standardowe tylko dla transportu i dystrybucji paliwa końcowego. Są one już uwzględnione w tabeli „emisje z transportu i dystrybucji e_{id}” z definicją w części C niniejszego załącznika, ale poniższe wartości są przydatne dla podmiotów gospodarczych, które pragną zadeklarować rzeczywiste emisje z transportu tylko w odniesieniu do transportu surowców.

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	1,6	1,6
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	1,2	1,2
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	1,2	1,2
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	1,2	1,2
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	1,2	1,2
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	2,0	2,0
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	2,0	2,0
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	2,0	2,0
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	2,0	2,0
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,0	2,0
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,0	2,0
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,0	2,0

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	2,0	2,0
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

Całkowita wartość dla uprawy, procesów technologicznych, transportu i dystrybucji

Ścieżka produkcji biopaliw i biopłynów	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
etanol ze słomy pszenicy	13,7	15,7
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	13,7	13,7
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	16,7	16,7
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	13,7	13,7
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	16,7	16,7
eter dimetylowy (DME) z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	13,5	13,5
eter dimetylowy (DME) z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	16,2	16,2
metanol z odpadów drzewnych w instalacji wolnostojącej	13,5	13,5
metanol z drewna z upraw w instalacji wolnostojącej	16,2	16,2
olej napędowy wytwarzany metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	10,2	10,2
benzyna wytwarzana metodą Fischera-Tropscha w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	10,4	10,4
eter dimetylowy (DME) wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	10,2	10,2
metanol wytwarzany w procesie gazyfikacji łągu czarnego przeprowadzanym w celulozowni	10,4	10,4
część ze źródeł odnawialnych MTBE	Takie same wartości jak dla wybranej ścieżki produkcji metanolu	

ZAŁĄCZNIK VI

ZASADY OBLICZANIA WPŁYWU PALIW Z BIOMASY I ICH ODPOWIEDNIKÓW KOPALNYCH NA EMISJĘ GAZÓW CIEPLARNIANYCH

A. Wartości typowe i standardowe ograniczenia emisji gazów cieplarnianych dla paliw z biomasy produkowanych bez emisji netto dwutlenku węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów

ZRĘBKI					
System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
		Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Zrębki z pozostałości leśnych	1 – 500 km	93 %	89 %	91 %	87 %
	500 – 2 500 km	89 %	84 %	87 %	81 %
	2 500 – 10 000 km	82 %	73 %	78 %	67 %
	powyżej 10 000 km	67 %	51 %	60 %	41 %
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus)	2 500 – 10 000 km	77 %	65 %	73 %	60 %
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem)	1 – 500 km	89 %	83 %	87 %	81 %
	500 – 2 500 km	85 %	78 %	84 %	76 %
	2 500 – 10 000 km	78 %	67 %	74 %	62 %
	powyżej 10 000 km	63 %	45 %	57 %	35 %
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia)	1 – 500 km	91 %	87 %	90 %	85 %
	500 – 2 500 km	88 %	82 %	86 %	79 %
	2 500 – 10 000 km	80 %	70 %	77 %	65 %
	powyżej 10 000 km	65 %	48 %	59 %	39 %
Zrębki z drewna z pni	1 – 500 km	93 %	89 %	92 %	88 %
	500 – 2 500 km	90 %	85 %	88 %	82 %
	2 500 – 10 000 km	82 %	73 %	79 %	68 %
	powyżej 10 000 km	67 %	51 %	61 %	42 %
Zrębki z pozostałości przemysłowych	1 – 500 km	94 %	92 %	93 %	90 %
	500 – 2 500 km	91 %	87 %	90 %	85 %
	2 500 – 10 000 km	83 %	75 %	80 %	71 %
	powyżej 10 000 km	69 %	54 %	63 %	44 %

GRANULAT DRZEWNY (*)						
System produkcji paliwa z biomasy		Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
			Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych	Przypadek 1	1 – 500 km	58 %	37 %	49 %	24 %
		500 – 2 500 km	58 %	37 %	49 %	25 %
		2 500 – 10 000 km	55 %	34 %	47 %	21 %
		powyżej 10 000 km	50 %	26 %	40 %	11 %
	Przypadek 2a	1 – 500 km	77 %	66 %	72 %	59 %
		500 – 2 500 km	77 %	66 %	72 %	59 %
		2 500 – 10 000 km	75 %	62 %	70 %	55 %
		powyżej 10 000 km	69 %	54 %	63 %	45 %
	Przypadek 3a	1 – 500 km	92 %	88 %	90 %	85 %
		500 – 2 500 km	92 %	88 %	90 %	86 %
		2 500 – 10 000 km	90 %	85 %	88 %	81 %
		powyżej 10 000 km	84 %	76 %	81 %	72 %
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus)	Przypadek 1	2 500 – 10 000 km	52 %	28 %	43 %	15 %
	Przypadek 2a	2 500 – 10 000 km	70 %	56 %	66 %	49 %
	Przypadek 3a	2 500 – 10 000 km	85 %	78 %	83 %	75 %
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem)	Przypadek 1	1 – 500 km	54 %	32 %	46 %	20 %
		500 – 10 000 km	52 %	29 %	44 %	16 %
		powyżej 10 000 km	47 %	21 %	37 %	7 %
	Przypadek 2a	1 – 500 km	73 %	60 %	69 %	54 %
		500 – 10 000 km	71 %	57 %	67 %	50 %
		powyżej 10 000 km	66 %	49 %	60 %	41 %
	Przypadek 3a	1 – 500 km	88 %	82 %	87 %	81 %
		500 – 10 000 km	86 %	79 %	84 %	77 %
		powyżej 10 000 km	80 %	71 %	78 %	67 %

GRANULAT DRZEWNY (*)						
System produkcji paliwa z biomasy		Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
			Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia)	Przypadek 1	1 – 500 km	56 %	35 %	48 %	23 %
		500 – 10 000 km	54 %	32 %	46 %	20 %
		powyżej 10 000 km	49 %	24 %	40 %	10 %
	Przypadek 2a	1 – 500 km	76 %	64 %	72 %	58 %
		500 – 10 000 km	74 %	61 %	69 %	54 %
		powyżej 10 000 km	68 %	53 %	63 %	45 %
	Przypadek 3a	1 – 500 km	91 %	86 %	90 %	85 %
		500 – 10 000 km	89 %	83 %	87 %	81 %
		powyżej 10 000 km	83 %	75 %	81 %	71 %
Drewno z pni	Przypadek 1	1 – 500 km	57 %	37 %	49 %	24 %
		500 – 2 500 km	58 %	37 %	49 %	25 %
		2 500 – 10 000 km	55 %	34 %	47 %	21 %
		powyżej 10 000 km	50 %	26 %	40 %	11 %
	Przypadek 2a	1 – 500 km	77 %	66 %	73 %	60 %
		500 – 2 500 km	77 %	66 %	73 %	60 %
		2 500 – 10 000 km	75 %	63 %	70 %	56 %
		powyżej 10 000 km	70 %	55 %	64 %	46 %
	Przypadek 3a	1 – 500 km	92 %	88 %	91 %	86 %
		500 – 2 500 km	92 %	88 %	91 %	87 %
		2 500 – 10 000 km	90 %	85 %	88 %	83 %
		powyżej 10 000 km	84 %	77 %	82 %	73 %
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego	Przypadek 1	1 – 500 km	75 %	62 %	69 %	55 %
		500 – 2 500 km	75 %	62 %	70 %	55 %
		2 500 – 10 000 km	72 %	59 %	67 %	51 %
		powyżej 10 000 km	67 %	51 %	61 %	42 %
	Przypadek 2a	1 – 500 km	87 %	80 %	84 %	76 %
		500 – 2 500 km	87 %	80 %	84 %	77 %
		2 500 – 10 000 km	85 %	77 %	82 %	73 %
		powyżej 10 000 km	79 %	69 %	75 %	63 %

GRANULAT DRZEWNY (*)						
System produkcji paliwa z biomasy		Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
			Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Przypadek 3a	1 – 500 km	95 %	93 %	94 %	91 %	
	500 – 2 500 km	95 %	93 %	94 %	92 %	
	2 500 – 10 000 km	93 %	90 %	92 %	88 %	
	powyżej 10 000 km	88 %	82 %	85 %	78 %	

(*) Przypadek 1 odnosi się do procesów, w których ciepło technologiczne do granulatora dostarcza kocioł na gaz ziemny. Energia elektryczna do granulatora pochodzi z sieci.

Przypadek 2 odnosi się do procesów, w których ciepło technologiczne dostarcza kocioł na zrębki drzewne zasilany wstępnie osuszonymi zrębkami. Energia elektryczna do granulatora pochodzi z sieci.

Przypadek 3a odnosi się do procesów, w których energię elektryczną i ciepło do granulatora dostarcza CHP zasilane wstępnie osuszonymi zrębkami.

ROLNICZE ŚCIEŻKI PRODUKCJI						
System produkcji paliwa z biomasy		Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
			Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Pozostałości rolnicze o gęstości < 0,2 t/m ³ (*)	1 – 500 km	95 %	92 %	93 %	90 %	
	500 – 2 500 km	89 %	83 %	86 %	80 %	
	2 500 – 10 000 km	77 %	66 %	73 %	60 %	
	powyżej 10 000 km	57 %	36 %	48 %	23 %	
Pozostałości rolnicze o gęstości > 0,2 t/m ³ (**)	1 – 500 km	95 %	92 %	93 %	90 %	
	500 – 2 500 km	93 %	89 %	92 %	87 %	
	2 500 – 10 000 km	88 %	82 %	85 %	78 %	
	powyżej 10 000 km	78 %	68 %	74 %	61 %	
Pelety ze słomy	1 – 500 km	88 %	82 %	85 %	78 %	
	500 – 10 000 km	86 %	79 %	83 %	74 %	
	powyżej 10 000 km	80 %	70 %	76 %	64 %	
Brykiety z wyłoczyn z trzciny cukrowej	500 – 10 000 km	93 %	89 %	91 %	87 %	
	powyżej 10 000 km	87 %	81 %	85 %	77 %	
Śruta poekstrakcyjna palmowa	powyżej 10 000 km	20 %	– 18 %	11 %	– 33 %	

ROLNICZE ŚCIEŻKI PRODUKCJI					
System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa	
		Ciepło	Energia elektryczna	Ciepło	Energia elektryczna
Śruta poekstrakcyjna palmowa (zerowe emisje CH ₄ z olejarni)	powyżej 10 000 km	46 %	20 %	42 %	14 %

(*) Ta grupa materiałów obejmuje pozostałości rolnicze o niskiej gęstości objętościowej i w jej skład wchodzi takie materiały jak: kostki słomy, łuski owsiane, łuska ryżowa i wytłoczyny z trzciny cukrowej w belach (wykaz niepełny).

(**) Grupa pozostałości rolniczych o większej gęstości objętościowej obejmuje takie materiały jak: kolby kukurydzy.

BIOGAZ DO PRODUKCJI ENERGII ELEKTRYCZNEJ (*)				
System produkcji biogazu		Wariant technologiczny	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Mokry obornik ⁽¹⁾	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku ⁽²⁾	146 %	94 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku ⁽³⁾	246 %	240 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	136 %	85 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	227 %	219 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	142 %	86 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	243 %	235 %
Kukurydza – cała roślina ⁽⁴⁾	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	36 %	21 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	59 %	53 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	34 %	18 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	55 %	47 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	28 %	10 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	52 %	43 %

⁽¹⁾ Wartości dla produkcji biogazu z obornika obejmują emisje ujemne w przypadku ograniczenia emisji związanego z obróbką surowego obornika. Wartość e_{scia} uznaje się za równą -45 gCO₂eq/MJ obornika użytego do fermentacji beztlenowej.

⁽²⁾ Składowanie produktu pofermentacyjnego w otwartych zbiornikach powoduje dodatkowe emisje CH₄ i N₂O. Wielkość tych emisji zmienia się w zależności od warunków pogodowych, rodzajów podłoża i wydajności fermentacji.

⁽³⁾ Składowanie w zamkniętym zbiorniku oznacza, że produkt będący rezultatem procesu fermentacji jest składowany w gazoszczelnym zbiorniku, a dodatkowy biogaz uwalniany podczas składowania uznaje się za odzyskany do celów produkcji dodatkowej energii elektrycznej lub biometanu. Proces ten nie wiąże się z emisją gazów cieplarnianych.

⁽⁴⁾ Termin „kukurydza – cała roślina” oznacza kukurydzę pastewną zakiszoną w celu konserwacji.

BIOGAZ DO PRODUKCJI ENERGII ELEKTRYCZNEJ (*)				
System produkcji biogazu		Wariant technologiczny	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Biodopady	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	47 %	26 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	84 %	78 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	43 %	21 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	77 %	68 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	38 %	14 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	76 %	66 %

(*) Przypadek 1 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energię elektryczną i ciepło potrzebne do procesu dostarcza turbina elektrociepłowni.

Przypadek 2 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energia elektryczna potrzebna do procesu jest pobierana z sieci, a ciepło technologiczne dostarcza turbina elektrociepłowni. W niektórych państwach członkowskich operatorzy nie są upoważnieni do zgłaszania produkcji brutto przy ubieganiu się o dotacje i przypadek 1 stanowi bardziej prawdopodobną konfigurację.

Przypadek 3 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energia elektryczna potrzebna do procesu jest pobierana z sieci, a ciepło technologiczne dostarcza kocioł na biogaz. Ten przypadek odnosi się do niektórych instalacji, w których turbina elektrociepłowni nie znajduje się na miejscu i biogaz jest sprzedawany (lecz nie uzdatniany w celu uzyskania biometanu).

BIOGAZ DO PRODUKCJI ENERGII ELEKTRYCZNEJ – MIESZANKI OBORNIKA I KUKURYDZY				
System produkcji biogazu		Wariant technologiczny	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Obornik – kukurydza 80 % – 20 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	72 %	45 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	120 %	114 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	67 %	40 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	111 %	103 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	65 %	35 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	114 %	106 %
Obornik – kukurydza 70 % – 30 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	60 %	37 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	100 %	94 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	57 %	32 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	93 %	85 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	53 %	27 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	94 %	85 %

BIOGAZ DO PRODUKCJI ENERGII ELEKTRYCZNEJ – MIESZANKI OBORNIKA I KUKURYDZY				
System produkcji biogazu		Wariant technologiczny	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Obornik – kukurydza 60 % – 40 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	53 %	32 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	88 %	82 %
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	50 %	28 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	82 %	73 %
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	46 %	22 %
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	81 %	72 %
BIOMETAN WYKORZYSTYWANY W TRANSPORCIE (*)				
System produkcji biometanu	Wariant technologiczny		Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Mokry obornik	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		117 %	72 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		133 %	94 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		190 %	179 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		206 %	202 %
Kukurydza – cała roślina	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		35 %	17 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		51 %	39 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		52 %	41 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		68 %	63 %
Biodopady	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		43 %	20 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		59 %	42 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych		70 %	58 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych		86 %	80 %

(*) Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w przypadku biometanu odnosi się tylko do sprężonego biometanu w porównaniu z odpowiednikiem kopalnym w transporcie wynoszącym 94 gCO₂ eq/MJ

BIOMETAN – MIESZANKI OBORNIKA I KUKURYDZY (*)			
System produkcji biometanu	Wariant technologiczny	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość typowa	Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych – wartość standardowa
Obornik – kukurydza 80 % – 20 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych ⁽¹⁾	62 %	35 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych ⁽²⁾	78 %	57 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	97 %	86 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	113 %	108 %
Obornik – kukurydza 70 % – 30 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	53 %	29 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	69 %	51 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	83 %	71 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	99 %	94 %
Obornik – kukurydza 60 % – 40 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	48 %	25 %
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	64 %	48 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	74 %	62 %
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	90 %	84 %

(*) Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w przypadku biometanu odnosi się tylko do sprężonego biometanu w porównaniu z odpowiednikiem kopalnym w transporcie wynoszącym 94 gCO₂eq/MJ.

B. METODYKA

1. Emisje gazów cieplarnianych spowodowane produkcją i stosowaniem paliw z biomasy oblicza się w następujący sposób:

a) Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną produkcją i stosowaniem paliw z biomasy przed przetworzeniem w energię elektryczną, ciepło lub chłód oblicza się w następujący sposób:

$$E = e_{ec} + e_1 + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr}$$

gdzie

E = całkowita emisja spowodowana produkcją paliwa przed przetworzeniem w energię,

e_{ec} = emisja spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców,

e_1 = emisja w ujęciu rocznym spowodowana zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów,

e_p = emisja spowodowana procesami technologicznymi,

⁽¹⁾ Kategoria ta obejmuje następujące kategorie technologii uzdatniania biogazu w celu uzyskania biometanu: adsorpcja zmiennociśnieniowa (Pressure Swing Adsorption – PSA), płukanie wodne (Pressure Water Scrubbing – PWS), separacja membranowa, kriogeniczna i fizyczna. Obejmuje ona emisję 0,03 MJ CH₄/MJ biometan wynikającą z emisji metanu w gazach odlotowych.

⁽²⁾ Kategoria ta obejmuje następujące kategorie technologii uzdatniania biogazu w celu uzyskania biometanu: płukanie wodne (PWS), jeżeli woda pochodzi z recyklingu, adsorpcję zmiennociśnieniową (PSA), separację chemiczną, separację fizyczną, separację membranową i kriogeniczną. W tej kategorii nie bierze się pod uwagę emisji (jeżeli w gazach odlotowych obecny jest metan, ulega on spalaniu).

- e_{td} = emisja spowodowana transportem i dystrybucją,
 e_u = emisja spowodowana stosowanym paliwem,
 e_{sca} = wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej,
 e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO₂ i jego składowaniem w głębokich strukturach geologicznych, oraz
 e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO₂ i jego zastępowaniem.

Emisji związanych z produkcją maszyn i urządzeń nie uwzględnia się.

- b) W przypadku współfermentacji różnych substratów w wytwórni biogazu do celów produkcji biogazu lub biometanu wartości typowe i standardowe emisji gazów cieplarnianych oblicza się w następujący sposób:

$$E = \sum_1^n \cdot E_n$$

gdzie:

- E = emisja gazów cieplarnianych na MJ biogazu lub biometanu wyprodukowanego w procesie współfermentacji określonej mieszanki substratów
 S_n = udział surowca n w wartości energetycznej
 E_n = emisja w gCO₂/MJ dla ścieżki n zgodnie z częścią D niniejszego załącznika (*)

$$S_n = \frac{P_n \cdot W_n}{\sum_1^n \cdot W_n}$$

gdzie:

- P_n = produkcja energii [MJ] na kilogram mokrego wsadu surowca n (**)
 W_n = współczynnik ważenia substratu n zdefiniowany jako:

$$W_n = \frac{I_n}{\sum_1^n I_n} \cdot \left(\frac{1 - AM_n}{1 - SM_n} \right)$$

gdzie

- I_n = roczny wsad do komory fermentacyjnej substratu n [tona świeżej masy]
 AM_n = średnia roczna wilgotność substratu n [kg wody / kg świeżej masy]
 SM_n = standardowa wilgotność dla substratu n (***)

(*) Jeżeli jako substrat stosuje się obornik zwierzęcy, dodawana jest premia o wartości 45 gCO₂eq/MJ obornika (– 54 kg CO₂eq/t świeżej masy) ze względu na lepszą gospodarkę rolną i lepsze zarządzanie obornikiem.

(**) Do obliczenia wartości typowych i standardowych stosuje się następujące wartości P_n :

P(kukurydza): 4,16 [MJ]_{biogazu}/kg mokrej kukurydzy przy wilgotności 65 %]

P(obornik): 0,50 [MJ]_{biogazu}/kg mokrego obornika przy wilgotności 90 %]

P(biodopady) 3,41 [MJ]_{biogazu}/kg mokrych biodopadów przy wilgotności 76 %]

(***) W odniesieniu do substratu SM_n stosuje się następujące wartości:

SM(kukurydza): 0,65 [kg wody/kg świeżej masy]

SM(obornik): 0,90 [kg wody/kg świeżej masy]

SM(biodopady): 0,76 [kg wody/kg świeżej masy]

- c) W przypadku współfermentacji substratów n w wytwórni biogazu do celów produkcji energii elektrycznej lub biometanu, rzeczywistą emisję gazów cieplarnianych związaną z biogazem i biometanem oblicza się w następujący sposób:

$$E = \sum_1^n S_n \cdot (e_{ec,n} + e_{td,surowiec,n} + e_{l,n} - e_{sca,n}) + e_p + e_{td,produkt} + e_u - e_{ccs} - e_{ccr}$$

gdzie:

- E = całkowita emisja spowodowana produkcją biogazu i biometanu przed przetworzeniem w energię,
- S_n = udział surowca n we frakcji wsadu do komory fermentacyjnej,
- $e_{ec,n}$ = emisje spowodowane wydobyciem lub uprawą surowca n,
- $e_{td,surowiec,n}$ = emisje spowodowane transportem surowca n do komory fermentacyjnej,
- $e_{l,n}$ = emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów, w odniesieniu do surowca n,
- e_{sca} = ograniczenie emisji dzięki lepszej gospodarce rolnej w przypadku surowca n*,
- e_p = emisje spowodowane procesami technologicznymi,
- $e_{td,produkt}$ = emisje spowodowane transportem i dystrybucją biogazu lub biometanu,
- e_u = emisje spowodowane stosowanym paliwem, tj. gazy cieplarniane emitowane podczas spalania,
- e_{ccs} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO₂ i jego składowaniem w głębokich strukturach geologicznych, oraz
- e_{ccr} = ograniczenie emisji spowodowane wychwytywaniem CO₂ i jego zastępowaniem.

- (* W przypadku e_{sca} przyznaje się premię o wartości 45 gCO₂eq/ MJ obornika ze względu na lepszą gospodarkę rolną i lepsze zarządzanie obornikiem, w przypadku gdy stosuje się obornik zwierzęcy jako substrat do produkcji biogazu i biometanu.

- d) Emisję gazów cieplarnianych spowodowaną stosowaniem paliw z biomasy do produkcji energii elektrycznej, ciepła i chłodu, w tym przekształcaniem energii w produkowaną energię elektryczną bądź cieplną lub chłodniczą oblicza się w następujący sposób:

- (i) w przypadku instalacji energetycznych produkujących tylko ciepło:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h}$$

- (ii) w przypadku instalacji energetycznych produkujących tylko energię elektryczną:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}}$$

gdzie:

$EC_{h,el}$ = całkowita emisja gazów cieplarnianych z końcowego produktu energetycznego

E = całkowita emisja gazów cieplarnianych pochodząca z paliwa przed konwersją końcową

η_{el} = sprawność elektryczna zdefiniowana jako roczna ilość wyprodukowanej energii elektrycznej podzielona przez roczny wsad paliwowy na podstawie jego wartości energetycznej

η_h = sprawność cieplna zdefiniowana jako roczna ilość wytworzonego ciepła użytkowego podzielona przez roczny wsad paliwowy na podstawie jego wartości energetycznej

- (iii) w przypadku energii elektrycznej lub mechanicznej pochodzącej z instalacji energetycznych produkujących ciepło użytkowe razem z energią elektryczną lub mechaniczną:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}} \left(\frac{C_{el} \cdot \eta_{el}}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

- (iv) w przypadku ciepła użytkowego pochodzącego z instalacji energetycznych produkujących ciepło razem z energią elektryczną lub mechaniczną:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h} \left(\frac{C_h \cdot \eta_h}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

gdzie

$EC_{h,el}$ = całkowita emisja gazów cieplarnianych z końcowego produktu energetycznego.

E = całkowita emisja gazów cieplarnianych pochodząca z paliwa przed konwersją końcową

η_{el} = sprawność elektryczna zdefiniowana jako roczna ilość wyprodukowanej energii elektrycznej podzielona przez roczny nakład energii na podstawie jego wartości energetycznej

η_h = sprawność cieplna zdefiniowana jako roczna ilość wytworzonego ciepła użytkowego podzielona przez roczny nakład energii na podstawie jego wartości energetycznej

C_{el} = część energii w energii elektrycznej lub energii mechanicznej ustalona na poziomie 100 % ($C_{el} = 1$)

C_h = sprawność cyklu Carnota (część energii w ciepłe użytkowym)

Sprawność cyklu Carnota, C_h , w przypadku ciepła użytkowego w różnych temperaturach definiuje się jako:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

gdzie

T_h = temperatura, mierzona w skali bezwzględnej (Kelvina), ciepła użytkowego w miejscu wytworzenia

T_0 = temperatura otoczenia, ustalona na poziomie 273,15 K (0 °C)

Jeżeli nadwyżka ciepła jest przenoszona do ogrzewania budynków, w temperaturze poniżej 150° (423,15 K), C_h można również zdefiniować w następujący sposób:

C_h = sprawność cyklu Carnota w ciepłe w temperaturze 150 °C (423,15 K), czyli: 0,3546

Do celów tych obliczeń zastosowanie mają następujące definicje:

- (i) „kogeneracja” oznacza jednoczesne wytwarzanie w jednym procesie energii termicznej i energii elektrycznej lub mechanicznej;
- (ii) „ciepło użytkowe” oznacza ciepło wytworzone w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania na energię cieplną do celów ogrzewania lub chłodzenia;
- (iii) „ekonomicznie uzasadnione zapotrzebowanie” oznacza zapotrzebowanie, które nie przekracza potrzeb w zakresie ogrzewania lub chłodzenia i które w innej sytuacji zostałoby zaspokojone w warunkach rynkowych.

2. Emisję gazów cieplarnianych pochodzących z paliw z biomasy wyraża się w następujący sposób:

- a) emisja gazów cieplarnianych z paliw z biomasy, E , wyrażona jest w gramach ekwiwalentu CO_2 na MJ paliwa z biomasy, $gCO_{2,eq}/MJ$.
- b) emisja gazów cieplarnianych z ciepła lub energii elektrycznej produkowanych z paliw z biomasy, EC , jest wyrażana w gramach ekwiwalentu CO_2 na MJ końcowego produktu energetycznego (ciepła lub energii elektrycznej), $gCO_{2,eq}/MJ$.

W wypadku gdy ciepło i chłód są wytwarzane wraz z energią elektryczną, emisje rozdziela się między energię cieplną i energię elektryczną (zob. pkt 1 lit. d)), bez względu na to, czy energia cieplna jest w rzeczywistości wykorzystywana do ogrzewania czy chłodzenia (¹).

(¹) Do chłodzenia (powietrza lub wody) za pomocą agregatów absorpcyjnych wykorzystywane jest ciepło lub ciepło odpadowe. Dlatego należy obliczać wyłącznie emisje związane z energią cieplną produkowaną na MJ ciepła, bez względu na to, czy rzeczywistym końcowym zastosowaniem tej energii jest ogrzewanie czy chłodzenie za pomocą agregatów absorpcyjnych.

W wypadku gdy emisja gazów cieplarnianych spowodowana wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} jest wyrażona w jednostce $gCO_2eq/suchą$ tonę surowca, przeliczenie na gramy ekwiwalentu CO_2 na MJ paliwa, gCO_2eq/MJ , przeprowadza się w następujący sposób ⁽¹⁾:

$$e_{ec,paliwo_a} \left[\frac{gCO_2eq}{MJ \text{ paliwo}} \right]_{ec} = \frac{e_{ec,surowiec_a} \left[\frac{gCO_2eq}{t_{sucha}} \right]}{LHV_a \left[\frac{MJ \text{ surowiec}}{t_{sucha} \text{ surowca}} \right]} \cdot \text{współczynnik paliwo/surowiec}_a \cdot \text{współczynnik alokacji paliwa}_a$$

gdzie

$$\text{Współczynnik alokacji paliwa}_a = \left[\frac{\text{Energia w paliwie}}{\text{Energia paliwa} + \text{energia w produktach ubocznych}} \right]$$

$$\text{Współczynnik paliwo/surowiec}_a = [\text{Ilość MJ surowca wymagana do produkcji 1 MJ paliwa}]$$

Emisję na suchą tonę surowca oblicza się w następujący sposób:

$$e_{ec,surowiec_a} \left[\frac{gCO_2eq}{t_{sucha}} \right] = \frac{e_{ec,surowiec_a} \left[\frac{gCO_2eq}{t_{mokra}} \right]}{(1 - \text{zawartość wilgoci})}$$

3. Ograniczenie emisji gazów cieplarnianych pochodzących z paliw z biomasy oblicza się w następujący sposób:

a) ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z paliw z biomasy stosowanych jako paliwa transportowe:

$$\text{OGRANICZENIE} = (E_{F(t)} - E_B)/E_{F(t)}$$

gdzie:

E_B = całkowita emisja z paliw z biomasy wykorzystywanych jako paliwa transportowe; oraz

$E_{F(t)}$ = całkowita emisja z kopalnego odpowiednika biopaliwa w przypadku transportu

b) ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki wytwarzaniu energii cieplnej, chłodniczej i energii elektrycznej z paliw z biomasy:

$$\text{OGRANICZENIE} = (EC_{F(h\&c,el)} - EC_{B(h\&c,el)})/EC_{F(h\&c,el)}$$

gdzie:

$EC_{B(h\&c,el)}$ = całkowita emisja z wytwarzania ciepła lub energii elektrycznej;

$EC_{F(h\&c,el)}$ = całkowita emisja ze stosowania kopalnego odpowiednika biopaliwa do wytwarzania ciepła użytkowego lub energii elektrycznej.

4. Gazy cieplarniane uwzględnione dla celów pkt 1 to CO_2 , N_2O i CH_4 . Do obliczenia równoważnika CO_2 poniższym gazom przypisuje się następujące wartości:

CO_2 : 1

N_2O : 298

CH_4 : 25

5. Wartość emisji spowodowanych wydobyciem, zbiorem lub uprawą surowców (e_{ec}) obejmuje emisje spowodowane samym procesem wydobycia lub uprawy, gromadzeniem, suszeniem i składowaniem surowców; odpadami i wyciekami; oraz produkcją chemikaliów i produktów stosowanych w procesie wydobycia lub uprawy. Wyklucza się wychwytywanie CO_2 w trakcie uprawy surowców. Szacunkową emisję z upraw biomasy rolniczej można określić na podstawie średnich regionalnych dla emisji z upraw zawartych w sprawozdaniach, o których mowa w art. 31 ust. 4 niniejszej dyrektywy lub informacji na temat szczegółowych wartości standardowych dla emisji z upraw określonych w niniejszym załączniku, stosowanych jako alternatywa dla wartości rzeczywistych. W razie braku odpowiednich informacji tych sprawozdaniach dopuszcza się obliczanie średnich na podstawie lokalnych praktyk rolniczych z wykorzystaniem np. danych z grupy gospodarstw, alternatywnie do stosowania wartości rzeczywistych.

Szacunkową emisję z upraw i pozyskiwania biomasy leśnej można określić na podstawie średnich wartości emisji dla uprawy i pozyskiwania obliczonych dla określonych obszarów geograficznych na poziomie krajowym, alternatywnie do stosowania wartości rzeczywistych.

⁽¹⁾ Wzór służący do obliczenia emisji gazów cieplarnianych spowodowanych wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} opisuje przypadki, w których dany surowiec jest przekształcany w biopaliwa w jednym etapie. W przypadku bardziej złożonych łańcuchów dostaw do obliczania emisji gazów cieplarnianych spowodowanych wydobyciem lub uprawą surowców e_{ec} potrzebne są dostosowania dla produktów pośrednich.

6. Do celów wyliczenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a), ograniczenie emisji dzięki lepszej gospodarce rolnej e_{sca} , np. redukcji upraw lub uprawie zerowej, poprawie płodozmianu, stosowaniu uprawy okrywowej, w tym zarządzania pozostałościami poźniwnymi oraz stosowania organicznych polepszaczy gleby (np. kompostu, produktu fermentacji obornika), uwzględnia się tylko w przypadku gdy istnieją solidne i wiarygodne dowody, że nastąpił wzrost ilości pierwiastka węgla w glebie lub że prawdopodobnie nastąpi on w okresie, w którym przedmiotowe surowce były uprawiane, przy uwzględnieniu emisji powstałych w sytuacji, gdy takie praktyki prowadzą do zwiększonego stosowania nawozów i herbicydów ⁽¹⁾.
7. Emisje w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów, e_p , oblicza się, równo rozdzielając całkowitą emisję na 20 lat. Do obliczenia wielkości tych emisji stosuje się następujący wzór:

$$e_p = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B, \quad (2)$$

gdzie:

- e_p = emisje gazów cieplarnianych w ujęciu rocznym spowodowane zmianami zasobów węgla wynikającymi ze zmiany użytkowania gruntów (mierzone jako masa (w gramach) równoważnika CO₂ na jednostkę energii wytworzonej z paliwa z biomasy). „Grunty uprawne” ⁽³⁾ i „uprawy trwałe” ⁽⁴⁾ uznaje się za jeden sposób użytkowania gruntów;
- CS_R = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z referencyjnym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmującą zarówno glebę, jak i roślinność). Referencyjne użytkowanie gruntów oznacza użytkowanie gruntów w styczniu 2008 r. lub 20 lat przed uzyskaniem surowca, w zależności od tego, która data jest późniejsza;
- CS_A = zasoby węgla na jednostkę powierzchni związane z rzeczywistym użytkowaniem gruntów (mierzone jako masa (w tonach) zasobów węgla na jednostkę powierzchni, obejmującą zarówno glebę, jak i roślinność). W przypadkach gdy zasoby węgla gromadzą się przez okres przekraczający jeden rok, wartość CS_A jest obliczana jako szacowane zasoby węgla na jednostkę powierzchni po 20 latach lub kiedy uprawy osiągną dojrzałość, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
- P = wydajność upraw (mierzona ilością energii wytwarzanej przez paliwo z biomasy na jednostkę powierzchni w jednym roku); oraz
- e_B = premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ paliwa z biomasy przyznawana, jeśli biomasa otrzymywana jest z rekultywowanych terenów zdegradowanych i spełnia warunki określone w pkt 8.
8. Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ jest przyznawana, jeśli występują czynniki świadczące o tym, że przedmiotowe tereny:
- w styczniu 2008 r. nie były wykorzystywane do działalności rolniczej lub jakiegokolwiek innej działalności; oraz
 - są terenami poważnie zdegradowanymi, w tym wcześniej wykorzystywanymi do celów rolniczych.
- Premia o wartości 29 gCO₂eq/MJ ma zastosowanie przez okres nieprzekraczający 20 lat, licząc od daty przekształcenia terenów do celów rolniczych, pod warunkiem że zapewnione zostanie regularne zwiększanie ilości pierwiastka węgla oraz znaczne ograniczenie erozji w odniesieniu do terenów określonych w lit. b).
9. Termin „tereny poważnie zdegradowane” oznacza tereny, które w dłuższym okresie zostały w dużym stopniu zasolone lub które są szczególnie mało zasobne w substancje organiczne i uległy poważnej erozji.
10. Zgodnie z częścią C pkt 10 załącznika V do niniejszej dyrektywy jako podstawa obliczania ilości pierwiastka węgla w ziemi będzie służyć decyzja Komisji 2010/335/UE ⁽⁵⁾, zawierająca wytyczne dotyczące obliczania zasobów pierwiastka węgla w ziemi w związku z niniejszą dyrektywą, w oparciu o wydane w roku 2006 wytyczne IPCC dla inwentaryzacji krajowych emisji gazów cieplarnianych — tom 4 i zgodnie z rozporządzeniami (UE) nr 525/2013 oraz (UE) 2018/841.

⁽¹⁾ Pomiary ilości pierwiastka węgla w glebie mogą stanowić taki dowód, np. przez pierwszy pomiar przed uprawą i kolejne pomiary w regularnych odstępach co kilka lat. W takim przypadku, zanim dostępny będzie drugi pomiar, wzrost ilości pierwiastka węgla w glebie szacowany byłby na podstawie reprezentatywnych eksperymentów lub modeli gleby. Od drugiego pomiaru pomiary stanowiłyby podstawę stwierdzenia faktu wzrostu ilości pierwiastka węgla w glebie i wielkości tego wzrostu.

⁽²⁾ Współczynnik otrzymany przez podzielenie masy molowej CO₂ (44,010 g/mol) przez masę molową węgla (12,011 g/mol) wynosi 3,664.

⁽³⁾ Grunty uprawne zgodnie z definicją IPCC.

⁽⁴⁾ Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2010/335/UE z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących obliczania zasobów węgla w ziemi do celów załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE (Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19).

11. Emisja powstała w przetwórstwie e_p obejmuje emisje spowodowane samymi procesami technologicznymi, odpadami i wyciekami; oraz produkcją chemikaliów lub produktów stosowanych w procesach technologicznych, w tym emisje CO_2 odpowiadające zawartości węgla w nakładach pochodzenia kopalnego, niezależnie od tego, czy rzeczywiście zostały spalone w ramach procesu.

W obliczeniach zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej poza zakładem produkującym paliwo stałe lub gazowe paliwo z biomasy natężenie emisji gazów cieplarnianych spowodowanej produkcją i dystrybucją tej energii elektrycznej uznaje się za równe średniemu natężeniu emisji spowodowanej produkcją i dystrybucją energii elektrycznej w określonym regionie. W drodze odstępstwa od powyższej zasady producenci mogą stosować średnią wartość w odniesieniu do energii elektrycznej produkowanej w pojedynczym zakładzie, jeśli zakład ten nie jest podłączony do sieci energetycznej.

Emisja spowodowana procesami technologicznymi obejmuje, w stosownych przypadkach, emisje z procesu suszenia produktów i materiałów pośrednich.

12. Emisja spowodowana transportem i dystrybucją, e_{td} , obejmuje emisje spowodowane transportem surowców oraz półproduktów, a także magazynowaniem i dystrybucją wyrobów gotowych. Niniejszy punkt nie obejmuje emisji spowodowanych przez transport i dystrybucję, które należy uwzględnić zgodnie z pkt 5.
13. Emisję CO_2 spowodowaną stosowanym paliwem, e_u , uznaje się za zerową dla paliw z biomasy. Emisję gazów cieplarnianych innych niż CO_2 (CH_4 i N_2O) pochodzącą ze stosowanego paliwa włącza się do współczynnika e_u .
14. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu CO_2 i jego podziemnemu składowaniu, e_{ccs} , które nie zostało uwzględnione już w e_p , odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie i składowanie emitowanego CO_2 bezpośrednio związanego z wydobyciem, transportem, przetworzeniem i dystrybucją paliwa z biomasy, o ile składowanie jest zgodne z dyrektywą 2009/31/WE.
15. Ograniczenie emisji dzięki wychwytywaniu CO_2 i jego zastępowaniu, e_{ccr} , wiąże się bezpośrednio z produkcją paliwa z biomasy, której jest przypisywane, i odnosi się wyłącznie do emisji, której uniknięto poprzez wychwytywanie CO_2 , w którym pierwiastek węgla pochodzi z biomasy i jest stosowany w celu zastąpienia CO_2 pochodzenia kopalnego w produkcji towarów i usług komercyjnych.
16. W przypadku gdy układ kogeneracyjny – dostarczający ciepło lub energię elektryczną do procesu produkcji paliwa z biomasy, z którego pochodzą obliczane emisje – wytwarza nadwyżkę energii elektrycznej lub nadwyżkę ciepła użytkowego, emisję gazów cieplarnianych dzieli się między energię elektryczną i ciepło użytkowe na podstawie temperatury ciepła (która świadczy o użyteczności ciepła). Użytkową część ciepła oblicza się, mnożąc jego wartość energetyczną przez sprawność cyklu Carnota C_h , obliczaną w następujący sposób:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

gdzie:

T_h = temperatura, mierzona w skali bezwzględnej (Kelvina), ciepła użytkowego w miejscu wytworzenia

T_0 = temperatura otoczenia, ustalona na poziomie 273,15 K (0 °C)

Jeżeli nadwyżka ciepła jest przenoszona do ogrzewania budynków, w temperaturze poniżej 150° (423,15 K), C_h można również zdefiniować w następujący sposób:

C_h = sprawność cyklu Carnota w cieple w temperaturze 150 °C (423,15 K), czyli: 0,3546

Do celów tego obliczenia stosuje się rzeczywistą sprawność, zdefiniowaną jako roczna produkcja energii mechanicznej, elektrycznej i ciepła podzielona odpowiednio przez roczny nakład energii.

Do celów tych obliczeń zastosowanie mają następujące definicje:

- „kogeneracja” oznacza jednoczesne wytwarzanie w jednym procesie energii termicznej i energii elektrycznej lub mechanicznej;
- „ciepło użytkowe” oznacza ciepło wytworzone w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego zapotrzebowania na energię cieplną do celów ogrzewania lub chłodzenia;
- „ekonomicznie uzasadnione zapotrzebowanie” oznacza zapotrzebowanie, które nie przekracza potrzeb w zakresie ogrzewania lub chłodzenia i które w innej sytuacji zostałyby zaspokojone w warunkach rynkowych.

17. Jeśli w procesie produkcji paliwa z biomasy równocześnie powstaje paliwo, dla którego oblicza się emisję, oraz jeden lub więcej innych produktów („produkty uboczne”), emisję gazów cieplarnianych dzieli się pomiędzy paliwo lub jego produkt pośredni i produkty uboczne proporcjonalnie do ich wartości energetycznej (określonej na podstawie wartości opałowej dolnej w przypadku produktów ubocznych innych niż energia elektryczna i ciepło). Intensywność emisji gazów cieplarnianych związanej z nadwyżką ciepła lub nadwyżką energii elektrycznej jest taka sama jak intensywność emisji gazów cieplarnianych związanej z ciepłem lub energią elektryczną wykorzystywanymi do produkcji paliwa z biomasy i jest ustalana na podstawie obliczeń intensywności emisji gazów cieplarnianych związanej ze wszystkimi nakładami i emisjami, w tym z surowcem wprowadzanym do układu kogeneracyjnego, kotła lub innego urządzenia wytwarzającego ciepło lub energię dla procesu produkcji paliwa z biomasy, i z pochodzącymi z niego emisjami CH_4 i N_2O . W przypadku kogeneracji energii elektrycznej i ciepła obliczeń dokonuje się zgodnie z pkt 16.
18. W obliczeniach, o których mowa w pkt 17, emisje do podziału to, $e_{cc} + e_l + e_{sca} +$ te części $e_p, e_{td}, e_{ccs}, i e_{ccp}$, które mają miejsce przed fazą produkcji, w której powstaje produkt uboczny i w jej trakcie. Jeśli w odniesieniu do tych produktów ubocznych jakiegokolwiek emisje przypisano do wcześniejszych faz produkcji w cyklu życia, uwzględnia się jedynie tę część emisji, którą przypisano do pośredniego produktu paliwowego w ostatniej fazie produkcji, a nie całość emisji.

W przypadku biogazu i biometanu do celów powyższych obliczeń uwzględnia się wszystkie produkty uboczne, które nie wchodzą w zakres pkt 7. Odpadom i pozostałościom nie przypisuje się emisji. W obliczeniach produkty uboczne mające negatywną wartość energetyczną uznaje się za posiadające zerową wartość energetyczną.

Odpady i pozostałości, w tym wierzchołki i gałęzie drzew, słoma, plewy, kolby i łupiny orzechów, oraz pozostałości z procesów technologicznych, w tym surowa (nierafinowana) gliceryna i wycieczyny z trzciny cukrowej, uznaje się za materiały o zerowej emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia, aż do momentu ich zbiórki, bez względu na to, czy są przetwarzane na produkty pośrednie przed przekształceniem w produkt końcowy.

W przypadku paliw z biomasy produkowanych w rafineriach, innych niż zakłady przetwórcze w połączeniu z kotłami lub układami kogeneracyjnymi dostarczającymi ciepło lub energię elektryczną do zakładów przetwórczych, jednostką analityczną do celów obliczeń, o których mowa w pkt 17, jest rafineria.

19. W przypadku paliw z biomasy stosowanych do produkcji energii elektrycznej w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{CF(e)}$ wynosi $183 \text{ gCO}_2\text{eq/MJ}$ energii elektrycznej lub $212 \text{ gCO}_2\text{eq/MJ}$ energii elektrycznej w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych.

W przypadku paliw z biomasy stosowanych do produkcji ciepła użytkowego, a także do celów produkcji ciepła i chłodu, w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(h)}$ wynosi $80 \text{ gCO}_2\text{eq/MJ}$ ciepła.

W przypadku paliw z biomasy stosowanych do produkcji ciepła użytkowego, w którym można wykazać bezpośrednie fizyczne zastąpienie węgla, w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(h)}$ wynosi $124 \text{ gCO}_2\text{eq/MJ}$ ciepła.

W przypadku paliw z biomasy stosowanych jako paliwa transportowe w obliczeniach, o których mowa w pkt 3, wartość odpowiednika kopalnego $EC_{F(t)}$ wynosi $94 \text{ gCO}_2\text{eq/MJ}$.

C. SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI STANDARDOWE DLA PALIW Z BIOMASY

Brykiet lub granulaty drzewny

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Zrębki z pozostałości leśnych	1 – 500 km	0,0	1,6	3,0	0,4	0,0	1,9	3,6	0,5
	500 – 2 500 km	0,0	1,6	5,2	0,4	0,0	1,9	6,2	0,5
	2 500 – 10 000 km	0,0	1,6	10,5	0,4	0,0	1,9	12,6	0,5
	powyżej 10 000 km	0,0	1,6	20,5	0,4	0,0	1,9	24,6	0,5
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus)	2 500 – 10 000 km	4,4	0,0	11,0	0,4	4,4	0,0	13,2	0,5
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem)	1 – 500 km	3,9	0,0	3,5	0,4	3,9	0,0	4,2	0,5
	500 – 2 500 km	3,9	0,0	5,6	0,4	3,9	0,0	6,8	0,5
	2 500 – 10 000 km	3,9	0,0	11,0	0,4	3,9	0,0	13,2	0,5
	powyżej 10 000 km	3,9	0,0	21,0	0,4	3,9	0,0	25,2	0,5
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia)	1 – 500 km	2,2	0,0	3,5	0,4	2,2	0,0	4,2	0,5
	500 – 2 500 km	2,2	0,0	5,6	0,4	2,2	0,0	6,8	0,5
	2 500 – 10 000 km	2,2	0,0	11,0	0,4	2,2	0,0	13,2	0,5
	powyżej 10 000 km	2,2	0,0	21,0	0,4	2,2	0,0	25,2	0,5
Zrębki z drewna z pni	1 – 500 km	1,1	0,3	3,0	0,4	1,1	0,4	3,6	0,5
	500 – 2 500 km	1,1	0,3	5,2	0,4	1,1	0,4	6,2	0,5
	2 500 – 10 000 km	1,1	0,3	10,5	0,4	1,1	0,4	12,6	0,5
	powyżej 10 000 km	1,1	0,3	20,5	0,4	1,1	0,4	24,6	0,5

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Zrębki z pozostałości przemysłu drzewnego	1 – 500 km	0,0	0,3	3,0	0,4	0,0	0,4	3,6	0,5
	500 – 2 500 km	0,0	0,3	5,2	0,4	0,0	0,4	6,2	0,5
	2 500 – 10 000 km	0,0	0,3	10,5	0,4	0,0	0,4	12,6	0,5
	powyżej 10 000 km	0,0	0,3	20,5	0,4	0,0	0,4	24,6	0,5

Brykiet lub granulaty drzewny

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 1)	1 – 500 km	0,0	25,8	2,9	0,3	0,0	30,9	3,5	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	25,8	2,8	0,3	0,0	30,9	3,3	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	25,8	4,3	0,3	0,0	30,9	5,2	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	25,8	7,9	0,3	0,0	30,9	9,5	0,3
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 2a)	1 – 500 km	0,0	12,5	3,0	0,3	0,0	15,0	3,6	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	12,5	2,9	0,3	0,0	15,0	3,5	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	12,5	4,4	0,3	0,0	15,0	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	12,5	8,1	0,3	0,0	15,0	9,8	0,3
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 3a)	1 – 500 km	0,0	2,4	3,0	0,3	0,0	2,8	3,6	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	2,4	2,9	0,3	0,0	2,8	3,5	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	2,4	4,4	0,3	0,0	2,8	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	2,4	8,2	0,3	0,0	2,8	9,8	0,3

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 1)	2 500 – 10 000 km	3,9	24,5	4,3	0,3	3,9	29,4	5,2	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 2a)	2 500 – 10 000 km	5,0	10,6	4,4	0,3	5,0	12,7	5,3	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 3a)	2 500 – 10 000 km	5,3	0,3	4,4	0,3	5,3	0,4	5,3	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 1)	1 – 500 km	3,4	24,5	2,9	0,3	3,4	29,4	3,5	0,3
	500 – 10 000 km	3,4	24,5	4,3	0,3	3,4	29,4	5,2	0,3
	powyżej 10 000 km	3,4	24,5	7,9	0,3	3,4	29,4	9,5	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 2a)	1 – 500 km	4,4	10,6	3,0	0,3	4,4	12,7	3,6	0,3
	500 – 10 000 km	4,4	10,6	4,4	0,3	4,4	12,7	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	4,4	10,6	8,1	0,3	4,4	12,7	9,8	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 3a)	1 – 500 km	4,6	0,3	3,0	0,3	4,6	0,4	3,6	0,3
	500 – 10 000 km	4,6	0,3	4,4	0,3	4,6	0,4	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	4,6	0,3	8,2	0,3	4,6	0,4	9,8	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 1)	1 – 500 km	2,0	24,5	2,9	0,3	2,0	29,4	3,5	0,3
	500 – 2 500 km	2,0	24,5	4,3	0,3	2,0	29,4	5,2	0,3
	2 500 – 10 000 km	2,0	24,5	7,9	0,3	2,0	29,4	9,5	0,3

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 2a)	1 – 500 km	2,5	10,6	3,0	0,3	2,5	12,7	3,6	0,3
	500 – 10 000 km	2,5	10,6	4,4	0,3	2,5	12,7	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	2,5	10,6	8,1	0,3	2,5	12,7	9,8	0,3
Brykiet drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 3a)	1 – 500 km	2,6	0,3	3,0	0,3	2,6	0,4	3,6	0,3
	500 – 10 000 km	2,6	0,3	4,4	0,3	2,6	0,4	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	2,6	0,3	8,2	0,3	2,6	0,4	9,8	0,3
Brykiet lub granulat drzewny z drewna z pni (przypadek 1)	1 – 500 km	1,1	24,8	2,9	0,3	1,1	29,8	3,5	0,3
	500 – 2 500 km	1,1	24,8	2,8	0,3	1,1	29,8	3,3	0,3
	2 500 – 10 000 km	1,1	24,8	4,3	0,3	1,1	29,8	5,2	0,3
	powyżej 10 000 km	1,1	24,8	7,9	0,3	1,1	29,8	9,5	0,3
Brykiet lub granulat drzewny z drewna z pni (przypadek 2a)	1 – 500 km	1,4	11,0	3,0	0,3	1,4	13,2	3,6	0,3
	500 – 2 500 km	1,4	11,0	2,9	0,3	1,4	13,2	3,5	0,3
	2 500 – 10 000 km	1,4	11,0	4,4	0,3	1,4	13,2	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	1,4	11,0	8,1	0,3	1,4	13,2	9,8	0,3
Brykiet lub granulat drzewny z drewna z pni (przypadek 3a)	1 – 500 km	1,4	0,8	3,0	0,3	1,4	0,9	3,6	0,3
	500 – 2 500 km	1,4	0,8	2,9	0,3	1,4	0,9	3,5	0,3
	2 500 – 10 000 km	1,4	0,8	4,4	0,3	1,4	0,9	5,3	0,3
	powyżej 10 000 km	1,4	0,8	8,2	0,3	1,4	0,9	9,8	0,3
Brykiet lub granulat drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 1)	1 – 500 km	0,0	14,3	2,8	0,3	0,0	17,2	3,3	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	14,3	2,7	0,3	0,0	17,2	3,2	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	14,3	4,2	0,3	0,0	17,2	5,0	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	14,3	7,7	0,3	0,0	17,2	9,2	0,3

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Brykiet lub granulat drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 2a)	1 – 500 km	0,0	6,0	2,8	0,3	0,0	7,2	3,4	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	6,0	2,7	0,3	0,0	7,2	3,3	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	6,0	4,2	0,3	0,0	7,2	5,1	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	6,0	7,8	0,3	0,0	7,2	9,3	0,3
Brykiet lub granulat drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 3a)	1 – 500 km	0,0	0,2	2,8	0,3	0,0	0,3	3,4	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	0,2	2,7	0,3	0,0	0,3	3,3	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	0,2	4,2	0,3	0,0	0,3	5,1	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	0,2	7,8	0,3	0,0	0,3	9,3	0,3

Rolnicze ścieżki produkcji

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Pozostałości rolnicze o gęstości <0,2 t/m ³	1 – 500 km	0,0	0,9	2,6	0,2	0,0	1,1	3,1	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	0,9	6,5	0,2	0,0	1,1	7,8	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	0,9	14,2	0,2	0,0	1,1	17,0	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	0,9	28,3	0,2	0,0	1,1	34,0	0,3
Pozostałości rolnicze o gęstości > 0,2 t/m ³	1 – 500 km	0,0	0,9	2,6	0,2	0,0	1,1	3,1	0,3
	500 – 2 500 km	0,0	0,9	3,6	0,2	0,0	1,1	4,4	0,3
	2 500 – 10 000 km	0,0	0,9	7,1	0,2	0,0	1,1	8,5	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	0,9	13,6	0,2	0,0	1,1	16,3	0,3

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)				Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)			
		Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Uprawa	Procesy technologiczne	Transport i dystrybucja	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem
Pelety ze słomy	1 – 500 km	0,0	5,0	3,0	0,2	0,0	6,0	3,6	0,3
	500 – 10 000 km	0,0	5,0	4,6	0,2	0,0	6,0	5,5	0,3
	powyżej 10 000 km	0,0	5,0	8,3	0,2	0,0	6,0	10,0	0,3
Brykiety z wytłoczyn z trzciny cukrowej	500 – 10 000 km	0,0	0,3	4,3	0,4	0,0	0,4	5,2	0,5
	powyżej 10 000 km	0,0	0,3	8,0	0,4	0,0	0,4	9,5	0,5
Śruta poekstrakcyjna palmowa	powyżej 10 000 km	21,6	21,1	11,2	0,2	21,6	25,4	13,5	0,3
Śruta poekstrakcyjna palmowa (zerowe emisje CH ₄ z olejarni)	powyżej 10 000 km	21,6	3,5	11,2	0,2	21,6	4,2	13,5	0,3

Szczegółowe wartości standardowe dla biogazu do produkcji energii elektrycznej

System produkcji paliwa z biomasy	Technologia	WARTOŚĆ TYPOWA [gCO ₂ eq/MJ]					WARTOŚĆ STANDARDOWA [gCO ₂ eq/MJ]					
		Uprawa	Procesy technologiczne	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Transport	Jednostki z tytułu stosowania obornika	Uprawa	Procesy technologiczne	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Transport	Jednostki z tytułu stosowania obornika	
Mokry obornik ⁽¹⁾	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	69,6	8,9	0,8	- 107,3	0,0	97,4	12,5	0,8	- 107,3
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	0,0	8,9	0,8	- 97,6	0,0	0,0	12,5	0,8	- 97,6
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	74,1	8,9	0,8	- 107,3	0,0	103,7	12,5	0,8	- 107,3
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	4,2	8,9	0,8	- 97,6	0,0	5,9	12,5	0,8	- 97,6
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	83,2	8,9	0,9	- 120,7	0,0	116,4	12,5	0,9	- 120,7
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	4,6	8,9	0,8	- 108,5	0,0	6,4	12,5	0,8	- 108,5

⁽¹⁾ Wartości dla produkcji biogazu z obornika obejmują emisje ujemne w przypadku ograniczenia emisji związanego z obróbką surowego obornika. Wartość e_{sca} uznaje się za równą -45 gCO₂eq/MJ obornika użytego do fermentacji beztlenowej.

System produkcji paliwa z biomasy		Technologia	WARTOŚĆ TYPOWA [gCO ₂ eq/MJ]					WARTOŚĆ STANDARDOWA [gCO ₂ eq/MJ]				
			Uprawa	Procesy technologiczne	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Transport	Jednostki z tytułu stosowania obornika	Uprawa	Procesy technologiczne	Emisja gazów innych niż CO ₂ spowodowana stosowanym paliwem	Transport	Jednostki z tytułu stosowania obornika
Kukurydza – cała roślina ⁽¹⁾	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	15,6	13,5	8,9	0,0 ⁽²⁾	—	15,6	18,9	12,5	0,0	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	15,2	0,0	8,9	0,0	—	15,2	0,0	12,5	0,0	—
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	15,6	18,8	8,9	0,0	—	15,6	26,3	12,5	0,0	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	15,2	5,2	8,9	0,0	—	15,2	7,2	12,5	0,0	—
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	17,5	21,0	8,9	0,0	—	17,5	29,3	12,5	0,0	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	17,1	5,7	8,9	0,0	—	17,1	7,9	12,5	0,0	—
Bioodpady	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	21,8	8,9	0,5	—	0,0	30,6	12,5	0,5	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	0,0	8,9	0,5	—	0,0	0,0	12,5	0,5	—
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	27,9	8,9	0,5	—	0,0	39,0	12,5	0,5	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	5,9	8,9	0,5	—	0,0	8,3	12,5	0,5	—
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	0,0	31,2	8,9	0,5	—	0,0	43,7	12,5	0,5	—
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0,0	6,5	8,9	0,5	—	0,0	9,1	12,5	0,5	—

⁽¹⁾ Termin „kukurydza – cała roślina” oznacza kukurydzę pastewną zakiszoną w celu konserwacji.

⁽²⁾ Transport surowców rolnych do zakładu przetwórczego jest, zgodnie z metodyką określoną w sprawozdaniu Komisji z dnia 25 lutego 2010 r. dotyczącym wymagań w odniesieniu do zrównoważonego zastosowania biomasy stałej i gazowej do celów produkcji energii elektrycznej, ciepła i chłodu, uwzględniony w wartości „uprawy”. Wartość dla transportu dla kiszonki z kukurydzy odpowiada za 0,4 gCO₂eq/MJ biogazu.

Szczegółowe wartości standardowe dla biometanu

System produkcji biometanu	Wariant technologiczny		WARTOŚĆ TYPOWA [gCO ₂ eq/MJ]						WARTOŚĆ STANDARDOWA [gCO ₂ eq/MJ]					
			Uprawa	Procesy technologiczne	Uzdanie	Transport	Sprężanie na stacjach paliw	Jednostki z tytułu stosowania obornika	Uprawa	Procesy technologiczne	Uzdanie	Transport	Sprężanie na stacjach paliw	Jednostki z tytułu stosowania obornika
Mokry obornik	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	0,0	84,2	19,5	1,0	3,3	- 124,4	0,0	117,9	27,3	1,0	4,6	- 124,4
		ze spalaniem gazów odlotowych	0,0	84,2	4,5	1,0	3,3	- 124,4	0,0	117,9	6,3	1,0	4,6	- 124,4
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	0,0	3,2	19,5	0,9	3,3	- 111,9	0,0	4,4	27,3	0,9	4,6	- 111,9
		ze spalaniem gazów odlotowych	0,0	3,2	4,5	0,9	3,3	- 111,9	0,0	4,4	6,3	0,9	4,6	- 111,9
Kukurydza – cała roślina	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	18,1	20,1	19,5	0,0	3,3	—	18,1	28,1	27,3	0,0	4,6	—
		ze spalaniem gazów odlotowych	18,1	20,1	4,5	0,0	3,3	—	18,1	28,1	6,3	0,0	4,6	—
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	17,6	4,3	19,5	0,0	3,3	—	17,6	6,0	27,3	0,0	4,6	—
		ze spalaniem gazów odlotowych	17,6	4,3	4,5	0,0	3,3	—	17,6	6,0	6,3	0,0	4,6	—
Bioodpady	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	0,0	30,6	19,5	0,6	3,3	—	0,0	42,8	27,3	0,6	4,6	—
		ze spalaniem gazów odlotowych	0,0	30,6	4,5	0,6	3,3	—	0,0	42,8	6,3	0,6	4,6	—
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	bez spalania gazów odlotowych	0,0	5,1	19,5	0,5	3,3	—	0,0	7,2	27,3	0,5	4,6	—
		ze spalaniem gazów odlotowych	0,0	5,1	4,5	0,5	3,3	—	0,0	7,2	6,3	0,5	4,6	—

D. CAŁKOWITE WARTOŚCI TYPOWE I STANDARDOWE DLA ŚCIEŻEK PRODUKCJI PALIW Z BIOMASY

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Zrębki z pozostałości leśnych	1 – 500 km	5	6
	500 – 2 500 km	7	9
	2 500 – 10 000 km	12	15
	powyżej 10 000 km	22	27
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus)	2 500 – 10 000 km	16	18
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem)	1 – 500 km	8	9
	500 – 2 500 km	10	11
	2 500 – 10 000 km	15	18
	powyżej 10 000 km	25	30
Zrębki z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia)	1 – 500 km	6	7
	500 – 2 500 km	8	10
	2 500 – 10 000 km	14	16
	powyżej 10 000 km	24	28
Zrębki z drewna z pni	1 – 500 km	5	6
	500 – 2 500 km	7	8
	2 500 – 10 000 km	12	15
	powyżej 10 000 km	22	27
Zrębki z pozostałości przemysłowych	1 – 500 km	4	5
	500 – 2 500 km	6	7
	2 500 – 10 000 km	11	13
	powyżej 10 000 km	21	25
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 1)	1 – 500 km	29	35
	500 – 2 500 km	29	35
	2 500 – 10 000 km	30	36
	powyżej 10 000 km	34	41
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 2a)	1 – 500 km	16	19
	500 – 2 500 km	16	19
	2 500 – 10 000 km	17	21
	powyżej 10 000 km	21	25

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości leśnych (przypadek 3a)	1 – 500 km	6	7
	500 – 2 500 km	6	7
	2 500 – 10 000 km	7	8
	powyżej 10 000 km	11	13
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 1)	2 500 – 10 000 km	33	39
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 2a)	2 500 – 10 000 km	20	23
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (eukaliptus – przypadek 3a)	2 500 – 10 000 km	10	11
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 1)	1 – 500 km	31	37
	500 – 10 000 km	32	38
	powyżej 10 000 km	36	43
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 2a)	1 – 500 km	18	21
	500 – 10 000 km	20	23
	powyżej 10 000 km	23	27
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – z nawożeniem – przypadek 3a)	1 – 500 km	8	9
	500 – 10 000 km	10	11
	powyżej 10 000 km	13	15
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 1)	1 – 500 km	30	35
	500 – 10 000 km	31	37
	powyżej 10 000 km	35	41
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 2a)	1 – 500 km	16	19
	500 – 10 000 km	18	21
	powyżej 10 000 km	21	25
Brykiet lub granulaty drzewny z zagajnika o krótkiej rotacji (topola – bez nawożenia – przypadek 3a)	1 – 500 km	6	7
	500 – 10 000 km	8	9
	powyżej 10 000 km	11	13

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Brykiet lub granulaty drzewny z drewna z pni (przypadek 1)	1 – 500 km	29	35
	500 – 2 500 km	29	34
	2 500 – 10 000 km	30	36
	powyżej 10 000 km	34	41
Brykiet lub granulaty drzewny z drewna z pni (przypadek 2a)	1 – 500 km	16	18
	500 – 2 500 km	15	18
	2 500 – 10 000 km	17	20
	powyżej 10 000 km	21	25
Brykiet lub granulaty drzewny z drewna z pni (przypadek 3a)	1 – 500 km	5	6
	500 – 2 500 km	5	6
	2 500 – 10 000 km	7	8
	powyżej 10 000 km	11	12
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 1)	1 – 500 km	17	21
	500 – 2 500 km	17	21
	2 500 – 10 000 km	19	23
	powyżej 10 000 km	22	27
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 2a)	1 – 500 km	9	11
	500 – 2 500 km	9	11
	2 500 – 10 000 km	10	13
	powyżej 10 000 km	14	17
Brykiet lub granulaty drzewny z pozostałości przemysłu drzewnego (przypadek 3a)	1 – 500 km	3	4
	500 – 2 500 km	3	4
	2 500 – 10 000 km	5	6
	powyżej 10 000 km	8	10

Przypadek 1 odnosi się do procesów, w których ciepło technologiczne do granulatora dostarcza kocioł na gaz ziemny. Energia elektryczna do procesów technologicznych jest nabywana z sieci.

Przypadek 2a odnosi się do procesów, w których ciepło technologiczne do granulatora dostarcza kocioł opalany zrębkami. Energia elektryczna do procesów technologicznych jest nabywana z sieci.

Przypadek 3a odnosi się do procesów, w których ciepło i energię elektryczną do granulatora dostarcza CHP zasilane zrębkami.

System produkcji paliwa z biomasy	Odległość transportu	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Pozostałości rolnicze o gęstości <0,2 t/m ³ ⁽¹⁾	1 – 500 km	4	4
	500 – 2 500 km	8	9
	2 500 – 10 000 km	15	18
	powyżej 10 000 km	29	35
Pozostałości rolnicze o gęstości > 0,2 t/m ³ ⁽²⁾	1 – 500 km	4	4
	500 – 2 500 km	5	6
	2 500 – 10 000 km	8	10
	powyżej 10 000 km	15	18
Pelety ze słomy	1 – 500 km	8	10
	500 – 10 000 km	10	12
	powyżej 10 000 km	14	16
Brykiety z wytłoczyn z trzciny cukrowej	500 – 10 000 km	5	6
	powyżej 10 000 km	9	10
Śruta poekstrakcyjna palmowa	powyżej 10 000 km	54	61
Śruta poekstrakcyjna palmowa (zerowe emisje CH ₄ z olejarni)	powyżej 10 000 km	37	40

Wartości typowe i standardowe – biogaz do produkcji energii elektrycznej

System produkcji biogazu	Wariant technologiczny		Wartość typowa	Wartość standardowa
			Emisja gazów cieplarnianych (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych (gCO ₂ eq/MJ)
Biogaz z mokrego obornika do produkcji energii elektrycznej	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku ⁽³⁾	– 28	3
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku ⁽⁴⁾	– 88	– 84
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	– 23	10
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	– 84	– 78
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	– 28	9
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	– 94	– 89

⁽¹⁾ Ta grupa materiałów obejmuje pozostałości rolnicze o niskiej gęstości objętościowej i w jej skład wchodzi takie materiały jak: kostki słomy, łuski owsiane, łuska ryżowa i wytłoczyny z trzciny cukrowej w belach (wykaz niepełny).

⁽²⁾ Grupa pozostałości rolniczych o większej gęstości objętościowej obejmuje takie materiały jak: kolby kukurydzy, łupiny orzechów, strąki soi, łupiny ziaren palmowych (wykaz niepełny).

⁽³⁾ Składowanie produktu pofermentacyjnego w otwartych zbiornikach powoduje dodatkowe emisje metanu, których wielkość zmienia się w zależności od warunków pogodowych, rodzajów podłoża i wydajności fermentacji. W niniejszych wyliczeniach ich wielkości uznaje się za równe 0,05 MJ CH₄ / MJ biogaz dla obornika, 0,035 MJ CH₄ / MJ biogaz dla kukurydzy i 0,01 MJ CH₄ / MJ biogaz dla bioodpadów.

⁽⁴⁾ Składowanie w zamkniętym zbiorniku oznacza, że produkt będący rezultatem procesu fermentacji jest składowany w gazoszczelnym zbiorniku, a dodatkowy biogaz uwalniany podczas składowania uznaje się za odzyskany do celów produkcji dodatkowej energii elektrycznej lub biometanu.

System produkcji biogazu	Wariant technologiczny		Wartość typowa	Wartość standardowa
			Emisja gazów cieplarnianych (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych (gCO ₂ eq/MJ)
Biogaz z kukurydzy (cała roślina) do produkcji energii elektrycznej	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	38	47
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	24	28
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	43	54
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	29	35
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	47	59
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	32	38
Biogaz z bioodpadów do produkcji energii elektrycznej	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	31	44
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	9	13
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	37	52
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	15	21
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	41	57
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	16	22

Wartości typowe i standardowe dla biometanu

System produkcji biometanu	Wariant technologiczny	Emisja gazów cieplarnianych- wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych- wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Biometan z mokrego obornika	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych ⁽¹⁾	- 20	22
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych ⁽²⁾	- 35	1
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	- 88	- 79
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	- 103	- 100
Biometan z kukurydzy (cała roślina)	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	58	73
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	43	52
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	41	51
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	26	30

⁽¹⁾ Kategoria ta obejmuje następujące kategorie technologii uzdatniania biogazu w celu uzyskania biometanu: adsorpcja zmiennociśnieniowa (Pressure Swing Adsorption – PSA), płukanie wodne (Pressure Water Scrubbing – PWS), separacja membranowa, kriogeniczna i fizyczna. Obejmuje ona emisję 0,03 MJ CH₄ /MJ biometan wynikającą z emisji metanu w gazach odlotowych.

⁽²⁾ Kategoria ta obejmuje następujące kategorie technologii uzdatniania biogazu w celu uzyskania biometanu: płukanie wodne (PWS), jeżeli woda pochodzi z recyklingu, adsorpcję zmiennociśnieniową (PSA), separację chemiczną, separację fizyczną, separację membranową i kriogeniczną. W tej kategorii nie bierze się pod uwagę emisji (jeżeli w gazach odlotowych obecny jest metan, ulega on spalaniu).

System produkcji biometanu	Wariant technologiczny	Emisja gazów cieplarnianych- wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych- wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)
Biometan z bioodpadów	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	51	71
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	36	50
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	25	35
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	10	14

Wartości typowe i standardowe – biogaz do produkcji energii elektrycznej – mieszanki obornika i kukurydzy: emisja gazów cieplarnianych (proporcje podane na podstawie świeżej masy)

System produkcji biogazu	Wariant technologiczny	Emisja gazów cieplarnianych – wartość typowa (gCO ₂ eq/MJ)	Emisja gazów cieplarnianych – wartość standardowa (gCO ₂ eq/MJ)	
Obornik – kukurydza 80 % – 20 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	17	33
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	- 12	- 9
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	22	40
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	- 7	- 2
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	23	43
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	- 9	- 4
Obornik – kukurydza 70 % – 30 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	24	37
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	0	3
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	29	45
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	4	10
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	31	48
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	4	10
Obornik – kukurydza 60 % – 40 %	Przypadek 1	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	28	40
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	7	11
	Przypadek 2	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	33	47
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	12	18
	Przypadek 3	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku	36	52
		Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku	12	18

Uwagi

Przypadek 1 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energię elektryczną i ciepło potrzebne do procesu dostarcza turbina elektrociepłowni.

Przypadek 2 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energia elektryczna potrzebna do procesu jest pobierana z sieci, a ciepło technologiczne dostarcza turbina elektrociepłowni. W niektórych państwach członkowskich operatorzy nie są upoważnieni do zgłaszania produkcji brutto przy ubieganiu się o dotacje i przypadek 1 stanowi bardziej prawdopodobną konfigurację.

Przypadek 3 odnosi się do ścieżek produkcji, w których energia elektryczna potrzebna do procesu jest pobierana z sieci, a ciepło technologiczne dostarcza kocioł na biogaz. Ten przypadek odnosi się do niektórych instalacji, w których turbina elektrociepłowni nie znajduje się na miejscu i biogaz jest sprzedawany (lecz nie uzdatniany w celu uzyskania biometanu).

Wartości typowe i standardowe – biometan – mieszanki obornika i kukurydzy: emisja gazów cieplarnianych (proporcje podane na podstawie świeżej masy)

System produkcji biometanu	Wariant technologiczny	Wartość typowa	Wartość standardowa
		(gCO ₂ eq/MJ)	(gCO ₂ eq/MJ)
Obornik – kukurydza 80 % – 20 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	32	57
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	17	36
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	- 1	9
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	- 16	- 12
Obornik – kukurydza 70 % – 30 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	41	62
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	26	41
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	13	22
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	-2	1
Obornik – kukurydza 60 % – 40 %	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	46	66
	Produkt pofermentacyjny w otwartym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	31	45
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, bez spalania gazów odlotowych	22	31
	Produkt pofermentacyjny w zamkniętym zbiorniku, ze spalaniem gazów odlotowych	7	10

Jeżeli biometan jest stosowany jako biometan sprężony jako paliwo transportowe, do wartości typowych należy dodać wartość 3,3 gCO₂eq/MJ biometanu, a do wartości standardowych należy dodać wartość 4, 6 gCO₂eq/MJ biometanu.

ZAŁĄCZNIK VII

ROZLICZANIE ENERGII Z POMP CIEPLNYCH

Ilość energii aerotermalnej, geotermalnej i hydrotermalnej wychwyconej przez pompy ciepła uznawanej za energię ze źródeł odnawialnych dla celów niniejszej dyrektywy, E_{RES} , oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$E_{RES} = Q_{usable} * (1 - 1/SPF)$$

gdzie:

- Q_{usable} = szacunkowe całkowite użyteczne ciepło pochodzące z pomp ciepła, spełniające kryteria, o których mowa w art. 7 ust. 4, wdrożone w następujący sposób: bierze się pod uwagę jedynie pompy ciepła, dla których $SPF > 1,15 * 1/\eta$,
 - SPF = szacunkowy przeciętny współczynnik wydajności sezonowej dla tych pomp ciepła,
 - η = stosunek pomiędzy całkowitą produkcją energii elektrycznej brutto i pierwotnym zużyciem energii dla produkcji energii elektrycznej, obliczany jako średnia UE oparta na danych Eurostat.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

CZĘŚĆ A. TYMCZASOWE SZACOWANE EMISJE SUROWCÓW DLA BIOPALIW, BIOPLYNÓW I PALIW Z BIOMASY WYNIKAJĄCE Z POŚREDNIEJ ZMIANY UŻYTKOWANIA GRUNTÓW (gCO₂eq/MJ) ⁽¹⁾

Grupa surowców	Średnia ⁽²⁾	Zakres między percentylami uzyskany z analizy wrażliwości ⁽³⁾
Zboża i inne rośliny wysokoskrobiowe	12	8 – 16 km
Rośliny cukrowe	13	4 – 17 km
Rośliny oleiste	55	33 – 66 km

CZĘŚĆ B. BIOPALIWA, BIOPLYNY I PALIWA Z BIOMASY, W PRZYPADKU KTÓRYCH SZACOWANE EMISJE WYNIKAJĄCE Z POŚREDNIEJ ZMIANY UŻYTKOWANIA GRUNTÓW SĄ UZNAWANE ZA ZEROWE

W przypadku biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z następujących kategorii surowców uznaje się, że ich szacowane emisje wynikające z pośredniej zmiany użytkowania gruntów wynoszą zero:

- 1) surowce niewymienione w części A niniejszego załącznika;
- 2) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów, tj. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez IPCC: grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw wieloletnich ⁽⁴⁾. W takim przypadku wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów (e) należy obliczać zgodnie z załącznikiem V część C pkt 7.

⁽¹⁾ Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców. Wielkość wartości w załączniku podlega szeregowi założeń (odnoszących się np. do postępowania z produktami ubocznymi, kształtowania się plonów, zasobów węgla i przemieszczania produkcji innych towarów itd.) stosowanych w modelach ekonomicznych opracowanych w celu oszacowania tych emisji. Mimo że, w związku z powyższym, dokładne scharakteryzowanie zakresu niepewności wiążącego się z takimi szacowanymi wielkościami nie jest możliwe, przeprowadzono analizę metodą Monte Carlo, czyli analizę wrażliwości tych rezultatów w oparciu o przypadkową zmienność głównych parametrów.

⁽²⁾ Przedstawione tu średnie wartości stanowią średnią ważoną indywidualnie modelowanych wartości dotyczących surowców.

⁽³⁾ Przedstawiony tu zakres oddaje 90 % wyników przy użyciu wartości 5. i 95. percentyla wynikających z analizy. Percentyl 5. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 5 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki poniżej 8, 4 i 33 gCO₂eq/MJ). Percentyl 95. oznacza wartość, poniżej której stwierdzono 95 % obserwacji (tj. 5 % łącznych danych wykazało wyniki powyżej 16, 17 i 66 gCO₂eq/MJ).

⁽⁴⁾ Uprawy wieloletnie definiuje się jako uprawy wieloletnie z łodygami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej.

ZAŁĄCZNIK IX

Część A. Surowce do produkcji biogazu dla transportu i zaawansowanych biopaliw, których wkład w udziały minimalne, o którym mowa w art. 25 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty, może być uznany za równoważony dwukrotności ich wartości energetycznej

- a) Algi, jeżeli są hodowane na lądzie, w stawach lub w fotobioreaktorach;
- b) Frakcja biomasy zmieszanych odpadów komunalnych, ale nie segregowanych odpadów z gospodarstw domowych, z zastrzeżeniem celów recyklingu na mocy art. 11 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE;
- c) Bioodpady, zgodnie z definicją w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/98/WE, z gospodarstw domowych podlegające selektywnej zbiórce zgodnie z definicją w art. 3 pkt 11 tej dyrektywy;
- d) Frakcja biomasy odpadów przemysłowych, nienadająca się do wykorzystania w łańcuchu żywnościowym ludzi i zwierząt, w tym materiał z detalu i hurtu oraz z przemysłu rolno-spożywczego, rybołówstwa i akwakultury, z wyłączeniem surowców wymienionych w części B niniejszego załącznika;
- e) Słoma;
- f) Obornik i osad ściekowy;
- g) Ścieki z zakładów wytłaczania oleju palmowego i puste wiązki owoców palmy;
- h) Słoma oleju talowego;
- i) Surowa gliceryna;
- j) Wytłoczyny z trzciny cukrowej;
- k) Wytłoki z winogron i osad winny z drożdży;
- l) Łupiny orzechów;
- m) Łuski nasion;
- n) Kolby oczyszczone z ziaren kukurydzy;
- o) Frakcja biomasy odpadów i pozostałości z leśnictwa i gałęzi przemysłu opartych na leśnictwie, np. kora, gałęzie, trzebież, liście, igły, wierzchołki drzew, trociny, strużyny, ług czarny, melasa, osad włóknisty, lignina i olej talowy;
- p) Inny niespożywczy materiał celulozowy;
- q) Inny materiał lignocelulozowy z wyjątkiem kłód tartacznych i kłód skrawanych.

Część B. Surowce do produkcji biopaliw i biogazu dla transportu, których wkład w udziały minimalne, określony w art. 25 ust. 1 akapit pierwszy, jest ograniczony i może być uznany za równoważny dwukrotności ich wartości energetycznej

- a) Zużyty olej kuchenny;
 - b) Tłuszcze zwierzęce sklasyfikowane w kategoriach 1 i 2 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009.
-

ZAŁĄCZNIK X

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian (o których mowa w art. 37)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16)	
Dyrektywa Rady 2013/18/UE (Dz.U. L 158 z 10.6.2013, s. 230)	
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 1)	tylko art. 2

CZĘŚĆ B

**Terminy transpozycji do prawa krajowego
(o których mowa w art. 36)**

Dyrektywa	Termin transpozycji
2009/28/WE	25 czerwca 2009 r.
2013/18/UE	1 lipca 2013 r.
(UE) 2015/1513	10 września 2017 r.

ZAŁĄCZNIK XI

Tabela korelacji

Dyrektywa 2009/28/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 akapit pierwszy	art. 2 akapit pierwszy
art. 2 akapit drugi, wyrażenie wprowadzające	art. 2 akapit drugi, wyrażenie wprowadzające
art. 2 akapit drugi lit. a)	art. 2 akapit drugi pkt 1
art. 2 akapit drugi lit. b)	—
—	art. 2 akapit drugi pkt 2
art. 2 akapit drugi lit. c)	art. 2 akapit drugi pkt 3
art. 2 akapit drugi lit. d)	—
art. 2 akapit drugi lit. e), f), g), h), i), j), k), l), m), n), o), p), q), r), s), t), u), v) i w)	art. 2 akapit drugi pkt 24, 4, 19, 32, 33, 12, 5, 6, 45, 46, 47, 23, 39, 41, 42, 43, 36, 44 i 37
—	art. 2 akapit drugi pkt 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 35, 38 i 40
art. 3	—
—	art. 3
art. 4	—
—	art. 4
—	art. 5
—	art. 6
art. 5 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 5 ust. 2	—
art. 5 ust. 3	art. 7 ust. 2
art. 5 ust. 4 akapity pierwszy, drugi, trzeci i czwarty	art. 7 ust. 3 akapity pierwszy, drugi, trzeci i czwarty
—	art. 7 ust. 3 akapity piąty i szósty
—	art. 7 ust. 4
art. 5 ust. 5	art. 27 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)
art. 5 ust. 6 i 7	art. 7 ust. 5 i 6
art. 6 ust. 1	art. 8 ust. 1
—	art. 8 ust. 2 i 3
art. 6 ust. 2 i 3	art. 8 ust. 4 i 5
art. 7 ust. 1, 2, 3, 4 i 5	art. 9 ust. 1, 2, 3, 4 i 5
—	art. 9 ust. 6
art. 8	art. 10
art. 9 ust. 1	art. 11 ust. 1
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), b) i c)	art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
—	art. 11 ust. 2 akapit pierwszy lit. d)
art. 10	art. 12
art. 11 ust. 1, 2 i 3	art. 13 ust. 1, 2 i 3

Dyrektywa 2009/28/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 13 ust. 4
art. 12	art. 14
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy
art. 13 ust. 1 akapit drugi	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 13 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b)	—
art. 13 ust. 1 akapit drugi lit. c), d), e) i f)	art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. a), b), c) i d)
art. 13 ust. 2, 3, 4 i 5	art. 15 ust. 2, 3, 4 i 5
art. 13 ust. 6 akapit pierwszy	art. 15 ust. 6 akapit pierwszy
art. 13 ust. 6 akapity drugi, trzeci, czwarty i piąty	—
—	art. 15 ust. 7 i 8
—	art. 16
—	art. 17
art. 14	art. 18
art. 15 ust. 1	art. 19 ust. 1
art. 15 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i trzeci	art. 19 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i trzeci
—	art. 19 ust. 2 akapity czwarty i piąty
art. 15 ust. 2 akapit czwarty	art. 19 ust. 2 akapit szósty
art. 15 ust. 3	—
—	art. 19 ust. 3 i 4
art. 15 ust. 4 i 5	art. 19 ust. 5 i 6
art. 15 ust. 6 akapit pierwszy lit. a)	art. 19 ust. 7 akapit pierwszy lit. a)
art. 15 ust. 6 akapit pierwszy lit. b) ppkt (i)	art. 19 ust. 7 akapit pierwszy lit. b) ppkt (i)
—	art. 19 ust. 7 akapit pierwszy lit. b) ppkt (ii)
art. 15 ust. 6 akapit pierwszy lit. b) ppkt (ii)	art. 19 ust. 7 akapit pierwszy lit. b) ppkt (iii)
art. 15 ust. 6 akapit pierwszy lit. c), d), e) i f)	art. 19 ust. 7 akapit pierwszy lit. c), d), e) i f)
—	art. 19 ust. 7 akapit drugi
art. 15 ust. 7	art. 19 ust. 8
art. 15 ust. 8	—
art. 15 ust. 9 i 10	art. 19 ust. 9 i 10
—	art. 19 ust. 11
art. 15 ust. 11	art. 19 ust. 12
art. 15 ust. 12	—
—	art. 19 ust. 13
art. 16 ust. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8	—
art. 16 ust. 9, 10 i 11	art. 20 ust. 1, 2 i 3
—	art. 21
—	art. 22
—	art. 23
—	art. 24
—	art. 25
—	art. 26

Dyrektywa 2009/28/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 27
—	art. 28
art. 17 ust. 1 akapity pierwszy i drugi	art. 29 ust. 1 akapity pierwszy i drugi
—	art. 29 ust. 1 akapity trzeci, czwarty i piąty
—	art. 29 ust. 2
art. 17 ust. 2 akapity pierwszy i drugi	—
art. 17 ust. 2 akapit trzeci	art. 29 ust. 10 akapit trzeci
art. 17 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)	art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)
—	art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. b)
art. 17 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i c)	art. 29 ust. 3 akapit pierwszy lit. c) i d)
—	art. 29 ust. 3 akapit drugi
art. 17 ust. 4	art. 29 ust. 4
art. 17 ust. 5	art. 29 ust. 5
art. 17 ust. 6 i 7	—
—	art. 29 ust. 6, 7, 8, 9, 10 i 11
art. 17 ust. 8	art. 29 ust. 12
art. 17 ust. 9	—
—	art. 29 ust. 13 i 14
art. 18 ust. 1 akapit pierwszy	art. 30 ust. 1 akapit pierwszy
art. 18 ust. 1 akapit pierwszy, lit. a), b) i c)	art. 30 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), c) i d)
—	art. 30 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)
—	art. 30 ust. 1 akapit drugi
art. 18 ust. 2	—
—	art. 30 ust. 2
art. 18 ust. 3 akapit pierwszy	art. 30 ust. 3 akapit pierwszy
art. 18 ust. 3 akapity drugi i trzeci	—
art. 18 ust. 3 akapity czwarty i piąty	art. 30 ust. 3 akapity drugi i trzeci
art. 18 ust. 4 akapit pierwszy	—
art. 18 ust. 4 akapity drugi i trzeci	art. 30 ust. 4 akapity pierwszy i drugi
art. 18 ust. 4 akapit czwarty	—
art. 18 ust. 5 akapity pierwszy i drugi	art. 30 ust. 7 akapity pierwszy i drugi
art. 18 ust. 5 akapit trzeci	art. 30 ust. 8 akapity pierwszy i drugi
art. 18 ust. 5 akapit czwarty	art. 30 ust. 5 akapit trzeci
—	art. 30 ust. 6 akapit pierwszy
art. 18 ust. 5 akapit piąty	art. 30 ust. 6 akapit drugi
art. 18 ust. 6 akapity pierwszy i drugi	art. 30 ust. 5 akapity pierwszy i drugi
art. 18 ust. 6 akapit trzeci	—
art. 18 ust. 6 akapit czwarty	art. 30 ust. 6 akapit trzeci
—	art. 30 ust. 6 akapit czwarty
art. 18 ust. 6 akapit piąty	art. 30 ust. 6 akapit piąty
art. 18 ust. 7	art. 30 ust. 9 akapit pierwszy

Dyrektywa 2009/28/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 30 ust. 9 akapit drugi
art. 18 ust. 8 i 9	—
—	art. 30 ust. 10
art. 19 ust. 1 akapit pierwszy	art. 31 ust. 1 akapit pierwszy
art. 19 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b i c	art. 31 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b i c
—	art. 31 ust. 1 akapit pierwszy lit. d)
art. 19 ust. 2, 3 i 4	art. 31 ust. 2, 3 i 4
art. 19 ust. 5	—
art. 19 ust. 7 akapit pierwszy	art. 31 ust. 5 akapit pierwszy
art. 19 ust. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze, drugie, trzeci i czwarte	—
art. 19 ust. 7 akapity drugi i trzeci	art. 31 ust. 5 akapity drugi i trzeci
art. 19 ust. 8	art. 31 ust. 6
art. 20	art. 32
art. 22	—
art. 23 ust. 1 i 2	art. 33 ust. 1 i 2
art. 23 ust. 3, 4, 5, 6, 7 i 8	—
art. 23 ust. 9	art. 33 ust. 3
art. 23 ust. 10	art. 33 ust. 4
art. 24	—
art. 25 ust. 1	art. 34 ust. 1
art. 25 ust. 2	art. 34 ust. 2
art. 25 ust. 3	art. 34 ust. 3
art. 25a ust. 1	art. 35 ust. 1
art. 25a ust. 2	art. 35 ust. 2 i 3
art. 25a ust. 3	art. 35 ust. 4
—	art. 35 ust. 5
art. 25a ust. 4 i 5	art. 35 ust. 6 i 7
art. 26	—
art. 27	art. 36
—	art. 37
art. 28	art. 38
art. 29	art. 39
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	załącznik V
załącznik VI	—
—	załącznik VI
załącznik VII	załącznik VII
załącznik VIII	załącznik VIII
załącznik IX	załącznik IX
—	załącznik X
—	załącznik XI

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2002
z dnia 11 grudnia 2018 r.
zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ograniczenie zapotrzebowania na energię jest jednym z pięciu wymiarów strategii na rzecz unii energetycznej ustanowionej w komunikacie Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowanym: „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”. Poprawa efektywności energetycznej w całym łańcuchu energetycznym, w tym podczas wytwarzania, przesyłu, dystrybucji i końcowego zużycia energii, będzie korzystna dla środowiska, spowoduje poprawę jakości powietrza i stanu zdrowia w społeczeństwie, redukcję emisji gazów cieplarnianych i poprawę bezpieczeństwa energetycznego przez zmniejszenie zależności od importu energii spoza Unii, obniży koszty energii dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, pomoże w łagodzeniu ubóstwa energetycznego i doprowadzi do większej konkurencyjności, wzrostu zatrudnienia i ożywienia całej gospodarki, co podniesie jakość życia obywateli. Jest to zgodne z innymi zobowiązaniami podjętymi w ramach unii energetycznej i światowych działań na rzecz klimatu określonych w Porozumieniu paryskim z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu przyjętym w ramach 21 Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu ⁽⁴⁾ (zwanym dalej „Porozumieniem paryskim”), w którym zobowiązano się do utrzymania wzrostu średniej temperatury globalnej znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej i do podejmowania wysiłków prowadzących do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej.
- (2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽⁵⁾ jest elementem realizacji unii energetycznej, w ramach której efektywność energetyczna jest traktowana jako pełnoprawne źródło energii. Zasada „efektywność energetyczna przede wszystkim” powinna być uwzględniana przy określaniu nowych przepisów po stronie podaży i w innych obszarach polityki. Komisja powinna zapewnić, aby efektywność energetyczna i regulacja zapotrzebowania mogły konkurować na równych warunkach ze zdolnościami wytwarzania energii. Efektywność energetyczną należy brać pod uwagę za każdym razem, gdy podejmowane są decyzje dotyczące planowania systemu energetycznego lub finansowania. Należy dążyć do poprawy efektywności energetycznej w każdym przypadku, gdy jest to bardziej opłacalne niż równoważne rozwiązania po stronie podaży. Powinno to pomóc w wykorzystaniu różnorodnych korzyści płynących z efektywności energetycznej dla Unii, w szczególności dla obywateli i przedsiębiorstw.
- (3) Efektywność energetyczną należy uznać za kluczowy element i jedno z głównych kryteriów przyszłych decyzji inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii.
- (4) Osiągnięcie ambitnego celu w zakresie efektywności energetycznej wymaga usunięcia barier w celu ułatwienia inwestycji w środki w zakresie efektywności energetycznej. Jednym z kroków w tym kierunku są niedawne wyjaśnienia Eurostatu z dnia 19 września 2017 r. dotyczące sposobu rejestrowania umów o poprawę efektywności energetycznej w rachunkach narodowych, co eliminuje niepewność i ułatwia stosowanie takich umów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2017, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 grudnia 2018 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

- (5) W dniach 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska poparła cel w zakresie efektywności energetycznej wynoszący 27 % do 2030 r. na poziomie Unii, który zostanie poddany przeglądowi do 2020 r. z myślą o celu unijnym wynoszącym 30 %. W swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2015 r. zatytułowanej: „W kierunku europejskiej unii energetycznej” Parlament Europejski wezwał ponadto Komisję do oceny możliwości osiągnięcia celu w zakresie efektywności energetycznej wynoszącego 40 % w tej samej perspektywie czasowej. Należy zatem dokonać zmiany dyrektywy 2012/27/UE w celu jej dostosowania do perspektywy czasowej sięgającej 2030 r.
- (6) Konieczność osiągnięcia przez Unię celów w zakresie efektywności energetycznej na poziomie unijnym, wyrażonych w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, powinna zostać jasno określona w postaci celu wynoszącego co najmniej 32,5 % na 2030 r. Prognozy opracowane w 2007 r. przewidywały zużycie w 2030 r. w wysokości 1 887 Mtoe energii pierwotnej oraz 1 416 Mtoe energii końcowej. Obniżenie o 32,5 % daje wynik w wysokości odpowiednio 1 273 Mtoe oraz 956 Mtoe w roku 2030. Cel ten, mający ten sam charakter co unijny cel na 2020 r., powinien zostać oceniony przez Komisję w celu jego podniesienia do 2023 r. w przypadku znacznego zmniejszenia kosztów lub, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie dekarbonizacji. W perspektywach do 2020 r. i 2030 r. nie ma wiążących celów na poziomie państw członkowskich i w dalszym ciągu nie należy też ograniczać swobody państw członkowskich w określaniu ich wkładów w oparciu o zużycie energii pierwotnej lub końcowej, oszczędność energii pierwotnej lub końcowej albo o energochołność. Państwa członkowskie powinny określić swoje orientacyjne wkłady w zakresie efektywności energetycznej, biorąc pod uwagę fakt, że unijne zużycie energii do 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Oznacza to, że w porównaniu z poziomami z 2005 r. zużycie energii pierwotnej należy zmniejszyć w Unii o 26 %, a zużycie energii końcowej – o 20 %. Regularna ocena postępów w zakresie realizacji celów Unii na 2030 r. jest niezbędna i została przewidziana w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ⁽¹⁾.
- (7) Na efektywność funkcjonowania systemów energetycznych wpływają w każdym momencie możliwości płynnego i elastycznego włączania do sieci mocy generowanych w oparciu o różne źródła energii, które charakteryzują się zróżnicowaną bezwładnością i różnymi czasami rozruchu. Poprawa tej efektywności umożliwi lepsze wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych.
- (8) Poprawa efektywności energetycznej może przyczynić się do poprawy wyników gospodarczych. Państwa członkowskie i Unia powinny dążyć do zmniejszenia zużycia energii niezależnie od poziomu wzrostu gospodarczego.
- (9) Obowiązek dotyczący ustanowienia przez państwa członkowskie długoterminowej strategii stymulowania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków i zgłaszania tych strategii Komisji oraz ułatwiania tych renowacji zostaje usunięty z dyrektywy 2012/27/UE i dodany do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽²⁾, gdzie obowiązek ten pasuje do długoterminowych planów dotyczących budynków o niemal zerowym zużyciu energii (NZEB) i dekarbonizacji budynków.
- (10) W kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. obowiązek oszczędności energii ustanowiony dyrektywą 2012/27/UE powinien zostać przedłużony poza 2020 r. Przedłużenie to zapewniłoby większą stabilność dla inwestorów, a tym samym wspierałoby długoterminowe inwestycje i długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej, takie jak gruntowne renowacje budynków i długofalowy cel polegający na ułatwieniu opłacalnej transformacji istniejących budynków w NZEB. Obowiązek oszczędności energii odgrywa ważną rolę w tworzeniu lokalnego wzrostu i miejsc pracy, a zatem powinien być utrzymany, aby zapewnić Unii możliwość osiągnięcia celów w zakresie energii i klimatu przez tworzenie dalszych możliwości i wyeliminowanie powiązania pomiędzy zużyciem energii a wzrostem gospodarczym. Współpraca z sektorem prywatnym jest istotna dla oceny warunków, w jakich można aktywować prywatne inwestycje w projekty dotyczące efektywności energetycznej, oraz dla opracowania nowych modeli dochodów na potrzeby innowacji w dziedzinie efektywności energetycznej.
- (11) Środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej pozytywnie wpływają też na jakość powietrza, ponieważ bardziej efektywnie energetycznie budynki przyczyniają się do zmniejszenia zapotrzebowania na paliwa grzewcze, w tym na stałe paliwa grzewcze. Zatem środki w zakresie efektywności energetycznej przyczyniają się do poprawy jakości powietrza w pomieszczeniach i na zewnątrz oraz pomagają w opłacalny sposób osiągnąć cele unijnej polityki jakości powietrza ustanowione w szczególności w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylenia dyrektywy 2001/81/WE (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

- (12) Państwa członkowskie są zobowiązane do osiągnięcia łącznych oszczędności końcowego zużycia energii dla całego okresu objętego obowiązkiem obejmującego lata 2021–2030, równoważnego rocznym nowym oszczędnościom wynoszącym co najmniej 0,8 % zużycia energii końcowej. Wymóg ten można spełnić za pomocą nowych środków z dziedziny polityki, które zostaną przyjęte podczas nowego okresu objętego obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. lub za pomocą nowych indywidualnych działań podjętych w wyniku przyjęcia środków z dziedziny polityki w trakcie lub przed rozpoczęciem poprzedniego okresu, o ile indywidualne działania generujące oszczędności energii zostały wprowadzone w nowym okresie. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość korzystania z systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, z alternatywnych środków z dziedziny polityki lub z obu rozwiązań. Ponadto przewidziane powinny być różne opcje w tym dotyczące tego, czy energia wykorzystywana w transporcie jest w pełni lub częściowo uwzględniona w scenariuszu odniesienia, tak aby państwa członkowskie dysponowały elastycznością co do sposobu obliczania swoich oszczędności energii przy jednoczesnym zapewnieniu realizacji wymaganych łącznych oszczędności końcowego zużycia energii odpowiadających nowym rocznym oszczędnościom wynoszącym co najmniej 0,8 %.
- (13) Nałożenie takiego wymogu na Cypr i Maltę byłoby jednak nieproporcjonalne. Rynek energii tych małych wyspiarskich państw członkowskich wykazuje szczególne cechy – takie jak istnienie jednego dystrybutora energii elektrycznej, brak sieci gazu ziemnego oraz systemów ciepłowniczych i chłodniczych, jak również niewielki rozmiar przedsiębiorstw zajmujących się dystrybucją ropy naftowej – które znacznie ograniczają zakres środków dostępnych w celu wypełnienia obowiązku oszczędności energii. Na te szczególne cechy nakłada się jeszcze nieduża wielkość rynku energii w tych państwach członkowskich. W związku z tym Cypr i Malta powinny być zobowiązane jedynie do osiągnięcia łącznych oszczędności końcowego zużycia energii odpowiadających nowym oszczędnościom w wysokości 0,24 % zużycia energii końcowej w latach 2021–2030.
- (14) W przypadku stosowania systemów nakładających zobowiązania, państwa członkowskie powinny na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów wyznaczyć strony zobowiązane wśród dystrybutorów energii, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję lub sprzedaż detaliczną paliw transportowych. Wyznaczenia lub zwolnienia z wyznaczenia niektórych kategorii takich dystrybutorów lub przedsiębiorstw prowadzących sprzedaż detaliczną nie należy rozumieć jako niezgodnego z zasadą niedyskryminacji. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru, czy wszyscy tacy dystrybutorzy lub przedsiębiorcy prowadzący sprzedaż detaliczną są wyznaczeni jako strony zobowiązane, czy też dotyczy to jedynie niektórych kategorii takich dystrybutorów lub przedsiębiorstw prowadzących sprzedaż detaliczną.
- (15) Środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej w transporcie podejmowane przez państwa członkowskie kwalifikują się do uwzględnienia w celu spełnienia ich zobowiązania dotyczącego oszczędności końcowego zużycia energii. Środki takie obejmują strategie, które między innymi propagują bardziej energooszczędne pojazdy, zmianę środków transportu na rzecz jazdy na rowerze, chodzenia pieszo i korzystania z transportu zbiorowego lub mobilność i miejskie zagospodarowanie przestrzenne zmniejszające popyt na transport. Ponadto, z zastrzeżeniem spełnienia wymogów dotyczących istotności i dodatkowości określonych w załączniku V do dyrektywy 2012/27/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, mogą się również kwalifikować systemy, które przyspieszają upowszechnianie się nowych, bardziej energooszczędnych pojazdów, lub polityki wspierające zmianę w kierunku zapewniających lepsze wyniki paliw, które zmniejszają zużycie energii w przeliczeniu na kilometr. Takie środki powinny być, w stosownych przypadkach, spójne z krajowymi ramami polityki państw członkowskich ustanowionymi na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE⁽¹⁾.
- (16) Środki przyjęte przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽²⁾, które prowadzą do weryfikowalnej i wymiernej lub możliwej do oszacowania poprawy efektywności energetycznej, można uznać za opłacalny sposób spełnienia przez państwa członkowskie ich zobowiązania w zakresie oszczędności energii wynikającego z dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.
- (17) W ramach swoich systemów nakładających zobowiązania państwa członkowskie powinny mieć możliwość – na zasadzie alternatywy w stosunku do wymagania od stron zobowiązanych uzyskania wielkości łącznych oszczędności końcowego zużycia energii wymaganych na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą – zezwolenia stronom zobowiązanim na wniesienie wkładu na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej lub zobligowania ich do wniesienia takiego wkładu.
- (18) Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5 dyrektywy 2012/27/UE wprowadzonych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie i strony zobowiązane powinny korzystać z wszystkich dostępnych środków i technologii w celu osiągnięcia wymaganych łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, w tym przez propagowanie zrównoważonych technologii w efektywnych systemach ciepłowniczych i chłodniczych, efektywnej infrastrukturze

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań w dziedzinie klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

ogrzewania i chłodzenia oraz audytów energetycznych lub równoważnych systemów zarządzania energią, pod warunkiem że zgłoszone oszczędności energii spełniają wymogi określone w art. 7 i w załączniku V do dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie powinny dążyć do dużej elastyczności w projektowaniu i wdrażaniu alternatywnych środków z dziedziny polityki.

- (19) Długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej będą nadal przynosić oszczędności energii po 2020 r., ale aby przyczynić się do realizacji celu Unii w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., środki te powinny przynieść nowe oszczędności po 2020 r. Z drugiej strony oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie powinny być zaliczane na poczet łącznych oszczędności końcowego zużycia energii wymaganych w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
- (20) Nowe oszczędności powinny mieć charakter dodatkowy w stosunku do normalnych działań, tak aby nie można było zaliczać na poczet spełnienia wymogów takich oszczędności energii, które i tak miałyby miejsce. W celu obliczenia wpływu wprowadzonych środków uwzględniane powinny być jedynie oszczędności netto, zmierzone jako zmiana zużycia energii bezpośrednio związana z przedmiotowym środkiem w zakresie efektywności energetycznej. W celu obliczenia oszczędności netto państwa członkowskie powinny ustanowić scenariusz odniesienia przedstawiający rozwój sytuacji w przypadku braku przedmiotowego środka. Dany środek z dziedziny polityki należy oceniać w stosunku do tego scenariusza odniesienia. Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę fakt, że inne środki z dziedziny polityki mogą być podejmowane w tym samym okresie, co również może mieć wpływ na wysokość oszczędności energii, zatem nie wszystkie ze zmian obserwowanych od czasu wprowadzenia określonego środka z dziedziny polityki będącego przedmiotem oceny można przypisać wyłącznie temu środkowi. Aby spełniony został wymóg istotności, działania strony zobowiązanej, strony uczestniczącej lub strony uprawnionej powinny się faktycznie przyczyniać do osiągnięcia zgłaszanych oszczędności energii.
- (21) W celu zwiększenia potencjału oszczędności energii w przesyłce i dystrybucji energii elektrycznej istotne jest, aby w obliczaniu oszczędności energii uwzględnić, w stosownych przypadkach, wszystkie elementy łańcucha energetycznego.
- (22) Do oszczędności energii w znaczący sposób może przyczynić się skuteczna gospodarka wodna. Sektor wodno-ściekowy odpowiada za 3,5 % zużycia energii elektrycznej w Unii i oczekuje się, że udział ten wzrośnie. Równocześnie nieszczelności odpowiadają za 24 % całkowitego zużycia wody w Unii, a sektor energetyczny jest największym konsumentem wody, odpowiadając za 44 % jej zużycia. Należy w pełni zbadać potencjał oszczędności energii wiążący się z wykorzystaniem inteligentnych technologii i procesów.
- (23) Zgodnie z art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej polityki Unii w zakresie efektywności energetycznej powinny sprzyjać włączeniu społecznemu, a zatem również zapewniać dostępność środków w zakresie efektywności energetycznej dla odbiorców dotkniętych ubóstwem energetycznym. Poprawa efektywności energetycznej budynków powinna zapewnić korzyści w szczególności dla gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, w tym gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym i, w stosownych przypadkach, dla osób zajmujących mieszkania socjalne. Państwa członkowskie mogą już nałożyć na strony zobowiązane wymóg włączenia celów społecznych do środków służących oszczędności energii, w odniesieniu do ubóstwa energetycznego, a możliwość ta powinna zostać rozszerzona na alternatywne środki z dziedziny polityki i krajowe fundusze efektywności energetycznej i zostać przekształcona w obowiązek, przy jednoczesnym umożliwieniu państwu członkowskiemu zachowania pełnej elastyczności co do ich wielkości, zakresu i treści. Jeżeli system zobowiązujący do efektywności energetycznej nie pozwala na środki odnoszące się do indywidualnych odbiorców energii, państwa członkowskie mogą przyjmować środki łagodzące ubóstwo energetyczne wyłącznie w ramach alternatywnych środków z dziedziny polityki.
- (24) Około 50 mln gospodarstw domowych w Unii jest dotkniętych ubóstwem energetycznym. Środki w zakresie efektywności energetycznej muszą zatem mieć kluczowe znaczenie dla każdej opłacalnej strategii na rzecz zwalczania ubóstwa energetycznego i przeciwdziałania słabej pozycji konsumentów oraz stanowią uzupełnienie polityki zabezpieczenia społecznego na poziomie państw członkowskich. Aby środki w zakresie efektywności energetycznej w zrównoważony sposób ograniczały ubóstwo energetyczne najemców, należy wziąć pod uwagę ich opłacalność, a także przystępność cenową dla właścicieli nieruchomości i najemców, oraz zagwarantować odpowiednie wsparcie finansowe dla takich środków na poziomie państw członkowskich. Zgodnie z celami Porozumienia paryskiego w dłuższej perspektywie zasoby budynków w Unii będą musiały stać się budynkami o niemal zerowym zużyciu energii. Aktualne tempo renowacji budynków jest niewystarczające, a najtrudniej jest przeprowadzić je w budynkach zajmowanych przez osoby o niskich dochodach dotknięte ubóstwem energetycznym. Środki określone w niniejszej dyrektywie dotyczące obowiązku oszczędności energii, systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i alternatywnych środków z dziedziny polityki mają zatem szczególne znaczenie.
- (25) Obniżenie wydatków konsumentów na energię powinno być uzyskane w drodze wspierania odbiorców w zmniejszaniu zużycia energii przez zmniejszanie zapotrzebowania na energię w budynkach i podnoszenie efektywności urządzeń, które powinno być połączone z dostępnością środków transportu o niskim zapotrzebowaniu na energię zintegrowanych z transportem publicznym i rowerowym.

- (26) Kluczowe znaczenie ma zwiększanie świadomości wśród wszystkich obywateli Unii na temat korzyści z większej efektywności energetycznej i przekazywanie im dokładnych informacji na temat sposobów jej osiągnięcia. Większa efektywność energetyczna ma również istotne znaczenie dla bezpieczeństwa dostaw energii w Unii, zmniejsza bowiem jej uzależnienie od przywozu paliw z państw trzecich.
- (27) Koszty i korzyści związane ze wszystkimi środkami w zakresie efektywności energetycznej, w tym okresy zwrotu, powinny być prezentowane w sposób w pełni przejrzysty dla odbiorców.
- (28) Przy wdrażaniu dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą i przyjmowaniu innych środków w zakresie efektywności energetycznej państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na synergie między środkami w zakresie efektywności energetycznej a efektywnym wykorzystywaniem zasobów naturalnych zgodnie z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (29) Wykorzystując przewagę nowych modeli biznesowych i technologii, państwa członkowskie powinny dążyć do promowania i ułatwiania upowszechnienia środków w zakresie efektywności energetycznej, również za pomocą innowacyjnych usług energetycznych dla dużych i małych odbiorców.
- (30) W ramach działań określonych w komunikacie Komisji z dnia 15 lipca 2015 r., zatytułowanym „Stworzenie nowego ładu dla odbiorców energii” w kontekście unii energetycznej i strategii ciepłowniczej i chłodniczej należy wzmocnić minimalne prawa odbiorców do dokładnych, wiarygodnych, jasnych i aktualnych informacji o ich zużyciu energii. W art. 9–11 i załączniku VII do dyrektywy 2012/27/UE należy wprowadzić zmiany mające na celu zapewnienie częstych i obszerniejszych informacji zwrotnych dotyczących zużycia energii, w przypadku gdy jest to technicznie wykonalne i opłacalne, zważywszy na zainstalowane urządzenia pomiarowe. Niniejsza dyrektywa doprecyzowuje, że to, czy opomiarowanie podlicznikami jest opłacalne, zależy od tego, czy powiązane koszty są proporcjonalne w stosunku do potencjalnych oszczędności energii. Ocena czy opomiarowanie podlicznikami jest opłacalne może uwzględniać wpływ innych konkretnych środków planowanych w danym budynku, takich jak planowana renowacja.
- (31) Niniejsza dyrektywa wyjaśnia również, że prawa dotyczące rozliczeń i informacji o rozliczeniach lub zużyciu powinny mieć zastosowanie do odbiorców energii do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła, nawet gdy nie mają oni bezpośredniego, indywidualnego stosunku umownego z dostawcą energii. Definicja terminu „odbiorca końcowy” może być rozumiana jako odnosząca się wyłącznie do osób fizycznych lub prawnych dokonujących zakupu energii w oparciu o bezpośrednie, indywidualne umowy z dostawcą energii. W związku z tym do celów odpowiednich przepisów termin „użytkownik końcowy” powinien odnosić się do szerszej grupy odbiorców i obejmować, oprócz odbiorców końcowych nabywających energię do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej na własny użytek końcowy, również użytkowników indywidualnych budynków lub indywidualnych modułów w budynkach wielomieszkaniowych lub wielofunkcyjnych, w przypadku gdy takie moduły są zaopatrywane z centralnego źródła, a osoby zajmujące lokal nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii. Pojęcie „opomiarowanie podlicznikami” powinno się odnosić do pomiaru zużycia w indywidualnych modułach takich budynków.
- (32) Aby osiągnąć przejrzystość rozliczania indywidualnego zużycia energii cieplnej i tym samym ułatwić wdrożenie opomiarowania podlicznikami, państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych. Oprócz przejrzystości państwa członkowskie mogą rozważyć przyjęcie środków służących wzmocnieniu konkurencyjności w świadczeniu usług w zakresie opomiarowania podlicznikami, a tym samym pomagających w zapewnianiu, by wszystkie koszty ponoszone przez użytkowników końcowych były uzasadnione.
- (33) W terminie do dnia 25 października 2020 r. nowo instalowane liczniki ciepła i podzielniki kosztów ciepła powinny umożliwiać zdalny odczyt, aby zapewnić efektywne kosztowo i częste udzielanie informacji na temat zużycia. Zmiany w dyrektywie 2012/27/UE wprowadzone niniejszą dyrektywą w odniesieniu do opomiarowania ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; opomiarowania podlicznikami i podziału kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; wymogu zdalnego odczytywania; rozliczeń i informacji o zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; kosztu dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; oraz minimalnych wymogów w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej mają mieć zastosowanie jedynie do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła. Państwa członkowskie mogą swobodnie decydować o tym, czy technologie umożliwiające odczyt przez przejście lub przejazd obok licznika uznaje się za umożliwiające zdalny odczyt. Urządzenia umożliwiające zdalny odczyt nie wymagają dostępu do indywidualnych mieszkań lub modułów do celów odczytu.
- (34) Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę fakt, że pomyślne wdrożenie nowych technologii pomiaru zużycia energii wymaga większych inwestycji w edukację i umiejętności zarówno użytkowników, jak i dostawców energii.

- (35) Informacje na rachunkach i rozliczenia roczne są istotnymi środkami informowania odbiorców o ich zużyciu energii. Dane dotyczące zużycia i kosztów mogą również obejmować inne informacje, które są pomocne odbiorcom w porównywaniu aktualnych cen z innymi ofertami oraz w składaniu skarg i korzystaniu z alternatywnych metod rozstrzygania sporów. Jednak mając na uwadze, że spory dotyczące rachunków są powszechną przyczyną skarg odbiorców, co stale przyczynia się do niskiego poziomu zaangażowania oraz zadowolenia odbiorców z dostawców energii, rachunki powinny być prostsze, jaśniejsze i łatwiejsze do zrozumienia, a jednocześnie należy zapewnić, aby oddzielne instrumenty, takie jak informacje na rachunkach, narzędzia informacyjne i rozliczenia roczne zawierały wszystkie niezbędne informacje umożliwiające odbiorcom regulowanie ich zużycia energii, porównywanie ofert i zmianę dostawców.
- (36) Środki przyjmowane przez państwa członkowskie powinny być wspierane przez dobrze zaprojektowane i efektywne unijne instrumenty finansowe, takie jak europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych i poprzez finansowanie z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR), które powinny wspierać inwestycje w zwiększanie efektywności energetycznej na wszystkich etapach łańcucha energetycznego i korzystać z kompleksowej analizy kosztów i korzyści stosującej model zróżnicowanych stóp dyskontowych. Wsparcie finansowe powinno koncentrować się na opłacalnych metodach poprawy efektywności energetycznej, które doprowadzą do zmniejszenia zużycia energii. EBI i EBOR powinny wraz z krajowymi bankami prorozwojowymi opracowywać, generować i finansować programy i projekty stworzone specjalnie z myślą o sektorze efektywności energetycznej, w tym skierowane do gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym.
- (37) W celu zapewnienia, aby załączniki do dyrektywy oraz zharmonizowane wartości referencyjne efektywności mogły być aktualizowane, konieczne jest przedłużenie przekazania uprawnień przyznanego Komisji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (38) W celu oceny efektywności dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą należy wprowadzić wymóg dokonywania ogólnego przeglądu tej dyrektywy i przekazania sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady do dnia 28 lutego 2024 r. Przegląd ten powinien nastąpić po globalnym przeglądzie dokonanym w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu w 2023 r., aby umożliwić wprowadzenie niezbędnych zmian do tego procesu, również z uwzględnieniem zmian sytuacji gospodarczej i w zakresie innowacji.
- (39) Główną rolę w rozwoju i projektowaniu, realizacji oraz ocenie środków określonych w dyrektywie 2012/27/UE powinny odgrywać władze lokalne i regionalne, tak aby mogły w odpowiedni sposób dostosować je do swojej specyfiki klimatycznej, kulturowej i społecznej.
- (40) Uwzględniając postępy techniczny i rosnący udział odnawialnych źródeł energii w sektorze wytwarzania energii elektrycznej, należy poddać przeglądowi domyślny współczynnik oszczędności wyrażony w kWh energii elektrycznej w celu odzwierciedlenia zmian współczynnika energii pierwotnej (PEF) dla energii elektrycznej. Uwzględniając koszyk energetyczny obliczenia PEF dla energii elektrycznej są oparte na wartościach średniorocznych. Metoda rozliczania „fizycznej zawartości energii” jest stosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z energii jądrowej, a metoda „technicznej sprawności przemiany” jest stosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z paliw kopalnych i biomasy. W przypadku niepalnych odnawialnych źródeł energii metodą jest bezpośredni ekwiwalent oparty na podejściu dotyczącym „energii pierwotnej ogółem”. Do obliczenia udziału energii pierwotnej w przypadku energii elektrycznej z kogeneracji zastosowano metodę określoną w załączniku II do dyrektywy 2012/27/UE. Zastosowano średnią pozycję rynkową zamiast pozycji krańcowej. Przyjęto założenie, że wartość sprawności przemiany wynosi 100 % dla niepalnych odnawialnych źródeł energii, 10 % dla elektrowni geotermalnych i 33 % dla elektrowni jądrowych. Całkowitą sprawność kogeneracji oblicza się na podstawie najnowszych danych Eurostatu. Odnośnie do granic systemu współczynnik PEF wynosi 1 dla wszystkich źródeł energii. Wartość współczynnika PEF odnosi się do roku 2018 i opiera się na danych interpolowanych z najnowszej wersji scenariusza odniesienia PRIMES na 2015 r. i 2020 r. i dostosowanych do danych Eurostatu do roku 2016. Analiza obejmuje państwa członkowskie oraz Norwegię. Zestaw danych dla Norwegii opiera się na danych europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej.
- (41) Oszczędności energii wynikające z wdrożenia prawa Unii nie powinny być zgłaszane, chyba że wynikają one z zastosowania środka wykraczającego poza minimum wymagane danym unijnym aktem prawnym, wyznaczając ambitniejsze wymogi w zakresie efektywności energetycznej na poziomie państw członkowskich, albo zwiększając upowszechnienie się danego środka. Budynki stanowią duży potencjał dalszego zwiększania efektywności energetycznej, a renowacja budynków to istotny i długoterminowy element zwiększania

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

oszczędności energii, przynoszący korzyści skali. Konieczne jest zatem wyjaśnienie, że wszystkie oszczędności energii wynikające ze środków na rzecz propagowania renowacji istniejących budynków mogą być zgłaszane, jeżeli przewyższają one oszczędności, które miałyby miejsce w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki, oraz jeżeli dane państwo członkowskie wykaże, że strona zobowiązana, strona uczestnicząca lub strona uprawniona rzeczywiście przyczyniła się do zgłaszanych oszczędności energii.

- (42) Zgodnie ze strategią na rzecz unii energetycznej oraz zasadami lepszego stanowienia prawa większe znaczenie należy nadać przepisom dotyczącym monitorowania i weryfikacji w zakresie wdrażania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i alternatywnych środków z dziedziny polityki, z uwzględnieniem wymogu sprawdzenia statystycznie reprezentatywnej próby środków. W dyrektywie 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą wyrażenie „statystycznie istotna i reprezentatywna próba środków poprawy efektywności energetycznej” należy rozumieć jako wymóg ustanowienia podzbioru populacji statystycznej przedmiotowych środków służących oszczędności energii tak, aby odzwierciedlał on dokładnie całą populację wszystkich środków służących oszczędności energii, a tym samym umożliwił wyciągnięcie uzasadnionych wniosków dotyczących zaufania do całości środków.
- (43) Energia wytworzona na budynkach lub w budynkach za pomocą technologii energii odnawialnej zmniejsza ilość energii dostarczanej z paliw kopalnych. Zmniejszenie zużycia energii oraz wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budowlanym to istotne działania zmierzające do zmniejszenia uzależnienia energetycznego Unii i emisji gazów cieplarnianych, zwłaszcza w kontekście ambitnych celów w zakresie klimatu i energii wyznaczonych na 2030 r., jak również w kontekście globalnego zobowiązania podjętego w ramach Porozumienia paryskiego. Na potrzeby spełnienia obowiązku w zakresie łącznych oszczędności energii państwa członkowskie mogą uwzględniać, w stosownych przypadkach, oszczędności energii powstałe wskutek wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych na budynkach lub w budynkach na własny użytek w celu spełnienia swoich wymogów w zakresie oszczędności energii.
- (44) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (45) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie osiągnięcie co najmniej 20 % udziału energii Unii do 2020 r. oraz co najmniej 32,5 % do 2030 r. i uutorowanie drogi dla dalszego zwiększenia efektywności energetycznej po tych datach, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, ale, z uwagi na rozmiar i efekty działania, mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie Unii, może ona przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (46) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2012/27/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy środków na rzecz promowania efektywności energetycznej w Unii, aby zapewnić realizację głównych celów Unii zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r. oraz jej głównych celów zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o co najmniej 32,5 % do 2030 r., a także tworzy warunki dla dalszej poprawy efektywności energetycznej po tych terminach.

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest usunięcie barier na rynku energii oraz przezwyciężenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, które ograniczają efektywność dostaw i wykorzystywania energii, a także przewiduje ustalenie orientacyjnych krajowych celów i wkładów w zakresie efektywności energetycznej na lata 2020 i 2030.

Niniejsza dyrektywa przyczynia się do wdrożenia zasady »efektywność energetyczna przede wszystkim.«;

- 2) w art. 3 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Do dnia 31 października 2022 r. Komisja oceni, czy Unia osiągnęła swoje główne cele w zakresie efektywności energetycznej do 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

5. Każde państwo członkowskie określa swoje orientacyjne krajowe wkłady w zakresie efektywności energetycznej służące realizacji do 2030 r., celów Unii określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 4 i 6 rozporządzenia (UE) 2018/1999 (*). Wyznaczając te wkłady, państwa członkowskie biorą pod uwagę, że unijne zużycie energii w 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji te wkłady w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu, o których mowa w art. 3 i 7–12 rozporządzenia (UE) 2018/1999, i zgodnie z tymi przepisami.

6. Komisja oceni główne cele w dziedzinie efektywności energetycznej Unii na 2030 r. określone w ust. 1 art. 1, tak aby do 2023 r. przekazać wniosek ustawodawczy służący podniesieniu tych celów w przypadku znacznego zmniejszenia kosztów wynikającego z rozwoju sytuacji gospodarczej lub rozwoju technologii, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie obniżenia emisyjności.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328, z 21.12.2018, s. 1).”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Obowiązek oszczędności energii

1. Państwa członkowskie muszą osiągnąć łączne oszczędności końcowego zużycia energii równoważne co najmniej:

- a) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznej wartości wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2013 r. Wolumen sprzedaży energii zużytej w transporcie może być częściowo lub w pełni wyłączony z tego obliczenia;
- b) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w wysokości 0,8 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r. W drodze odstępstwa od tego wymogu Cypr i Malta muszą osiągnąć nowe oszczędności w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. równoważne 0,24 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionego dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.

Państwa członkowskie mogą w obliczeniach uwzględnić oszczędności energii, które wynikają ze środków z dziedziny polityki, niezależnie od tego, czy zostały wprowadzone do dnia 31 grudnia 2020 r., czy po tej dacie, pod warunkiem że środki te skutkują nowymi działaniami indywidualnymi podjętymi po dniu 31 grudnia 2020 r.

Państwa członkowskie muszą nadal realizować nowe roczne oszczędności zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) dla dziesięcioletnich okresów po 2030 r., chyba że z przeglądu Komisji do 2027 r., a następnie co 10 lat wynika, że nie jest to konieczne do realizacji długoterminowych unijnych celów w zakresie energii i klimatu na 2050 r.

Państwa członkowskie decydują, w jaki sposób rozłożyć obliczoną wielkość nowych oszczędności w każdym okresie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), pod warunkiem że na koniec każdego okresu objętego obowiązkiem osiągnięte zostają wymagane łączne oszczędności końcowego zużycia energii ogółem.

2. Pod warunkiem że państwa członkowskie spełnią co najmniej swój obowiązek w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), mogą one obliczyć wymaganą wielkość oszczędności energii w jeden lub więcej z następujących sposobów:

- a) stosując roczny wskaźnik oszczędności w odniesieniu do sprzedaży energii odbiorcom końcowym lub w odniesieniu do zużycia energii końcowej, uśredniony dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.;
- b) wyłączając z podstawy obliczeń, częściowo lub w całości, energię zużyta w transporcie;
- c) korzystając z którejkolwiek z opcji określonych w ust. 4.

3. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z możliwości przewidzianych w ust. 2 lit. a), b) lub c), ustalają one:

- a) własny roczny wskaźnik oszczędności energii, który będzie stosowany przy obliczaniu ich łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, zapewniający, aby ostateczna wielkość ich oszczędności energii netto nie była niższa od wielkości oszczędności wymaganej na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. b); oraz
- b) własną podstawę obliczeń, z której można wyliczyć, częściowo lub w całości, energię zużyta w transporcie.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5 każde państwo członkowskie może:
- przeprowadzać obliczenia wymagane na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. a), stosując wartości 1 % w latach 2014 i 2015; 1,25 % w latach 2016 i 2017; oraz 1,5 % w latach 2018, 2019 i 2020;
 - wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży wykorzystanej energii w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), lub zużytej energii końcowej w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w lit. b) tego akapitu, w ramach działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;
 - pozwolić na odliczenie od wymaganej wielkości oszczędności energii oszczędności energii w sektorach przetwarzania, przesyłu i dystrybucji energii, w tym w efektywnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej uzyskanych w wyniku wdrażania wymogów określonych w art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b) oraz art. 15 ust. 1–6 i 9. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach z dziedziny polityki, które zamierzają przyjąć na podstawie niniejszej litery na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu. Wpływ tych środków jest obliczany zgodnie z załącznikiem V i ujmowany w tych planach;
 - zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające z indywidualnych działań nowo wdrożonych od dnia 31 grudnia 2008 r., które nadal przynoszą skutki w 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), i po 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), oraz mogą być mierzone i weryfikowane;
 - zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające ze środków z dziedziny polityki – pod warunkiem że można wykazać, że środki te skutkują indywidualnymi działaniami podjętymi od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., które przynoszą oszczędności po dniu 31 grudnia 2020 r.;
 - wyłączyć z obliczeń dotyczących wymaganych oszczędności energii 30 % weryfikowalnej ilości energii wytworzonej na własne potrzeby na budynkach lub w budynkach w wyniku środków z dziedziny polityki promujących nowe instalacje technologii energii odnawialnej;
 - zaliczyć na poczet wymaganych oszczędności energii te oszczędności energii, które przekraczają oszczędności energii wymagane w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., pod warunkiem że oszczędności te wynikają z indywidualnych działań podejmowanych w ramach środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7a i 7b, zgłoszonych przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii oraz w ich sprawozdaniach z postępów zgodnie z art. 24.
5. Państwa członkowskie stosują opcje wybrane zgodnie z ust. 4 i obliczają ich efekty oddzielnie dla okresów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b):
- do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit. a)–d). Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą razem przekraczać 25 % wielkości oszczędności energii, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a);
 - do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit. b)–g), pod warunkiem że indywidualne działania, o których mowa w ust. 4 lit. d), nadal przynoszą weryfikowalne i wymierne skutki po dniu 31 grudnia 2020 r. Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą razem prowadzić do zmniejszenia o więcej niż 35 % wielkości oszczędności energii obliczonej zgodnie z ust. 2 i 3.
- Niezależnie od tego, czy państwa członkowskie częściowo lub w całości wyłącza z ich podstawy obliczeń energię zużytą w transporcie lub skorzystają z którejkolwiek z opcji wymienionych w ust. 4, zapewniają, aby obliczona wielkość netto nowych oszczędności, którą należy osiągnąć w zużyciu energii końcowej w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., nie była niższa niż wielkość wynikająca z zastosowania rocznego wskaźnika oszczędności, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b).
6. Państwa członkowskie opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (UE) 2018/1999 obliczanie wielkości oszczędności energii, którą należy osiągnąć w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu, i, w stosownych przypadkach, wyjaśniają, w jaki sposób ustalone zostały roczny wskaźnik oszczędności i podstawa obliczeń oraz jakie opcje, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, zostały zastosowane i w jakim zakresie.
7. Oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie mogą być zaliczane na poczet oszczędności energii wymaganych w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

8. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie, które zezwalają stronom zobowiązanym na korzystanie z możliwości określonej w art. 7a ust. 6 lit. b), mogą, do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, zaliczyć oszczędności energii uzyskane w którymkolwiek roku po 2010 r. i przed okresem objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, tak jakby oszczędności energii zostały uzyskane po dniu 31 grudnia 2013 r. i przed dniem 1 stycznia 2021 r., pod warunkiem że zachodzą wszystkie poniższe okoliczności:

- a) system zobowiązujący do efektywności energetycznej obowiązywał w którymkolwiek momencie między dniem 31 grudnia 2009 r. a dniem 31 grudnia 2014 r. i został włączony do pierwszego krajowego planu działania państwa członkowskiego na rzecz racjonalizacji zużycia energii przekazanego na mocy art. 24 ust. 2;
- b) oszczędności powstały w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
- c) oszczędności są obliczane zgodnie z załącznikiem V;
- d) lata, za które zaliczono oszczędności jako uzyskane, zostały zgłoszone w krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby oszczędności wynikające ze środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz w art. 20 ust. 6, obliczane były zgodnie z załącznikiem V.

10. Państwa członkowskie muszą osiągnąć wymaganą wielkość oszczędności wynikającą z ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 7a, albo poprzez przyjęcie alternatywnych środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7b. Państwa członkowskie mogą łączyć system zobowiązujący do efektywności energetycznej z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki.

11. Opracowując środki z dziedziny polityki służące wypełnieniu swoich obowiązków w zakresie realizacji oszczędności energii, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zmniejszenia ubóstwa energetycznego, zgodnie z ustanowionymi przez nie kryteriami i przy uwzględnieniu ich dostępnych praktyk w tej dziedzinie poprzez wymaganie, w stosownym zakresie, pewnego udziału środków w zakresie efektywności energetycznej w ramach ich krajowych systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, w ramach alternatywnych środków z dziedziny polityki lub programów lub środków finansowanych z krajowego funduszu efektywności energetycznej, który to udział ma być realizowany na zasadzie priorytetu wśród gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, w tym gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym i, w stosownych przypadkach, mieszkania socjalne.

Informacje o rezultatach środków łagodzących ubóstwo energetyczne w kontekście niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ujmują w zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w zakresie energii i klimatu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.

12. Państwa członkowskie wykazują, że w przypadkach gdy ma miejsce nakładanie się oddziaływania różnych środków z dziedziny polityki lub indywidualnych działań, oszczędność energii nie jest zaliczana podwójnie.”;

4) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 7a

Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej

1. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się wypełnić swoje obowiązki w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, zapewniają one, aby strony zobowiązane, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, prowadzące działalność na terytorium poszczególnych państw członkowskich spełniły – bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5 – ich wymóg w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii określony w art. 7 ust. 1.

W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą postanowić, aby strony zobowiązane dokonały całości lub części tych oszczędności jako wkład na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej zgodnie z art. 20 ust. 6.

2. Państwa członkowskie wyznaczają, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, strony zobowiązane spośród dystrybutorów energii, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję i sprzedaż detaliczną paliw transportowych i działających na ich terytorium. Wielkość oszczędności energii, wymagana do wypełnienia obowiązku, jest osiągnięta przez strony zobowiązane spośród odbiorców końcowych, wyznaczone przez państwa członkowskie, niezależnie od obliczeń dokonanych na podstawie art. 7 ust. 1 lub jeżeli zdecydują tak państwa członkowskie, przez poświadczone oszczędności osiągnięte przez inne strony, jak określono w ust. 6 lit. a) niniejszego artykułu.

3. W przypadku wyznaczenia przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii jako stron zobowiązanych zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, aby w realizacji swojego zobowiązania przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nie stwarzały żadnych przeszkód utrudniających odbiorcom zmianę dostawcy.

4. Państwa członkowskie wyrażają wielkość oszczędności energii wymaganą od każdej strony zobowiązanej w kategoriach zużycia energii końcowej lub pierwotnej. Metodę wybraną w celu wyrażenia wymaganej wielkości oszczędności energii wykorzystuje się także w celu obliczania oszczędności zgłaszanych przez strony zobowiązane. Zastosowanie mają współczynniki konwersji określone w załączniku IV.

5. Państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony zobowiązane. Pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron zobowiązanych.

6. W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej państwa członkowskie mogą:

- a) zezwolić stronom zobowiązanim na zaliczanie na poczet ich obowiązku poświadczonej oszczędności energii osiągniętej przez dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie, w tym w przypadkach, gdy strony zobowiązane promują środki za pośrednictwem innych akredytowanych przez państwo podmiotów lub za pośrednictwem organów publicznych, które mogą obejmować formalne partnerstwa i mogą się łączyć z innymi źródłami finansowania. W przypadku gdy państwa członkowskie na to zezwalają, zapewniają one, aby poświadczanie oszczędności energii wydawane było w następstwie procesu zatwierdzenia, który jest wprowadzony w państwach członkowskich i jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów poświadczania; lub
- b) zezwolić stronom zobowiązanim na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat, o ile nie wykracza to poza granicę okresów obowiązku określonych w art. 7 ust. 1.

Państwa członkowskie dokonują oceny i, w stosownych przypadkach, przyjmują środki na rzecz ograniczenia wpływu kosztów bezpośrednich i pośrednich związanych z systemami zobowiązującymi do efektywności energetycznej na konkurencyjność energochłonnych sektorów przemysłu podlegających konkurencji międzynarodowej.

7. Raz do roku państwa członkowskie upubliczniają informacje na temat oszczędności energii osiągniętych przez każdą stronę zobowiązaną lub każdą podkategorię stron zobowiązanych, a także na temat łącznej wielkości osiągniętej w ramach tego systemu.

Artykuł 7b

Alternatywne środki z zakresu polityki

1. W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają wypełnić swoje obowiązki w zakresie realizacji oszczędności wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 za pomocą alternatywnych środków z dziedziny polityki, zapewniają one, bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5, osiągnięcie oszczędności energii wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 u odbiorców końcowych.

2. W przypadku wszystkich środków innych niż środki podatkowe państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony uczestniczące lub uprawnione. Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron uczestniczących lub uprawnionych.”;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Opomiarowanie gazu i energii elektrycznej”;

b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by w zakresie, w jakim jest to technicznie wykonalne, uzasadnione finansowo i proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii, odbiorcy końcowi energii elektrycznej i gazu ziemnego mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach indywidualnych liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.”;

c) uchyla się ust. 3;

6) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Opomiarowanie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby końcowi odbiorcy systemu ciepłowniczego, systemu chłodniczego i ciepłej wody użytkowej mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego.

2. W przypadku gdy energia cieplna, chłodnicza lub ciepła woda użytkowa są dostarczane do budynku z centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków lub z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego, licznik musi być zamontowany na wymienniku ciepła lub na granicy dostawy.

Artykuł 9b

Opomiarowanie podlicznikami i podział kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. W budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych z własnym źródłem centralnego ogrzewania lub centralnego chłodzenia lub zaopatrywanych z systemów ciepłowniczych lub chłodniczych instaluje się indywidualne liczniki do pomiaru zużycia energii cieplnej lub chłodniczej lub ciepłej wody użytkowej dla każdego modułu budynku, jeżeli jest to technicznie wykonalne i efektywne kosztowo, tzn. proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii.

W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników nie jest technicznie wykonalne lub nie jest opłacalne do pomiarów zużycia energii cieplnej w każdym module budynku, w celu pomiaru zużycia ciepła na każdym grzejniku stosowane są indywidualne podzielniki kosztów ciepła, chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów ciepła nie byłby opłacalny. W takich przypadkach można rozważyć alternatywne opłacalne metody pomiaru zużycia energii cieplnej. Każde państwo członkowskie jasno określa i publikuje kryteria ogólne, metody lub procedury określania braku wykonalności technicznej i braku opłacalności.

2. W nowych budynkach wielomieszkaniowych i w częściach mieszkalnych nowych budynków wielofunkcyjnych wyposażonych w centralne źródło ogrzewania dla ciepłej wody użytkowej lub zaopatrywanych z systemu ciepłowniczego, niezależnie od ust. 1 akapit pierwszy instaluje się indywidualne liczniki dla ciepłej wody użytkowej.

3. W przypadku gdy budynki wielomieszkaniowe lub wielofunkcyjne zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub gdy budynki takie przeważająco posiadają obsługujące je własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej w takich budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia. W stosownych przypadkach przepisy takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów:

- a) energii do celów wytwarzania ciepłej wody użytkowej;
- b) energii cieplnej emitowanej przez instalację ogrzewczą w budynku oraz do celów ogrzewania powierzchni wspólnych, jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki;
- c) energii do celów ogrzewania lub chłodzenia mieszkań.

Artykuł 9c

Wymóg zdalnego odczytywania

1. Do celów art. 9a i 9b liczniki i podzielniki kosztów ogrzewania zamontowane po dniu 25 października 2020 r. muszą być urządzeniami umożliwiającymi zdalny odczyt. Warunki wykonalności technicznej i opłacalności określone w art. 9b ust. 1 nadal mają zastosowanie.

2. Liczniki i podzielniki kosztów ciepła, które nie posiadają funkcji zdalnego odczytu, ale zostały już zamontowane, zostają wyposażone w taką funkcję lub zostają zastąpione urządzeniami posiadającymi taką funkcję do dnia 1 stycznia 2027 r., chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że nie jest to opłacalne.”;

7) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Informacje o rozliczeniach gazu i energii elektrycznej”;

b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy odbiorcy końcowi nie mają inteligentnych liczników, o których mowa w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE, państwa członkowskie zapewniają, do dnia 31 grudnia 2014 r., aby informacje o rozliczeniach były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu, zgodnie z załącznikiem VII pkt 1.1, w odniesieniu do energii elektrycznej i gazu, w przypadku gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Rozliczenia i informacje o zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zainstalowania liczników lub podzielników kosztów ciepła informacje o rozliczeniach i zużyciu były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielników kosztów ciepła, zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 1 i 2 dla wszystkich użytkowników końcowych, mianowicie dla osób fizycznych lub prawnych nabywających energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową dla ich własnego użytku końcowego, lub osób fizycznych lub prawnych zajmujących indywidualny budynek lub moduł w budynku wielomieszkaniowym lub wielofunkcyjnym zaopatrywany w energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła, które nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.

Obowiązek ten może, jeżeli tak przewiduje się w państwie członkowskim oraz z wyjątkiem przypadku zużycia opomiarowanego podlicznikami w oparciu o podzielniki kosztów ciepła zgodnie z art. 9b, być spełniony przez wprowadzenie systemu regularnego dokonywania odczytów przez samych odbiorców końcowych lub użytkowników końcowych i przekazywania przez nich odczytów licznika. Jedynie w przypadkach gdy odbiorca końcowy lub użytkownik końcowy nie poda odczytu licznika za dany okres rozliczeniowy, rozliczanie jest oparte na zużyciu szacunkowym lub na stawce ryczałtowej.

2. Państwa członkowskie:

- a) wprowadzają wymóg, aby – w przypadku gdy dostępne są informacje na temat rozliczeń za energię i zużycia w przeszłości lub odczyty podzielników kosztów ciepła u użytkowników końcowych – były one na życzenie użytkownika końcowego udostępniane dostawcy usług energetycznych wskazanemu przez użytkownika końcowego;
- b) zapewniają, aby odbiorcom końcowym zaoferowano opcję elektronicznej formy informacji o rozliczeniach i rachunków;
- c) zapewniają udzielanie jasnych i zrozumiałych informacji wraz z rachunkiem wszystkim użytkownikom końcowym zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 3; oraz
- d) wspierają cyberbezpieczeństwo i zapewniają ochronę prywatności i danych użytkowników końcowych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na życzenie odbiorcy końcowego przekazywanie informacji o rozliczeniach nie jest uznawane za wezwanie do zapłaty. W takich przypadkach państwo członkowskie zapewnia, by oferowane były elastyczne formy dokonywania płatności.

3. Państwa członkowskie decydują, kto ma być odpowiedzialny za dostarczanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, użytkownikom końcowym, którzy nie mają bezpośredniej ani indywidualnej umowy z dostawcą energii.”;

9) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu i rozliczeniach energii elektrycznej i gazu

Państwo członkowskie zapewnia, aby odbiorcy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby odbiorcy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do danych dotyczących swojego zużycia.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby użytkownicy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do swoich danych dotyczących zużycia.

2. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, podział kosztów informacji o rozliczeniach indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej dostarczanej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych zgodnie z art. 9b dokonywany jest na zasadach niekomercyjnych. Kosztami zlecenia tego zadania stronie trzeciej, takiej jak dostawca usług lub lokalny dostawca energii, obejmującego opomiarowanie, przydział i rozliczanie rzeczywistego indywidualnego zużycia w takich budynkach, można obciążyć użytkowników końcowych w zakresie, w jakim wysokość tych kosztów jest uzasadniona.

3. W celu zapewnienia uzasadnionych kosztów usług związanych z opomiarowaniem podlicznikami, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą stymulować konkurencję w sektorze tych usług poprzez przyjmowanie odpowiednich środków, takich jak zalecanie lub w inny sposób promowanie stosowania procedur przetargowych lub korzystania z interoperacyjnych urządzeń i systemów ułatwiających przełączanie pomiędzy usługodawcami.”;

11) w art. 15 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja opracuje po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami wspólną metodę w celu zachęcenia operatorów sieci do ograniczenia strat i realizacji programu inwestycji infrastrukturalnych efektywnych pod względem kosztów i energii, a także do właściwego rozliczania efektywności energetycznej i elastyczności sieci.”;

12) w art. 20 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Aby zmobilizować fundusze prywatne na rzecz środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE, Komisja nawiązuje dialog zarówno z publicznymi, jak i prywatnymi instytucjami finansowymi w celu określenia możliwych do podjęcia działań.

3b. Działania, o których mowa w ust. 3a obejmują:

- a) stymulowanie inwestycji kapitałowych w efektywność energetyczną poprzez uwzględnianie szerszych skutków oszczędności energii dla zarządzania ryzykiem finansowym;
- b) zapewnianie lepszych danych dotyczących wyników w zakresie efektywności energetycznej i finansowania przez:
 - (i) dalsze analizowanie, w jaki sposób inwestycje w efektywność energetyczną poprawiają leżące u ich podstaw wartości aktywów;
 - (ii) wspieranie badań oceniających monetyzację nieenergetycznych korzyści płynących z inwestycji w efektywność energetyczną.

3c. W celu stymulowania prywatnego finansowania środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, państwa członkowskie wdrażając niniejszą dyrektywę:

- a) rozważają sposoby lepszego wykorzystywania audytów energetycznych na mocy art. 8, aby wpływać na proces decyzyjny;
- b) w optymalny sposób wykorzystują możliwości i narzędzia zaproponowane w inicjatywie dotyczącej inteligentnego finansowania na rzecz inteligentnych budynków.

3d. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dostarczy państwom członkowskim wskazówek, jak uruchomić inwestycje prywatne.”

13) art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie do postępu technicznego wartości, metod obliczeniowych, domyślnego współczynnika energii pierwotnej oraz wymogów zamieszczonych w załącznikach I–V, VII–X i XII.”;

14) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 grudnia 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. (*).

(* Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

15) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W kontekście sprawozdania na temat stanu unii energetycznej Komisja przedstawi sprawozdanie w sprawie funkcjonowania rynku dwutlenku węgla zgodnie z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2018/1999, uwzględniając skutki wdrażania niniejszej dyrektywy.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„12. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja dokona oceny skuteczności wdrażania definicji małych i średnich przedsiębiorstw do celów art. 8 ust. 4 i przedstawi sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmie wnioski ustawodawcze.

13. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja przeprowadzi ocenę potencjału w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do konwersji, przetwarzania, przesyłu, transportu i magazynowania energii i przekaze sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski ustawodawcze.

14. O ile nie zostaną wcześniej zaproponowane zmiany postanowień w sprawie rynku detalicznego zawartych w dyrektywie 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego, Komisja przeprowadzi do dnia 31 grudnia 2021 r., ocenę i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów odnoszących się do opomiarowania, rozliczeń i informowania konsumentów w przypadku gazu ziemnego, tak aby dostosować te przepisy, w stosownych przypadkach, do odpowiednich przepisów dotyczących energii elektrycznej zawartych w dyrektywie 2009/72/WE, tak aby wzmocnić ochronę konsumentów i umożliwić częstsze otrzymywanie przez konsumentów końcowych jasnych i aktualnych informacji na temat zużycia przez nich gazu ziemnego i umożliwić im regulowanie tego zużycia. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje wnioski ustawodawcze.

15. Do dnia 28 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy i przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Ocena ta obejmuje:

a) analizę tego, czy po 2030 r. należy dostosować wymogi i alternatywne podejście określone w art. 5;

b) ocenę ogólnej skuteczności dyrektywy oraz potrzeby dalszego dostosowania unijnej polityki w zakresie efektywności energetycznej zgodnie z celami Porozumienia paryskiego z 2015 r. w sprawie zmian klimatu przyjętego w ramach 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (*) oraz w świetle rozwoju sytuacji gospodarczej i zmian w zakresie innowacji.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dalszych środków.

(*) Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.”;

16) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do przestrzegania niniejszej dyrektywy do dnia 25 czerwca 2020 r.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 5–10 oraz pkt 3 i 4 załącznika do dnia 25 października 2020 r.

Niezwłocznie przekazują one tekst tych środków Komisji.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 grudnia 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do dyrektywy 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku IV przypis 3 otrzymuje brzmienie:

„⁽³⁾ Ma zastosowanie w przypadku obliczania oszczędności energii w odniesieniu do energii pierwotnej przy wykorzystaniu podejścia oddolnego opartego na zużyciu energii końcowej. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie stosują współczynnik ustanowiony przy użyciu przejrzystej metody na podstawie krajowych okoliczności wpływających na zużycie energii pierwotnej, tak aby zapewnić dokładne obliczenie rzeczywistych oszczędności. Okoliczności te są umotywowane i weryfikowalne, a także powinny być oparte na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie mogą zastosować współczynnik domyślny wynoszący 2,1 lub skorzystać z prawa do określenia innego współczynnika, pod warunkiem że mogą go uzasadnić. W takim przypadku państwa członkowskie uwzględniają skład przyszłego koszyka energetycznego zawarty w zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, które mają być zgłaszane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Do dnia 25 grudnia 2022 r., a następnie co cztery lata, Komisja dokonuje przeglądu współczynnika domyślnego na podstawie odnotowanych danych. Takiego przeglądu dokonuje się z uwzględnieniem jego skutków dla innych przepisów unijnych, takich jak dyrektywa 2009/125/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).”;

2) załącznik V otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK V

Wspólne metody i zasady obliczania oddziaływania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej lub innych środków z dziedziny polityki na podstawie art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6

1. Metody obliczania oszczędności energii innych niż te wynikające ze środków podatkowych na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6.

Strony zobowiązane, uczestniczące lub uprawnione lub wykonujące organy publiczne mogą korzystać z następujących metod obliczania oszczędności energii:

- a) szacowana oszczędność odnosząca się do wyników wcześniejszych usprawnień dotyczących energii, monitorowanych w sposób niezależny, w podobnych instalacjach. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex ante«;
- b) mierzona oszczędność, w przypadku której oszczędność wynikająca z zastosowania środka lub pakietu środków określa się poprzez wskazanie faktycznego zmniejszenia zużycia energii przy odpowiednim uwzględnieniu takich czynników jak dodatkowość, zajmowanie lokalu, poziomy produkcji i pogoda, które to czynniki mogą wywierać wpływ na zużycie. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex post«;
- c) oszczędność skalowana, w przypadku której stosuje się techniczne szacunki oszczędności. Podejście to może być stosowane wyłącznie w przypadku, gdy określenie solidnych danych pomiarowych dla konkretnej instalacji jest trudne lub nieproporcjonalnie kosztowne, np. zastąpienie sprężarki lub silnika elektrycznego o innej mocy znamionowej niż moc, na podstawie której dokonany został pomiar niezależnych danych o oszczędnościach, lub w przypadku, gdy te szacunki są opracowywane na podstawie metod i poziomów referencyjnych ustalonych na poziomie krajowym przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów, których działania są niezależne od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
- d) badana oszczędność, w przypadku której określa się reakcję odbiorców energii na porady, kampanie informacyjne, systemy etykietowania lub certyfikacji lub też inteligentne pomiary zużycia. Takie podejście może być stosowane wyłącznie w odniesieniu do oszczędności wynikającej ze zmian zachowania odbiorców energii. Nie można go stosować do oszczędności wynikającej z zastosowania środków fizycznych.

2. Określając wielkość oszczędności energii osiągniętą dzięki środkowi w zakresie efektywności energetycznej na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6., stosuje się następujące zasady:

- a) należy wykazać, że oszczędności są dodatkowe w stosunku do tych, które uzyskano by tak czy inaczej bez działania stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych. W celu określenia oszczędności, które można zgłosić jako dodatkowe, państwa członkowskie uwzględniają, jak zmieniłoby się zużycie energii i zapotrzebowanie na energię w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki, przez wzięcie pod

uwagę co najmniej następujących czynników: tendencje dotyczące zużycia energii, zmiany zachowań odbiorców, postęp techniczny i zmiany spowodowane innymi środkami wdrażanymi na poziomie unijnym i krajowym;

- b) oszczędności wynikające z wdrożenia obowiązkowych przepisów Unii uznaje się za oszczędności, które miałyby miejsce tak czy inaczej, a tym samym nie mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1. W drodze wyjątku od tego wymogu, oszczędności związane z renowacją istniejących budynków mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika. Oszczędności wynikające z wdrożenia krajowych minimalnych wymogów ustanowionych dla nowych budynków przed transpozycją dyrektywy 2010/31/UE mogą zostać zaliczone jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 lit. a) pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika, i zgłoszenia tych oszczędności przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2;
 - c) uznane mogą zostać wyłącznie oszczędności przekraczające następujące poziomy:
 - (i) unijnych norm emisji dla nowych samochodów osobowych i nowych lekkich samochodów dostawczych w związku z wdrożeniem rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (*) i (UE) nr 510/2011 (**);
 - (ii) wymogów unijnych dotyczących wycofywania z obrotu określonych produktów związanych z energią w następstwie wdrożenia środków wykonawczych na mocy dyrektywy 2009/125/WE;
 - d) dopuszczalne są polityki mające na celu wspieranie wyższych poziomów efektywności energetycznej produktów, urządzeń, systemów transportowych, pojazdów i paliw, budynków i elementów budynków, procesów lub rynków;
 - e) środki propagujące instalację małoskalowych technologii energii odnawialnej na budynkach lub w budynkach mogą być kwalifikowalne do uwzględnienia na poczet zrealizowania oszczędności energii wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 1, pod warunkiem że prowadzą do weryfikowalnych i wymiernych lub możliwych do oszacowania oszczędności energii. Obliczenie oszczędności energii musi spełniać wymogi określone w niniejszym załączniku;
 - f) polityki, które przyspieszają upowszechnianie się bardziej efektywnych energetycznie produktów i pojazdów, można zgłosić w całości pod warunkiem wykazania, że upowszechnienie ma miejsce przed upływem przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu bądź przed upływem zwykłego terminu wymiany produktu lub pojazdu, a oszczędności zgłasza się tylko w okresie do końca przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu, który ma zostać wymieniony;
 - g) propagując upowszechnianie środków w zakresie efektywności energetycznej, państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach, zapewniają, aby przestrzegane były normy jakości w odniesieniu do produktów, usług i stosowania środków lub aby były wprowadzane, w przypadku gdy takich norm jeszcze nie ustanowiono;
 - h) w celu uwzględnienia różnic klimatycznych między regionami państwa członkowskie mogą wybrać pomiędzy dostosowaniem oszczędności do wartości standardowej a dostosowaniem różnych oszczędności energii odpowiednio do różnic temperaturowych występujących między regionami.
 - i) przy obliczaniu oszczędności energii bierze się pod uwagę cały czas obowiązywania środków oraz tempo zmniejszania się oszczędności z upływem czasu. Obliczenie to obejmuje oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym indywidualnym działaniem w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie mogą także przyjąć inną metodę, która – według szacunków – pozwoli na osiągnięcie co najmniej takiej samej wielkości oszczędności ogółem. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują taką metodę, zapewniają, aby wielkość oszczędności energii ogółem obliczona za pomocą tych innych metod nie przekraczała wielkości oszczędności energii, która byłaby wynikiem obliczeń przy zaliczaniu oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym działaniem indywidualnym w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie szczegółowo opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999, inną metodę, którą stosowały, oraz określają działania podjęte w celu zapewnienia spełnienia wiążącego wymogu dotyczącego obliczania.
3. Państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących wymogów dotyczących środków z dziedziny polityki przyjmowanych na mocy art. 7b i art. 20 ust. 6:
- a) środki z dziedziny polityki i działania indywidualne przynoszą weryfikowalne oszczędności końcowego zużycia energii;

- b) odpowiedzialność, odpowiednio, każdej strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego jest jasno określona;
 - c) oszczędności energii, które zostały lub mają zostać osiągnięte, są określane w przejrzysty sposób;
 - d) wielkość oszczędności energii, która jest wymagana lub która ma zostać osiągnięta za pomocą danego środka z dziedziny polityki, jest wyrażana w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych określonych w załączniku IV;
 - e) roczne sprawozdanie dotyczące oszczędności energii osiągniętych przez strony uprawnione, strony uczestniczące i wykonujące organy publiczne jest przedstawiane i udostępniane publicznie wraz z danymi dotyczącymi rocznych tendencji w zakresie oszczędności energii;
 - f) monitorowanie wyników i przyjmowanie odpowiednich środków w przypadku niezadowalających postępów;
 - g) oszczędności energii wynikające z działania indywidualnego nie mogą być zgłaszane przez więcej niż jedną stronę;
 - h) wykazuje się, że działania strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego są istotne dla osiągnięcia zgłoszonych oszczędności energii.
4. Przy określaniu oszczędności energii wynikającej ze środków w dziedzinie polityki związanych z podatkami, wprowadzonych na mocy art. 7b, mają zastosowanie następujące zasady:
- a) zaliczenie następuje jedynie w przypadku oszczędności energii wynikających ze środków podatkowych powyżej minimalnych poziomów opodatkowania mających zastosowanie do paliw zgodnie z wymogami dyrektyw Rady 2003/96/WE (***) lub 2006/112/WE (****);
 - b) elastyczność cen na potrzeby obliczania skutków środków podatkowych (opodatkowanie energii) musi odzwierciedlać reakcje popytu na energię na zmiany cen oraz musi być oszacowana w oparciu o aktualne i reprezentatywne oficjalne źródła danych;
 - c) oszczędność energii wynikająca z towarzyszących instrumentów polityki podatkowej, łącznie z zachętami podatkowymi lub wpłatami do funduszy, rozlicza się oddzielnie.
5. Powiadomianie o metodach
- Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999 państwa członkowskie zgłaszają Komisji zaproponowaną przez siebie szczegółową metodę funkcjonowania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz alternatywne środki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6. Tego rodzaju powiadomienie obejmuje, z wyjątkiem podatków, szczegółowe informacje na temat:
- a) poziomu oszczędności energii wymaganego zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) lub oczekiwanych oszczędności w ciągu całego okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;
 - b) stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych;
 - c) odnośnych sektorów;
 - d) środków z dziedziny polityki i indywidualnych działań, w tym oczekiwanych łącznych oszczędności energii ogółem dla każdego środka;
 - e) okresu obowiązywania obowiązku dla systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
 - f) działań przewidzianych przez środek w dziedzinie polityki;
 - g) metody obliczeniowej, w tym sposobów określania dodatkowości i istotności oraz metod i poziomów referencyjnych stosowanych do oszczędności szacowanych i skalowanych;
 - h) okresów obowiązywania środków i sposobu ich obliczania lub na czym się opierają;
 - i) podejścia służącego uwzględnieniu różnych warunków klimatycznych na terytorium państwa członkowskiego;
 - j) systemów monitorowania i weryfikacji odnośnie do środków na podstawie art. 7a i 7b oraz sposobów zapewnienia ich niezależności od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
 - k) w przypadku podatków:
 - (i) odnośnych sektorów i segmentu podatników;
 - (ii) wykonującego organu publicznego;

- (iii) oczekiwanych oszczędności;
- (iv) okresu obowiązywania środka podatkowego; oraz
- (v) metody obliczeniowej, z uwzględnieniem zastosowanej elastyczności cenowej i sposobu jej ustalenia.

- (*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz. U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).
- (**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz. U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).
- (***) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51).
- (****) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).";

3) tytuł załącznika VII otrzymuje brzmienie:

„Minimalne wymagania w zakresie rozliczeń i informacji o rozliczeniach na podstawie rzeczywistego zużycia energii elektrycznej i gazu”;

4) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK VIIa

Minimalne wymagania w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Rozliczenia na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła

Aby umożliwić użytkownikom końcowym regulowanie ich własnego zużycia energii, rozliczenia muszą się odbywać na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła co najmniej raz w roku.

2. Minimalna częstotliwość rozliczeń lub podawania informacji o zużyciu

Począwszy od dnia 25 października 2020 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż raz na kwartał na żądanie lub jeżeli odbiorcy końcowi wybrali opcję otrzymywania elektronicznych rozliczeń, a w innych przypadkach dwa razy w roku.

Od dnia 1 stycznia 2022 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż co miesiąc. Mogą być one również udostępniane w internecie i być aktualizowane tak często, jak na to pozwalają stosowane urządzenia i systemy. Z tego wymogu można zwolnić ogrzewanie i chłodzenie poza sezonem grzewczym/chłodniczym.

3. Minimum informacji, jakie należy ująć w rachunku

Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie użytkownikom końcowym razem z ich rachunkami następujących informacji sformułowanych w jasny i zrozumiały sposób, w przypadku gdy są one oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielnika kosztów:

- a) rzeczywiste ceny bieżące i rzeczywiste zużycie energii lub całkowity koszt ciepła i odczyty podzielników kosztów ciepła;
- b) informacje na temat używanego koszyka paliw oraz powiązanych rocznych ilości emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem użytkowników końcowych zaopatrywanych przez system ciepłowniczy lub system chłodniczy, a także opis poszczególnych zastosowanych podatków, opłat i taryf. Państwa członkowskie mogą ograniczyć zakres wymogu przekazywania informacji na temat emisji gazów cieplarnianych, tak aby informacje te obejmowały jedynie dostawy z systemów ciepłowniczych o całkowitej znamionowej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie przekraczającej 20 MW;

- c) porównanie bieżącego zużycia energii przez użytkowników końcowych z zużyciem w tym samym okresie poprzedniego roku w formie graficznej, z korektą na warunki klimatyczne odnośnie do ogrzewania i chłodzenia;
- d) informacje kontaktowe dotyczące organizacji konsumentów zrzeszających odbiorców końcowych, agencji energetycznych lub podobnych podmiotów, łącznie ze stronami internetowymi, gdzie możliwe jest uzyskanie informacji o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej, porównaniach profili odbiorców końcowych lub obiektywnych technicznych specyfikacjach urządzeń pobierających energię;
- e) informacje na temat właściwych procedur składania skarg, możliwości zwrócenia się do rzecznika praw lub alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów, mających zastosowanie w państwach członkowskich;
- f) porównanie z przeciętnym znormalizowanym lub referencyjnym użytkownikiem końcowym z tej samej kategorii użytkowników. W przypadku rachunków elektronicznych takie porównania mogą zamiast tego zostać udostępnione w internecie i w postaci odesłania w rachunkach.

Rachunki, których podstawą nie jest rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła, zawierają jasne i zrozumiałe wyjaśnienie tego, jak obliczono kwotę podaną na rachunku, oraz co najmniej informacje, o których mowa w lit. d) i e).”;

- 5) w załączniku IX część 1 akapit czwarty lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) Analiza ekonomiczna: zestawienie skutków

Analizy ekonomiczne uwzględniają wszystkie istotne skutki ekonomiczne.

W analizowanych scenariuszach państwa członkowskie mogą ocenić i uwzględnić w swoich decyzjach koszty i oszczędność energii wynikające ze zwiększonej elastyczności dostaw energii i ze sprawniejszego funkcjonowania sieci elektroenergetycznych, w tym koszty, których udało się uniknąć, a także oszczędności związane z obniżonymi inwestycjami w infrastrukturę.

Koszty i korzyści, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują przynajmniej:

(i) korzyści

- Wartość wytworzonego dobra dla odbiorcy (energia ciepła i elektryczna)
- Korzyści zewnętrzne, takie jak korzyści środowiskowe, emisje gazów cieplarnianych oraz korzyści w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, w miarę możliwości
- Skutki dla rynku pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości;

(ii) koszty

- Koszty kapitałowe rzeczowych aktywów trwałych
- Koszty kapitałowe powiązanych sieci energetycznych
- Zmienne i stałe koszty operacyjne
- Koszty energii
- Koszty środowiskowe, zdrowotne oraz w zakresie bezpieczeństwa, w miarę możliwości
- Koszty związane z rynkiem pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości”;

- 6) w załączniku XII akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ustanawiają i podają do publicznej wiadomości regulamin dotyczący ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci, wzmocnienie istniejących sieci i uruchomienie nowych sieci, poprawa funkcjonowania sieci oraz zasady niedyskryminacyjnego wprowadzania w życie kodeksów sieciowych koniecznych w celu włączenia do wzajemnie połączonej sieci nowych producentów dostarczających do systemu energię elektryczną uzyskiwaną w procesie wysokosprawnej kogeneracji.”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL